

HẠ THU

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 1

Tú Văn vừa xem xong tiểu thuyết "Hãy ngủ yên tình yêu" của nữ sĩ Quỳnh Dao. Cô thấy mình sao giống nhân vật chính tên Tử Lăng của bà ghê!

Tuy không yêu Sở Liêm, người yêu của chị mình để lâm vào cuộc tình tay ba không lối thoát, nhưng hiện thời tâm trạng của cô và Tử Lăng giống hệt nhau.

Đồng là đôi vịt trời xấu xí đầu thai vào một gia đình thiên nga vọng tộc. Mơ mộng, u buồn giữa đời thường để bị xem là gàn dở, vô tích sự trước mặt mọi người.

Mẹ vừa mới nói cô là "con ăn bám" rồi vui vẻ khoác tay chị Linh Nhi ra Shop thời trang. Cha thì ho xù xụ trên lầu, tối ngày chỉ biết ôm cái tivi và ống thuốc Lào, chẳng bao giờ thềm quan tâm đến con cái, gia đình. Chắc ông nghĩ với mấy chục cây vàng của nội để lại kia, đủ để ông nuôi mấy mẹ con cô suốt đời.

Lật quyển nhật ký ra, Tú Văn không hiểu sao mình lại ganh tị với Tử Lăng, cô ta dù sao cũng sướng hơn mình. Bà Quỳnh Dao đã khéo chọn cho cô ta một Văn Phàm đẹp trai, nho nhã. Vừa từng trải vừa hiểu cô ta như vậy.

Còn mình... chống tay lên cằm, hướng mắt qua ô cửa. Tú Văn thầm hỏi đến bao giờ mới được giải thoát đây? Sao cô ước ao, thèm muốn được trở thành con én nhỏ giữa trời cao kia quá. Thông dong, tự tại theo ý của mình, chẳng bị ai bắt buộc.

Cuối cùng rồi Tử Lăng kia cũng đạt thành sở nguyện. Sau bao sóng gió cuộc đời cô cũng tìm được tình yêu hạnh phúc và sự nghiệp cho mình. Từ chú vịt trời đen đũi, vụt lột xác công chúa thiên nga đẹp nhất bầu trời. Liệu rồi mình có giống được Tử Lăng hay không?

Chấm một dấu hỏi to vào giữa trang phật kí, Tú Văn tự cười mình. Lại lãng mạn phi thực tế nữa rồi. Làm sao mà giống được? Cô quên Tử Lăng là nhân vật của Quỳnh Dao, chỉ có trong tiểu thuyết rồi ư?

Trong đầu cô... cô chỉ là một con bé rất tầm thường giữa cuộc đời. Tương lai, sự nghiệp của cô vẫn còn đang mịt mù trước mắt. Có phải tiểu thuyết đâu mà định sẵn được phần kết thật nhẹ nhàng, đẹp lòng người đọc?

Tú Văn à, đừng mơ mộng nữa, mãi mãi mày sẽ là con cú nhỏ bị nhốt trong lồng, rồi chết lặng thẳm trong sự cô đơn chẳng người biết đến.

Không!

Tú Văn chợt hét lên, cô chẳng cam lòng đầu hàng số phận. Cô chợt muốn tìm gặp nữ sĩ Quỳnh Dao, nhờ bà viết tiếp phần tiếp theo của cuộc đời mình. Như Tử Lăng kia vụt thoát kiếp vịt trời, làm thiên nga sải cách bay tìm về khung trời mình yêu thích.

oOo

Không có bà Quỳnh Dao, không có một văn sĩ nổi tiếng nào ở gần đây cậy nhờ, Tú Văn quyết định, tự cô sẽ viết tiếp cuộc đời mình. Bằng cách làm một cuộc phiên lưu vào cuộc sống.

Sáng nay sau khi nghe mẹ dứt khoát lập trường, một hai nếu không theo ngành du lịch của chị Chi, thì phải học y làm bác sĩ. Tú Văn đã biết sẽ phải

làm gì để tự cứu lấy mình.

Bác sĩ là một ngành cao quý. Tú Văn biết và tôn trọng nghề này lắm, nhưng tôn trọng và bộp chộp nông nổi Tú Văn hiểu mình không thể là bác sĩ.

Không bỏ quên dao kéo trong bụng bệnh nhân, cô cũng giết họ chết bởi cho nhầm tên thuốc mất.

Chờ cho bóng mẹ khuất xa xa cuối con đường, Tú Văn lập tức khoắc chiếc túi lên vai. Trèo qua cửa sổ, men theo đường ống thông hơi, đu toòng teng như một chú thạch sùng, cô tụt dần xuống đất.

Có thể mở cửa rào, đường đường chính chính, ung dung bước ra, nhưng Tú Văn không thích thế. Trèo qua cửa sổ ở độ cao gần hai mươi mét như vậy, trong trạng thái lửng lơ, cô thấy thú vị hơn.

Đã bảo trốn nhà đi, ít ra cũng cho mình chút cảm giác hồi hộp, căng thẳng chứ? Người đi đường nhìn cô với vẻ lạ lùng lắm. Nhưng nhầm nhò gì, Tú Văn này không sợ đâu.

Các túi vải nhẹ bồng trên vai, Tú Văn bước thong dong qua lộ. Mắt hát cao, nhún nhảy theo mỗi bước đi, cô thở thật sâu như lần đầu được thưởng thức không khí tự do ngoài trời vậy.

- Coi cô ta kia, bụi ghê chưa?

- Trông cũng hay hay đó chứ?

Có hai gã thanh niên đi ngược chiều, thấy Tú Văn vừa đi vừa ăn trái chuối chiên, quay nhìn nhau rồi gật đầu bàn tán. Họ nói to đến nỗi cô cũng có thể nghe. Nhưng vẫn phớt lờ. Tú Văn không thêm quan tâm đến.

Đây đâu phải lần đầu cô ra đường với cái quần Jean rách tua rua cho người ta bàn tán, xì xào? Đã lâu rồi, như trở thành phong cách, Tú Văn luôn thích mặc duy nhất loại quần Jean bạch phếch bó sát vào người và áo thun rộng thùng thình dài quá gối thôi.

Như vậy trông cô khỏe mạnh, tự tin hơn. Cô ghét nhất là loại quần áo thướt

tha, mềm mại, đầy đặn ten màu mè, kiêu cách.

Giày dép dưới chân cũng thế, bao giờ cũng là đôi dép da trắng kiêu thô có dây buộc phía trên. Từ nhỏ đến giờ, chưa một lần Tú Văn ghé mắt nhìn qua hàng giày dép cao gót. Nhìn thấy chị Linh Nhi yếu điệu bước đi, cô chỉ mỉm nhẹ nụ cười, thương cho đôi bàn chân của chị làm sao.

Càng thương luôn cho tính thích đeo nữ trang của chị. Lúc nào cũng lủng lẳng, cũng xoềng trên người nào vòng xi men, cà rá, bông tai, dây chuyền, nhẫn, lắc. Nói tóm lại, Linh Chi như một người mẫu nữ trang chuyên nghiệp. Chị đeo vàng lên khắp người mình. Không cần biết đẹp xấu. Chỉ cần nó môden, nặng ký và khiến người ta phải trầm trồ cho sự giàu có của mình. Phần Tú Văn, ngay từ nhỏ đã có điểm khác biệt với chị rồi. Mà cũng chính vì điều khác biệt này càng làm mẹ ghét cô hơn. Bà bảo, cô làm cho bà xấu hổ, mỗi lần lúc gặp bạn bè. Nhìn hai chị em cô, người ngoài ngõ, Linh Chi là con ruột, còn cô là con ghẻ.

Hăm he, đánh đập, giận hờn, bà chỉ bắt được Tú Văn đeo vào tay một chiếc đồng hồ mà lòng chẳng ưng một chút nào. Ai đời con gái, con đưa lại đòi đeo đồng hồ vó mặt to đùng như con trai vậy. Dây da đen nữa. Thật chẳng đẹp, chẳng có chút thẩm mỹ nào.

Đến năm mười tám tuổi, Tú Văn mới có thêm một món nữ trang. Đó là sợi dây chuyền nhỏ bằng bạch kim. Nó mỏng dính, ngắn ngủi, ôm sát cổ nhưng Tú Văn thích lắm. Chính tay cô đã mua nó cùng cái mặt nhỏ hình trái tim lồng hạt kim cương bé xíu. Chắc tại nó hợp với phong cách của mình. Tú Văn nghĩ vậy và đeo ngay vào cổ. Bốn năm rồi, từ lúc mua sợi dây chuyền, cô chưa một lần cởi nó ra hay có ý định mua cho mình sợi khác.

- Ê! Muốn chết sao mà đi kiêu gì kỳ vậy?

Tiếng đập tay thật to vào thành xe kèm theo tiếng hét thất thanh của gã tài xế, đã làm Tú Văn giật mình sức tỉnh. Ngẩng đầu lên, thấy gã tài xế trừng

mắt giận dữ nhìn mình, Tú Văn sợ quá. Đầu rút lại, chiếc lưỡi cô lè dài tinh nghịch.

Trời hỡi! Đến nước này còn cười được. Viên tài xế thở ra, lắc đầu ngán ngẩm. Chắc cô ta không biết mình suýt nữa đã bị cán dẹp lép dưới bánh xe.
- Xin lỗi chú!

Như chưa biết sợ, Tú Văn mỉm cười đưa tay vẫy chào người tài xế rồi bước thối lui, không nhìn thấy một chiếc honda đang trờ tới.

- Ê... Ê... !

Viên tài xế hét to Chiếc honda lách thật nhanh. Không cán Tú Văn nhưng... lại đâm sầm vào một chiếc xích lô đang lao đến. Hắt tung lên, cả hai đồng ngã chổng queo trên mặt lộ.

Chết chưa! Lại là mình! Nhấn mặt nhìn anh thanh niên vì tránh mình phải ngã nằm dài dưới bánh xe, khắp người be bét máu, Tú Văn ghe hổi hận, như muốn bước đến, đỡ chiếc xe, nâng anh dậy nói vài câu xin lỗi, nhưng nhớ đến số tiền ít ỏi trong túi mình, không đủ mua đèn anh ta dù chỉ là một cái đèn, cô đứng lại.

Thở ra một cái, thừa lúc mọi người bận lu bu không để ý đến, cô chuồn thẳng.

Để chắc ăn lần này Thú Văn không đi dưới lòng đường nữa. Mua một cây cà rem, bước hẫ lên lề, cô vừa đi vừa mút. Nghĩ đến những tháng ngày sắp tới của mình, cô không biết mình sẽ ở đâu, ăn đâu nữa. Làm gì để kiếm tiền đây? Trong túi hiện giờ còn có đúng hai chục ngàn đồng. Đủ để cô ăn quá vặt mấy ngày thôi.

- Á! Hồng biết đâu, bắt đèn đi chị. Chị đá đồ đồ chơi của em rồi!

Một bàn tay chọt ôm cứng chân Tú Văn cản bước. Nhìn xuống, cô thấy nó là một đứa bé. Bên đồng đồ chơi bị đá đổ tùm lum. Nó dấy dưng dưng làm vạ. Lại nữa rồi! Nhẹ nhún vai, ngồi xuống bên đứa bé. Tú Văn biết lỗi:

- Chị đá đổ của em rồi hả? Thôi nín đi, chị xin lỗi.

- Hông, hông biết đâu. Chị đèn đi

Đứa bé không ngừng khóc, quăn mạnh đôi chân:

- Xây lại nhà lâu cho em như lúc này.

Xây nhà lâu ư? Nhẹ đưa mắt nhìn những thanh xếp hình. Tú Văn gật đầu.

Trao cây cà rem ăn dở cho đứa bé, cô ngồi xếp luôn xuống đất.

Như quên mất thời gian, khung cảnh. Tú Văn không ngờ trò chơi ghép nhà lại thu hút mình như vậy. Từng thanh nhỏ, thanh nhỏ đủ màu khếp kít lại với nhau, chẳng mất chóc đã tạo thành một cái biệt thự rất dễ thương, đẹp mắt.

Nếu can biệt thự này thật là của mình. Tú Văn vừa ghép vừa tưởng tượng. T hi chỗ này sẽ là hồ bơi, chỗ này là sân tennis. Vườn hoa kiểng đặt ở đây, có chuồng chim bồ câu và một căn nhỏ nhỏ xíu xinh xinh dành cho chú Mi xù.

- Chị, chị trả lại cho em đi.

Thấy Tú Văn cứ sững người, cầm mãi căn nhà gỗ trên tay, sợ cô lấy mất của mình, thằng bé lại kêu lên.

- À! Trả lại cho em nè. Đẹp không?

Xoa đầu nó. Tú Văn lại mỉm cười trách mình mơ mộng hão. Tiếp tục bước lang thang tự lúc nào không biết, cô thấy mình đang ở trong một công viên vắng. Không suy nghĩ gì hơn, cô tìm một băng đá trống, tạm cho đôi chân nghỉ mệt.

- Chị Oi! Mua giùm em bịch táo.

Vừa ngồi xuống, chưa kịp thở đã bị một đứa bé bê mâm táo đến quấy rầy.

Mới ăn xong chẳng thèm gì, nhưng... thấy đứa bé bung cái mâm nặng quá,

Tú Văn mua luôn giùm nó bịch táo tọ Hết năm ngàn, hơi tiếc trong lòng.

Nhưng kệ đi, lo gì, tới đâu hay tới đó. Nhôm nhôm ăn rồi quăng hột xuống sông, ngã lưng dựa vào thành ghế, chân gác cao lên hàng cây kiểng trước mặt mình, nghe gió lùa lồng lộng vào trong tóc, Tú Văn bỗng thấy cuộc đời

mình nhàn nhã, sung sướng quá! Ước gì đừng phải làm đừng phải lo, ngày nào cũng nhón nhơ ngắm cảnh, ngắm chuyện đời thế này. Tuyệt làm sao!
oOo

- Ê, dậy đi, dậy đi, mày chiếm chỗ của tao rồi.

Đang ngủ rất ngon. Tú Văn bỗng bị một bàn tay lay dậy. Mở mắt ra, nhìn bầu trời đen kịt trước mặt mình, cô hơi hoảng, nhưng phải ít giây sau mới bình tâm hiểu ra sự việc.

Ăn xong bịch táo, ngắm chuyện đời một lúc không hay nữa. Thì ra buổi tối công viên có một khuôn mặt khác, trái hẳn với ban ngày.

Như quên mất đứa bé đứng trước mặt mình đang gương to đôi mắt. Tú Văn thích thú đảo mắt nhìn đêm công viên yên tĩnh, như một ốc đảo mới hồi sinh, dưới ánh đèn mờ ảo. Công viên giống hệt một khu dân cư nhỏ.

Trong những chiếc mùng giăng lụp xụp dưới tán cây là một mái gia đình.

Cũng có cha, có mẹ, có con cái, có nấu ăn, có sinh hoạt gia đình. Họ là những người vô gia cư trôi nổi bênh bồng vì thiên tai, vì hoàn cảnh. Ban ngày tản đi kiếm sống, đêm lại về đoàn tụ bên nhau đầm ấm.

Hay đây chứ? Bỗng nhiên Tú Văn thêm được giống họ quá. Trôi nổi, bênh bồng đâu cũng là nhà, đâu cũng ấm êm hạnh phúc. Cần gì nệm ấm, chăn êm, nhà cao cửa rộng mà lòng thì chứa những mưu sâu, lọc lừa, gian trá.

- Chị Oi, trả chỗ lại cho em!

Con bé lại run run nhắc, dường như nó buồn ngủ và mệt lắm rồi.

- Chỗ của em ư?

Dứt cơn suy tưởng, nhìn lại con bé trước mặt mình, Tú Văn như ngạc nhiên hơn. Trời ơi, con bé sao mà dễ thương đến vậy? Mắt tròn to, gương mặt bầu bĩnh. Trong chiếc áo cũ rách xác xơ, nó vẫn toát ra một vẻ gì rất thông minh, lém lỉnh. Nó trông cũng khó lớn, mười bốn, mười lăm rồi thì phải.

- Trả cho em đây.

Mỉm cười, đứng dậy, chẳng chút phật lòng, Tú Văn bỗng đi tìm chỗ khác. Được mấy bước, như chợt nhớ ra, cô quay lại, mở túi, lấy chiếc áo mới của mình trao cho nó:

- Cho em nè!

- Cho em?

Con bé ngạc nhiên. Đôi mắt nó tròn xoe như không tin, như cảm động. Hồi lâu mới lắp bắp được vài câu:

- Sao chị tốt vậy? Em đuổi chị đi mà!

- Vì em dễ thương lắm, biết không!

Vỗ nhẹ lên má nó, Tú Văn mỉm cười dợm bước. Đứa bé lại kêu lên:

- Hay chị đừng đi nữa, ở lại ngủ với em.

- Cũng được!

Chẳng khách sáo, Tú Văn trèo lên ghế, nằm xuống cạnh đứa bé. Chật lăm, nhưng nhờ vậy mà không lạnh.

- Chị mới tới đây lần đầu hả?

Đắp chiếc áo của Tú Văn lên cánh tay trần, con bé hỏi:

- Nhà của chị đâu sao không ở?

- Chị bị đuổi rồi.

Nhìn những vì sao nhấp nháy trên cao, Tú Văn nghe gió đêm thổi:

- Bà ấy bảo, chị là đồ vô tích sự.

- Vậy thì tội nghiệp cho chị quá!

Con bé thở ra như người lớn:

- Còn em thì chẳng có mẹ cha gì, chỉ có bà ngoại thôi, bà già lắm.

- Vậy ngoại em đâu?

Tú Văn thắc mắc.

- Bà chết rồi.

Con bé trả lời gọn, tay mân mê chiếc mặt dây chuyền con cá bằng cẩm

thạch. Trông đẹp quá! Tú Văn muốn hỏi lại thôi, như vậy đường đột lắm.

- Bảo vệ công viên đến, bà con ơi!

Văng vẳng từ xa tiếng một người đàn ông hét lớn. Cả công viên đang im lìm trong giấc ngủ bỗng rùng rùng thức dậy. Dây mừng bị giật đứt vội vàng, bỗng bẻ nhau, đoàn người rần rần chạy ra giấc đến.

Đang ngơ ngác nhìn đoàn người chưa hiểu ra chuyện gì, Tú Văn đã bị đứa bé nắm tay lôi mạnh:

- Chạy đi chị. Họ đến rồi!

Họ là ai?

Hoang mang chạy theo đứa bé mệt đến đứt hơi. Tú Văn thoáng thấy sau lưng mình ánh đèn phin loang loáng, tiếng tu huýt nghe vang vọng.

oOo

- Gì vậy em? Họ là ai? Sao lại đuổi bắt chúng ta?

Chạy một đoạn xa, thoát khỏi tầm truy bắt rồi Tú Văn mới dừng chân hào hển thở.

- Chị hông biết ư?

Như quá quen với cảnh này, cô bé không thấy mệt. Nó nhẹ rút vai:

- Bảo vệ của công viên đó. Họ không cho chúng ta lấy công viên làm nhà đâu. Vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố.

Ngưng một chút nhìn Tú Văn tối tăm đi thất vọng, nó nói thêm:

- May mà chúng ta nhanh chân chạy thoát, không thì...

- Thì sao?

- Thì đã bị nhốt gọn trên chiếc xe bịt bùng kia, chạy ù một hơi đến trại xã hội rồi.

Trại xã hội ư? Với Tú Văn nơi này chẳng lạ gì. Nhiều lần theo đoàn từ thiện, cô từng đến đây cứu trợ rồi. Lần nào đến cô cũng khóc thương cho họ, cũng móc túi lấy hết số tiền có được tặng cho các em bé mồ côi.

Lúc trước, nghe những người quản giáo than phiền, bảo học viên ở đây hay vượt trại trốn ra ngoài, cô vẫn không hiểu vì sao. Họ ngu ngốc quá, có chỗ ăn ở đoàn hoàng như vậy còn muốn gì nữa chứ?

Nhưng bây giờ đứng đây, tận mắt chứng kiến cuộc sống lang thang của họ, Tú Văn mới vỡ lẽ ra. Là con người, chẳng ai muốn sống nương vào người khác. Cái cảm giác bị bỏ rơi, là nạn nhân trông chờ lòng hảo tâm bố thí cho, khó chịu vô cùng.

- Họ đi hết rồi, mình trở lại đi em.

Thấy đoàn người bảo vệ đã leo hết lên xe, rồ máy. Tú Văn kéo tay đứa bé, nghĩ đến giấc ngủ ngon giữa công viên lộng gió. Phải còn lâu trời mới sáng.

- Ồ! Không được đâu!

Con bé lại lắc đầu:

- Chị muốn bị tóm hay sao mà đòi trở lại công viên chứ? Họ sẽ quay trở lại ngay, bất cứ lúc nào.

Như thấy cô chưa hiểu, nó giải thích:

- Sắp đến Noel rồi, họ truy lùng giữ lắm..

- Vậy... từ nay mọi người ngủ ở đâu?

Mất lưu luyến hướng về dãy ghế trống trơn, Tú Văn thắc mắc. Thế mới biết cuộc đời không gì tròn vẹn cả.

- Mọi chỗ, mọi nơi.

Con bé chẳng có chút lo lắng nào, vô tư nói:

- Gầm cầu cũng được, hiên nhà ai đó cũng xong. Ngủ thôi mà, có gì là quan trọng.

- Thế còn em?

- Em hả?

Con bé chột cười phô cái răng sún rất có duyên:

- Thường thì em chui vào một ngôi miếu hoang, nhưng hôm nay có chị, em

sài sang, dắt chị đến chỗ này ngon lắm!

Con bé dùng từ dễ thương chưa? Chỗ ngủ mà ngon, làm như bánh vậy. Tú Văn thấy vui vui mỉm cười, sài từ của nó:

- Chỗ nào mà ngon vậy?

- Bí mật, cứ theo em khắc biết!

Rồi nắm tay cô, nó băng băng chạy trên đường phố. Đêm cô liêu, vắng vẻ, bóng hai chị em cứ tan ra, nhập lại trên đường. Làm mấy chú chó hoang đang ngơ ngác đứng chẳng biết chuyện gì cũng chạy theo, sủa vang rần.

Tú Văn chạy theo đứa bé rất lâu, hàng cột điện thưa dần, thưa dần như báo hiệu. Họ đang tiến vào khu ngoại ô thành phố. Nơi có nhiều biệt thự cao cấp, dành cho các nhà triệu phú nghỉ chân, picnic chiều thứ bảy.

- Ở đây ư?

Ngỡ ngàng, Tú Văn đưa mắt nhìn bức tường cao trước mắt mình. Ở đây thì có gì khác biệt với ngôi miếu hoang mà con bé bảo là ngon, rồi nhọc công dắt cô chạy suốt đoạn đường dài như vậy?

- Đi theo em!

Lại nắm tay lôi Tú Văn đi, con bé cười tủm tỉm như thú vị, rồi thần thờ dừng lại, đưa mắt chỉ vào lỗ hổng nho nhỏ, nó thì thầm bảo Tú Văn:

- Chị chui vào đi.

- Chui... chui... vào ư?

Đôi mắt nhấp nháy, Tú Văn nhẹ lắc đầu. Đây là lỗ của chó mà.

- Hồng sao đâu, mình chui được mà.

Con bé ngây thơ:

- À! Chị không tin hả, để em chui trước cho chị coi nghe.

Nói rồi nhanh như sóc, nó móp sát người xuống đất. Trong tư thế bốn chân nó chui qua cái lỗ hổng ngon ơ.

- Rộng lắm, bảo đảm chị chui vừa mà. Vào đi.

Dở khóc, dở cười. Tú Văn không biết đi hay ở. Chui lỗ chó thật ra cô không ngại. Chỉ ngại người bên trong bắt được, hiểu lầm mình là kẻ trộm thôi.

- Sao vậy? Chị không chịu vào à?

Ló đầu ra, mắt con bé thất vọng;

- Thôi để em ra với chị.

- Không, để chị chui.

Tú Văn bỗng quyết định nhanh. Hất chiếc túi lên vai, bắt trước đứa bé, cô chui qua cái lỗ.

Vạch tấm lá đứng lên. Tú Văn bỗng như người chết lặng. Đôi mắt mở to, cô như không tin những gì mình đang thấy kia là sự thật. Cứ ngỡ lạc cõi tiên, như Từ Thúc lần đầu mơ bỗng lại, tiên cảnh.

Đẹp quá đi! Dưới ánh trăng đêm ờ ảo, trong mùi hương kỳ diệu của vạn loài hoa, Tú Văn như thấy mình đang hóa bướm. Dàng rộng đôi tay, tham lam ôm tất cả vào lòng.

Không phải lần đầu, nên con bé không thấy lạ trước cảnh đẹp của khu vườn. Nó chỉ lạ cho thái độ của Tú Văn thôi. Lần đầu đến đây nó cũng ngạc nhiên, thích thú nhiều. Nhưng đâu giống như cô, phát rồ chạy sà vào vườn hoa, đếm từng cánh vậy.

- Còn chỗ này nữa. Chị lại đây.

Như một chủ nhân thuộc hết đường đi nước bước, con bé lại dắt Tú Văn đến hồ nước giữa vườn hoa. Nhấn một cái nút thiết kế sau hòn non bộ, mắt long lanh, nó nhìn Tú Văn sững người ra chết lặng bên những tia nước nhỏ phun cao, lấp lánh ánh đèn ngũ sắc, mơ hồ như sương khói.

- Tuyệt quá đi.

Xò tay chạm vào những hạt nước mềm như bụi, nghe hơi nước thấm vào da lạnh buốt, mà Tú Văn vẫn không tin sao đến thế gian lại có một quang cảnh nên thơ, lí tưởng đến dường này. Hơn hẳn các khu du lịch, chủ nhân khu

vườn này, quả có khiêu thẩm mỹ khác người.

Ông đã cho người lạc bước vào đây một cảm giác mênh mang khó tả. Quên mất đời thường, vườn hoa của ông, đúng là... thiên đường trên trần thế. Lỡ đến đây rồi, khó lòng đi nổi.

Nhất là khu vườn hồng nhỏ của ông. Quả là hiếm có, những cánh hồng nhung đồng một lứa, e ấp nép mình vào nhau, khẽ đung đưa trong gió, toa? hương thơm diu diu như ru hồn lữ khách. Bao đáng cay phiền muộn của cuộc đời, phút giây này đều theo hương hoa tan biến cả.

- Chị, chị à, chị có định ngủ không?

Con bé lại nhắc khi thấy Tú Văn cứ ngồi mãi giữa vườn hoa.

- À! Có chứ!

Quay đầu nhìn lại, mắt Tú Văn long lanh sáng:

- Em quả là khéo chọn, chị thích chỗ này lắm.

- Em cũng thế.

Con bé nói đầy vẻ tự hào.

- Giờ thì mình đi ngủ chứ?

- Không phải chỗ này ư?

- Không phải!

Một lần nữa con bé làm Tú Văn bất ngờ. Không phải leo lên bờ hồ ngủ như cô tưởng, mà là một căn nhà gỗ được thiết kế rất công phu, mỹ thuật.

Nó không đáng gọi là nhà, chỉ là một căn lều nhỏ, vương vức bốn mét vuông.

- Không phải ở đây ư?

Tú Văn hỏi ngỡ ngàng. Cô bé cười ranh mãnh.

- Dĩ nhiên là không phải. Chúng ta sẽ ngủ trong nhà. Một căn nhà đáng hoàng rất chi là đẹp đẽ.

Theo hướng chỉ của nó, Tú Văn nhìn thấy giữa vườn hoa một căn lều bằng

gỗ đỏ. Chưa lại gần, nhưng cô biết. Sẽ chẳng thua vườn hoa đẹp, căn lều được thiết kế nên bởi một bàn tay nghệ nhân đầy thẩm mỹ.

Bước lại gần, quả không sai! Chủ nhân đã thiết kế căn lều của mình đẹp như một cung điện nhỏ. Dù là chỗ ngắm hoa thôi, ông vẫn không quên bày trí đầy đủ vật dụng như một gian phòng.

Ngoài bộ bàn ghế bằng mây, ướn lượn rất tinh vi, bộ tách cổ màu nâu bóng, trên vách tường còn treo lủng lẳng một cây đàn, một bộ cờ tướng đang dở dang bày thành trận trên ghế đá. Khiến Tú Văn cứ ngỡ mình đang lạc bước vào chốn ẩn cư của một cao nhân thời cổ đại.

- Mình ngủ ở đây nè chị.

Con bé lại dứt Tú Văn ra khỏi cơn mộng tưởng, mơ màng. Nằm vào một góc lều, nó ngáp dài.

- Ôi thật là hạnh phúc, chị nằm ở đây không có muỗi đâu.

Nhẹ nhàng nằm dài trên sàn gỗ sạch bóng cạnh con bé, Tú Văn thoải mái duỗi thẳng chân. Con mệt bây giờ như mới tắm, mí mắt chỉ muốn dúi lại thôi

Nhưng với con bé thì dường như ngược lại. Nó không hề buồn ngủ. Lòng tràn đầy hưng phấn, nó kể cho Tú Văn nghe đủ mọi chuyện trên đời. Rằng vì sao, khi nào nó phát hiện ra khu vườn hoa đẹp đẽ này.

Chuyện cũng rất tình cờ, một lần đi nhặt bao mủ. (Bây giờ Tú Văn đã biết nó Tên Hảo Mỹ chuyên lượm ve chai) nó trông thấy một con chó nhỏ bị mắc kẹt trong cái lỗ hông chui ra được. Cứ lúc lăm cái đầu kêu ư? ử rất đáng thương. Không đành lòng bỏ mặc con chó chết oan, nó chạy đi tìm viên gạch đập cho nó cái lỗ to ra.

Không ngờ góc tường ẩm bị mục sần bao giờ. Mới đập nhẹ một cái để bề luôn mảnh tọ Thấy lạ lạ, hay hay, nó tò mò, bắt trước con chó chui vào. Rồi phát hiện ra khu vườn này bỏ trống, nó tự do ra vào thoải mái. Chỉ ngủ nhờ

thôi, nó chẳng phá phách gì.

- Nhưng chị biết không, em đã làm rồi đấy.

Kể xong câu chuyện, Hảo Mỹ thì thảo tiết lộ thêm:

- Thật ra khu vườn này không bỏ hoang đâu, một lần em đã nhìn thấy chủ nhân của nó rồi. Ông ta ở trong ngôi biệt thự màu trắng kia kìa. Chỉ có một mình ông ta và con chó nhỏ bị nạn hôm nào, ngoài ra chẳng còn ai. Ông hiền lắm, lâu lâu mới ra vườn một lần nên chị không phải sợ. Hơn nữa, mình chỉ ở ban đêm thôi. Ông ta hồng biết đâu... Thiệt mà... Em cho bị biết...

- Cho chị biết cái gì?

Lâu quá. Không nghe Hảo Mỹ nói, Tú Văn quay sang Hảo Mỹ rồi chộp phì cười. Trời ơi! Nó đã ngủ mất tiêu. Thế mới biết con nít sung sướng thiệt. Vô tư, thoải mái chẳng vướng bận điều gì.

Còn mình thì sao nhỉ?

Chống tay ngồi dậy, Tú Văn lần bước ra lan can lều ngắm trăng đêm. Mới ngày đầu đã gặp bao nhiêu chuyện lạ. Giá mà mình có thể là bà Quỳnh Dao, mình sẽ chép lại ngay Hay có thua gì tiểu thuyết. Cũng mơ màng lãng mạn ghê đi chứ? Những cánh hồng mọc hoang trên thảm cỏ .

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 2

Hơn một năm rồi, chiều thứ bảy nào ông cũng đến đây. Đến đúng bàn số bốn

nằm khuất sau hàng cây kiểng gọi một chai whisky loại nhẹ, một đĩa đồ nhắm như đã thành thông lệ.

Nhìn cách ăn mặc, phần chai rượu ông uống người ta khó đoán nổi ông thuộc thành phần nào lắm. Giàu cũng chẳng giàu, nghèo cũng chẳng giống nghèo. Chỉ biết ông thường hào phóng boa cho các tiếp viên, nên mỗi lúc nhìn thấy ông xuất hiện, từ ngoài cửa họ đã ồ lên mừng rỡ. Như thể ông là người thân vừa đi xe mới về vậy.

Ông cô đơn, như mang nhiều tâm sự. Và dù không nói người ta cũng biết. Ông đến đây không phải vì nghiện rượu, hay thích một món ăn nào. Ông chỉ muốn giết thời gian bằng cách ngồi quan sát thế nhân. Có bao nhiêu cuộc đời, bao nhiêu số phận, đang từng giờ, từng phút diễn ra trước mắt ông kia? Những lúc đó, ông thường nâng ly rượu lên ngồi nhăm nháp. Trầm ngâm nghĩ về cuộc đời mình, tám mươi mấy tuổi rồi, sang, hèn, vinh, nhục còn gì chưa nếm trải?

Hôm nay cũng giống như bao hôm trước, ông đến ngồi vào chiếc bàn quen thuộc. Nâng ly rượu lên tay, đôi mắt ông chợt ánh lên vẻ ngạc nhiên lạ lẫm. Lý do gì mà nhà hàng đông khách quá. Toàn những đôi tình nhân trẻ, ăn vận thật lộng lẫy, mô-đen...

Kẹt!

Cách cửa hông chợt mở, một cô gái bước vào thu hút sự chú ý của ông.

Trông rất lạ, cô gái ấy như chưa bước vào đây bao giờ cả.

Không đẹp sắc sảo như minh tinh màn bạc, cô gái vừa mới bước vào có một nét gì rất khác người. Dường như ở mái tóc ngắn ngang vai, và cũng dường như ở đôi mắt sáng. Chiếc mũi nhỏ, cao, hơi hếch và chiếc miệng ginhỏ xiu luôn mím chặt đôi môi mỏng trên gương mặt trái xoan của cô, như muốn thông báo với ông, cùng mọi người rằng:

- Cô vốn mang trong người dòng máu kiêu kì và bướng bỉnh.

Mặc chiếc quần soọc màu xanh biếc ngang gối. Chiếc áo trắng có cái gút buộc toòng teng buông ngang bụng, thêm một chiếc mũ lưỡi trai, quay ngược trên đầu nữa. Trông cô giống như một thằng con trai hơn là con gái. Nhưng... nghịch lý vô cùng, trên ai cô lại là những lẵng hoa hồng đỏ, với tất cả vẻ dịu dàng duyên dáng đáng yêu, đầy nữ tính.

Nhẹ gật đầu chào chung tất cả mọi người. Cô bắt đầu bằng lẵng hoa đến từng bàn. Giọng trong như mật, mát cả lòng:

- Chúc mừng anh chị, một đêm lễ tình nhân đầy vui vẻ và hạnh phúc. Hãy mua tặng chị đây một cành hồng, hoa sẽ thay anh nói cùng chị ấy bao tình ý. Rằng anh yêu chị biết bao nhiêu, rằng anh chúc chị luôn xinh tươi như nụ hồng đang khoe sắc. Tình yêu của hai người nhất định sẽ đơm hoa, đâm chồi, nảy lộc.

Lời văn hoa mỹ, buồn cười nhưng rõ ràng làm đẹp lòng đôi tình nhân đang ngây ngất men yêu. Hào phóng, chàng mua ngay nụ hồng không cần nhận lại tiền thừa. Trong lúc nàng, đôi má đỏ bừng, tủm tỉm cười nhận cành hồng như nhận niềm hạnh phúc chàng trao.

Từng bàn, từng bàn một, cô gái khéo bán sạch lẵng hoa hồng bằng lời chúc tụng của mình. Đôi mắt sáng, cô như đang hạnh phúc, như đang nghĩ đến số tiền hoa mà khách đã tặng cho từ nãy giờ.

Không nhiều lắm đâu! Ông thâm nhảm tính giùm cô số tiền và tỏ ra thương hại. Nhưng không sao, cô gái à. Một lát đến phần ta, cô sẽ nhận được phần xứng đáng.

Nhưng... cô đã không để ông thực hiện được ý đồ tốt đẹp của mình. Bởi, cành hồng đẹp nhất, cành hồng cuối cùng đó cô không bán. Rồi bất ngờ, đem đến trước mặt ông, cô tặng:

- Nhân dịp lễ tình nhân, cháu tặng ông.

Lễ tình nhân! Lần đầu tiên biết thế gian có cái lễ dễ thương như vậy, ông

ngắt người ra lạ lẫm. Hơn một phút mới lẫm bẫm được một câu:

- Tặng ta ư? Nhưng ta đã già rồi, cần hoa làm gì chứ?

Chẳng bối rối, cô cười:

- Tình yêu không già theo năm tháng. Ông có thể đem nụ hồng này về tặng cho bà với lời chúc mừng chân thành nhất, bảo đảm với ông là bà sẽ vui mừng lắm.

Tặng cho bà! Ông cảm thấy bất ngờ. Hai mươi sáu năm rồi, kể từ ngày bà lìa xa ông về bên kia thế giới. Lần đầu tiên, ngoài ông ra có người muốn tặng cho bà một cành hồng.

- Cảm ơn cháu đã quan tâm. Bà vẫn số lâu rồi.

- Ôi!

Với vẻ ăn năn, cô chớp mắt buồn:

- Xin lỗi ông, cháu vô ý quá.

- Không sao!

Mỉm cười, nhìn xuống túi áo, ông tìm cách bao số tiền lớn cho cô.

- Tuy bà không còn sống, nhưng a ông có thể đem nụ hồng này cắm vào bàn thờ của bà. Như ngày xưa ấy, ông rất thích tặng, hoa cho bà vào những ngày kỉ niệm.

Thoáng giật mình, ông tái sắc mặt:

- Sao cháu biết ngày xưa ta hay tặng hoa hồng cho bà chứ?

- Cháu tự đoán ra thôi.

Chồm chớp mắt, cô cười:

- Có chàng trai nào không biết tặng hoa hồng cho người yêu của mình để tỏ ý chứ?

Thì ra vậy? Thế mà ta... Thở phào ra như vừa thoát nạn. Ông mỉm cười nhận cánh hồng, nghe vui trong bụng vì đã tìm ra cách bao tiền cho cô gái:

- Thôi được rồi, cánh hồng ấy ta mua.

- Cháu đã tặng ông rồi, không nhận tiền đâu.

Rất cương quyết, cô lắc đầu rồi nói thêm:

- Tại ông chưa biết đó thôi, điều này đã trở thành lệ của cháu rồi.

- Thành lệ?

Nhíu mày. Ông không hiểu, cô ôn tồn giải thích:

- Đúng, mỗi lần đi bán hoa, cháu đều dành một cành hoa hồng đẹp, tặng cho người kém may mắn nhất trong đêm, hy vọng nụ hồng của mình sẽ xua đi phần nào phiền muộn cho người đó. Ông cũng vậy, không ngoại lệ.

- Vậy theo cháu, đêm nay ta là kẻ kém may mắn nhất ư?

Không chút phật lòng, ông nhìn cô chăm chăm:

- Sao cháu nghĩ vậy? So với mọi người, ta có chỗ nào đáng tội nghiệp đâu?

- Cháu không biết, cũng không sao trả lời ông được. Bằng mơ hồ, cháu cảm nhận được rằng: Giữa đám đông đêm nay, ông là người cô độc nhất.

- Thật vậy sao? Trời không gió mà bỗng nghe ớn lạnh. Cô gái này sao có thể tận tường tâm sự lòng ông vậy.

- Nên cháu hy vọng đêm nay, sau khi cắm nụ hồng lên bàn thờ của bà rồi, ông sẽ tìm được giấc ngủ ngon. Ông sẽ không cảm thấy cô đơn nữa, bà vẫn luôn ở cạnh bên ông, thương yêu lo lắng cho ông.

Đặt nụ hồng vào tay ông, đôi mắt cô chân thành chia sẻ:

- Tin cháu đi, rồi ông sẽ thấy. Tạm biệt ông!

Sao bỗng dưng hôm nay ta được gặp một cô bé nhạy cảm, đa tình và nhân hậu đến thế ư? Như không tin, ông xoay nhẹ nụ hồng trong tay thăm hỏi.

Thật hiếm hoi, đáng quý vô cùng, đáng kết làm bạn lắm. Mà cô ta tên gì nhỉ?

Như chợt nhớ, ông ngẩn đầu lên toan hỏi. Nhưng từ lúc nào cô gái đã đi xa, trên tay ông chỉ còn lại duy nhất một nụ hồng. Một nụ hồng trông sao quen thuộc quá!

Bỗng giật mình, ông đưa tay dụi mắt. Nâng cành hồng lên nhìn lại một lần

nữa cho kỹ. Ông vụt đứng nhanh lên khỏi ghế. Quên mất số tiền phải trả. Ông lao ra cửa tìm cô gái. Nhưng uổng công thôi, bốn phía trống trơn, vắng lặng. Cô như bóng ma, biến mất tự bao giờ, chỉ có viên tài xế lái chiếc Roll Roi mới tỉnh khò đến bên ông, lo lắng hỏi:

- Ông chủ, về à? Còn sớm mà.

- Đến Tiểu Lý Đình lập tức.

Sập mạnh cánh cửa, mắt không rời nụ hồng, ông như người đang lo lắng, tự hỏi mình có làm lẫn ở đâu không?

Không! Không thể có sự lẫn lộn nào đâu. Giống hồng "Tiểu Lý Đình" này chỉ duy nhất mình ông có. Nó là kết quả lai tạo của ông với Chí Đình và Tiểu Lý. Người ngoài không làm sao có được. Vậy... cô gái ấy là ai? Liệu... ? Mồ hôi rịn càng nhiều trên thái dương ông.

oOo

Chiều nay đi bán hoa hồng, lòng Tú Văn vui như mở hội. Không chỉ vì người khách mở hàng kia dễ tính mà còn bởi... một lý do chính đáng hơn nhiều.

Đứng bước ở một ngã tư đường, lảng hoa to kẹp hờ một bên tay, cô móc túi tìm bức thư đã nhàu nát ra đọc lại, dù nội dung thư đã thuộc lòng:

"Ta đồng ý bán hoa hồng cho cháu. Với giá thỏa thuận một ngàn đồng một nụ, chứ không phải tám trăm như cháu định. Đồng ý chứ!

Chủ nhân của vườn hoa hồng."

Đồng ý, dĩ nhiên là đồng ý rồi! Tú Văn mỉm cười nhớ lại ý nghĩ táo bạo của mình. Chưa hỏi qua ý chủ nhân đã dám cắt bông hồng đi bán. May mà ông ta không nổi trận lôi đình, còn cho phép cô ở tạm trong gian lều gỗ ban đêm nữa. Quả là một người tốt bụng, hiếm có trên đời.

Chưa gặp ông bao giờ, nhưng Tú Văn biết ông là một người vui tính lắm.

Không thì ông đâu chơi trò hòm thư theo với cô trên cánh hồng chứ?

Nhớ lần đầu, sau khi cắt của ông một chục nụ hồng, cô đã bỏ tám ngàn đồng vào phong thư trắng kèm theo một tờ giấy nhỏ, vết mất chữ ngoằn ngoèo:

"Ông ơi, chưa được sự đồng ý của ông, đã cắt hoa hồng như vậy, cháu biết mình vô phép lắm.

Nhưng bông hồng đẹp quá, cháu không cầm nổi lòng mình ông à! Thật đó, lần đầu tiên cháu nhìn thấy những bông hồng đẹp đến dường này. Không biết nó tên gì, nhưng cháu gọi là "Những bông hồng may mắn" ông có thích không?

Lâu lắm ông không đến, những bông hồng nhớ ông, nở ra rồi tàn úi rũ, trông tiếc quá. Chắc không đành nhìn chúng tự sinh, tự tàn phai trong âm thầm như vậy. Mạn phép ông cháu đem bông hồng đi bán. Vừa đen niềm vui, may mắn tặng người đời, vừa kiếm chút lời làm kế sinh nhai. Mong ông đừng từ chối".

Ông ta sẽ đồng ý. Không bao giờ đồng ý vì ông giàu lắm. Con Hảo Mỹ đã chắc ăn nói với cô như vậy. Còn một cá mười rằng ngày sau khi biết cô dám cắt hoa hồng quý của mình, ông sẽ nổi trận tam bành, cho bảo vệ tổng cô hai người đi lập tức.

Vù!...

Chợt có cơn gió lạnh thổi tạt ngang làm Tú Văn giật nảy mình. Ngẩng đầu lên, chưa kịp hiểu chuyện gì đã thấy lẳng hoa bị tay lái một chiếc mô tô quét phải, hất rơi xuống đất.

oOo

- Dạ bác cứ từ từ đi, con chờ được mà!

Bà mẹ mỉm cười, gạt đầu với vẻ hài lòng. Vừa quay lưng đã bị một cô gái đậm sẫm suýt té, chới với bà quay đầu lại. Chưa kịp hiểu đã thấy chàng rể của mình bị người ta bắt cóc phóng đi rồi. Cô ta chính là người đã đụng bà, và cũng chính là Tú Văn, nhân vật chính của chúng ta.

Đang tức điên, thấy chàng trai, chiếc xe và chùm chìa khóa để hờ hênh trước mặt mình. Chẳng suy nghĩ làm gì, cô nhảy vọt lên xe mượn tạm. Để khỏi bị truy hô là ăn cướp, cô chở luôn chàng trai đuổi theo mình.

- Ôi! Cô làm gì vậy?

Bất ngi, không đề phòng, chàng bị trớn xe làm chói với. Để tránh bị văng xuống đất, không biết sao, chàng đành vòng tay ôm chặt lấy eo cô, xanh máu mặt.

- Yên tâm đi, tôi không phải ăn cướp. Chỉ mượn tạm xe của anh đuổi theo gã ăn cướp một lát thôi.

Nghe cô nói, chàng trai có vẻ an tâm lại. Hơi thở đều hòa, thích thú nhìn cô phóng xe với tốc độ cao như một tay đua chuyên nghiệp trên đường.

Chợt... Két!

Chiếc xe bỗng quẹo ngang thẳng gấp làm chàng trai chúi mạnh vào lưng Tú Văn một cái tót tằm mặt mũi. Song điều bận tâm lớn của chàng bây giờ không phải cái mũi sưng vều đau điếng. Tái tê lòng, chàng nghĩ đến vết trầy trên chiếc xe yêu quý của mình. Thú thực, chiếc xe này đập thùng chưa quá một tuần.

- Chạy xe kiêu gì kỳ vậy? Muốn chết à?

Tiếng một gã thanh niên hung dữ cất ngang luồng suy tưởng của chàng trai. Ngẩng đầu lên, ngay lập tức đôi mắt rời xăm, chàng nghe tim mình thình thình đập.

Trời ơi! Xúi quẩy rồi, khi không lại dây với côn đồ đường phố. Cái gã bự con ngồi trên chiếc xe mô tô đó, chằm mém trăm phần là thứ thiệt bụi. Liệu gã có hiểu cho mình là nạn nhân, hay lại ngỡ mình cùng phe với ả rồi sinh sự luôn thì khổ. Gì thì gì, bị đập chàng không sợ. chàng chỉ sợ hấn nổi điện đập bể chiếc xe đẹp của mình.

- Không phải tôi. Không can hệ đến tôi...

Để tự cứu mình, chàng xua tay vung về giải thích.:

- Cô ta... cô ta... tự cô ta...

- Cô ta làm sao hả?

Bàn tay có đeo chiếc găng da đen bóng lóng rời tay lái, nhích chiếc mũ lưỡi trai quần quện trên đầu lên một chút. Hùm hụp mắt một mĩ, gã du côn phô bộ mặt đen sì sạm nắng.

- Dạ cô ạ. cô ta...

- Chẳng làm sao cả, chỉ đuổi theo bắt kẻ không biết điều kia làm một biết điều.

Thản nhiên dựng chống xe. Tú Văn bước xuống. Đôi mắt sáng nhìn thẳng vào gã côn đồ không sợ hãi. Bây giờ cô mới nhận ra, sau lưng gã trên chiếc mô tô còn một người con gái nữa.

Rất đẹp, rất mô-đen, rất chiu. chơi, ả đặt cằm lên vai gã côn đồ, cất giọng khàn khàn:

- Ê, con nhỏ kia, đại ca tao làm gì mà mà mày bảo là không biết điều chứ?

Muốn gây sự, kiếm chuyện à? Coi chừng đụng nhảm ông vò vế nghe con.

Bị gọi bằng con, Tú Văn tức điên lên. Chẳng vừa gì, cô trả lại ngay:

- Tao không nói với mày, đồ mất dạy!

- A! Mày dám chửi tao à? Ngon!

Ngỡ dấn mặt được đối phương, không ngờ bị chửi lại một câu ê cả mặt. Quê quá, ả nhảy luôn xuống xe, không nói không rằng, dùng thói côn đồ vung tay tát mạnh.

Đã đề phòng, Tú Văn không để ả có cơ hội đánh trúng mình. Vừa nghiêng đầu né, cô bước lên, giật mạnh về sau một chỗ, trúng ngay lưng. Tuyệt đẹp! Làm kẻ hiếu kỳ, bàng quan đứng xem phải ồ lên thán phục. Họ cứ ngỡ Tú Văn võ nghệ cao lắm.

- Ai da!

Một chỗ không đau, càng làm cô ả say mồi. Như thú điên, ả nhào lên, mắt trợn giận dữ, hàm răng nghiến lại, chị muốn ăn tươi nuốt sống Tú Văn.

- Thôi đủ rồi!

Đến mức này, gã côn đồ mới chiu. bước xuống xe, gã hát hàm nhìn Tú Văn xác xược:

- Con nhỏ kia, mày muốn gì?

- Chẳng muốn gì!

Hất mặt cho mái tóc chảy ngược ra sau, Tú Văn nghiêm giọng:

- Đền lãng hoa, xin lỗi rồi muốn đi đâu thì đi, đây không cần.

- À! Ra thế!

Đôi môi mỏng nhích thành nụ cười khinh mạn. Gã lừ lừ đôi mắt. Chưa kịp nói gì, cô ả đi chung đã hét lên:

- Không đền. Tự nó cố ý băng qua đường không coi trước coi sau, chẳng qua là muốn làm tiền bọn này thôi.

- Câm mồm!

Vừa hét vừa quắc mắt nhìn:

- Chẳng ai ty tiện như mày nghĩ đâu!

- Cái đó còn chưa biết!

Nhưng nhúng mắt, cô ả như khiêu khích:

- Trông bộ dạng nghèo khổ của mày, lấy gì làm bảo đảm?

- Mày!...

Không nhin nổi, Tú Văn giáng mạnh tay, nhưng gã côn đồ đã nhẹ nhàng đỡ lấy.

- Làm gì mà hung dữ vậy, hờ chút là muốn đánh người ta chứ?

- Rồi sao?

Giật tay mình lại, Tú Văn hất mặt lên danh đá;

- Nói tóm lại, các người có đền không?

- Không!

Buông gọn một tiếng, gã côn đồ quay lưng bước thẳng. Sau lưng gã, cô gái nhún nhảy bước chân, cười đắc thắng như thể trêu ngươi:

- Giỏi thì đuổi theo đi. Bảo đảm chỉ ngủi được khói xăng thôi. Ngon lắm!

- Đứng lại!

Biết chiếc Dream khó mà đuổi kịp mô-tô của hắn, Tú Văn tha cho chàng thanh niên nợ không mượn nữa. Với hai bước nhảy dài, cô đứng ngay đầu xe của gã hét to:

- Giỏi thì cán chết ta đi.

Gặp thứ dữ rồi! Người đi đường lè lưỡi nhìn nhau. Lắc đầu lảng lạng bỏ đi. Không biết binh ai, bỏ ai bây giờ nữa. Tú Văn có phải là cô gái đáng thương bị ức hiếp, cần binh vực đâu.

- Nó thách mình kìa anh!

Cô gái ngồi sau néo nhéo như khiêu khích:

- Chắc nó nghĩ mình không dám cán đâu.

- Lâm rồi đấy

Không trả lời cô gái, gã dề máy, dấn dấn ga, bàn chân để trên hộp số, sẵn sàng:

- Này nhóc đừng bướng chỉ thiệt thân thôi. Đây đếm đến ba, không chạy đi thì chết ráng chịu đó.

Rồi hắn đếm to, danh gọn.

- Một... hai...

Bờ môi chặt, đôi mắt mở lớn trôn trôn, ngẩn cao đầu Tú Văn quyết không lùi bước, dù trông thái độ, hắn cũng không có vẻ gì là chỉ hù xuyên cả.

Con ả này coi vậy mà cũng cứng đầu ghê! Đẩy cho chiếc xe nhìn lên rồi đạp nhanh vào thẳng, gã côn đồ bắt đầu cảm thấy ngạc nhiên. Lần đầu tiên trong đời hắn gặp một cô gái trông nhỏ bé mà gan dạ dường này. Tính sao đây?

Thoáng ngáp ngừng, gã không đếm tiént thứ bạ Cán cô! Chẳng phải hấn không dám.

Nhưng... cái gì? Cái gì đã khiến hấn chùn tay không dấn bước? Đôi mắt của cô gái ấy ư? Sao mà sáng vậy? Bây giờ hấn mới nhìn kỹ cô hơn.

Không giống bất cứ cô gái nào trên đời mà hấn đã gặp quạ Cô gái không một chút dịu dàng, nữ tính nào. Như một con nhím xù lông, luôn phùng mang, trợn mắt trước cuộc đời, không nhân nhượng.

Cô ta không nhân nhượng, không lẽ ta chịu nhượng hay sao? Chuyện này nếu đồn ra ngoài thì Chí Dĩnh này còn mặt mũi nào trong đám bạn quậy phá. Tính sao đây?...

Sao hấn không đếm tiếng thứ ba, không cán chết mình đi Lòng Tú Văn vang lên câu hỏi. Thật ra, mặt nói cứng như vậy, nhưng trong lòng, nãy giờ cũng run lắ. Chẳng ai ngu như mình vậy, đem sinh mạng ra đánh cá. Rủi hấn cán thiệt rồi sao?

Ai, chứ hấn Tú Văn tin dám cán mình lắ. Vậy tính sao? Chịu thua à? Quê chết được, nhất là con ả ngồi sau cứ nhơn nhơn mặt cười tự đắc. Không, không chịu đâu. Tới đâu hay tới đó. Bất quá chết là cùng!

Giữa lúc cả hai đan tiến thoái lưỡng nan thì:

"Toét" một cái. Kèm theo tiếng tu huyết thổi lớn, hai viên cảnh sát bước tới, nghiêm giọng:

- Có chuyện gì?

- Ồ, hay quá!

Đang đánh đá, Tú Văn chùng ngay nét mặt. Chạy đến bên hai viên cảnh sát, bằng một giọng nhẹ nhàng, cô trình bày sự việc. Dĩ nhiên phần đúng phải thuộc về mình.

- Có đúng không?

Nghe xong, viên cảnh sát hất hàm sang gã côn đồ hỏi lại.

Có đến hơn ba mươi phần trăm bịa đặt, nhưng... trình bày lồi thoi, vâng dạ trước mặt cảnh sát. Chí Dĩnh không quen, anh gật đầu:

- Đúng!

- Sao anh nói vậy, rõ ràng nó vu cáo mình mà.

Cô gái ngồi sau lưng lại ré lên:

- Anh cảnh sát à, con khôn đó đặt điều, tự đâm vào xe tụi này để ăn vạ, làm tiền thoi.

- Tôi không hỏi cô!

Rõ ràng cách nói chuyện thiếu văn hóa của ả đã làm viên cảnh sát mất cảm tình. Bước lên một bước, anh nghiêm giọng nhìn Chí Dĩnh:

- Phiền anh cho kiểm tra giấy tờ, bằng lái. Không nói không rằng, Chí Dĩnh lấy ra hai mảnh giấy nhăn nhéo, mắt gườm gườm ngó Tú Văn như đe dọa. Con ả này chẳng đơn giản chút nào, có tài đồng kịch ghê đi. Mới hung hăng mắt dạy, thoát thấy cảnh sát đả nhu mỳ, như thực nữ ngoan hiền vậy.

- Này cô bé, lại đây.

Đã xem xong bằng lái và giấy gờ xe, viên cảnh sát nhẹ giọng gọi Tú Văn:

- Lãng hoa của em bao nhiêu hả?

- Dạ! Không mắc lắm, chỉ một trăm ngàn thoi.

Cúi đầu, xe xe tà áo, Tú Văn cất giọng run run như muốn khóc. Trong lúc mắt lại lóa lên tia tình nghịch, nhìn Chí Dĩnh như thể trên người. Lãng hoa ấy, cả vốn lẫn lời tính ra không quá năm chục ngàn đồng.

- Vậy anh còn chờ gì nữa mà chưa lấy tiền đền cô ấy đi.

Viên cảnh sát nói với Chí Dĩnh.

Một trăm ngàn, với Chí Dĩnh không lớn. Những lúc hứng lên, hẳn có thể dùng nó mời lửa châm thuốc hút. Nhưng... phải rút ra đền với sự bắt buộc, hẳn thấy ức trong lòng lắm. Như vậy. Khác gì thua cô ta chứ?

Nhưng... không đền, không được. Dằn lòng trước mặt viên cảnh sát, Chí

Dĩnh cho tay vào túi móc ra hai tờ năm mươi ngàn, quăng đại vào người Tú Văn.

- Cầm lấy.

- Anh làm gì đó? Định lấy tiền quăng vào mặt tôi à?

Đôi mắt long lên giận dữ, Tú Văn như đang bị xúc phạm nặng nề:

- Nói thật với anh, một trăm ngàn với tôi tuy rất lớn nhưng không vì vậy mà tôi bán rẻ nhân cách của mình đâu. Anh đã làm nát hoa hồng của tôi, theo luật phải đền và xin lỗi. Đâu phải tiền boa mà anh ném đại vào mặt tôi như vậy.

- Cô ta nói đúng đó!

Viên cảnh sát gật đầu:

- Yêu cầu anh nhặt tiền lên, xin lỗi và đưa cho cô ấy đàng hoàng.

Hậm hực, căm tức lắm nhưng Chí Dĩnh cũng phải nghe lời. Cúi xuống nhặt tiền, anh xin lỗi qua hai hàm răng nghiến chặt:

- Tôi không có ý, xin lỗi cô.

- Được rồi, nhớ lần sau chạy xe cẩn thận nghe. Kéo cán phải người ta phiền phức lắm.

Đưa tay nhận tiền, Tú Văn nói với giọng điệu kẻ bề trên:

- Tạm biệt nghe, cảm ơn hai anh.

Vẫy vẫy tay chào hai viên cảnh sát, Tú Văn tung chân sáo chạy đi. Con mắt trái khẽ nheo khiêu khích cùng Chí Dĩnh. Bị giam bằng lái một tuần, còn bị gạt hai trăm ngàn nữa. Đáng đời chưa! Đừng tưởng Tú Văn này là đồ bỏ để ăn hiếp nhé! Lêu lêu!

oOo

- Ê, có một con bé bán hoa hồng kia, Mi Mi, mà xem phải nó không?

Thấy lon bia rỗng xuống đất, Thanh Thanh đập mạnh vai Mi Mi hỏi khi cánh cửa hông nhà hàng bật mở. Một cô gái ôm lồng hoa hồng xuất hiện.

- Đúng là con quỷ đó rồi.

Vừa ngẩng đầu lên, mắt Mi Mi rực lửa. Xô mạnh cái bàn đứng dậy, cô rút qua hia hàm răng nghiến chặt:

- Lúc này thì chết với tao.

- Đừng Mi Mi.

Một bàn tay giữ vai cô lại.

- Từ Từ, đợi tính cách đã. Mà Chí Dĩnh đâu?

- Ở trong kia.

Đôi mắt hướng vào sàn nhảy, Mi Mi nói như ganh tị:

- Đang mê đắm thành viên mới.

- Hay lắm, tui bây nghe đây

Gã con trai búng tróc ngón tay, nắm cái đầu chụm lại xì xào. Một kẻ khoạch trả thù cho đại ca Chí Dĩnh. người đứng đầu băng Quý Tộc.

Lúc nghe Mi Mi kể, cả nhóm Quý Tộc bảy đứa nó, đứa nào cũng phùng phùng giận bất bình cho Chí Dĩnh. Dù số tiền phạt chẳng là sao, dù bằng lại đã được trả lại rồi. Nhưng... thua một con nhãi ranh bán bông hồng... thật là mất mặt.

Hơn một tuần rồi, lên Chí Dĩnh, cả đám theo lời tả của Mi Mi toa ra tìm tông tích con bé bán bông hồng khắp cả Sài Gòn. Khách sạn, nhà hàng nào cũng lục tìm, dò hỏi. Mãi đến hôm nay, không có ý tìm, đứng ngày họp băng, con bé bỗng xuất hiện như khiêu khích.

Băng Quý Tộc, tính luôn Chí Dĩnh nữa là tám đứa. Năm trai, ba gái. Kế hoạch trả thù đã vạch xong, cả bọn nhất chí bằng cách đập mạnh tay vào nhau hét lới một câu "ki ai". Làm chục khách ngồi quanh phải giật mình nhìn lại. Tú Văn cũng thế, nhưng giữa đám đông bát nháo cô không nhìn thấy Mi Mị. Cô chỉ thấy một gã thanh niên hót đầu đinh, mặc chiếc áo màu xanh kết từ tôn bước ra. Kẻ khàng nâng một cành hoa lên hấn hỏi:

- Cô bé, bán hoa hồng hả Bao nhiêu một nụ vậy.

- Dạ hai ngàn.

Tú Văn lễ phết, rút một cành trong lẵng hoa trao cho gã:

- Anh xem đi, hoa hồng may mắn, trông đẹp vô cùng.

-Ồ! Đẹp thật đấy!

Xoay nhẹ cành hồng nhỏ trên tay, đôi mắt long lanh, gã như bị màu sắc cánh hoa mua chuộc:

- Này cô bé, anh muốn mua hết lẵng hoa của bé. Nhưng... có một việc...

Không biết bé có nhận lời giúp anh không?

- Nếu trong khả năng, tôi sẽ không từ chối đâu.

Tú Văn vẫn ngây thơ, không để ý đến nhóm bạn của gã mua hoa đã biến mất từ bao giờ.

- Chuyện là vậy...

Gãi gãi tóc ngáp ngừng, gã như ngại phải nhờ cô lắm:

- Hôm nay... bạn gái anh sinh nhật. Anh muốn mua hết hoa hồng tặng cho cô ấy. Nhưng... không muốn tự tay mình trao tặng. Cô bé vui lòng, đem đến tận nhà tặng hoa, thay anh nói một câu chúc mừng được không? Anh sẽ trả thêm tiền cho bé. Nhà cô ấy cũng gần đâu. Cuối ngã tư đường...

Nhìn chàng trai vụng dại móc tiền, Tú Văn bỗng nhoẻn một nụ cười thương hại. Tôi nghiệp, chắc lại yêu thâm, muốn nhờ hoa ngỏ ý thay lời đây mà. Có mất mát gì đâu, giúp anh ta một chuyện. Nhẹ nhàng thôi.

- Không cần phải đưa thêm tiền, tôi sẽ giúp anh. Xin anh lặp lại một lần địa chỉ...

- Vâng, cảm ơn, cảm ơn nhiều nhé!

Mừng rơn, gã lặp lại địa chỉ một lần nữa. Trong đôi mắt thoáng ánh lên vẻ ma ranh, tinh nghịch, nhưng Tú Văn mãi vô tình, không nhìn thấy.

Nhắm lại một lần địa chỉ trong đầu, cất số tiền bán hoa vào túi, cô bắt đầu

bước ra đường. Chẳng vội vã gì, cô vừa đi vừa ngắm người hoa dập dụi trên phố.

Chiều thứ bảy, chiều hẹn hò, chiều của những cặp tình nhân đưa nhau đi dạo. Tú Văn thấy mình thật thông minh, thật có con mắt thị trường. Cả tuần ở nhà nằm nghỉ, dưỡng hoa, chỉ đi bán chiều thứ bảy thôi cũng đủ sống rồi. Cái nghề bán hoa coi vậy mà hay. Vừa thu nhập khá, vừa nhà hạ, chẳng tốn nhiều công sức lắm. Một tháng bán hoa cuộc sống của cô và Hảo Mỹ được cải thiện nhiều. Con bé mập lên thấy rõ. Chẳng những thế, con heo đất của hai người giờ đã rủng rỉnh tiền. Trên dưới không thua một trăm ngàn. Kê cũng ngon đấy chứ!

Tin! Tin!

Dòng suy tưởng bị cắt ngang bởi tiếng kèn xe vang inh nỏi sau lưng. Theo phản xạ, Tú Văn bước lên lề để tránh. Nhưng...

Tin, Tin...

Tiếng kèn xe vẫn đuổi sát không ngừng. Lần này nghe càn glớn, càng giục giã hơn. Như thể nó đang ở ngay sau lưng cô vậy.

Quay đầu nhìn lại, đôi mắt Tú Văn tròn xoe kinh ngạc, Xe ở đâu mà lắm vậy? Những năm chỉ chiếc mô tô chở năm gã đàn hàng ngang, gầm rú điên cuồng. Miệng cười nham nhở, mắt tên nào cũng đỏ ngầu như muốn cán chết cô liền lập tức.

- Các anh muốn gì?

Bước bắn lên lề, tựa lưng vào cây cột điện. Tú Văn ôm lấy hoa vào lòng thủ thế. Cô đã thoáng nhận ra gã dụ mình mang hoa vào đường vắng:

- A! Thì ra các người đã có âm mưu. Muốn gì đây, tôi đâu có thù oán gì?

- Trước tiên là mua đứt lấy hoa này. Một gã với tay ra giật mạnh lấy hoa của Tú Văn rồi tung cho đám bạn. Những cánh hồng tươi mơn bị hất tung rơi dạt mặt đất trông thật đáng thương. Xót xa lòng, Tú Văn đưa mắt

nhìn theo. Biết nói sao, lẳng hoa ấy hẳn đã mua và trả tiền rồi.

- Tiếp theo là cán nát chúng đi.

Sau câu nói như ra lệnh, cả đám đồng nổ máy cho xe lao lên, nghiêng những chiếc bánh nặng nề cán nát những nụ hồng nằm đầy trên mặt đất.

- Thôi đủ rồi nghe.

Không còn nhịn nổi, Tú Văn hét lớn.

- Lũ dã man kia, các người muốn gì? Nói ra đi. Đừng giở ba trò đó, đây không sợ đâu.

Như bất ngờ, cả đám đồng dừng xe đưa mắt nhìn nhau như hội ý. Trong kế hoạch, chúng không dự tính đến trường hợp bất thường này. Cứ ngỡ bấy nhiêu trò sẽ dọa cô sợ xanh máu mặt.

- Con ả không sợ, Chí Hùng à, tính sao đây?

- Tính gì nữa, phương án ba, đập ả.

Gã mua hoa chính là Chí Hùng, ồm ồm nói:

- Cho ả biết thế nào là lệ độ.

Vừa nói vừa bước xuống xe, cười cho đôi mắt nheo neho, nhắm tít lại, Chí Hùng đưa tay vuốt nhẹ lên má Tú Văn một cái.

- Trong cũng dễ thương đó chứ.

Phủi mạnh tay Chí Hùng ra Tú Văn quắc mắt:

- Nếu các người dám dờ trò tôi sẽ la lên đó.

- La... thì la đi!

Chí Hùng cười thách thức:

- Nơi đây vắng lắm mà, bảo đảm sớm muộn gì một tiếng sau cũng có người nghe được.

Đảo mắt nhìn quanh, Tú Văn bắt đầu nhận thức được sự bất lợi của mình.

Con đường nhỏ vắng khách bộ hành, cửa nhà thưa thớt. Có la cũng chẳng ai nghe. Tính sao đây? Nhẹ liềm vành môi tính kế thoát thân, cô nghe chân

mình run nhẹ.

- Không!

Bây giờ thì Tú Văn thực sự run sợ. Rúm người lại, cô hét thất thanh:

- Không, có ai cứu tôi với...

- Chỉ có trời mới cứu nổi mày thôi nhóc à!

- Dừng lại!

Chợt tiếng hét to lạnh lạnh cất lên, kịp thời giải cứu Tú Văn. Vạch đám đông, một cô gái bước vào vẻ mặt hầm hầm. Chẳng nói chẳng rằng, vung tay tát mạnh vào mặt Tú Văn một cái:

- Hên cho mày, đại ca tao kêu dừng lại.

Là con ả ư! Bàng hoàng Tú Văn chợt nhận ra cô gái cùng mình gây sự hôm nào trên phố. Con tức trào lên, cô cắn chặt răng thù hận. Hừ, thật không ngờ. Tên khốn ấy tiểu nhân như vậy, cho đàn em dở trò hèn mạt trả thù cô Ngon lắm chứ?

Mãi suy nghĩ, Tú Văn không hay cả bọn tan hàng từ lúc nào. Trên con đường vắng chỉ còn lại mình cô với những bông hồng dập nát.

Gió đêm thổi từng cơn ghe giá lạnh, nhưng thân nhiệt của cô cứ tăng dần. Lúc nghe Mi Mi hí hửng khoe cái kế hoạch trả thù của bọn đàn em với cô gái ấy, không hiểu sao Chí Dĩnh lại giật mình. ngay lập tức, bảo Mi Mi bắt bọn chúng phải dừng lại.

Một tuần âm thầm tìm tông tích của cô, Chí Dĩnh những mong một lần trả đũa. Nhưng bất ngờ, nghe bọn đàn em làm như vậy, anh lại thấy chẳng bằng lòng.

oOo

Gió đêm từng cơn thổi mạnh lạnh thấu xương, nhưng bên trong chiếc áo phong phanh, Tú Văn lại nghe thân nhiệt tăng dần.

Chí Dĩnh đến đã lâu, từ lúc bọn đàn em còn vây quanh Tú Văn hùng hổ.

Trông thấy nhưng không vội bước vào, anh đứng yên ngắm dáng cô ngồi ôm hai đầu gối. Gương mặt giận trông buồn cười, dễ thương đến lạ.

Mỉm cười, anh nghĩ đến tâm trạng của Tú Văn lúc bị hành hung. Chắc là cô sợ lắm. Giá mà cô biết được, bọn chúng chỉ hùng hổ dọa thôi thì không đến nỗi. Tiếc rằng... bọn chúng diễn cứ y như thật. Như anh đây, biết bồng rồi mà còn nghe hồi hộp. Huống gì...

Tội nghiệp... Chí Dĩnh thoáng se lòng rồi hả dạ ngay. Cho đáng đời, ai bảo đại khờ đây vào ong vò vẽ làm gì. Nhớ lần này cho tồn nghe chưa?

Nhìn bấy nhiêu cũng đủ, cũng hả dạ rồi, Chí Dĩnh quay đầu xe, đề máy.

Chợt sau lưng có tiếng ai gọi lớn:

- Này, anh, anh gì đó ời, khoan đi đã.

Quay đầu lại, Chí Dĩnh chớp mắt nhanh. Mấy lần rồi mà vẫn chưa tin. Cứ ngỡ mình bị hoa mắt ư tại. Lẽ nào cô gái ấy gọi mình. Lại dịu dàng thân mật nữa. Đảo mắt một vòng để kiểm tra, khi biết chắc trên con đường vắng chỉ có mỗi mình, anh mới yên tâm hỏi, giọng khàn đi lạ lắm:

- Cô gọi tôi à?

- Đúng vậy. Cô gái nhẹ gật đầu, mắt hoe hoe đỏ. Trông thái độ hiền lành, mắt hết vẻ đanh đá hôm nào:

- Có chuyện gì?

Giọng Chí Dĩnh cũng mềm đi.

- Tôi muốn xin lỗi anh. Mong anh bỏ qua chuyện hôm nọ, đừng cho đàn em trả đũa nữa.

Cô gái run run nói.

Có phải cô ta không nhỉ? Chí Dĩnh nghi ngờ cặp mắt của mình. Sao hai người khác hẳn. Lẽ nào... Chỉ bấy nhiêu thôi đã khiến cô mất hết nhuệ khí rồi?

Một chút thương hại cộng một chút thất vọng nhẹ len để Chí Dĩnh bỗng thấy

bực mình. Trong cuộc đời, cái làm anh khó chịu nhất là phải đối diện với những kẻ hèn. Cô gái này cũng vậy, nhì nữ thường tình quá. Uống công anh tưởng cô ta là một mẫu người đặc biệt, không biết sợ, không biết khuất phục là gì chứ.

- Anh... anh vẫn còn giận hả?

Không nghe Chí Dĩnh trả lời, cô gái lại e dè hỏi:

- Giận khi gió.

Mặt lầm lì, Chí Dĩnh khoát tay, nhẹ gắt:

- Hết chuyện rồi, cô biến ngay đi, đừng chướng mắt tôi.

- Nhưng... con đường này vắng quá.

Vừa nói, cô gái vừa đảo mắt nhìn quanh. Khẽ ngập ngừng:

- Trời lại tối, một mình tôi không dám trở ra đâu.

- Ý cô muốn...

Đôi mày khẽ chau, Chí Dĩnh như muốn ngưng câu chuyện.

- Da... Ý em muốn nói là... anh có thể cho em quá giang một đoạn ra đến đường cái kia không?

Như quỳnh lên, cô nói một hơi, thật lẹ.

Lại đến mức này à? Chí Dĩnh thấy bất ngờ, từ kẻ thù, từ đánh đá cô ta nhảy sang làm kẻ bị nạn, tội nghiệp nahngh một cách bất ngờ. Có ý đồ gì chẳng?

Thoáng nghi ngờ, anh đảo mắt nhìn cô một lần cho kĩ.

Trong đôi mắt mở to đầy sợ hãi của cô chẳng có chút biểu hiện nào. Đầy sợ sệt và hi vọng, như đang lo lắng lắm. Nhìn lại con đường, quả đúng không sai như cô nói thật là vắng vẻ, lại tối âm âm nữa. Thôi kệ, cho cô ta quá giang một lần đi, chứ bỏ mặc cô ta đi một mình như vậy, lỡ có chuyện gì, tội của mình không nhỏ.

Nghĩ như vậy, Chí Dĩnh nhẹ gạt đầu. Mỉm cười nhìn cô mừng quỳnh, lập cập không biết bằng cách nào để leo lên. Nhà quê quá, chắc cô ta cả đời

chưa được thấy mô tô bao giờ cả.

- Giữ cho chắc đó!

Cho xe vọt đi nhanh, rồi lại tội nghiệp, sợ cô mất vía điếng hồn. Chí Dĩnh nhẹ giảm ga, thăm lẹ cho sự tốt bụng của mình.

Không... không phải tốt bụng, mà là galand. Chí Dĩnh một đời phong nhã, đành lòng nào từ chối lời khẩn cầu của giai nhân giữa lúc lâm nguy. Cô gái này coi ra cũng đẹp, cũng khá có duyên. Để một lát thăm dò thử, dễ thì cặp bồ chơi, chọc cho nhỏ Mi Mi tức điên lên! Hi! Được lắm.

- Anh... anh gì ơi!

Chưa kịp mở miệng làm quen, Chí Dĩnh đã nghe sau lưng mình tiếng con gái dịu dàng:

- Nhà tôi qua khỏi ngã tư kia, anh có thể tiện đường chở dùm đến đó.

- Không hề gì!

Đã có mục đích, Chí Dĩnh gạt đầu dễ dãi. Thăm hỏi cô gái này khờ hay ngu ngốc, mới lần đầu đã cho biết cả nhà rồi. Không khéo, một lúc đến nơi, để trả ơn, cô còn dám mời anh vào nhà dùng nước nữa. Chà! Cặp bồ cũng nhiều rồi, chưa thấy cô nào ngoan như vậy.

Toét!

Đang tùm tùm cười nghĩ đến nụ hôn ngọt như mật lúc nãy đây được nếm, Chí Dĩnh bỗng giật nảy mình bởi tiếng còi cảnh sát vang thật lớn. Ngẩng đầu lên, còn thấy cả một cây gậy điều khiển giao thông ngay trước mặt. Gương mặt anh cảnh sát hằm hằm giận dữ.

Xúi quẩy vậy sao? Vừa bước xuống xe, Chí Dĩnh vừa ngạc nhiên tự hỏi. Cô ta có duyên với cảnh sát sao mà lần nào gặp cô cũng bị cảnh sát chặn đường. Nhưng... anh phạm lỗi gì? Không chở ba, không phóng nhanh giành đường vượt ẩu, cùn gkhông cho xe chạy vào đường cấm? Chắc chỉ là kiểm tra giấy tờ đột xuất thôi. Tự tin, Chí Dĩnh móc túi lấy bằng lái trao cho người cảnh

sát:

- Chí Dĩnh, anh có biết luật giao thông cấm xe không biển số lưu hành trên đường phố?

Xem xong giấy tờ, bằng lái, người cảnh sát nghiêm giọng nói:

- Dĩ nhiên là biết.

Móc túi, châm một điếu thuốc, Chí Dĩnh mỉm cười:

- Điều sơ đẳng ấy, một đức nhóc con còn biết, huống hồ...

- Vậy ra... anh biết mà vẫn cố tình vi phạm ư?

Người cảnh sát cảm thấy bị xúc phạm, mặt nóng bừng lên.

- Tôi vi phạm, anh nói gì vậy?

Đôi mắt đang tròn tròn bỗng tối sầm đi. Trời ơi, cái biển số mới tinh của anh biến đâu rồi? Rành rành dấu bẻ nói chuyện. Thủ phạm là ai? Sao hại anh độc vậy?

Còn đang hoang mang tự hỏi, Chí Dĩnh bỗng bắt gặp một đôi mắt nhìn mình rất lạ. Như ranh mãnh, trêu ngươi, cô gái quá giang muốn giấu một nụ cười.

- Anh trả lời tôi đi chứ? Có phải anh cố tình vi phạm luật pháp. Chạy xe không biển số không?

- Tôi.

Dở khóc dở cười không tìm ra lời giải thích. Chí Dĩnh nhẹ nhún vai bất lực.

Mắt nhìn cô gái chăm chăm. Còn nghi ngờ gì nữa, trông thái độ mặt tự nhiên kia, rõ ràng cô chính là thủ phạm.

- Anh coi thường tôi hả?

Người cảnh sát gất lên. Như giật mình, Chí Dĩnh quay đầu lại:

- Tôi không coi thường anh cũng như chẳng hề có ý coi thường luật pháp.

Chẳng qua tôi không biết phải nói gì, nên... tùy anh định vậy.

Nói xong, anh lại lờ mắt nhìn qua cô gái, kịp thời bắt gặp cô quay mặt đi cố giấu nụ cười thỏa mãn. Xương quai hàm bạnh ra, cơn giận trào lên. Chí Dĩnh

nghe tiếc trong lòng. Tại sao lại can thiệp bọn đàn em sớm vậy? Cô ả đáng bị dằn một trận toi bời thất kinh hồn vía.

Hai người cảnh sát sau phút thì thầm thỏa luận đã có quyết định cuối cùng.

Mời Chí Dĩnh bước ra ánh đèn lập biên bản giam xe, họ cảm thấy ngạc nhiên trước thái độ bất cần của người bị phạt. Lẽ ra hẳn phải van xin, năn nỉ hay nói một câu gì để giảm nhẹ tội của mình.

- Thôi anh ở lại chờ lập biên bản xong rồi chịu khó đi bộ về nhà vậy. Tới nhà của tôi rồi. Cảm ơn anh đã cho quá giang nghe. Bái bai.

Vẫy tay chào, cười thật hồn nhiên. Tú Văn tung chân sáo chạy đi. Con mắt nheo nheo, cô thích thú hình dung đến cơn giận cháy bùng trong lòng Chí Dĩnh. Rồi mở túi xách, lấy cái biển số ra nhìn lại một lần. Cười to một tiếng, cô thẳng tay quăng nó vào đám cỏ không thương tiếc. Đáng đời chưa?

Tưởng Tú Văn này dễ ăn hiếp vậy à? Lêu lêu!!!

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 3

Ý, ông ơi, khách lại đến nữa kìa. Trời ơi, gói quà trên tay, to thật là to vậy! Thấy bên ngoài nhà hàng thấp thoáng bóng ông giám đốc ngân hàng tay bùng chiếc khánh vàng chúc thọ, con sen hý hứng mừng khều vai ông nói nhỏ. Như thế ông không thấy, như hôm nay là đại thọ mừng nó tròn tám mươi một vậy.

Mỉm cười, gật đầu nhận món quà cùng lời chúc thọ, ông đưa tay phát bao lì xì đỏ mà mắt không quên hướng ra cửa ngóng trông. Sao giờ này thằng cháu của ông chưa đến?

Anh ta sẽ chẳng đến đâu! Biết ông ngóng đợi điều gì, con sen phụng phịu mặt buồn. Muốn nói nhỏ với ông một câu đừng đợi làm gì, uống công thôi. (Lúc này, lén ông, nó và anh Thành tài xế đã gọi điện khắp nơi nhắn cậu chủ về chúc thọ Ông rồi). Nhưng sợ là ông xúc động, không nên, nó đành đứng yên không dám hé môi, tội nghiệp nhìn ông nhấp nhòm trông ngòai đứng không yên.

- Ông à, bắt đầu đi, thực khách đến đủ rồi.

Nhẹ kéo tay ông, con sen kéo ông về thực tại:

- Chờ một chút nữa đi.

Mắt vẫn hướng ra cửa, về mặt ông thần thờ, bất động.

- Cậu chủ bận việc gì rồi, chắc không dự được đâu, ông đừng đợi.

Cuối cùng con sen chịu hết nổi, con sen nói đại một câu rồi cắn nhẹ môi mình im thít.

Quá vụng về, nó đã nói dối một câu trắng trợn. Làm sao mà ông không biết công việc bận của cậu chủ chứ? Nó và ông cả hai đều thừa hiểu được điều đó mà. Cái công việc ấy, không phải đàn đúm, cũng say nghiêng ngửa với men bia, cùng với lũ bạn trời ơi.

Ông sao thương cậu chủ quá! Con sen không hiểu và tất cả mọi người quen biết ông đều không hiểu. Dù cậu là đứa cháu nội đích tôn duy nhất, ông cũng đâu thể quá nuông chiều, cung cấp tiền bạc như nước, mặc tình câu ăn chơi phung phí. Hai mươi sáu tuổi rồi, mà chẳng học hành, nghề ngỗng gì, tới ngày cứ đua xe, lạng lách, phờn phơ dạo phố. Bỏ mặc ông với công việc của công ty chất cao như núi.

Không chỉ vậy thôi, cậu chủ còn vô tâm màqt dạy,ngỗ ngược cùng ông lắm.

Mỗi lúc rình ngoài cửa nghe cậu sang sảng giọng gọi ông xưng tôi một cách dũng dưng lạnh đậm, con sen nghe giận làm sao. Một tiếng nội cũng không kêu, ông thương làm gì chứ?

Ông buồn khổ và rất cô độc. Con sen biết và thương ông lắm. Nhưng thương để mà thương, nó biết chia sẻ cách nào. Chỉ có thể lo lắng, săn sóc cho ông một cách tận tình thôi.

- Ông à, khuya quá rồi... Vừa cúi xuống định nhắc ông thêm lần nữa. Con sen chợt đưa tay ôm ngực há hốc mồm. Ôi, ông biến đâu rồi? Chỉ còn nó này giờ đứng canh chiếc ghế không, lảm nhảm như điên.

Chạy tìm ông khắp cả nhà hàng không thấy, con sen quỳnh lên chạy đi tìm anh Thành tài xế báo tin.

Tái mặt trách nó một câu không khéo. Thành ra nói nhỏ với viên trợ lý của ông, bảo anh cho buổi tiệc bắt đầu, rồi âm thầm đánh xe đưa con sen tìm ông chủ.

Nhưng... hoài công thôi, ông như vụt biến mất khỏi cuộc đời. Để sau hơn một giờ rong ruổi, anh và nó đành đánh xe không trở lại nhà hàng, xin lỗi mọi người. Viên cố bảo ông phải bận ký một hợp đồng quan trọng lắm.

- Cái ông này, thiệt là...

Chép môi, trách nhẹ một câu, đám thực khách như lập tức quen ông cùng nổi bực mình. Hớn hờ cụng ly, khai champagne cười đùa vui vẻ. Kinh tế thị trường mà! Ông mãi lo cho công ty cũng phải thôi.

Hơn ba trăm thực khách kể cả con sen, người hiểu ông như vậy, cũng không sao ngờ được. Giữa lúc mọi người vui vẻ ăn uống say xưa đó, ông một mình lang thang trên phố. Tay cầm teho chai rượu, khập khiễng vừa đi vừa uống như một hành khất cô đơn. Độc hành tìm một cái gì mơ hồ, thênh thang lắm.

- Vậy là... nó không đến, không thềm đến.

Ông lảm nhảm một mình: Hừ... nó bỏ mặt tạ Bà ơi... tôi buồn quá, bà về đây

dắt tôi theo. Tôi nhớ bà, nhớ Chí Dĩnh lắm. Tôi không muốn sống nữa đâu. Nhưng tôi thương nó lắm, tôi không đành bỏ mặc nó một mình trên cõi đời này. Tôi chết rồi lấy ai lo cho nó đây?... Tôi nghiệp lắm, nó mồ côi cả cha lẫn mẹ. Lỗi tại tôi, tại tôi tất cả mà. Làm sao tôi trách được ai.

Chai rượu voi dần theo dòng tâm sự đứt quãng chẳng đầu đuôi. Ngồi xếp xuống vệ đường, ông khóc như mưa, như hối hận cho một hành động sai lầm trong quá khứ.

Uống, khóc, kể rồi uống cho đến lúc say khướt mệt đừ người. Không còn biết gì nữa, ông ngã vật ra lề đường ngủ như người đã chết. Nước mắt đọng đầy trên mặt, cầm chặt chai rượu trên tay, ông không muốn tỉnh lại nữa.

Nhưng không được, một cái gì ngọt lịm cứ chảy ra từ cổ xuống người ông như dòng nước hồi sinh, bừng tỉnh dần từng mạch máu. Mở mắt ra, ông mơ hồ cảm nhận. Dường như đã có ai đó thật nhẹ nhàng đỡ ông lên, bằng một giọng dịu dàng, đánh thức ông khỏi cơn mơ muôn kiếp:

- Ông ơi, tỉnh lại đi ông. Trời sáng rồi!

Sáng rồi ư? Mặt trời chiếu vào mắt ông chói quá. Làm ông vừa mở mắt ra đã phải nhắm mắt lại ngay, trên tai vang một tiếng reo mừng:

-Ồ! Cuối cùng ông cũng tỉnh lại rồi, Chị Tú Văn ơi.

Tú Văn quay đầu lại, ông nhận ra cô gái đã cứu mình. Không ai xa lạ, ông và cô đã hơn một lần quen biết. Cô là người đã tặng cho ông nụ hồng may mắn mà không biết ông chính là chủ nhân của khu vườn "Tiểu Lý Đình".

Nghĩ lại thấy buồn cười, hy hữu quá, lần đó cô đã làm ông sợ suýt vỡ cả con tim. Cứ ngỡ cô là người thứ ba ngoài ông và Chí Dĩnh ra biết được bí mật "Tiểu Lý Đình". Phải tức tốc rời nhà hàng trở về ngay.

Thật ra thì mình cũng nông nổi, hồ đồ quá. Thế gian này, giờ đây ngoài ông ra, làm gì có người thứ hai biết được giống "Tiểu Lý Đình". Nó là kết quả độc quyền do thằng con ông bao ngày bỏ sức tạo nên. Vậy mà... lúc đó...

Ông cũng lo hú vía...

Con bé đã cả gan cắt hoa của ông đi bán! Trời ơi, đến giờ mà ông vẫn chưa quên cơn giận của mình. Lúc nhìn thấy dấu cao cắt còn rành rành ra đó, ông tưởng mình có thể giết Tú Văn ngay lập tức.

Nhưng cũng liền sau đó, ông được ocn làm nguôi giận bằng những dòng chữ đơn sơ, một mạc đang treo lung lẳng trên cành hồng kèm theo số tiền nhỏ, tám ngàn đồng.

Thì ra con bé biết điều hơn ông tưởng. Nó cắt hoa với một ý đồ trong sáng không ác ý. Suy đi, ngẫm lại, ông thấy tư tưởng nó cũng hay hay, độc đáo. Ừ nhỉ? Sao bao lâu rồi, ông không có ý tưởng này. Hoa đẹp nhờ người biết thưởng thức, nâng niu. Sao ông lại có thể hẹp hòi, giấu kỹ, để nó phải tự sinh tự diệt trong âm thầm lặng lẽ. Thằng con ông, lúc lai tạo giống hoa này, chắc cũn g có ý tặng cho đời thêm một sắc hương thú vị.

Vậy là... như đứa bé ông đùa lại với Tú Văn, viết thư trả lời nó cũng bằng cách treo lủng lẳng trên cành hồng. G iấu mặt giấu tên, nhưng Tú Văn nào biết, bao đêm rồi ông âm thầm dõi nhìn cô với Hảo Mỹ chăm hoa. Lòng nghe vui một niềm vui thỏa mãn.

Cuối cùng nụ "Tiểu Lý Đình" cũng tìm được tri âm. Nhìn ung cách cô yêu hoa như vậy, ông không còn sợ hoa phải theo mình rục rã xuống một sâu, phí bỏ bao tâm sức của con. Âm thầm, ông tự công nhận với lòng, Tú Văn là người thừa hưởng phần gia tài lớn lao của Chí Đình để lại. Đó là vườn hoa hồng nhỏ "Tiểu Lý Đình".

Cô ở ban đêm còn ông thì đến ban ngày. Ngồi ngắm những nụ hồng được cô cố công vun xới rục rờ dưới ánh nắng ban mai, ông thấy lòng mình yên tĩnh lạ. Thấy mình và cô gái kia, tuy không ần gửi sao thân thương lạ. Để tự lúc nào, trong lòng ông, cô trở thành người bạn nhỏ. Như quen thân, như tự kiếp nào đã quen nhau.

Bây giờ cũn gthế, nằm tron gchỗ nhỏ của mình để làm một vị khách chẳng được mời, ông thấy ngộ trong lòng lắm. Nhẹ nhàng, thanh thản như đứa bé lần đầu biết chơi trò "cút bắt", "trốn tìm", ông nghe lòng rạo rức một niềm hưng phấn nhỏ. Hãy cứ vờ làm một lão già tội nghiệp, cô gia cư thật đáng thương thử lòng nhân thế. Quên đi thực tại đau buồn, làm đứa trẻ ngu ngơ thử xem sao.

oOo

- Thuốc này là thuốc an thần, cô mua chi nhiều vậy?

Nghe Tú Văn đòi mua nguyên một chai, năm mươi viên thay vì một liều bảy viên như trong toa, cô được tá tròn đôi mắt nghi ngờ. Trông đi75u bố yêu đòi của Tú Văn như vậy đâu giống kẻ thất tình muốn tử tử.

- chị ấy mua tặng ông Việt đó.

Đứng bên cạnh, Hạo Mỹ lạnh chạnh:

- Chị biết không, ông ta tội nghiệp lắm già rồi lại mắc bệnh không ngủ được, tối nào cũng phải uống hai viên an thần hết.

Nhưng một chút cho cô được tá hiểu, nó nói theo:

- Ông gta nghèo lắm, không có tiền, nên chị Tú Văn mới mua nhiều như vậy. Để ông uống từ từ.

- Ông ấy là nội của em à?

Thoáng xiêu lòng, cô được tá mở tủ lấy nguyên chai thuốc. Tú Văn chưa kịp gập đầu, đã bị Hải Mỹ cướp mất lời:

- Không có, ông ta đi ăn xin, em tình cờ quen thôi.

- Vậy à!

Cười tươi, cô được tá nhận tiền, nhìn teho bóng hai cô gái. Thời bây giờ mà còn người tốt đến vậy sao? Ông già ăn xin kia, quả thật là may mắn.

- Emt hật là nhiều chuyện Hạo Mỹ à?

Ra đến đường, Tú Văn cần nhần.

- Ai bắt em khai chứ? Lại nói láo như vậy?

- Chứ không nói láo, người ta có chịu bán nhiều thuốc như vậy không?

Thấy thấy chai thuốc trên tay, phụng phịu mặt, Hảo Mỹ như đang giận:

- Còn nói người ta nhiều chuyện, ghét ghê chưa.

- Thôi thì Hảo Mỹ ngoan, không nhiều chuyện, xin lỗi đó chịu không?

Cái mặt nó hờn trông thật khó ưa, Tú Văn mỉm cười nhẹ Ôm vai nó dỗ dành:

- Tài nhất trên đời chỉ có Hảo Mỹ của chị thôi.

- Ừ!

Được khen cái mũi của nó hỉnh lên, nhưng mắc cỡ, nó vờ hảy vai một cái.

Rồi như quên mất chuyện giận hờn, nó xoay xoay chai thuốc trên tay:

- Em thật không hiểu, ông cần thuốc ngủ nhiều như vậy làm gì? Hoa chứ bộ người ra sao mà cũng cần thuốc nữa? Rủi tới lui, tội nó buồn ngủ hoài không mở thì sao?

- Chưa thử thì làm sao biết.

Tú Văn nhẹ cần môi.

- Nhưng em tin tưởng gđi, tròn gông như một người thợ trồng hoa lành nghề vậy. Chắc đây là một trong những bí quyết trồng hoa đẹp của ông.

- Rồi chị tính sao? Một tuần rồi, bộ định cho ông sống với mình luôn hả?

Chợt dừng chân, Hảo Mỹ nhìn Tú Văn chờ đợi. Không suy nghĩ Tú Văn gật đầu.

- Đúng vậy! Em xem, ông ta thật là tội nghiệp. Không nhà, không cửa, không con cái. Hơn nữa, khu vườn đó không phải của chúng ta mà ích kỷ. Ích kỷ! Hảo Mỹ không bằng lòng với cách nói của Tú Văn. Rõ ràng, hỏi như vậy, nó phải đâu ích kỷ, muốn đuổi ôn gđi. Chẳng qua, nó thấy ông rất lạ, chẳng giống người nghèo khổ, ăn xin một chút nào. Muốn kể Tú Văn nghe, ai ngờ bị nghĩ oan, nó ức trong lòng quá. Nghe giận, nó không thềm kể nữa. Sải bước nhanh hơn, đôi mắt nó dọc ngang, liếc xéo trên đường.

Chợt, đôi mắt sáng lên, chân bước vội, nó cúi nhặt một trái me nằm lăn lóc trên đường. Phũu sơ lớp bụi, bóc lớp vỏ giòn tan, nó cắn đại một miếng to, nghe nước bọt tứa ra đầy lưỡi, chắc là chua ghê lắm.

Nhưng... thật bất ngờ, trái me dốt chẳng chua một chút nào. Ngọt như đường. Ngon thật là ngon. Đến nỗi, Hảo Mỹ tưởng trên đời này không còn trái me nào ngon hơn nữa.

Chỉ một thoáng, nó nuốt sạch trơn trái me vào bụng rồi tóp tép chiếc môi nhỏ thèm thườn. Ước gì... có nguyên một thùng me trước mặt. Chẳng khách sáo đâu, nó sẽ ăn một hơi hết sạch.

- Hảo Mỹ, đi thôi. Em làm gì mà ngẩn người ra vậy?

Kéo tay Hảo Mỹ, Tú Văn cười cho sự thèm thườn của nó:

- Muốn ăn me chứ gì, một lát chị mua cho, muốn bao nhiêu kìa?

- Ai thèm me của chị.

Vẫn còn giận, Hảo Mỹ hất mạnh tay Tú Văn rồi ngẩn người ra, mắt mở tròn không chớp. Trên đầu nó, một chùm me chín đang đung đưa với gió chiều như trêu người, mời gọi.

Cao quá, làm sao hái? Như quên mất Tú Văn, nó chạy đi tìm cục đá, chọi lên. Nhưng... Tú Văn đã chặn tay nó lại:

- Đứng Hảo Mỹ, người đi đường đông quá, em chọi trúng người ta bây giờ.

Ráng nhìn đi, một lát lại đằng kia, chị mua cho.

- Không!

Quảng cục đá xuống chân, Hảo Mỹ dậm dậm chân.

- Em chỉ thích ăn me này thôi. Me bán chua lắm. À, phải rồi.

Chợt nhớ ra, đôi mắt sáng lên, nó nắm tay Tú Văn lay nhẹ:

- Không được chọi, vậy chị cho em leo lên hái me đi.

- Leo lên! Không được đâu, me này có chủ mà.

Như sợ hãi, Tú Văn lắc đầu nhanh.

- Té chết.

- Lại không cho Cái gì cũng không cho Hồng đi nữa.

Nụ cười tinh nghịch biến mất, cái môi trề ra, Hảo Mỹ ngồi luôn xuống vệ đường ăn vạ.

- Hảo Mỹ, em làm gì vậy? Có đứng lên về không? Tối rồi.

Bực mình vì tính trẻ con hay dối hờn của nó. Tú Văn gắt nhẹ.

- Hồng về, chừng nào cho hái me em mới chịu về!

Bao nhiêu hờn dỗi dồn lại một lần, Hảo Mỹ bướng bỉnh ngồi yên.

- Được! Bây giờ chị đếm từ một đến ba, em không về thì cứ việc ngồi ở đây đi. Chị về trước đó.

Quyết không chiều nó, Tú Văn nghiêm giọng:

- Một... Hai...

Tiếng "ba" đã thoát khỏi miệng từ lâu lắm rồi mà Hảo Mỹ vẫn ngồi yên lì lợm. Gương mặt chằm chằm, cái miệng chu chu như thách thức làm Tú Văn tức phát điên. Chẳng nói tiếng nào, cô giật lại chai thuốc ngủ từ nay nó bỏ đi một mạch. Nó sẽ phải chạy teo mình ngay thôi. Cô tin tưởng vào biện pháp cứng này lắm.

Nhưng... sao chẳng có tiếng chân nào chạy đuổi theo mình vậy? Đi được một đoạn khá xa, Tú Văn nghe nóng lòng quay lại. Chẳng thấy bóng Hảo Mỹ đâu, cô tặc lưỡi bực mình. Cô bé này, đún glà.. nhiều chuyện quá. Bỏ một lần cho biết mặt.

Chân bước đi, sao dạ chẳng đành. Tú Văn cắn nhẹ môi nén giận. Dù sao nó cũng chỉ là đứa bé. Có nên nghiêm khắc đến vậy không? Chà! Sao cô lại quên nó bị mô côi chứ? Nuông chiều nó một chút có sao đâu?

Như hồi hận, như ray rứt, Tú Văn ghé vào một quầy bách hóa bên đường, hào phóng mua một phong chocolate lớn rồi quay trở lại. Hảo Mỹ nhất định sẽ vui, nó thích ăn chocolate lắm.

- Trời! Hảo Mỹ, em xuống ngay chưa? Té chết ngay bây giờ!

Từ đằng xa, Tú Văn đã thấy Hai Mỹ ngồi vắt vẻo trên tường chuẩn bị nhảy vào bên trong tòa biệt thự.

- Hông, em phải hái me!

Đáp lại một câu, nó co chân nhảy đại vào trong như không biết, phải cách từ giờ tường đến chân mình xa lắm.

- Đứng, Hảo Mỹ, chờ chị với.

Không kịp suy nghĩ, Tú Văn nhún chân, co người nhảy lên gờ tường, đuổi theo con bé. Vốn quen nghịch ngợm với thửa còn thơ, nên việc băng qua bờ tường đối với cô không khó khăn gì. Trong chớp mắt đã đuổi kịp Hảo Mỹ. Con bé đang đứng dưới gốc me, chuẩn bị leo lên.

Chà, cũng lý tưởng ghê chứ? Đún glà nhà giàu biết hưởng thụ à. Như quên mất chuyện lỗ gập chủ nhà, cùng nỗi sợ cho Hảo Mỹ té từ trên cao xuống, Tú Văn ngăn người ra ngắm khu hoa viên căn biệt thự.

Lại là một kiến trúc độc đáo người. Chủ nhân tòa biệt thự này, hẳn là một người yêu rừng lắm. Ai đời lại trồng toàn cỏ thụ quanh nhà, còn cho dây leo quấn chần chịt nữa. Thích nhất là mấy bụi tóc tiên, quấn quanh cây cóc. Tương phản, đối nghịch nhau mà nên thơ lạ.

- Chủ nhân hồng có nhà, chị Tú Văn đừng sợ, ăn thỏa thích đi.

Ngồi vắt vẻo trên cây, Hảo Mỹ toe toét cười, gọi lớn rồi thả cho Tú Văn một trái me cong rất đẹp.

- Sao em biết?

Cắn nhẹ trái me, ngạc nhiên vì vị ngọt tuyệt vời của nó, Tú Văn nghe Hảo Mỹ oang oang giọng:

- Cửa khóa rồi. Bên ngoài còn ghi số đồng hồ điện, chắc ông ta đi lâu lắm mới về.

- Vậy thì tuyệt rồi.

Qần bỏ cái hột me cuối cùng lần đôi dép, Tú Văn tung chân trần thoăn thoắt leo cây. Kỷ niệm tuổi thơ phút chốc trở về đầy ắp.

- Ô chị Tú Văn leo cây hay quá!

Hảo Mỹ tròn xoe mắt nửa ngạc nhiên, nửa thán phục.

- Em chưa có biết đẩy thôi, lúc nhỏ chị là trùm leo cây đó.

Vừa với tay lửa trái me ngon để hái, Tú Văn cười dễ dãi. Ở trên cao nghe gió lúc mát rượi thích làm sao. Cứ muốn ở mãi trên cây chẳng muốn về. Me ở đây ngon quá.

- Không chỉ có me thôi, chị nhìn kia.

Theo hướng chỉ của Hảo Mỹ, Tú Văn nhìn thấy xa xa, thấp thoáng phía sau ngôi biệt thự một cây chôm chôm xum xuê trái, vàng rực vừa chín tới rung rinh trong gió như mời gọi.

- Ngon quá đi mất!

Tú Văn chếp môi nuốt nước bọt. Chẳng giấu gì, chôm chôm là món là cô thích ăn nhất trần đời. Mình sang đó đi.

- Khoan đã, vẫn còn sớm lo gì?

Nhưng Hảo Mỹ vẫn còn muốn ăn me, nó ngã nằm dài trên tày cây, mắt hướn glên trời lim dim như mơ mộng.

Bất trước nó, Tú Văn cũng nằm theo. Bầu trời qua kẽ lá trong xanh tuyệt đẹp. Đúng rồi một buổi chiều êm ả, thật yên bình vắng vắng tiếng chim ngân. Lòng chợt rạo rạo một cảm giác khác thường, Tú Văn bỗng mơ gặp nữ sĩ Quỳnh Dao. Nếu bà là cô lúc này, hẳn đã có những trang viết thật nên thơ mơ mộng. Vườn chủ ơi, cảm ơn và xin lỗi ông nghe!

Đang bước vội cùng con becgie xám từ hồ bơi trở về nhà, Chí Dĩnh bỗng dừng chân nghiêng đầu nghe ngóng. Trong tiếng gió xạc xào, dường như có tiếng ai cười khúc khích.

Con xám cũng bắt đầu phát hiện ra hơi người lạ, cánh mũi nó phập phồng,

đôi mắt long lên, chuẩn bị lao đi sửa lớn.

- Dừng sám

Nắm sợi dây da trên cổ ngăn nó lại. Chí Dĩnh thì thầm:

- Dừng sửa, theo tao bắt quả tang ăn trộm.

Nói rồi, Chí Dĩnh làm gương nhón chân đi trên cỏ nhẹ nhàng. Như quên mất mình mới tắm xong. Trên người nước hầy còn nhỏ rùng rùng và chỉ độc một chiếc quần đùi ngắn cũn.

Xám là một con becgiê được qua trường lớp huấn luyện đảng hoàng nên tinh khôn lă1m. Hiểu ý chủ muốn gì, nó cũng nhón chân rón rén bước theo.

Chà! Trò chơi này xem ra cũng thú vị kích thích ghê! Những thớ thịt căng lên, con mồi đang từ từ trong tầm nhìn của nó.

Chí Dĩnh và con xám đã tiến sát gốc dây mẹ Nhưng cả hai tên trộm vẫn không hay biết. Cứ thản nhiên nằm dài, nói chuyện đôi rôi rúc rích cười ra chiều thứ vị.

Chỉ là mấy đứa bé trộm me! Thờ nhẹ ra một cái Chí Dĩnh nghe thất vọng.

Không có trò để vui rồi, về thôi xám. Là mấy trái me thôi, tha cho bọn chúng. Vỗ lên đầu con chó như ra hiệu, Chí Dĩnh chậm chậm quay lưng, mặt buồn thiu, tiu ngriu. Chiều thứ sáu, chẳng có tiết mục quây phá gì. Chán thật.

Bốp!

Một trái me từ trên trời bỗng rơi xuống trúng đầu Chí Dĩnh thật mạnh. Đau điếng, sấn con bực trong lòng anh ngẩng đầu lên hét lớn. Con xám bên cạnh cũng giật mình, phụ họa theo bằng những tiếng gầm to, hung hãn.

- Cái gì vậy? Vào phá rồi...

Chợt bỏ ngang câu nói, đôi mắt mở trừng trừng, Chí Dĩnh như không tin vào thị lực của mình. Lẽ nào... anh lại may mắn thế.

Đôi mắt trên cây cũng đã nhận ra anh, từ sừng sốt chuyển sang sợ hãi. Cứ

mở lớn trùng trùng. Trời ơi! Đường rộng thênh thang không chọn lại chui vào rọ chứ? Tính sao đây?

Đúng là cô ả bán hoa đáng ghét rồi! Run lên vì mừng, Chí Dĩnh có nằm mơ cũng không ngờ mình có được cơ hội tuyệt vời như thế! Trời cao có mắt mà! Mỗi nhục hôm nào giờ một lần, anh bắt ả trả đủ đầy cả lời lẩn vốn.

Nhắc đến chữ nhục, Chí Dĩnh lại nghe giận sôi tim gan. Hai hàm răng nghiến chặt vào nhau kêu kèn kẹt, anh tưởng mình có thể tát tay Tú Văn cho đến chết, nếu phút này cô đại đột dám buông tay rơi xuống trước mặt anh. Chuyện bị giam xe hôm đó, anh đã tự thẹn lòng giấu tất cả mọi người. Vậy mà... chẳng hiểu sao, khắp Sài Gòn thằng bạn nào cũng biết. Cũng lấy đó làm chuyện tiêu lâm, truyền miệng kể tai kể nhau nghe. Thần tượng đào hao Trần Chí Dĩnh phút chốc sụp đổ trong lòng các giai nhân bởi hai từ "dại gái".

"Dại gái"! Chí Dĩnh hận cắn gan hai cái từ này! Hừ! Để trong lòng bọn chúng, anh bị sắc đẹp của cô ả bán hoa làm lũ lẩn rồi! Thiệt là tức chết đi thôi. Làm sao thanh minh với từng người và làm sao biết được nụ cười thương hại của các giai nhân trên sàn nhảy? Ai cũng tiếc, cũng tội nghiệp giùm anh cả? Làm anh cả tuần rồi chẳng dám đi đâu cứ nằm nhà buồn chán. Được lắm! Gật gật đầu, đôi mắt sáng lên Chí Dĩnh đã tìm ra cách rửa hận rồi. Chà! Cái cảm giác được trả thù, tuyệt làm sao!

- Chị à, sao anh ta cứ im lặng không nói gì vậy?

Đã qua phút giây sợ hãi, Hảo Mỹ định thần, nhẹ lay tay áo Tú Văn hỏi nhỏ:

- Liệu anh ta có bắt mình không? Mấy trái me thôi sao giận dữ vậy?

Cẩn nhẹ môi, không trả lời Hảo Mỹ, Tú Văn đảo mắt nhìn quanh định kế thoát thân. Chẳng còn đường nào cả. Sinh lộ duy nhất đã bị hấn ta và con chó áng mất rồi. đành tùy cơ ứng biến, đến đâu hay đến đó.

- Hi, hi... anh... anh đẹp trai ơi. Anh là chủ khu vườn này hả?

Không nhận được câu trả lời của Tú Văn, Hảo Mỹ tự nghĩ cách cứu mình.

Sấm bộ mặt thật tươi nó cười một cái lấy lòng Chí Dĩnh:

- Trông đẹp ghê đi, anh thiệt là hay đó. Mà anh nè, đừng giận ghen, tụi em không có phá gì, chỉ mới ăn mấy trái me thôi. Không tin anh cứ kiểm tra đi. Tụi em hông phải ăn trộm đâu.

Mãi nghĩ cách đối phó Tú Văn, Chí Dĩnh không để tâm đến nó. Thấy anh cứ đứng yên, ngỡ anh đã xiêu lòng, Hảo Mỹ mon men leo xuống đất, tay vẫn tham lam cầm theo chùm me chín.

Gâu!

Nhưng con xám đúng là một tên lính giữ nhà rất mực trung thành. Chân Hảo Mỹ chưa chạm đất đã bị con chó nhảy chồm lên rập mạnh. Không trúng chân, nhưng hơi gió cũng đủ làm con bé sợ điếng hồn. Vuột tay té lăn cù trên đất. Chưa kịp hoàn hồn đã thấy con ám chồm lên, nhe mấy cái răng nhọn liều vào giữa mặt mình.

- Chí Dĩnh, anh có la con chó đi không?

Sợ con chó cắn Hảo Mỹ, Tú Văn quýnh lên, chụp đại trái me ném vào mặt nó, hét to:

- Giỏi thì ăn thua với tôi nè, nó con nít biết gì đâu.

- Ngon!

Như chờ câu nói này của Tú Văn tự nãy giờ, Chí Dĩnh hào hứng búng tay cho con xám đứng lên, rồi hát hàm cùng Hảo Mỹ:

- Trèo lên mau.

- Dạ!

Sợ hãi nó riu riu leo lên cây, lòng ngạc nhiên thầm hỏi. Sao Tú Văn biết tên cậu chủ nhỉ? Họ quen với nhau à? Sao cử chỉ giống như thù địch vậy?

Gương đôi mắt tròn vo, nó nhìn Tú Văn cao giọng hỏi:

- Bây giờ anh muốn gì?

- Chẳng muốn gì. Một lần thôi đủ vốn lẫn lời ân oán của chúng ta hôm nọ. Đưa tay hất mái tóc bông bị nước bết thành bết dưới trán lên, Chí Dĩnh nheo nheo mắt.

- Cô đã làm tổn thương danh dự và uy tín của tôi trước bạn bè. Bây giờ, tôi đòi cô trả lại.

- Bằng cách nào/

Lại hái một trái me cho vào miệng ăn như chẳng có chuyện gì. Tú Văn ôn tồn hỏi.

- Dễ lắm thôi.

Chí Dĩnh bỗng gác một chân lên ghế đá.

- Chỉ cần cô chui qua chân của tôi dưới sự kiểm soát của camera ba lần, là tôi dễ dãi bỏ qua tất cả, không truy cứu nữa.

- Thật ư?

Tú Văn bỗng bật cười trước cách trả thù của Chí Dĩnh:

- Cứ ngỡ là ghê gớm lắm. Không ngờ là trẻ con như vậy?

- Trẻ con!

Chí Dĩnh nghe nóng mũi, muốn gọi điện kêu ngay lũ đàn em đến. Nhưng... anh chợt dần lại được. Chẳng ngu gì má mắc mưu cô ả, muôn khích cho Chí Dĩnh này nổi nóng, tự ái mất khôn à? Đâu có dễ!

Nghĩ xong, hơi thở dần trở lại điều hòa, Chí Dĩnh cười xòa:

- Đúng, trẻ con vậy mà cô có dám làm không? Dễ lắm mà, xem ra thích hợp với cô lắm đó. Ngày xưa Hàn Tín còn làm được, lẽ nào một con bé bán hoa như cô ngại chứ?

Khôn nạn! Mắng thầm một câu trong bụng, Tú Văn nhăn nhăn trán. Hắn không trúng kế tính sao đây? Trời tối đến nơi rồi, đây dưa mãi không phải cách.

- Thôi thì chui đại đi chị.

Hảo Mỹ bỗng lên tiếng run run:

- Chui qua hánh của hấn thôi mà, đâu mất gì. Trời tối rồi, em đói bụng quá.
- Đúng đấy, con bé nói chẳng sai. Có mất gì đâu. Nào xin mời xuống đây. À, khoan đã, chờ tôi đi lấy máy quay phim.

Nghe Hảo Mỹ nói, Chí Dĩnh càngh khoái chí. Anh nhẹ vuốt tay lên đầu con chó.

- Xám, mày ở đây canh chừng họ cho tao. Một lát có trò cho mày coi vui lắm.

Nói xong, vừa huýt sáo vừa nhún nhảy, Chí Dĩnh bước dần vào tòa biệt thự. Con gió đêm se lạnh, anh mới chợt nhớ mình từ nãy giờ chỉ mặc độc chiếc quần đùi.

Hơi vô duyên, mất lịch sự. Nhưng... dường như cô ả chẳng để ý đến chuyện này.

- Nhiều chuyện quá!

Chí Dĩnh đi rồi, Tú Văn mới bực mình quay lại cốc cho Hảo Mỹ một cái vào đầu.

- Biết gì mà nói chứ? Cái gì cũng tại mày, tự nhiên đòi ăn me làm gì cho nên nổi.

- Đầu phải tại em!

Xoa xoa cục u trên trán, Hảo Mỹ phụng mắt:

- Rõ ràng em nghe anh nói có chuyện ân oán với chị mà. Sao đồ thừa em được?

Hảo Mỹ nói không sai, Tú Văn ghe cứng miệng. Rõ ràng Chí Dĩnh muốn kiểm chuyện với cộ Nhưng...

- Nhưng nếu không phải mày đòi ăn thì hấn có lý gì để tóm được tao?

Vẫn còn tức, Tú Văn hầm hầm mắg Hảo Mỹ. Con bé nhẹ gặt đầu, nhận lỗi.

- Thì tại em. Nhưng chị Tú Văn nè, chị và hấn thù oán chuyện gì? Sao hấn

lại bắt chị chui qua chân hấn vậy?

- Hấn điên khùng, mắt dạy mới vậy thôi.

Đỏ mặt, Tú Văn một hơi mắng Chí Dĩnh chẳng tiếc lời, rồi chợt nhớ, cô quay sang nghiêm giọng cùng Hảo Mỹ:

- Mày nghe đây, chuyện hôm nay nín bật, không được kể cho ai nghe đó. Không thì tao cắt lưỡi mày.

Thái độ của Tú Văn hung dữ quá làm Hảo Mỹ sợ phát run. Nó lè dài lưỡi rút vai ngồi yên nhìn con chó. Làm cách nào vượt qua hàm răng nhọn của nó được đây? Trời tối rồi, vừa lạnh, vừa đói, làm sao chịu nổi?

- Chị Tú Văn ơi, em đói quá!

Như không còn chịu nổi, nó lên giọng nằn nì:

- Có cái gì cho em ăn đỡ đi.

- Có gì đâu!

Gắt nhẹ Hảo Mỹ, Tú Văn mới chợt nhớ ra, đôi mắt sáng lên.

- À, phải rồi, còn phong chocolate. Ăn tạm đi.

-Ồ! Thiệt hả! Thích quá!

Vừa nhìn thấy phong chocolate, mắt Hảo Mỹ vụt sáng bừng lên. Xé ngang lớp giấy, chẳng nể nang gì nó ngoạm một miếng to.

- Gâu!

Con xám dưới gốc cây bỗng chồm lên sửa một miếng to như ganh tị, đôi mắt chăm chăm nhìn phong chocolate vẻ thèm thuồng chờ đợi. Chiếc lưỡi đỏ lè dài, Tú Văn nhìn thấy nước bọt của nó chảy ròng ròng xuống đất.

- Không được ăn nữa!

Bất chợt cô giật nhanh thanh chocolate lại. Mắt Hảo Mỹ tròn xoe, ngơ ngác, thèm thuồng:

- Chị làm sao vậy? Em đang ăn mà.

Cùng lúc Chí Dĩnh cũng vừa bước đến, trên tay xách một túi to linh khỉnh

đồ như chuẩn bị đi picnic ngoài trời. Nghe Hảo Mỹ nhắc đến ăn, anh ngẩng đầu lên, cười khiêu khích:

- Sao? Đói bụng rồi à? Chà!

Tặc lười, lắc đầu như thương hại, anh than:

- Ăn nhiều me như vậy, chắc là xót ruột lắm. Thiệt là tội nghiệp.

Ngồi xuống ghế, bỏ qua cái xì môi dài của Tú Văn, Chí Dĩnh bắt đầu đem đồ nghề của mình ra bày trên đất. Đầu tiên là chiếc máy camera cá nhân gọn nhẹ. Nhỏ khoảng hai tác thôi, nhưng bảo đảm quay đẹp lắm. Rõ nét, hình ảnh màu sắc trung thực y như quảng cáo.

Bấm nút, gắn máy vào một chạc cây, Chí Dĩnh loay hoay chỉnh lại góc độ nhìn cho rõ. Tuyệt vời, ở vị trí này, máy có thể tự thu trong phạm vi mười mét. Lũ bạn của anh khi nhìn thấy điệu bộ của Tú Văn ngồi thu lu trên chạc cây me, chắc là cười bể bụng. Án "dại gái" của anh sắp giải được rồi.

Tiếp đó anh lấy từ trong chiếc ba lô ra cái võng dù, mắc lên hai tàn cây, anh thoải mái nằm chờ Tú Văn chấp nhận điều kiện của mình. Chắc chắn, phải chịu thua thôi. Hồng lẽ cô muốn suốt đời mình nương thân trên cây như khi? Chưa đủ chọc tứ đâu, Chí Dĩnh lại lấy ra hai hộp cơm thơm lừng, nghi ngút khói. Một cho con xám và một cho mình. Vừa ăn, vừa đưa võng vừa ngược mắt nhìn lên chọc tức:

- Chà, cơm gà ngon tuyệt. Chẳng biết trên cây kia, có ai nghe thềm chảy nước dãi không? Nếu có mau mau xuống xin lỗi, năn nỉ luồn qua giữa hai chân rồi anh cho về.

Năm phút, rồi mười phút trôi qua trong tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng võng của Chí Dĩnh kêu cọt két và tiếng mấy con muỗi vo ve hát trên đầu. Cái bụng lại sôi ầm lên kêu đói.

Không còn chịu nổi, Hảo Mỹ lại cất lời:

- Có thật là luồn qua chân rồi anh sẽ tha không?

- Thật chứ!

Quăng cái hộp không vào một góc cây, Chí Dĩnh ngả nằm dài xuống võng, tay cầm trái táo ngoạm một tiếng to.

- Vậy... emt hay chị ấy có được không?

Một thoáng ngằn ngừ, Hảo Mỹ nói thật nhanh. Không cho Tú Văn kịp bịt miệng mình:

- Để em chui rồi anh thả em và chị ấy về nghe!

- Hảo Mỹ!

Tú Văn hét thật to, mắt trợn lên giận dữ.

- Ai mượn em năn nỉ hần? Thử coi, dám nhốt chỉ em mình suốt đời trên này không? Ngon thì hần cứ nằm đây, gương to mắt cả đời ra mà giữ đi.

- Chắc chắn rồi cô em à!

Tung mạnh tấm chăn đắp lên người, Chí Dĩnh đưa tay che miệng ngáp:

- Chà ăn no, ngủ một giấc chắc là ngon lắm. Xám mày canh chừng họ cho tao nhé!

Con chó cũng vừa ăn hết hộp cơm nghe lệnh chủ, nó cuộn người nằm sát góc me, mắt lim dim nhưng không có vẻ gì là ngủ cả.

- Tính sao bây giờ chị Tú Văn?

Lạnh quà, Hảo Mỹ nép sát vào người Tú Văn than thở. Đêm dầm trở về khuya, sương bắt đầu rơi, thấm vào người nghe lạnh lạnh.

Ôm gọn con bé vào lòng. Tú Văn khẽ thì thầm.

- Ngủ đi, đừng nói nhiều.

- Bây giờ ở nhà, chắc ông lo cho mình lắm. Cuộn gọn người như con mèo nhỏ, Hảo Mỹ không ngủ. Ngược mắt nhìn vầng trăng vằng vặc sáng trên đầu, nó thở hắt ra:

- Thiệt là xúi quẩy quá!

Xúi quẩy thiệt! Tú Văn nhẹ nhặt cầm lên vai nó, nhn bính mình và bóng lá

chập chờn ẩn hiện lên người Chí Dĩnh. Thăm hỏi sao hết lần này đến lần khác mình và gã con trai kia gặp nhau để rồi phải gây nhau?

Thoạt nhìn, hắn trông có vẻ du côn, anh chị lắm. Nhưng thật ra, chỉ có vỏ bên ngoài, con người hắn, không hung tợn, dữ dằn lắm đâu. Lần nào cũng thế, trông điệu bộ hắn ngủ ngon lành như vậy, chắc không biết mình sắp thu đảm đến nơi rồi. Thiệt tội nghiệp quá! Tú Văn ơi, ai bảo mày khôn ngoan, lém lỉnh chi lắm vậy? Sao không ngờ thua hắn một lần, hóa giải hận thù đi Chọc tức hắn làm gì?

Nhưng làm sao thua được? Tú Văn chợt nghe tức trong lòng, nhớ đến điệu bộ khi người của hắn. Là con trai mà chẳng quân tử chút nào, bắt cong ách người ta bò qua chân vậy? Hừ! Muốn quay phim khoe với bạn bè, hạ nhục nhỏ này à! Đâu có dễ.

- Chị Tú Văn, có gì vui mà chị cười hoài vậy? Bộ hồng đói, hồng lạnh sao? Lần nào ngược lên cũng thất Tú Văn cười tủm tỉm một mình, Hảo Mỹ thấy lạ trong lòng. Nhíu đôi mày nó hỏi:

- Còn phần chocolate đó, sao chị hồng cho em ăn đi.

- KHÔNG ăn được.

Môi vẫn giữ nụ cười, mắt long lanh sáng, Tú Văn nói nhỏ vào tai Hảo Mỹ.

- Chai thuốc ngủ đâu? Đưa cho chị.

- Để làm gì?

Hoang mang lấy trai thuốc trao cho Tú Văn, nó nhìn cô không chớp mắt:

- Bộ chị định uống thuốc ngủ trừ cơn hả? Hồng được đâu, ông bảo loại thuốc này nặng lắm. Ủa chị làm gì vậy?

Nó lại kêu lên ngơ ngác khi thấy Tú Văn chẳng nói chẳng rằng, cứ lấy chocolate vo tròn bọc từng viên thuốc lại.

- Đừng hỏi nữa, mau dụ con chó ăn đi.

Trao những viên kẹo bọc thuốc cho Hảo Mỹ, Tú Văn đá nhẹ con mắt trái.

- Có hiểu chưa/

- Ý chị muốn... À, hiểu rồi...

Chợt hiểu ý của cô, Hảo Mỹ mừng quýnh gật đầu. Cúi thấp người xuống cây me, nó thì thảo cùng con chó:

- Xám.. cho mày nè!

Viên thuốc rơi bịch xuống ngay trước mặt con chó. Mùi chocolate thượng hảo hạng thật thơm ngon, quyến rũ làm cánh mũi con xám cứ phập phồng. Muốn đớp ngay một miếng. Nhưng... nó đáng tin không? Chiếc đuôi nó đập nhẹ xuống cỏ đề phòng.

- Nó hông chịu ăn sao hả?

Quay nhìn Tú Văn, Hảo Mỹ lo lắng hỏi.

- Không sao.

Mỉm nhẹ nụ cười, Tú Văn tự tin thả tiếp những viên thuốc tròn quanh con chó. Viên nào cũng tròn vo, bóng lưỡng hấp dẫn vô cùng.

Một chân đặt lên viên thuốc, con chó như tự động đấu tranh, chống lại bản thân mình. Có ăn không? Một viên, chắc không đến nỗi nào.

Cuối cùng, bản năng thèm ăn đã thắng. Con xám đứng lên ních luôn một lúc mười viên thuốc tròn vào bụng. Rồi như chưa đã thèm, nó ngược mắt nhìn lên chờ đợi. Tại Tú Văn chưa biết đó thôi, nó thích chocolate lắm đó. Vẫn thường canh lúc Chí Dĩnh vắng nhà, nhảy phóc lên giường, thò mồm vào hộc tủ mà ăn vụng.

Ôi! Sao lạ thế này? Con xám thấy mặt đất bỗng dung lồi lõm. Bốn chân như quy xuống ngay. Buồn ngủ quá! Không sao gượng được, nó ngã lăn ra đất, nằm thẳng cẳng. Ngủ say như chết. Đành phụ lòng cậu chủ rồi!

Đợi thêm mất phút nữa cho chắc ăn, Tú Văn mới kéo tay Hảo Mỹ nhẹ nhàng leo xuống đất. Chí Dĩnh vẫn ỷ vào con chó, ngủ rất say. Nụ cười mãn nguyện nở trên môi.

Về sông ư? Vậy thì may cho hấn đó! Ra đến chân tường, Tú Văn bỗng dừng chân quay chở lại. Một ý nghĩ nghịch ngợm thoáng qua đầu. Cô bảo Hảo Mỹ leo ra ngoài trước chờ mình, rồi tùm tùm cười quay trở lại. Chết Chí Dĩnh rồi!

Hắt xì hơi! Đang ngủ rất ngon, Chí Dĩnh bỗng bị hắt xì hơi mạnh rồi giật mình thức giấc bởi một mùi hăng hắc khó chịu. Mũi anh còn bị viêm, rất dị ứng với các mùi lạ quanh mình.

- Mùi quái quỷ gì mà ghê vậy?

Một tay bị kín cái mũi cứ bị cái mùi khó chịu kia làm hắt hơi liên tục, Chí Dĩnh vừa càu nhàu vừa chống tay ngồi dậy. Trong cơn mơ chưa tỉnh hẳn, anh nhận ra cái mùi hành hạ lỗ mũi mình.

- Xám, xám đâu rồi! Còn...

Gọi con xám, anh chợt thú vị của mình. Cây đèn pin lia nhanh cùng lúc Chí Dĩnh nghe sống lưng lạnh toát. Một cái gì lạnh lạnh, ươn ướt nhem nhem dưới chân. Nghe kinh khủng quá!

Cúi đầu nhìn xuống, Chí Dĩnh chợt nhảy dựng lên, hét lớn trong nỗi kinh hoàng:

- Trời ơi, cắt chó!

Rồi mặc kệ cây đèn pin đất tiền, vật kỷ niệm của một người bạn thân rơi xuống đất vỡ tan, anh chạy lồng lên như ma đuổi. Đến bên vườn cá kiểng, đôi mắt nhắm nghiền anh tát nước như điên xuống chân mình.

Dù hơn nửa hồ nước mà không biết bao nhiêu cá bị ra ngoài, dù đôi chân sạch bong không sao xua hết cảm giác ghê tởm ra khỏi ý nghĩ của mình. Chỉ muốn chặt bỏ đôi chân, muốn nhảy cùm xuống nước thôi. Con xám này!

Mày muốn chết rồi ư? Sao không biết phân chó là thứ mà Chí Dĩnh ghê tởm và kinh sợ nhất? Điên tiết lên, anh cúi nhặt cành cây to, hét lớn:

- Xám, ra tao biểu.

Nhưng một, hai, ba lần gọi. Khản cả giọng vẫn không thấy tăm hơi con xám đâu. Chí Dĩnh đứng đứng bước đi tìm, vừa đi anh vừa nghiêng răng hăm:

- Khôn hồn thì trốn biệt đi, tao mà bắt được, đừng có trách. Đồ khôn nhà đại chợ, dạy bao nhiêu lần cũn gkhông chịu nhớ, bĩnh ngay dép... Đang làm nhảm Chí Dĩnh bỗng bỏ ngang lời. Đôi mắt mở lớn vẻ không tin Lẽ nào con xám của anh... bị Tú Văn giết chết rồi?

Hỏi hã Chí Dĩnh bước đến lật con xám lên xem xét, an lòng khi thấy nó còn thở và không cần ngẩng đầu lên anh cũng biết. Tù nhân của mình đã trốn mất rồi. Cô ả chứ không ai đã nghĩ ra cách cho con xám của anh uống thuốc ngủ liều cao như vậy.

Hừ! cúi nhặt cái lọ thuốc ngủ rỗng nằm lẫn lóc bên con chó, Chí Dĩnh trách mình đã đánh giá đối phương quá thấp. Nhưng quỷ tha ma bắt anh đi, làm sao có thể ngờ ả mang theo thuốc ngủ bên mình mà đề phòng chứ?

Thủ phạm đã bỏ phân chó vào dép của anh cũng là ả chứ khôn gai. Nhớ lại cảm giác ghê tởm của mình, Chí Dĩnh lại nổi khùng lên. Chưa kịp nguôi, đôi mắt đã nhìn thấy dưới ánh trăng. Cạnh bên hòn non bộ tuyệt vời vừa xinh đẹp của mình, dòng chữ của ai ghi nguệch ngoạc trên bức tường sơn vôi trắng.

"Thất cơ lỗ vận, Hàn Tín luôn trôn cây nghiệp lớn.

Thua trí đàn bà, Chí Dĩnh không tự ý bị luôn trôn."

Không tự ý bị luôn trôn nghĩa là gì? Nhảm lại câu đối một lần, Chí Dĩnh bỗng tái mặt giật nảy người kinh sợ. Lẽ nào trong lúc ngủ, anh đã bị ả bước qua đầu?

Ồ không đâu! Lắc đầu anh như không muốn tin vào cái điều quá ư khủng khiếp kia.

Nhưng lấy gì bảo đảm? Con ả tinh quái đó, có chuyện gì hổng dám làm đâu?

Trời ơi, như rõ ràng hiển hiện trước mắt, Chí Dĩnh hình dung ra cảnh mình

ngủ say như chết trên võng, còn Tú Văn môi điểm nhẹ nụ cười, co chân nhảy qua đầu anh thật gọn. Không phải một mà là những ba lần, đúng như lời anh đã bắt cô lúc này.

Không đâu! Không đâu... cố ghìm cơn sợ hãi trong người xuống, Chí Dĩnh dần lòng nghĩ đến điều tốt đẹp hơn. Con ả chắc chỉ hù anh một chút thôi. Dù sao vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ? Ả là con gái hồng lẽ rắn mắt đến nỗi leo đầu con trai như vậy? Hơi thở dần trở lại điều hòa, bình tâm lại, Chí Dĩnh mới sáng mới nhớ ra.

- Trời ơi! Ngốc quá! Vậy mà này giờ nghĩ không ra!

Mừng như gặp được cứu tinh, Chí Dĩnh vỗ nhẹ xuống đầu mình rồi đứng bật dậy ngay. Mắt hướng về chiếc máy quay camera vẫn hoạt động từ này giờ trên trạc cây gần đó.

Nhân chứng đây rồi, chỉ cần xem phim là biết ả có làm vậy không. Hối hả lấy chiếc máy xuống, Chí Dĩnh đưa mắt nhìn vào ô kiểm soát, định nhấn nút trở phim xem lại.

Nhưng... Đôi chân lại như đang đi trên đất bằng bỗng dưng tụt hẫng. Chiếc máy cầm chắc như vậy mà cũng bị bất ngờ làm rơi luôn xuống đất lăn lông lốc. Trong phút chốc Chí Dĩnh có cảm giác là mình bị té theo chiếc máy, quay tròn xoay tít giữa không trung. Chơi vui, lơ lửng.

Đúng là quái quỷ! Con ả tinh ranh hơn mụ phù thủy anh từng biết trong kho tàng cổ tích thời thơ ấu. Ma mãnh đến tột cùng, ả không hề tháo mặt cuốn băng không cho anh tận tường sự thật, mà còn để lại lời đe dọa. Nếu anh dám một lần xúc phạm, chạm đến. Ả sẽ lập tức đem cuốn băng đầy hình ảnh xấu hổ, nhục nhã này công bố cho các bạn bè của anh khắp Sài Gòn.

Đe dọa, không chế mình ư? Thật là sôi cả gan lên. Trong cuộc đời, Chí Dĩnh này chưa để ai uy hiếp cả. Vậy mà!...

Lòng lộn lên như sư tử, song là một con sư tử bị người ta nhốt trong lồng.

Uy dũng hung tợn đến đó nhưng hoàn toàn bất lực. Nó chỉ có thể nhe nanh vươn vượt trong bốn tức tường trước đôi mắt khôì hài, thương hại của khách tham quan. Cuối cùng rồi, anh cũng không biết được, mình bị Tú Văn bước qua đầu hay chỉ là một trong những trò ma mãnh của cô thôi! Anh chỉ biết mình đang tức điên lên, và trút giận bằng cách đá mạnh vào hông con xám như thể chính nó là thủ phạm. Nhưng rất trêu người rất đồng tình với Tú Văn chọc tức anh, con chó chỉ khẽ ngửa mình, rồi lăn đùng sang bên ngủ tiếp.

Đêm đã khuya, trăng lên cao thật trong, thật tỏ. Kẹo kẹo trên chiếc võng dù, nhìn hai cô gái cười đùa tíu tít tươi hoa, nghe tiếng côn trùng kêu rả rích, lòng ông bỗng bình yên kỳ lạ.

Vậy là hơn một tuần biến mất khỏi công ty rồi. Mọi chuyện vắng ông chắc đã rối tinh lên. Hợp đồng dang dở, thiệt hại có thể lên đến hàng tỷ đồng. Nhân viên của ông, từ phò tổng giám đốc đến bảo vệ, chắc đang lo lắng cuống cuống lên. Bàn ra tán vào không biết ông đi đâu, mà một chữ một dòng cũng không thềm để lại. Công việc ngừng trê hết, nhưng ông biết mình sẽ không trách họ. Không bao giờ có phá sản công ty Bởi với ông giờ đây, họ khác nào ruột thịt. Mấy mươi năm rồi gắn bó bên nhau. Gian lao, cực khổ, sướng vui cùng nếm trải.

Giọt nước mắt tủi thân chực trào ra khóa nhưng ông nhanh tay lau mắt. Hai cô gái sắp về rồi, không thể để nó biết ông buồn tủi nữa. Ông đã hứa với chúng rồi, quên tất cả, để sống những ngày thần tiên ở "Tiểu Lý Đình" này. Quả thật vậy, ông đã một tuần lễ thần tiên sống chung với hai thiên thần nhỏ. Tiếng cười riu rít như chim của chúng như liều thuốc an thần khiến ông khuây khỏa được nỗi buồn bất tận. Dù tâm sự giữ kín trong lòng không bày tỏ, cạnh bên chúng ông thấy nỗi cô đơn được san sẻ phần nào.

Chúng thật là hồn nhiên, tốt bụng. Không biết ông là ai cũng hết mình giúp

đỡ chẳng than van. Tiền ăn uống của ông trọn tuần nay đều do chúng bao thầu. Xem ông như người thân, chúng hết lòng chăm sóc.

Ước gì, chúng là cháu ruột của ông. Ông sẽ hạnh phúc biết bao. Trời già sao cay nghiệt quá, chỉ ban cho ông mỗi một thằng cháu duy nhất trên đời. Ôi, biết bao giờ ông có điểm phút được có cháu dâu, cháu nội cố! Để ông giao tất cả gia tài này vào tay nó. Về hưu làm một lão già lẩm cẩm chỉ biết giữ cháu thôi?

Thằng cháu ông, nó biết rõ ràng điều ông muốn. Song như bao nhiêu lần trước, nó luôn luôn ghịch lại ý ông, dù thâm tâm không muốn vậy. Nó không phải kẻ ác tâm, càng không hư thân mất nết, chuyện ăn chơi. Làm như vậy, nó cũng khổ tâm nhiều. Chẳng qua muốn ghịch ý, chọc tức ông thôi.

Nhưng tại sao? Ông không hiểu được. Ông chỉ nhớ cách đây lâu lắm, thằng cháu ông là học sinh giỏi toán, ngoan ngoãn nhất trường, được thầy cô yêu bạn mến. Nó là niềm tự hào, kiêu hãnh nhất của ông.

Năm lên lớp mười, đúng vào lần sinh nhật thứ mười sáu của nó. Câu chuyện bắt đầu. Nó đã để ông và đám bạn chờ mỏi mắt trong lần sinh nhật trọng đại của mình. Đến tối mịt mới về, người nồng nặc mùi bia, say không biết đất trời. Đó là lần đầu tiên trong đời mình nó biết mùi vị cay nồng của rượu.

Tiếp theo đó là những tháng ngày nổi loạn. Nó liên tục trốn học, bỏ nhà đi hoang theo đám bạn bụi đời. Mặc kệ Ông, thầy cô giáo và bạn bè hết lời khuyên giải. Đôi mắt buồn luôn lóe sáng hận thù mỗi lúc nhìn ông. Nó như vụt biến thành một người khác hẳn.

Mười năm trôi qua, từ một thiếu niên, nó đã trở thành một chàng trai trưởng thành hai mươi sáu tuổi. Và trong đôi mắt nó giờ đây, ông chỉ có một người đứng không hơn không kém.

Số phận thôi! Có buồn than chán nản cũng không thay đổi được gì. Con bé Tú Văn coi vậy mà nói chẳng sai. Như một triết gia, nó khuyên con người ra

sống phải biết tin vào những điều tốt đẹp. Biết hy vọng, đợi chờ. Nhất định, sẽ có ngày, cây hạnh phúc trở hoa thôi.

Như ông đây than than khóc ích gì. Liệu buồn rầu ủ rũ, bỏ bê công việc có thay đổi được tình cảm hiện tại không? Chi bằng, quay trở về dốc tâm lo sự nghiệp. Biết đâu... một ngày không xa lắm, thằng cháu của ông chợt hiểu ra, quay về bên ông đoàn tụ, như ngày xưa, ông cháu thân mật đậm đà.

Đúng rồi! Quyết định chợt đến với ông nhanh như tia chớp. Ngồi bật dậy, ông lẳng lặng đi thu xếp hành trang. Phải chia tay âm thầm hai cô gái trẻ, ông tiếc lắm. Nhưng biết sao, chúng sẽ năn nỉ giữ chân ông lại, làm ông chùn lòng mắt.

Đừng lo, đôi bạn trẻ! Ta là chủ "Tiểu Lý Đình". Dù ta không thể đến vui đùa thường xuyên cùng các cháu, ta vẫn có thể âm thầm từ lầu cao, nhìn hai cháu tưới hoa. Ta sẽ còn quay trở lại và đem theo một món quà. Là vật gì, hiện thời, ta chưa thể nghĩ ra, nhưng bảo đảm xứng đáng và làm hai cháu thích vô cùng.

- Ông ơi, ông ngủ chưa? Dậy mà xem tụi cháu vừa đào được một báu vật dưới đất nè, trông đẹp lắm.

Tiếng Hảo Mỹ vang vang cắt ngang dòng suy tưởng của ông. Ngẩng dậy, ông thấy hai đứa nó đang giành nhau một vật gì đó vuông vuông, được bọc kỹ trong lớp giấy, dính đầy đất.

Sợ lộ chuyện mình sắp trốn đi, ông vờ vươn vai, che miệng ngáp, như thể vừa bị tiếng ồn làm thức dậy. Nhìn quanh, ông kéo dài giọng;

- Chuyện gì mà ồn ào vậy? Hảo Mỹ, cháu lại bị chị Tú Văn ăn hiếp à?

- Không có, không có đâu!

Cười thật tươi, Hảo Mỹ xua tay:

- Chị Tú Văn không ăn hiếp cháu. Chỉ đào được báu vật thôi.

- Báu vật!

Ông bỗng bật lên cười xòa.

- Làm gì có, hai đứa chỉ khéo tưởng tượng thôi.

- Không tưởng tượng đâu, là thật đó.

Tú Văn đặt chiếc hộp mặt ông, như bị phật lòng, cô giật nhanh lớp vải học bên ngoài.

Hình dáng chiếc hộp vừa rơi vào tầm mắt. Ông bỗng đứng bật lên chạm nhầm phải điện. Ôm gọn chiếc hộp vào lòng. Thật lòng, vẫn chưa tin vào điều mắt mình đang trông thấy.

Không thể như vậy được! Một lần nữa, cán vào môi mình đau điếng, ông vẫn cảm thấy khó tin. Sao may mắn, hy hữu vậy? Đây chính là cổ vật cuối cùng trong bộ sưu tập đáng giá của ông đang thiếu. Bao năm trời lặn lội kiếm tìm. Cứ ngỡ đến cuối đời cũng không sao tròn tâm nguyện. Vậy mà... nực cười thay, nó lại ở ngay trên đất nhà ông, trong khu vườn "Tiểu Lý Đình". Bao ngày rồi như trên người, chọc tức!

- Đồ cổ phải không ông?

Và có lẽ ông sẽ còn ngậy người ra đó, ngắm mãi những đường trở tinh vi trên chiếc hộp nếu Tú Văn không lên tiếng nhắc. Cô như ngạc nhiên nhiều về thái độ của ông.

- Phải!

Gật đầu, mắt không ngừng nhìn chiếc hộp. Đẹp quá đi mất, chiếc hộp này này nếu tính đúng giá thị trường. Hẳn phải hơn năm chục cây vàng.

- Ông thích nó lắm hả?

Tú Văn lại hỏi. Không giấu diếm, ông nói ngay:

- Nó là mơ ước một đời ta.

- Thật là tiếc, nó không phải là của cháu, bằng không cháu sẽ tặng cho ông.

Nhẹ chạm tay vào tay ông, Tú Văn như an ủi. Hào Mỹ không hiểu, nó chen vào:

- Chị nhặt được, không của chị thì của ai chứ? Định chia cho em hả? Thôi em hồng nhận đâu, cho ôn gửi.

- Em thì nói làm gì.

Nhẹ vuốt lên đầu nó, Tú Văn cười thông cảm.

- Chiếc hộp này có chủ rồi. Đó chính là chủ nhân của vườn hồng em quên là mình đã nhặt nó ở đâu sao?

- Đúng vậy!

Gật đầu thừa nhận, nhưng... phải trả lại chiếc hộp đẹp quá, Hảo Mỹ nghe ầm ục. Nó cãi:

- Nhưng ông ta đã đánh rơi. Rủi không phải mình nhặt mà người khác thì sao? Liệu người ta có trả lại không?

- Người ta không trả lại thì là chuyện của người ta Còn mình, mình đâu thể làm như vậy được. Hơn nữa, tuy chưa quen biết một lần nào nhưng ông ta dù sao cũng là ân nhân cứu mạng mình. Đâu thể vô tình, vô nghĩa như vậy được. Đồng ý chứ?

- Em hồng biết!

Cãi không lại Tú Văn. Hảo Mỹ quay sang ông cầu cứu. Nó nắm tay ông lắc mạnh.

- Chỉ nói như vậy kìa, ông thấy sao, ai đúng hả?

- Ấy!

La to một tiếng, ông với tay chụp theo chiếc hộp nhưng không kịp. Chỉ nghe xoảng một tiếng chiếc hộp đã bị rơi xuống đất vỡ tan, trước ba đôi mắt mở to ngơ ngác. Chuyện gì đã xảy ra rồi?

- Cháu xin lỗi, cháu không cố ý đâu!

Thức tỉnh đầu tiên với mặc cảm người có lỗi, Hảo Mỹ ngồi xuống nhặt từng mảnh vụn. Hy vọng cứu vớt được gì không.

Vỡ tan hết rồi ử Bàn tay vẫn để nguyên trong tư thế đuổi theo chiếc hộp.

Ông tiếc ngẩn cả người. Sững sờ hơn cả lần đầu trông thấy nó, ông không dám nhìn vào đám miểng dưới chân.

- Bao bao nhiêu lần rồi cũng không chịu bỏ cái tật bộp chộp đi chợ Bể mắt rồi, ăn làm sao nói làm sao với người ta hả?

Chỉ có Tú Văn giữ được cảm giác quân bình. Giận run người, cô trừng mắt nhìn Hảo Mỹ:

- Em không có ý đâu!

Vừa sợ, vừa hối hận, Hảo Mỹ ào lên khóc.

- Tại ông cầm hông chặt làm chi.

- Còn đồ thừa ông nữa hả?

Cơn giận trào lên, chụp đại cành cây nhỏ cạnh bên, Tú Văn đưa cao như muốn đánh xuống người Hảo Mỹ:

- Thôi, đừng cháu, lỡ bể rồi. Bỏ đi. Chuyện xui xẻo thôi, chẳng ai muốn cả.

Chắc tại ông và chiếc hộp ấy không duyên.

Nhẹ nắm tay ngăn Tú Văn, ông cất giọng buồn buồn.

- Đánh nó cũng chẳng giải quyết được gì.

- Hừ!

Nể ông, Tú Văn hạ tay cùng lúc nghe Hảo Mỹ hét lên một tiếng to:

- Há?

- Lại gì đây hả?

Bị giật mình, Tú Văn đâm quạu, quay lại hét:

- Muốn dở trò gì?

- Có cuốn sổ trong hộp kia!

Theo hướng chỉ của nó, Tú Văn và ông đồng nhìn thấy một quyển sổ nhỏ màu vàng bị hất tung nằm trong góc nhà.

Không hẹn mà cả ông và Tú Văn đồng đưa mắt nhìn nhau. Rồi chẳng ai bảo ai, cả hai đồng đưa tay ra nhặt quyển sổ lên. Mặc Hảo Mỹ loay hoay thu dọn

mảnh vụn của chiếc hộp bể dưới ánh trăng đêm, ông và cô đều chụm đầu bên nhau. Say mê khám phá một tâm hồn đang nổi loạn, qua trang nhật ký đã úa vàng theo thời gian. Mười năm rồi, từ khi dòng tâm sự ấy được viết lên.

"Ngày... tháng... năm...

Hôm nay là ngày sinh nhật lần thứ mười sáu của tôi. Tôi vui mừng lắm, cuối cùng rồi tôi cũng được làm chủ một chiếc mô tô phân khối lớn.

Từ đêm qua, đêm trước và đêm trước nữa. Tôi không làm sao ngủ được. Lúc nào, nhắm mắt lại tôi cũng nhìn thấy nó. Chiếc mô tô kèn và oai vệ. Món quà ông đã hứa tặng cho tôi từ lâu lắm. Từ khi tôi hãy còn là một cậu bé mười ba tuổi.

Đám bạn của tôi, chúng phải tròn mắt ra khâm phục và ganh tỵ, nhìn tôi cười con ngựa sắt ấy phòng như bay trên xa lộ. Ôi, chưa gì mà tôi đã nghe tiếng gió reo phàn phật bên tai.

Ông ơi, cháu thật biết ơn và kính yêu ông. Nội vĩ đại muôn đời của cháu.

Không chỉ vì món quà hôm nay ông tặng cháu. Không chỉ vì muốn quà hôm nay ông tặng cháu đâu, mà vì tất cả những gì tốt đẹp nhất ông đã dành cho cháu trong cuộc đời này. Ông khiến cháu lớn lên đầy tự tin. Không mặc cảm, dù so với mọi người cháu là một đứa bé mồ côi cả cha lẫn mẹ. Tình yêu của ông dành cho cháu quá trọn vẹn, đủ đầy. Ông vừa là cha, vừa là mẹ, vừa là tiên ông nhân hậu trong lòng cháu.

Chỉ không đầy ba tiếng nữa là đến mười hai giờ. Ôi, sao lòng cháu nôn nao quá. Ông ơi, ông biết không, cháu cũng có một món quà bất ngờ tặng ông đây.

Cháu biết là ông sẽ thích món quà của cháu lắm. Như cháu thích món quà của ông vậy. Không kể ông đâu, nhưng vất vả lắm cháu mới mua được nó tặng cho ông đó.

Ông có đoán được không? Bảo đảm không. Vì có nằm mơ cũng không sao ngờ nổi thằng cháu khù khờ, ngỗ nghịch này lại có thể tìm ra bảo vật cuối cùng trong bộ sưu tập đời Lý của ông. Đó chính là chiếc hộp sành đựng đồ trang sức của một bà Hoàng hậu trị giá gần năm chục cây vàng (Xin lỗi, để có được số tiền ấy, cháu đã giữ trò ma mãnh, qua mặt viên thủ quỹ của ông)"

- Vậy ra, chúng ta vừa đập đổ gần năm chục cây vàng và tấm lòng của một người cháu hiếu thảo ư?

Đọc đến đây, không kìm nổi lòng mình, Tú Văn bâng khuâng. Người cháu trong quyển nhật ký này, quả hiếu thảo khác người, đáng khâm phục lắm. Vừa định cúi xuống trang nhật ký tò mò đón tiếp, xem lý do nào chiếc hộp đó lại nằm đây, thay vì giữa bộ sưu tập đời Lý của vị chủ nhân. Tú Văn chợt tròn xoe mắt ngơ ngác nhìn ông nước mắt đã lăn dài. Có gì bí hiểm, thế lương đâu mà ông khóc?

- Ông à! Ông sao vậy?

Nhẹ tay lay ông, cô cất giọng rụt rè:

- Có gì đâu, sao ông khóc?

Sao lại khóc, nước mắt chặn ngang không cho ông trả lời. Mà dù cho có thể trả lời ông cũng không sao nói được. Bởi, không xa lạ, người được gọi bằng ông trong tranh nhật ký kia chính là ông. Người đang đau khổ tột cùng trong nỗi cô đơn bị cháu mình lạnh lùng hắt hủi.

Chắc ông ấy xem chuyện người rồi chạnh đến mình tủi thân thôi. Thăm đoán theo suy nghĩ của mình, Tú Văn thở ra một hơi dài thâm thương hại. Tình cảm của ông cũng tội lắm thay. Không con, không cháu lang thang, cô độc. Lại nhẹ nắm tay ông an ủi, Tú Văn tiếp tục lia mắt nhìn lên trang nhật ký dở dang. Câu chuyện đang vui, bỗng ngoặt sang một hướng bất ngờ, đầy kịch tính.

"... Chờ đợi thời gian trôi, quả là ngọt ngào, quá là dài đang đẳng. Tôi không

đủ kiên nhẫn ngồi trong phòng nữa. He hé cửa nhìn ra tôi thấy ông đang tắt bật sai bảo mọi người. Dường như ông vui lắm, hò hét, rầy la mà nét mặt không quau chút nào.

Hơn ba trăm thực khách chứ ít ỏi gì? Nhưng đó không phải điều tôi muốn quan tâm. Hiện tại, tôi chỉ nóng lòng muốn nhìn qua dạng mạo chiếc xe thôi. Ông giấu nó ở đâu? Tôi tìm đồ cả mồ hôi rồi vẫn không thấy.

Tôi chỉ thấy... trong căn "Tiểu Lý Đình" của ông một chiếc hộp vuông vuông bằng gỗ củ. Nó dường như bị giấu vào đây từ lâu lắm. Nếu không phải vì nóng ruột, va mạnh vào cạnh bàn vấp té. Có lẽ tôi sẽ không phát hiện ra đâu.

Cầm nó trên tay, tôi thấy làm lạ vì sự cũ kỹ, sờn sùi của nó. Một vật như vậy thật không thích hợp cho khung cảnh nên thơ của lều trắng "Tiểu Lý Đình". Nhắc đến "Tiểu Lý Đình" tôi mới nhớ. Nó dường như là một góc giang sơn riêng của ông vậy. Chỉ có hoa hồng và đám cây kiểng chẳng đáng giá gì. Sao ông lại say mê nó như thế say mê một tình nhân đẹp. Đêm nào, xong công việc, dù khuya đến đâu, tui cũng thấy ông đi bách bộ ngắm hoa dưới trăng vàng.

Cha mẹ tôi là người như thế nào, tôi hoàn toàn không biết. Ông và mọi người bảo mẹ, tôi bất hạnh, vì sanh tôi ra mà phải chết trong bệnh viện. Thật tội nghiệp cho bà, tất cả cũng tại tôi. dù vô tình, gián tiếp, tôi cũng là thủ phạm giết chết cha mẹ của mình. Mẹ Oi, mẹ có biết con hối hận lắm không? Còn cha! Cái chết của cha quá rõ ràng. Cả công ty này ai cũng biết. Trong một lần chở bà nội về quê, cha đã lơ là tay lái, đâm sầm vào một chiếc xe tải, Tai nạn đó đã cướp mất một lần hai người thân yêu, ruột thịt nhất đời tôi. Lại quay về chiếc hộp, tôi xoay tròn ngắm nghía hồi lâu rồi quyết định mở nó ra bằng cách đập mạnh vào hòn đá. Một quyển sổ nhỏ rơi ra trước mặt tôi như mời gọi. Tò mò quá, tôi lật ra xem rồi cảm thấy hối hận ngay.

Giá có thể quay ngược thời gian được tôi sẽ quảng ngay chiếc hộp cùng quyền số xuống lòng .

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 4

Lần này trở lại "Tiểu Lý Đình", ông không chỉ đi với hai bàn tay trắng. Mà là một chiếc vali to tướng. Với đầy đủ vật dụng cá nhân. Phù hợp cho một cuộc lưu trú lâu dài.

Ông đã quyết định rồi, mặc dù quyết định đó có làm ông tán gia bại sản ông cũng tam tâm không hối hận.

Không, chuyện đó ư, không xảy ra đâu. Bây giờ thì ông có thể an tâm để hết lòng hết dạ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mình rồi. Đám nhân viên thuộc cấp của ông chu đáo, thạo việc lắm, một tuần vắng mặt vừa qua của ông không hề gây một xáo trộn nhỏ nào trong công việc kinh doanh. Guồng máy vẫn hoạt động đều hoà, ăn nhịp.

Nói dối viên phó tổng giám đốc rằng mình muốn làm một chuyến du lịch cải vòng quanh thế giới. Sau khi bàn giao một số quyền hạn lại cho anh. Ông bắt đầu bước vào một cuộc phiêu lưu.

Dù nơi ông đến là "Tiểu Lý Đình", là khu vườn mà cách nhà ông chỉ đây một ky lô mét đường. Ông vẫn ghe lòng khắp khởi nôn nao. Hơn cả chuyến du lịch vòng quanh thế giới ông vẫn mơ trong đời nữa. Cả một tuần lễ, náo

nước, bồn c hồn chuẩn bị vật dụng cá nhân, ông đã suy nghĩ nhiều.

Thì ra, thằng Chí Dĩnh cháu của ông bỗng trở nên ngang tàng, mất dạy là có nguyên nhân. Biết được điều này từ dòng nhật ký tình cò của nó ông nghe nhẹ cả người. Ít ra cũng còn biết bệnh để tìm thuốc, tìm thầy cứu chữa.

Ý nghĩ lạc quan này chỉ vừa xuất hiện ở trong óc của ông thôi. Chứ lúc cùng Tú Văn, dưới ánh trăng khám phá ra tâm hồn Chí Dĩnh, ông đã hoang mang, đau khổ lắm. Chỉ muốn chết thôi.

Cái bí mật ấy, hai mươi sáu năm trời lòng dằn lòng chôn kín. Vậy mà... trong một phút, một giây không chủ ý lại để cho Chí Dĩnh khám phá ra được.

Thật tội nghiệp cháu tôi. Mười sáu tuổi đầu đã phải chịu một cú sốc đau đến thế. Lại phải dằn vặt, ảm ức trong lòng suốt mấy mươi năm không người tâm sự, chắc là đau khổ lắm. Hơn lúc nào hết, ông thấy mình thông cảm và càng thương Chí Dĩnh hơn.

Lẳng lẳng bỏ đi, ông chỉ không muốn cho Tú Văn khám phá ra nỗi đau khổ tột cùng trong trái tim mình. Ông sợ mình không giữ nổi sẽ tiết lộ cùng cô điều bí mật thiêng liêng đau khổ ấy. Bởi... Tú Văn là một cô gái rất lạ, rất khác người. Trái tim đồng cảm của cô biết đọc được nỗi khổ đau trong tận cùng sau lẳng của tâm hồn người khác...

Ông đã về nhà, đã ngủ vùi đúng một ngày, một đêm trong mê mết và chỉ cảm thấy tỉnh táo phần nào khi ăn xong chén cháo gà của con sen.

Lúc soạn lại túi hành trang, ông mới hay Trong lúc vội vã xách nhăm giỏ của Tú Văn. Không có gì đáng giá, chỉ là mấy thứ linh tinh, vụn vặt của một cô gái. Và một cuốn băng video.

Chắc là băng kỷ niệm, mới ký mới kè kè mang theo người như vậy. Muốn hiểu thêm về cô và cũng để giết thời gian nhàm chán, ông lơ đãng dứt cuống băng vào máy nhất nút play.

Thật không ngờ, ông thật không ngờ đó lại là cuốn băng của Chí Dĩnh thuê và bị Tú Văn lấp cắp đi. Để đôi mắt cứ tròn xoe, kinh ngạc, mãi mê theo dõi cuộc đấu trí tài tình của đôi bạn trẻ. Hồi hộp mãi trong lòng, không biết ai là người thắng cuộc.

Từng tràng cười cứ vang lên sáng khoái. Bao ưu phiền muộn như tan hẳn. Thì ra thằng Chí Dĩnh của ông hãy còn con nít lắm. Chỉ một đứa con gái thôi, cũng đủ làm lúng túng rồi. Chả bù ông lúc nhỏ.

Chà!... Kỷ niệm yêu một thời với bà, bỗng hiện về trong ông đầy ắp.

Một ý niệm vụt nảy sinh trong tâm tưởng để ông chợt thấy mình như trẻ ra, tráng kiện. Minh hẳn một cách bất thường. Ông biết được phải làm gì để cứu vớt tâm hồn Chí Dĩnh. Tú Văn, cô đúng là có duyên với chúng tôi thật sự rồi. Không thì sao cùng một lúc, cô quen cả ông cháu tôi như vậy? Tuyệt lắm thay!

... OOO...

Mỗi lúc buồn, Chí Dĩnh thường tìm rượu giải sầu.

Vậy mà giờ đây, rượu ngon trước mắt đầy đủ cả, vẫn không làm nguôi nỗi nỗi tức tối trong lòng Chí Dĩnh.

Miệng nốc rượu như nước lã, mắt Chí Dĩnh cứ đắm đắm hướng về phía hông cửa nhà hàng. Theo thông lệ, đúng lịch trình, lẽ ra Tú Văn đã đến đây từ sớm.

Cô ta là phù thủy, có tài tiên đoán thật sao? Chí Dĩnh bắt đầu nghe sốt ruột. Hơn một tiếng đồng hồ chờ cô, anh thật sự kiên nhẫn quá sức của mình rồi. Trong đời, anh chưa phải chờ đợi một cô gái nào như chờ Tú Văn cả. Mà có phải một lần đâu, lần này là lần thứ ba rồi đây! Nhắc đến hai chữ đợi chờ, Chí Dĩnh lại nghe tức sôi gan. Nếu không vì cuốn băng video quan trọng kia, có lẽ anh đã bóp cổ giết chết Tú Văn rồi. Nhớ hôm đó, suy nghĩ, đoán đo nhiều lần lắm, anh mới thu đủ hùng tâm dũng khí đến bên cô, hạ mình nói

nhỏ:

- Tú Văn, tôi có chuyện cần thương lượng với cô Tối nay, tám giờ mời cô đến quán "Song mây", tôi đợi ở bàn số tám.

Rõ ràng ràng mạch đến như vậy, mà lúc đó đôi mắt Tú Văn cứ tròn xoẹt Vỡ điếc, cô chớp chớp mắt;

- Anh nói gì cơ, tôi nghe không rõ.

Báo hại anh phải lập đi lập lại những ba lần quê muốn chết. Cứ sợ có ai quen gần đó nghe được, ngỡ anh muốn theo tán tỉnh Tú Văn thì... có nước mà đồn thỏ.

- Thế nào, được không?

- Tôi cũng còn chưa biết!

Đáp lại vẻ nôn nóng của anh, Tú Văn thản nhiên:

- Để xem lại đã. Rảnh thì đến, bận thì thôi.

"Rảnh thì đến, bận thì thôi!"

Trời ơi, nhìn vẻ mặt nhơn nhơn của Tú Văn lúc đó, Chí Dĩnh muốn tụy ngay một cú đấm. May mà anh dằn kịp.

"Hừ! Cứ làm cao đi! Chí Dĩnh này mà lấy lại được cuốn băng đó xong rồi... Sẽ biết!"

Biết cái gì?

Chí Dĩnh còn chưa thể trả lời. Chỉ biết là ngay tối hôm đó, tại quán "Song mây" anh đã phải ngồi hơn hai tiếng đồng hồ, một mình cho muối chính, nốc vào buống hơn ba ly cà phê đã vẫn còn nghe nóng. Tú Văn, cô ngon lắm, dám cho Chí Dĩnh này leo cây hà?

Sáng hôm sau, vác bộ mặt hình sự, Chí Dĩnh tìm Tú Văn tĩnh nọ. Kia rồi, bên kia đường, tay ôm một bó hoa to, Tú Văn vừa đi vừa kể chuyện gì cho đứa bé nghe, trông hào hứng vui vẻ lắm.

Đúng là có tật giật mình! Bỗng dưng không hiểu sao Chí Dĩnh lại cho rằng,

Tú Văn đang kể chuyện mình bị leo cây để lòng thêm con giận. Máu nóng bùng lên hao cả mắt. Trong cuộc đời, có lẽ người anh căm thù nhất chỉ có Tú Văn thôi.

Rồ lớn ga chiếc mô tô, anh chỉ muốn lao đến đụng chết Tú Văn. Nhưng chẳng hiểu sao, khi chiếc xe chỉ cách cô khoảng một tấc thôi, anh lại đột ngột đạp nhanh vào thắng, cười phá lên, nhìn vẻ mặt tái mét của hai cô gái. Chắc là sợ điếng hồn rồi! Biết ngán chưa? Đó mới là cảnh cáo sơ sơ thôi đó!
- Bộ anh điên rồi hả? Chạy xe gì kỳ cục vậy?

Chỉ một tấc thôi, gương mặt Tú Văn bùng đỏ. Đôi mắt long lên, cô hét lớn làm khách bộ hành đứng gần đó phải hiếu kỳ ngoài đầu dòm.

Đúng là kỳ cục quá rồi, không chửi vào đâu được. Chí Dĩnh biết rõ điều đó khi nhận ra chiếc xe của mình leo hẳn một bánh lên lề. Theo luật, anh đã vi phạm. Và... Ông công an sẽ đến, giam bằng lái của anh không miện nào cãi được.

Thở ra một cái, ráng dần mình. Nhẹ lui xe xuống lề, Chí Dĩnh dịu dàng một câu xin lỗi.

- Thấy anh biết lỗi, tha cho anh đó!

Rất nhân từ, độ lượng và cũng rất bề trên. Tú Văn nhẹ hất hàm, trước vẻ ngây thơ của đứa bé. Nó dường như đã nhận ra anh. Người hôm nào đã dùng chó uy hiếp nó.

- Ủa... anh ta là...

- Là người quen đó bé à!

Sợ nó huých toẹt ra nỗi xấu hổ của mình, Chí Dĩnh chặn ngang lời. Đám người hiếu kỳ thấy không có chuyện gì, tản hàng dần.

- Tú Văn, sao hồi đêm không đến chứ?

Đôi mắt anh giận dữ nhìn Tú Văn.

- Ôi!

Đôi mắt nai tròn thơ ngây khẽ chớp. Rất vô tình cố ý:

- Tôi quên mất, để anh phải chờ lâu, thật là không đúng.

Hừ! Quên!

Cười nhẹ một cái, Chí Dĩnh biết Tú Văn đã không quên, cô chỉ cố tình làm như vậy để chọc tức anh thôi. Nhưng không sao, để coi lần này cô có can đảm quên nữa hay không? Quẹt nhẹ mũi mình, Chí Dĩnh lật tẩy con bài:

- Vậy mà tối nay, giờ cũ, điểm cũ, tôi muốn đem hai triệu đồng để mua lấy cuốn băng video chết tiệt kia. Đồng ý chứ?

Chà! Chặc lưỡi, anh thảm tiếc, sao lại bỏ đi nhanh quá. Không kịp nhìn thấy vẻ mặt nở bừng ra vì mừng rỡ của Tú Văn. Chắc là trông ngộ lắm! Cả đời đi bán hoa, để gì có được số tiền hai triệu đó. Hai chị em từ nãy giờ, cứ vẹo tay nhau sung sướng hỏi thăm mơ hay thật!

Tối hôm đó, để trả thù, Chí Dĩnh đến điểm hẹn trễ hơn nửa tiếng. Lẽ ra là một tiếng nhưng anh sợ Tú Văn không đủ kiên nhẫn bỏ về rồi hư chuyện lớn.

Nhưng... vẫn như lần đầu, bàn số tám trống trơn, chỉ có bó hoa hồng dành chỗ của anh ngồi một mình chào queo lạnh lẽo. Hỏi khắp mọi người ai cũng bảo là không thấy. Chẳng có cô gái nào một mình bước vào "Sông Mây" như hò hẹn của anh.

Hừ! Hơi nóng lại bốc lên, một lần nữa Chí Dĩnh ngồi thừ lên ly cam vắt tự hỏi mình. Một đời từng trải. Sao lại có thể đánh giá sai một con bé bán hoa tầm thường như Tú Văn được?

Anh có vấn đề hay Tú Văn là một người con gái hoàn toàn khác? Cô ả ma mãnh. Không thích tiền hãy muốn gì? đúng là điên đầu lên được.

Nhất quá tam! Lần này là lần thứ ba Chí Dĩnh ngồi đây chờ cô bé bán hoa hồng. Tuy sốt ruột, nóng lòng nhưng không thụ động như hai lần trước. Nhất định anh phải bắt Tú Văn đem cuốn băng đến tận nhà mình năn nỉ trả mà

không tốn một đồng xu nào.

Vỏ quýt dày, có móng tay nhọn. Tú Văn này không đặc ý lâu đâu. Chí Dĩnh này, ngoài bộ mã đẹp trai, phong lưu đúng điệu, còn có bộ óc thông minh nữa. Đâu để cô hạ đo ván hết lần này sang lần khác như vậy được.

Mỉm cười cùng ý tưởng. Chí Dĩnh quên đưa mắt ngó đồng hồ. Thời gian trôi, Tú Văn bắt đầu bỏ anh buổi pasty cùng băng quý tộc, ngồi lì trên chiếc ghế đúng hai tiếng đồng hồ.

Mãi đến tiếng thứ ba, cánh cửa hông nhà mới bật ra, một Tú Văn tươi trẻ, hồn nhiên bước vào, chiếc đầu nhỏ nghiêng nghiêng, môi mỉm cười nụ cười xinh chào khách. Và Chí Dĩnh thấy mình bật đứng lên khỏi ghế, như bị thôi miên, anh từng bước tiến lại gần cô Trống tim đập thành thịch. Trận chiến này, ai thắng ai đây?

Lòng nóng như hơ, Chí Dĩnh hết đưa mắt ngó đồng hồ rồi quay nhìn Hảo Mỹ. Ngồi đứng không yên, anh thăm than trong bụng:

"Bao giờ nó mới ăn hết bánh kẹo trên bàn?"

Muốn hét to một tiếng, bảo nó ngốn hết ngay phogn chocolate to tướng trên tay, nhưng Chí Dĩnh cố dằn lòng. Không thể vì một chút tức giận cón con làm hư việc lớn. Mẻ lưới này, anh chờ đợi tính toán đã bao ngày. Tú Văn, nhất định phải sập bẫy thôi.

Nghĩ đến môi thù sắp được trả của mình Chí Dĩnh tươi ngay nét mặt. Nhìn Hảo Mỹ, anh cất giọng ôn tồn, thân thiện:

- Em no chưa? Có cần ăn gì nữa không?

- Dạ thôi, em no rồi.

Ngón luôn miếng bánh bông lan cuối to đùng vào miệng, Hảo Mỹ trả lời không khách sáo:

Chỉ khát nước thôi. Anh cho em ly nước đi.

Lại nước! Đôi mày Chí Dĩnh khẽ chau, khó chịu. Nhưng tích tắc thôi, nét

khó chịu. kia biến mất. Vui vẻ như không có chuyện gì, anh bước nhanh về chiếc tủ lạnh.

Hảo Mỹ gọi với theo:

- Em không uống nước xá xị đâu, em thích sữa đậu nành.

- Sữa đậu nành!

Đôi mắt lia nhanh trên chiếc kệ, Chí Dĩnh thoáng giật mình. Không có. Sao bây giờ? Suy nghĩ một giây, anh cầm ra hộp sữa tươi, bước gần nó để dành:

- Anh không có, em uống đỡ sữa tươi nhen, ngon lắm.

- Hông, em không chịu.

Cái mỏ dài ra, hai chân nó dầm dẫm lên mặt đất nhe đe dọa sẽ hủy bỏ hợp đồng:

- Em thích sữa đậu nành, không thì rau má vậy.

Trời ơi!

Nghe ngứa gan, Chí Dĩnh chỉ muốn đập mạnh vào bộ mặt khó ưa kia của nó một cái thôi. Bao nhiêu thức uống ngon lành không chọn. Tự nhiên đòi đậu nành, rau má! Có tức không?

Tức thì tức, nhưng Chí Dĩnh cũng đành phải đứng lên. Đẩy chiếc mô-tô ra cửa, nuốt bồ làm ngọt, quay lại cười với nó một cái thật tươi:

- Để anh đi mua, ngồi chờ anh một chút nghe!

- Dạ!

Gật đầu, Hảo Mỹ dạ rất ngoan. Không để ý đến vẻ mặt nhăn nhó, khó chịu của anh, nó bắt đầu tấn công đĩa vải thiều ngon tuyệt trên bàn.

Trong đời, có lẽ đây là lần thứ nhất nó được ăn nhiều đồ ngon, vật lạ như vậy đấy. Từ kẹo Mỹ, bánh Thái Lan, bom nho, đầu đủ cả, chẳng thiếu món gì. Chí Dĩnh sẵn sàng chiều theo khẩu vị trẻ con của nó như một cận thần theo hầu một công nương khó tính.

Anh ta chỉ muốn mình làm giúp việc thôi. Nhưng việc gì? Đến tận bây giờ

Hảo Mỹ cũng còn chưa biết. Chỉ nghe anh bảo không khó, chỉ cần có im lặng, nghe theo lời anh là được.

Lẽ ra nó hồng thềm nghe lời của anh đâu. Nhưng... nể tình anh mấy lần mở cửa chó nó vô vườn me ăn thoải mái, và đám bánh kẹo quá hấp dẫn trên bàn nó miễn cưỡng gật đầu thôi,. Đường tưởng nó ngu, trước khi gật đầu, nó còn biết ra điều kiện nữa. Điều kiện đó là: Cấm anh không được lợi dụng nó hại chị Tú Văn. Hồng biết sao, là con nít mà nó khôn quá, nó biết: Thế nào là chuyện này cũng dính đến chị Tú Văn.

- Đây! Sữa đậu này, và cả rau má của em đây, đầy đủ cả!

Chí Dĩnh đã trở về, trên tay anh là nguyên một núi đồ ăn t hức uống, trông ngon lành, quyến rũ vô cùng.

Vừa nhìn thấy chai nước cam, Hảo Mỹ quên ngay sữa đậu này. Nó giành nguyên túi từ tay Chí Dĩnh:

- Cho em hết hả?

- Ừ!

Gật đầu dễ dãi rồi chột lác đầu, Chí Dĩnh nhìn đồng hồ thoáng giật mình:

- Nhưng không được, em uống mau đi, đến giờ rồi, chúng ta còn phải chuẩn bị.

Chuẩn bị! Ngậm nước trong miệng còn nguyên. Hảo Mỹ nhìn Chí Dĩnh lảng xảng đi chuẩn bị. Hồng biết anh muốn làm gì mà đem ra một giỏ đầy linh kinh son phấn. Định trang điểm cho mình ư? Đôi mắt nó mở to nhìn sợi dây thừng trên tay anh lạ lẫm.

- Lại đây!

Kéo một chiếc ghế đầu, Chí Dĩnh ngoắt Hảo Mỹ rồi bảo nó ngồi lên.

- Anh làm gì vậy?

Nó rút nhanh tay lại khi thấy anh dùng sợi dây thừng đó để trói nghiêng mình lại như một con heo:

- Sao lại trói em?

- Không phải trói, chỉ giả bộ thôi!

Ấn nó ngồi uống, Chí Dĩnh dùng sợi dây khoanh tròn nó như một đòn bánh tét.

- Hồng chịu, giả bộ cũng không chịu.

Bị sợi dây nghiến vào người khó chịu, Hảo Mỹ nổi chứng, giẫy người lên la lớn:

- Thả em ra.

- Ngồi yên!

Biết không thể đỡ ngọt, Chí Dĩnh quát lên.

Không dám la, Hảo Mỹ run run giọng:

- Sao anh lại trói em? Bộ anh là ăn cướp hả?

KHông còn thời gian giải thích, Chí Dĩnh ừ bừa rồi trút cả son phấn lên bàn.

Nhặt tìm một cây bút lông, anh bắt đầu hóa trang lên mặt nó.

Đã từng là sinh viên ba năm trong trường nghệ thuật sân khấu nên đối với việc hóa trang, Chí Dĩnh rất lành nghề. Chỉ có vài nét cọ, anh đã biến Hảo Mỹ thành một người hoàn toàn khác.

Không già đi cũng chẳng đẹp hơn. Anh chỉ biến nó thành một đứa bé rất đáng thương, tội nghiệp. Mặt bầm tím sưng vù trông nó như vừa mới bị trải qua một cuộc tra tấn cực kỳ dã man, độc ác.

- Anh Chí Dĩnh, anh làm gì trên mặt em lâu vậy?

Vẫn vô tư, Hảo Mỹ cứ ngỡ Chí Dĩnh trang điểm cho mình xinh đẹp. Nở nụ cười trên cái môi bầm tím, giọng nói trong veo.

- Bộ anh định tạo ngạc nhiên cho chị Tú Văn à?

- Đúng vậy!

Hoàn thành xong nét vẽ cuối cùng trên mặt Hảo Mỹ, Chí Dĩnh bắt đầu tấn công xuống thân thể nó. Để gây ấn tượng, anh nhúng nguyên cây viết lông

vào lọ mực rồi rũ mạnh lên áo.

- Ôi! Anh làm hư cái áo mới của em rồi!

Hảo Mỹ lại hét lên. Chí Dĩnh lại ôm lấy nó dỗ dành:

- Chịu khó chút đi, mai anh đền cho em ba cái. Vừa mới, vừa đẹp.

- Thật không?

Bán tén, bán nghi nó hỏi. Chí Dĩnh gật đầu.

- Thật mà! Nghe anh dặn đây, lát nữa Tú Văn đến, mặc anh và chị ấy nói gì, em cứ ngồi yên, có được không?

Thấy nó cắn môi như lưỡng lự, Chí Dĩnh rút ra nguyên một sấp tiền nhét vào túi nó.

- Nếu em chịu ngồi im, số tiền này sẽ là của em.

- Vậy, vậy thì em sẽ ngồi yên.

Đôi mắt sáng lên, Hảo Mỹ gật đầu. Rồi như không yên tâm, nó nói thêm.

Nhưng anh không được đánh chị Tú Văn à?

- Ồ! Không bao giờ!

Chí Dĩnh bật cười. Để nó yên tâm, anh nói thêm.

- Anh chỉ muốn chị ấy trả cuốn băng lại cho anh thôi.

- Vậy thì được!

Hảo Mỹ gật đầu, nghe ưng bụng, nó đưa mắt nhìn Chí Dĩnh nóng lòng, đang đi tới đi lui trước mặt rồi bất chợt la to:

- Ôi em ngựa cổ quá, anh Chí Dĩnh cưỡi trời cho em gãi một cái coi.

- Không được! Tú Văn sắp đến rồi!

Chí Dĩnh cương quyết lắc đầu. Hảo Mỹ lúc lăm cái đầu nhăn nhó.

- Nhưng em ngựa quá làm sao ?

- Hừ!

Thở một cái, Chí Dĩnh bước lại gần nó:

- Thôi được rồi, ngựa chỗ nào, anh gãi cho.

- Trên cổ, bên trái đó!

Cái đầu nó vẫn lắc lư, Hảo Mỹ la lên khi bị gãi không đúng chỗ:

- Không phải, xích lên một chút, ừ đúng rồi.

Rồi nó khúc khích cười, tự hỏi mình là gì mà sao tự nhiên được chiều dủ vậy? Kể ra chắc chị Tú Văn không tin đâu. Theo chị, Chí Dĩnh hẳn là một người đáng ghét vô cùng.

Đang mãi nghĩ ngợi. Hảo Mỹ bỗng giật mình nghe tiếng chuông cửa reo dồn dập. Ngẩng đầu lên, nó ngạc nhiên nhìn Chí Dĩnh. Anh như quỳnh lên không biết bắt đầu từ đâu cả.

- Gì vậy anh? Có phải chị Tú Văn đến không?

Chẳng trả lời nó, Chí Dĩnh nhăn mặt gắt:

- Đã dặn rồi sao không nhớ? Im lặng hoàn toàn im lặng đó!

- U!

Bị nạt, Hảo Mỹ xụ mặt ngay. Đôi mắt sụp xuống, nó lầm bầm: Người ta ngứa rồi sao? Không thêm chơi nữa.

- Thả ra.

Bất thần nó la lớn làm Chí Dĩnh suýt đứng tim. Điên tiết, sẵn chiếc khăn trên tay anh nhét luôn vào miệng nó.

Đang la, Hảo Mỹ chẳng kịp đề phòng, bị ấn nguyên ái khăn đầy mồ hôi vào miệng chua lè, mặn chát khó chịu vô cùng. Tứ tởm quá, nó dùng mọi cách đẩy chiếc khăn ra nhưng không được, đành hậm hực nhìn Chí Dĩnh. Nhẹ xoa đầu nó, anh cười:

- Ráng chịu khó chút đi, lát anh thưởng cho.

Không thêm! Đôi mắt nó tóe lửa nhìn anh đầy thù hận. Mới ngọt ngào dụ dỗ người ta, giờ đã giở trò rồi. Được lắm, để một lát chị Tú Văn vào mình làm hư chuyện cho biết mặt. Nghĩ rồi nó an lòng nhìn anh xằng xái chuẩn bị.

Thiệt không biết muốn giở trò gì mà tự nhiên cởi áo ra rồi còn đeo găng tay

nữa. Lăm lăm cây gậy như vậy, đóng vai anh cướp chắc?

Cánh cửa sắt đã được gã đàn em mở cửa ra cách nặng nề. Qua khung cửa sổ. Hảo Mỹ thấy Tú Văn đang từ tốn bước vào. Hôm nay chị mặc áo thun với quần jean trông trẻ và đẹp lắm.

Tú Văn đã đặt chân lên bậc tam cấp đầu tiên, thanh nhiên như không biết chuyện khủng khiếp gì đang chờ mình sau cánh cửa.

Còn Chí Dĩnh?

Liếc mắt nhìn qua, Hảo Mỹ thấy từng bắp thịt trên tay anh cuộn cuộn nổi lên. Quai hàm bạnh lạ, anh như đang căng thẳng lắm.

Chị Tú Văn! Đôi mắt nó sáng lên chào chị. Nhưng... thật lạ lùng. Hảo Mỹ không hiểu sao bước chân Tú Văn bỗng dừng ngay gạch cửa. Đôi mắt tối sầm đi hoảng hốt như thể vừa trông thấy một điều kinh hải lắm và... cây gậy trên tay Chí Dĩnh bỗng chìa ngay đầu nó. Dúng vào chỗ đang ngứa.

Có chuyện gì thế nhỉ? Nó quay đầu nhìn Tú Văn như hỏi. Ngỡ ngàng thấy mắt chị bỗng tròn tròn, người run lên giận dữ:

- Thật là quá đáng mà! Chí Dĩnh, anh đã làm gì con bé?

- Chẳng làm gì.

Nhẹ nhún vai, Chí Dĩnh như thích thú trước vẻ phẫn nộ của Tú Văn:

- chỉ sơ sơ vài chục dây nịt vào người. Coi như đòn cảnh cáo. Chà!

Chép môi, anh đưa mắt nhìn sợi dây nịt to bản dưới chân:

- Con bé coi bậy mà gan quá. Ăn một lúc hai chục cây roi vậy mà vẫn thản nhiên chẳng khóc tiếng nào.

Hồi nào đâu? Hảo Mỹ chớp mắt hoang mang thấy môi Tú Văn bặm lại. Chị như tin vào lời Chí Dĩnh. Sao kỳ vậy? Hay là... A! Trời ơi, hiểu rồi... Làm sao nhả cái khăn ra đây? Chị Tú Văn ơi, chị hiểu lắm rồi, Chí Dĩnh không dám đánh em đâu. Anh chỉ lấy phần vẽ lên mặt em để gạt chị thôi.

Nó thật muốn hét to câu ấy đối với Tú Văn, nhưng tức quá, chiếc khăn chặn

mất rồi. Nó chỉ có thể vịn vẹo bẻ mình, ú ớ trên chiếc ghế.

- Ngồi im không!

Hiểu nó muốn làm gì. Chí Dĩnh trừng mắt hét. Sợi dây nịt đập mạnh xuống bàn làm tung mấy cái ly:

- Muốn ăn roi nữa hả?

Ừ đó! Đôi mắt nó nhướng lên thách thức, chẳng sợ chút nào. Dám đánh không?

Dĩ nhiên là không dám rồi. Con mắt anh nheo lại trả lời, ngầm năn nỉ nó: Ngoan theo kịch bản đi, rồi anh thưởng?

Có như vậy chứ? Hảo Mỹ chun chun mũi hài lòng rồi thấy tội nghiệp Tú Văn. Làm sao thông báo bây giờ, để chị cứ lo cuống cuống lên, dùng đủ lời thậm tệ nhục mạ anh.

- Khốn nạn, đúng là tiểu nhân ti tiện quá. Dùng thủ đoạn này để đối phó với tôi, anh thật không đáng làm người, bỉ ổi, vô liêm sỉ.

Còn Chí Dĩnh, dù bị mắng vẫn không nóng giận người lại còn cười như thích thú, vui vẻ lắm, anh nhẹ nhún vai, làm Tú Văn càng tức điên, tròn đôi mắt.

- Trơ trẽn, tiểu nhân! Thảo Hảo Mỹ ra, muốn gì ăn thua với tôi nè!

- Tú Văn, dường như cô đã đòi hỏi hơi cao rồi đó. Hôm nay người đặt điều kiện là tôi, không phải cô.

Ngồi xuống salon, bắt chéo chân, Chí Dĩnh châm cho mình điếu thuốc.

- Được, vậy anh muốn gì, nói lẹ đi!

Vẻ nhẵn nhịn, Tú Văn hạ thấp giọng mình.

- Điều tôi muốn cô thừa hiểu, sao còn phải hỏi?

Ngả người ra sau ghế, lim dim mắt nhìn chùm đèn trên trần nhà, Chí Dĩnh phả một vòng tròn khói.

- Nó đây.

Đặt mạnh cuốn băng video xuống mặt bàn, Tú Văn cố dành lòng không nổi nóng. Phải cứu Hảo Mỹ trước, rồi tính sổ với hắn sau:

- Thả Hảo Mỹ ra.

- Nó đây ư?

Nhóm dậy, cầm lấy cuốn băng, mắt Chí Dĩnh sáng lên một cách không chủ ý. Cuối cùng rồi gánh nặng nằn cân cũng trút hời vai. Từ nay, anh có thể ăn ngon, ngủ yên. Không phải phập phồng lo quē cùng chúng bạn.Ồ! Sung sướng, thoải mái làm sao. Bất giác không kìm được anh phá ra cười lớn:

- Thật không ngờ trên đời này lại tồn tại một thứ người ngu như vậy. Rượu mời không uống g lại giành rượu phạt. Đáng thương thay!

Ừ, đáng thương thật! Thở nhẹ ra, Hảo Mỹ nghe tiếc trong lòng. Cũng tại vì Tú Văn cứng đầu quá. Nếu lần trước chịu nghe lời nó, đem cuốn băng đổi hai triệu đem về, thì đâu có mất cả chì lẫn chài như vậy? Chắc là chị cũng như người, đang tức và tức lắm. Len lén, nó ngược mắt nhìn lên rồi cảm thán bất ngờ.

Tú Văn chẳng có vẻ gì buồn bực hay tức tối. Nếu không bảo mắt cô đang lấp lánh một niềm tin chiến thắng. Khóa môi nhích động, một nửa nụ cười mai mỉa vụt biến thành cái chép môi khi bắt gặp tia nhìn của Chí Dĩnh:

- Có lẽ tui ngu thật. Nhưng... trường đồ truy mã lực. Chưa về đích thì chưa định mức ăn thua được. Lần này còn lần khác, chưa chắc ai đã hơn ai. Chớ đác ý vội, coi chừng lỗ cũng nên.

- Thật vậy sao?

Vỗ nhẹ cuốn băng xuống lòng bàn tay, Chí Dĩnh như suy ngẫm câu nói khó hiểu của cô Xem ra thì nhiều ẩn ý lắm. Nhưng... chẳng ăn nhằm vào đâu.

Cuộc chiến này, phần thắng chắc trong tay anh rồi:

- Vậy mà tôi cứ ngỡ, sau lần đo ván này, cô sẽ chẳng còn mặt mũi nào đến tìm tôi thanh toán nữa!

- Chắc anh đánh giá mình hơi cao đó!

Tú Văn nhẹ mím nụ cười:

- Tú Văn này trong giống hạng người dễ nhụt chí vậy sao?

- Cái đó còn chưa biết được, còn tùy thuộc vào bản lĩnh của cô nữa.

Đang cười, Chí Dĩnh chợt nghiêm giọng lạnh lùng.

- Tú Văn, nếu muốn đưa Hảo Mỹ về, còn phải thực hiện một điều kiện nữa.

- Anh định tráo trở, lật lọng sau khi lấy được cuốn băng à?

Đôi mày khễ chau, Tú Văn như hồi hận mình đã trao cuộn băng quá sớm.

- Không phải tráo trở, lật lọng mà tính lời. Cuốn băng và Hảo Mỹ đổi ngang nhau, tôi chỉ mới đủ vốn t hôì.

Đưa tay hất ngược mái tóc lên. Chí Dĩnh quay nhìn Hảo Mỹ:

- Con bé tội nghiệp, vô tội mà phải trở thành nạn nhân trong cuộc chiến của tôi đánh nó thêm hai mươi roi nữa.

- Anh không làm điều đó được đâu!

Tú Văn chợt đứng lên khỏi ghế.

- Đừng quên xã hội này còn có công bằng, luật pháp. Tôi sẽ mời công an can thiệp.

- Cứ tự nhiên!

Chí Dĩnh chìa tay ra cửa, bình thản nói:

- Cảnh sát đến đây, cũng vừa kịp lúc tôi đánh xong Hảo mỹ và xóa sạch mọi dấu vết rồi. Không tin ư?

Thấy Tú Văn cắn môi mà lưỡng lự, Chí Dĩnh nói thêm:

- Mà dù cho cảnh sát có đến kịp đi, Chí Dĩnh này bất quá phải chịu vài tháng ngồi tù. Trong lúc cô em gái nhỏ thân yêu phải ăn hai mươi roi oã2n oại vào người. Suy tính thiệt thòi hơn đi rồi quyết định cũng chưa muộn.

- Vậy... anh muốn gì?

Lại ngồi xuống ghế, Tú Văn hạ giọng.

- Chẳng muốn gì, chỉ muốn rửa mỗi nhục hôm nào bị cô em bước qua đầu thôi.

Khi nói mấy câu này, mắt Chí Dĩnh vụt tỏa hung quang. Máu nóng như bốc lên hừng hực hoa cả mắt.

- Vậy ra hôm nay anh muốn bắt tôi luồn qua chân anh có phải không?

Cố giữ vẻ thản nhiên, nhưng sao giọng bỗng khàn khàn. Tú Văn biết, mình khó mà từ chối được trong hoàn cảnh thế này.

- Sợ rồi sao?

Nhận được vẻ bối rối từ mắt cô, Chí Dĩnh phá lên cười đắc thắng. Nhẹ lắc đầu, anh tắc lưỡi:

- Đừng lo lắng quá, Chí Dĩnh này không tiểu nhân đến nỗi bắt một người đẹp phải luồn qua chân mình đâu. Điều kiện đặt ra vẫn minh dễ chịu hơn nhiều. cô bé... chỉ cần cô đến hôn lên má anh Dĩnh một cái thôi.

Ngưng một chút, anh gật đầu, nhấn mạnh:

- Đúng vậy, chỉ một cái là oán thù bao lâu nay giữa chúng ta chấm hết.

Đường ai nấy đi chẳng nở nằn nì. Em đồng ý chứ? Điều kiện quá nhẹ nhàng!

- Lấy gì bảo đảm là anh sẽ chẳng nuốt lời, lật lọng:

Thái độ bình tĩnh của Tú Văn đã làm Chí Dĩnh thoáng giật mình, anh cứ ngỡ cô phải đỏ mặt, tía tai, giãy nảy lên khi nghe điều kiện của mình, vậy mà... cô ta cứ tỉnh như không. Xem việc hôn nhau là chuyện thường tình, là hít thở, là tự nhiên của cuộc sống chẳng có gì là ghê gớm.

- Danh dự của tôi.

Thoáng hồi hận vì điều kiện của mình đặt nhằm đối tượng, Chí Dĩnh trả lời một cánh lơ mơ.

- Danh dự của anh thì đáng bao nhiêu.

Cười khẩy, Tú Văn không tin vào lời hứa danh dự của Chí Dĩnh:

- Thả Hảo Mỹ ra, mở rộng của thì họa chẳng còn tin được.

- Cô xem thường tôi quá!

Chí Dĩnh nghe nóng mũi. Tú Văn nhẹ nhún vai:

- Tự tư cách anh thường thôi.

- Được.

Tự ái, Chí Dĩnh dùng dao cắt phăng dây trói trên người Hảo Mỹ, còn đặt xâu chìa khóa vào tay nó:

- Hảo Mỹ, em ra mở cửa đi!

- U!

Muốn ở lại chứng kiến cảnh Tú Văn hôn Chí Dĩnh lắm, nhưng bắt gặp cái quắc mắt ra hiệu của cô Hảo Mỹ đành đứng dậy. Cầm lấy xâu chìa khóa vùng vằng bước. Nó nghe ức trong lòng. Đến đoạn hay như vậy mà không được coi. Chẳng biết chị Tú Văn có hôn không?

- Bắt đầu được chưa?

Vừa mở rộng cánh cửa, chưa kịp bước đã nghe giọng Chí Dĩnh nôn nao. Tò mò quá, Hảo Mỹ quay đầu nhìn lại. Mắt nó tròn vo, không chớp. Trời ơi! Chị Tú Văn hôn Chí Dĩnh thiệt rồi.

Một nụ hôn phớt thật nhanh, như chớp đặt vội vàng lên má khi Chí Dĩnh chưa kịp chuẩn bị gì. Chỉ nghe hơi gió thoảng qua, thân thể anh chợt cứng đờ như khúc gỗ. Rồi một cái gì đó giống như luồng điện chạy dọc sống lưng nghe ớn lạnh. Để tự nhiên, anh thấy vòng tay mình vụt ôm cứng lấy eo cô, siết chặt.

Quá bất ngờ, Tú Văn không phòng bị, ngã dúi vào người anh thật nhanh. Hai làn môi bắt chợt gặp nhau nghe lạ lắm. Hốt hoảng, cô đẩy mạnh người anh nhưng không kịp. Như mẩu sắt gặp nam châm, bờ môi anh bám bờ môi cô mỗi lúc một chặt hơn, chặt hơn.

Ôi! Anh làm gì vậy? Tú Văn vẫy vùng trong tuyệt vọng. Bàn Tay Chí Dĩnh như giọng kìm thít chặt lấy cô. Đôi mắt nhắm nghiền trông nổi ngất ngây,

anh không buồn để ý đến giọt nước mắt cảm hờn đang tuôn chảy trên má Tú Văn.

Cắn chặt răng trong nỗi kinh tởm tột cùng, cô tự xỉ vả mình ngu ngốc. Giỡn để lừa bị cháy xém tay. Tại sao cô quên mất, Chí Dĩnh vốn là tên tiểu nhân, khốn nạn vô liêm sỉ nhất trên đời. Mình đã bị hấn lợi dụng rồi, trời ơi, tính sao đây?

Một đời từng trải, lần đầu tiên Chí Dĩnh có được cái cảm giác lạ này. Mạnh mẽ, dữ dội và quyết liệt để anh như lần đầu được sống, được cảm nhận ra con người thật của mình sau bao ngày chìm đắm giữa u mê. Đôi mắt mở to, dờ dẫn nhìn mãi vào gương mặt bừng sức giận của Tú Văn. Có một cái gì đó rất lạ, rất thu hút mà anh không tài nào giải thích hay phân tích được. Chỉ biết nó rất sống, rất dữ dội và rất giống anh. Làm anh phải ngây ngất tưởng chừng thời gian ngưng đọng lại.

Ái ui! Bỗng một cái gì nhói vào vai đau điếng làm Chí Dĩnh phải bàng hoàng, bưng tỉnh. Dứt môi mình khỏi môi cô trong trạng thái bênh bồng của người chưa thoát khỏi cơn mê, anh lơ mơ nhận ra mình đã đi quá trớn. Thật ỉn, anh chỉ muốn đòi cô một nụ hôn nhẹ nhàng xuống má thôi.

Nhưng chuyện không muốn đã xảy ra rồi. Tại sao? Tại sao mình lại không kiềm chế được? Có lạ lắm, thiếu thốn gì một nụ hôn? Sao như gã trai lần đầu ngỗ ngược ăn trái cấm? Không khéo cô ấy lại tưởng mình giở trò xàm sỡ, lợi dụng đây?

Ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt Tú Văn mở lớn nhìn mình đầy căm hận. Giọt lệ tức tối, ghen ngào đọng lưng chừng trên má, Chí Dĩnh bỗng nghe ray rút quá. Vụng về, nhẹ liêm vánh môi còn cháy bỏng nỗi đam mê, anh cất tiếng khàn khàn:

- Tú Văn... Xin lỗi cô... tôi thật tình không hiểu sao mình lại làm vậy...

- Im đi, đồ tiểu nhân, vô liêm sỉ...

Đôi mắt lại bùng lên sắc giận, như chú mèo hoang cào mạnh năm ngón tay mình vào mặt anh, rồi vụt chạy đi nhanh. Bỏ quên cả chiếc gói trên bàn. Móng tay của cô sắc quá, hết như dao, in hằn lên da anh rát bỏng. Nhẹ kéo áo lên lau, Chí Dĩnh nhận ra những vệt máu hồng. Lơ mơ mang theo như chơi! Còn cái cảm giác nóng bỏng ở bờ vai nữa. Quay đầu nhìn lại, bất giác anh bật cười khan. lại dấu móng tay, thiết hết nói nổi mà. Tú Văn cô vốn cầm tinh con mèo ha?

Soi mặt mình vào chiếc gương nhỏ trên tường, Chí Dĩnh không khỏi tắc lưỡi, lắc đầu. Cả một vết cào năm ngón dài chạy vắt ngang hết nửa mặt anh ửng đỏ máu. Tú Văn cố tình để theo anh mà. Chà! Theo gì còn vinh dự, chứ vác cái mặt bị Ocn gái cào ra phố quê làm sao?

Lục tìm chai còn i ốt, cắn răng chịu đau, Chí Dĩnh bôi lấy bôi để lên mặt. Xót muốn nhảy dựng lên, nhưng anh lại thấy buồn cười. Nghe thoải mái chứ không giận. Bởi, cảm giác nụ hôn vẫn còn đọng ở trên môi anh, ngây ngất quá!

Trận chiến này, tính kỹ ra kẻ lời chính là anh. Đau một chút, nhưng bù lại anh đã chiếm lại thế thượng phong. Không còn muốn băng video chết tiệt kia, thử xem cô lấy gì uy hiếp được anh? Đôi mắt nhìn xuống chiến lợi phẩm trên bàn, Chí Dĩnh một tay ôm má, cà nhắc bước đến cầm cuộn băng lên. Bỏ vào máy, bấm nút play, anh thả người xuống salon, chờ xem hôm ấy mình đã bị cô bước qua đầu bằng cách nào. Liệu một nụ hôn như thế có đủ rửa hận không?

Nhớ đến nụ hôn, Chí Dĩnh nghe sướng rơn cả bụng. Tú Văn chắc là quê lắm rồi, từ nay từ dám ngó mặt anh. Chà! Liệu cô ta có cảm giác gì không? Lúc này mình điệu lắm mà! Không khéo lại mê, lại chạy theo mình thì mệt! Hà... Hà!... Nghĩ đến đây hứng chí quá, Chí Dĩnh cười to rồi nhủ thâm lòng.

Thôi... vị tình nụ hôn quá tuyệt vời lúc này, chuyện ân oán xem như dẹp bỏ.

Đường ai nấy bước, coi như chẳng nợ nần gì.

Nhưng chuyện gì đây? Chợt chồm hẳn lên khỏi ghế, đôi mắt Chí Dĩnh mở tròn vo, nhìn chăm chăm vào màn hình. Tú Văn muốn dở trò gì? Sao lại trao cho anh cuốn phim hoạt hình của Walt Disney?

Lấy làm chẳng? Vừa thoáng nghĩ, Chí Dĩnh đã gạt đi ngay. Không! Đúng vậy, không thể nào có chuyện lẫn lộn, nhầm lẫn ở đây. Rõ ràng Tú Văn muốn chơi anh đo ván chuyện này. Không thì cuốn băng đâu có tựa đề là "Tom and Jerry" chứ?

Càng xem. Càng nghĩ, càng thêm tức, càng thấy mình sao ngu quá. Chí Dĩnh nghiêng răng chụp cái gạt tàn thuốc ném mạnh về phía con chuột Tom láu cá, mà quên mất nó đang đứng trên màn ảnh chiếc Tivi đời mới của mình. Một tiếng xoảng vang lên. Con chuột của Walt Disney biến mất. Chiếc tivi cũng vỡ tan tành. Trong đôi mắt tối xăm đi vì tiếc của, Chí Dĩnh như nhìn thấy nụ cười mai mỉa của Tú Văn:

- Ném chuột mà không sợ bể đồ à? Sao mà hoang phí vậy Tom? Con mèo ngốc to đầu ?

- Hảo Mỹ, em sao rồi, có đỡ chút nào không?

Thiu thiu ngủ, chợt nghe giọng Tú Văn vang sát một bên, Hảo Mỹ giật bắn người lên. Hai tay khua loạn xạ, chưa kịp mở mắt ra đã hét to:

- Đừng lại gần em, đừng đụng em. Ui da, đau quá đi.

Đã rút kinh nghiệm nhiều lần trước, lần này Tú Văn không dám chạm tay vào người nó, cũng chẳng bước lại gần. Khẽ thở ra, cô nghe xót xa lòng.

Làm sao chia sẻ được nỗi đau của nó?

Hai ngày rồi, từ lúc nó rời nhà Chí Dĩnh trở về đây, Hảo Mỹ như người bị xóc tâm lý nặng. Chẳng nói chẳng rằng, chui tọt vào chăn đắp kín mặt mày, không nói chuyện, cũng không cho ai chạm vào vết thương trên người, và lạ nhất là nó không chịu tắm. Dù ông, dù cô hết lời dỗ ngọt cho mình xem qua

thương tích rồi xúc thuốc cho Nó vẫn khẳng khẳng không cho ai chạm vào thương tích của mình. Cương quyết quá thì nó giãy nảy lên, khóc lóc.

Biết có năn nỉ hay đe dọa cũng thất bại thôi, Tú Văn nhẹ thở ra, ôn tồn nói:

- Không cho đụng đến thì thôi, có gì đâu mà khóc. Gà mèn cháo chị để đây, bao giờ đói thì ăn. Đến giờ rồi, chị đi bán thôi kẻo trễ.

Tiếng gà mèn cháo đặt lên bàn rồi tiếng bước chân Tú Văn nhẹ dần đi. He hé mèn nhìn theo bước chân cô, Hảo Mỹ nghe lòng ray rứt. Mỗi gọi theo nói một lời xin lỗi, nhưng không được. Nước mắt nó lăn dài hồi hận.

Đau đớn gì đâu, thương tích trên người nó đều do Chí Dĩnh nguy tạo nên để gạt Tú Văn. Làm như vậy, chẳng qua nó muốn giấu Tú Văn, không cho cô biết mình đã bị gạt chính người thân yêu nhất gạt lừa.

Hôm đó, nhìn chị bị Chí Dĩnh ôm chặt cứng rồi hôn. Là con nít, chẳng biết gì nó cũng loáng thoáng hiểu sự việc đã trở nên trầm trọng. Nhất là khi nhìn Tú Văn vụt chạy đi, mặt đầm đìa nước mắt, nó càng thấy giận mình hơn.

Vừa giận, vừa lo, vừa hồi hận. Nó biết Tú Văn sẽ không tha thứ khi biết nó đã đứng về phe Chí Dĩnh. Tính sao đây? Sợ quá, suy nghĩ mãi nó mới tìm ra cách.

Đã hai ngày không tắm, không rửa mặt rồi, ngứa ngáy, khó chịu làm sao.

Hảo Mỹ bực dọc tung chân. Phút giây này, nó chỉ muốn chạy ra ngay ra vùi hoa sen đứng tắm một trận cho thỏa thích. Nhưng... sợ làm bay mất vết phấn của Chí Dĩnh hóa trang, nó đành phải thở ra nằm trở xuống. Xa xa thoáng bóng ông Kiệt bước lại gần! Hú vía, nó kéo vôi tắm chắn lên người mình đắp kín. Mồ hôi đầm đìa lưng, ngọt ngát.

- Thức chưa, dậy ăn cháo cho nóng nè, Hảo Mỹ...

Nhắc gà mèn cháo, khẽ cất tiếng gọi. Hơn bao lần vẫn thấy Hảo Mỹ nằm im, ngỡ nó ngủ ngon, ông không gọi nữa. Bước lên ra bậc tam cấp "Tiểu Lý Đình", ôn ngồi luôn xuống cỏ. Châm một điếu cigà, ngắm trăng đỏm. Ông

nghe hồn xao động.

Trong cuộc đời, ngay cả lúc bị Chí Dĩnh hỗn hào, hắt hủi, ông cũng không nghe buồn, nghe thất vọng thế này. Hết cách chữa rồi, thằng cháu của ông thật sự hư hỏng, hoang đàng và mất dạy.

Vậy mà, lúc xem cuốn băng video của Tú Văn, tình cờ phát hiện ra mối quan hệ trẻ con của chúng. Ông cứ khắp khởi mừng. Cứ ngỡ mình đã tìm ra cách giải hòa giải cùng Chí Dĩnh, đưa nó trở về con đường sáng.

Bỏ cả sự nghiệp, phiêu lưu cùng hai trẻ bụi đời, bao ngày qua, trong tâm trí ông sắp bày một âm mưu lớn.

Vậy mà... Sự việc lại bỗng xoay chiều đột ngột. Từ việc oán thù con con chẳng đáng gì. Chí Dĩnh làm cho sự việc rối tung, phức tạp lên. Hai hôm trước, nhìn Tú Văn đưa Hảo Mỹ về nhà, người đầy máu và thương tích.

Nghe cô kể, ông cứ choáng váng mặt mày không sao tin nổi. Lẽ nào, cháu của ông, thằng Chí Dĩnh đã mất cả tính người?

Nó độc ác vậy sao? Nỡ ra tay hành hạ một đứa bé mười ba tuổi vô can như vậy? Còn cưỡng bức nụ hôn của Tú Văn? Trời ơi, nhìn vào đôi mắt rực lửa hờn căm của Tú Văn lúc đó, ông thấy đất trời như đảo lộn dưới chân mình. Hai ngày liền, Tú Văn trở nên ít nói cười, trầm ngâm trong nỗi hận thù và Hảo Mỹ thì rên la đau đớn. Mãi đắm chìm trong tâm sự của riêng mình, hai ông không phát hiện mắt ông buồn đầy lệ thảm. Như đã già đi thêm chục tuổi, ông thần thờ ra "Tiểu Lý Đình" buông những tiếng thờ dài nghe não ruột.

Trách ai đây? Lỗi cũng tại ông tất cả. Ngày xưa Chí Dĩnh đâu có thế. Nó nhân hậu, hiền lành rất đáng yêu. Trời ơi, hai mươi sáu năm rồi, làm sao ông có thể mở lời phân trần cùng Chí Dĩnh. Rằng chuyện cũ năm xưa, ông đã hối hận lắm rồi. Bằng cách nào, nó mở rộng lòng tha thứ, để một mai nhắm mắt xuôi tay, ông không then thùng đối diện với Chí Dĩnh và Tiểu Huệ?

Một cái gì âm ỉ chọt chạm nhẹ chân ông. Giật mình, nhìn xuống ông mỉm cười khi nhận ra đó là con chó Nhật lông xù màu trắng. Cả tháng nay, bỏ nhà ra "Tiểu Lý Đình". Ông đã quên bằng nó cho con sen chăm sóc. Nay tình cờ gặp lại ông ở chốn này. Nó như mừng quýnh lên. Rên ư ư, cái đuôi cụt ngún xoay tròn ngoáy tí.

- Ô, Lucky ngoan, sao biết ta ở đây mà tìm vậy?

Như cũng mừng khi gặp nó, ông đưa tay vuốt nhẹ mới lông trắng mịn màng, rồi khẽ khàng bế nó vào lòng. Thế gian này, người thấu hiểu được tâm sự của lòng ông, chắc chỉ duy nhất nó:

- Buồn quá không có người tâm sự phải không?

Chẳng biết nó có đọc được nỗi buồn từ ánh mắt củ a ông không mà chiếc lưỡi hồng của nó cứ liên tục liếm nhẹ lên mặt ông như sẻ chia, an ủi. Nỗi buồn cô độc tạm vơi, ông nhẹ đứng lên, tay vẫn ẵm theo con chó.

- Đừng vậy mà, để tao đi kiếm gì cho mày ăn nhé?

Đi một vòng quanh "Tiểu Lý Đình" không tìm được gì cho con Lucky xơi, mắt ông chợt bắt gặp gà mên cháo của Hảo Mỹ để trên bàn. Tặc lưỡi một cái, ông bước lại múc ra một ít cho con chó. Nhiều như vậy chắc Hảo Mỹ ăn không hết đâu.

Con chó ăn rất đáng yêu. Chiếc lưỡi nó cuốn gọn nước cháo cho vào miệng tạo thành một âm thanh "chóc, chóc" nghe đều đặn. Ngồi ngảnh người ra nhìn nó, nụ cười ngây ngô nở ra trên gương mặt già cằn cõi. Ông thấy mình như quên hết chuyện nhân gian...

Nằm mãi trong lớp chăn dày, nghe nức nộ, ngọt ngào quá. Hảo Mỹ tung mạnh tấm chăn ngồi dậy. Nãy giờ lâu quá rồi, chắc ông đã đi xa.

A! Hú vía thay! Tìm nó như vọt ra ngoài. Ông vẫn ngồi yên trên bậc tam cấp bằng cẩm thạch. Lưng quay về phía nó, ông đều giọng như đang nói chuyện với ai.

Nín thở nằm xuống giường, hai mắt mở tròn vo thao láo. Nó tò mò vểnh tai để lắng nghe. Khu vườn này kín đáo, vắng vẻ vậy, ông lấy ai mà tâm sự.

- Lucky à! Mày chưa no hả? Uống nước không? Được rồi, ngoan lắm. Hôm rày ở nhà con sen có ăn hiếp mày không? Con nhỏ làm biếng, ham chơi đó chắc thường xuyên bỏ đói mày rồi. Than an tâm đi, đừng buồn nữa, tao sắp về rồi, chừng đó tao sẽ cho mày ăn uống đầy đủ.

Ai thế nhỉ? Hảo Mỹ nhẹ chống tay nhón mắt nhìn ra. Tối quá, nó chẳng thấy được gì, chỉ nghe tiếng ư ư? của một con chó từ hốc ông vọng lại.

- Tao mất hết rồi, chẳng còn gì để hy vọng nữa. Đời này, kiếp này, mày biết không, tao sẽ chẳng bao giờ tìm lại được nó đâu. Không như ngày xưa nữa, Chí Dĩnh đã mất hết nhân tính làm người. Nó độc ác, hung hăng và hư hỏng lắm.

Chí Dĩnh! Đôi mày Hảo Mỹ khẽ mau. Ông đang nói Chí Dĩnh nào thế nhỉ? Hồng lẽ chuyện của nó và chị Tú Văn lại làm ông buồn như vậy?

- Tao buồn lắm Lucky à? Mày có cách nào giúp tao cải hóa Chí Dĩnh không? Giờ tao chẳng ước mong gì, chỉ cần nó nên người, bỏ qua chuyện cũ trở về cai quản công ty Tao già lắm rồi, đâu sống được bao lâu nữa.

Ông già hóa lẫn, hay lẫn cảm rồi? Hảo Mỹ nghe khó hiểu, sao nói chuyện đâu đâu hư hư thực thực, dưới đất chânt rời. Nghèo rớt mòng tơi mà... A! Đôi mắt Hảo Mỹ chợt ròn vo kính ngạc, nó đã nhìn thấy con chó trên tay của ông rồi, một con chó đẹp, rất quen, dường như nó đã gặp lại lần thì phải? Gõ gõ xuống trán mình, Hảo Mỹ chợt há hốc mồm. Không sai được, đây chính là conc hó hôm nào chui qua bức tường bị sập mà nó đã rộng lòng nhân ra tay giải cứu. Con chó của chủ nhân vườn hoa hồng.

Ông là chủ con chó, vậy ông. .. cũng là chủ của vườn hoa hồng này ư? Hảo Mỹ thấy hoang mang và khó tin làm sao ấy? Nhưng sự thật cứ hiện ra rõ ràng, rành rành trước mặt. Con chó mến ông như vậy, ông chắc chắn là chủ

con chó rồi.

Chứ người lạ dễ gì mà chạm tay vào được.. Hảo Mỹ vẫn hưa quên mình cứu nó. Một gần hụt hơi, cho luôn con khô mực để đỡ lại gần mà nó có chịu đâu. Trợn tròn đôi mắt, nó hung dữ sủa vang. Nhảy chồm chồm lên như muốn cắn cho một cái rồi cong đuôi chạy mất. Chà, chà... vậy là ông không bị lẫn thật rồi. Đích thực ông là chủ nhân vườn hồng, là người giàu có đau khổ nhất trên đời này đúng như lời chị Tú Văn nhận xét. Hèn gì hôm ấy, bảo vật bị mình làm vỡ tan, ông cứ trầm ngâm. Chẳng lộ vẻ kinh ngạc hay tiếc rẻ nào.

Ông giàu như vậy? Hảo Mỹ thấy nghi hoặc trong lòng. Sao không ở nhà hưởng phước an nhà, sung sướng. Giả bộ nghèo khổ làm gì? Phải điều tra ra mới được.

- Chí Dĩnh hận ta, thù ta, đối xử tàn tệ với ta thế nào cũng được. Bởi ta là người đã gây nên tội tày trời cùng nó. Nhưng Lucky nè, mày biết không, t a thật không chịu nổi khi thấy nó trở nên ác độc, tàn nhẫn như vậy được. Nó đánh Hảo Mỹ, còn dõ trò cường bức người ta như cầm thù, hư hỏng, còn đồ như vậy. Mày nói đi, tao làm sao mà yên tâm nhắm mắt đây?

Đúng là Chí Dĩnh của mình rồi. Hảo Mỹ kêu lớn trong lòng nghe ray rút lương tâm. Nó thấy tội nghiệp cho ông quá. Hai ngày nay buồn khổ chuyện không đâu. Chí Dĩnh thật sự đâu có hư như ông tưởng?

Cũng tại mày không, con Hảo Mỹ ham ăn ngu ngốc này. Vì mấy phong chocolate mà làm khổ lụy người t hân. Hết chị Tú Văn rồi lại đến ông. Tính sao đây? Tỏ vầy sự thật hay tiếp tục nằm hên đóng kịch nhìn mọi người đau khổ?

- Đợi tao chút nhé Lucky.

Giọng ông lại vang lên cắt ngang dòng suy tưởng. Hảo Mỹ hé mắt nhìn thấy ông ẵm con chó đứng lên, mặt buồn thiu. Hình như ông đã có quyết định rồi.

- Tao lấy chút đồ rồi sẽ dắt mày đi. Ồ, đừng lọ Tao chỉ đưa mày đến văn phòng luật sư thay đổi di chúc lại thôi. Tao đã quyết định tặng khu vườn "Tiểu Lý Đình" này lại cho chị em Tú Văn rồi. Còn tài sản, tao sẽ lấy lại không cho Chí Dĩnh mà tặng cả cho hội từ thiện. May ngạc nhiên à? Tao không điên đâu, thà giúp đỡ người nghèo còn hơn để cho nó ăn chơi trác táng, hại người. Chắc Chí Đình và Tiểu Huệ không trách tao đâu.

- Xong rồi, tao với mày sẽ làm một chuyến phiêu lưu quanh thế giới, mày thích chứ Lucky?

Ông đã thu dọn xong hành lang. Có gì đâu, chỉ là chiếc valy nhỏ đựng mớ quần áo cũ. Dáng già nua thất thểu, ôm con chó nhỏ, ông bước xa dần "Tiểu Lý Đình". Ánh trăng soi rõ bóng ông ngả dài trên hành gạch.

Tính sao đây? Hảo Mỹ cắn môi, mắt ướt rượt nhìn ông. Thú nhận tội mình, nó run lẩy. Nhưng để ông hiểu lầm, đau khổ bỏ đi như vậy? Nó hồng đành? Tự nhiên một linh cảm như nói với nó rằng: Lần này bỏ ra đi, ông sẽ không quay lại nữa đâu.

- Khoan ông ơi, đừng đi, ông hiểu lầm rồi, Chí Dĩnh thật sự không hư như ông tưởng đâu. Ông ơi... Ông...

Bước chân đã đặt lên ngạch cửa ông còn quay đầu nhìn lại lần cuối "Tiểu Lý Đình". Hai đứa bé ấy chắc sẽ ngạc nhiên và khó hiểu vì sự ra đi bất ngờ đột ngột này. Nhưng biết làm sao? Ta đã không còn con đường nào khác để mà đi...

Ô! Gì thế này, vắng theo tiếng gió, dường như có giọng ai vang gấp rút, thật quen. Tiếng như có giọng vai vang gấp rút, thật quen. Tiếng đọc tiếng không, nhưng rõ ràng có nhắc đến tên Chí Dĩnh.

Chưa kịp định thần, trước mắt ông Hảo Mỹ đã lù lù xuất hiện. Đầu óc rối bời, nó nói nhanh trong hơi thở gấp:

- Ông... đừng đi... Đừng truất quyền thừa kế của anh Chí Dĩnh. Sự thực

không như ông đã tưởng đâu... tại cháu, tại cháu là tại cháu...

Nó bỗng bật lên nức nở làm ông cứ ngỡ người ra không hiểu. Lẽ nào...

những lời tâm sự của ông lúc này cùng con chó bị nó nghe sạch trơn rồi?

Cũng chẳng sao, đến nông nỗi này, còn giấu làm chi nữa? Nhẹ thở ra, ông đặt tay lên vai nó:

- Đừng khóc nữa Hảo Mỹ, cháu không có lỗi đâu. Bản chất là bản chất.

Không đánh cháu, Chí Dĩnh cũng đánh một đứa bé khác thôi.

- Không phải, không phải.

Gào lên, Hảo Mỹ lắc đầu nhanh.

- Anh Chí Dĩnh không đánh cháu. Ông xem toàn giả thôi...

Vừa nói nó vừa kéo tay áo lau lên mặt. Nước mắt tèm lem trên mặt nó đã làm lớp phấn tróc đi nhanh. Đôi mắt ông tròn tròn kinh ngạc khi nhìn thấy thương tích biến mất trên mặt, nhanh như thần thoại.

Không để ông phải ngạc nhiên lâu, vừa tức tưởi sùi sùi, Hảo Mỹ vừa kể cho ông nghe âm mưu của mình và Chí Dĩnh.

- Thật ư?

Nghe xong, như không tin ông hỏi lại. Hảo Mỹ gật đầu.

- Thật mà, không tin ông nhìn xem, anh Dĩnh còn cho con nhiều thứ lắm.

Xấp tiền và vẻ mặt thơ ngây của Hảo Mỹ đã thuyết phục được ông. Ngồi xuống gốc hoàng lan, nghe sung sướng quá, ông bật lên cười lớn. Cuối cùng rồi trời cũng thương ông. Thằng Chí Dĩnh trong câu chuyện lại hiện nguyên hình là một thằng nhóc đại khờ, đầy lòng nhân hậu.

Thấy ông cười vui, Hảo Mỹ cũng yên tâm. Lúc này, nó cứ ngỡ khi nghe xong, ông sẽ mắng cho nó một trận. Chứ biết ông vui vẻ, hạnh phúc thế này, nó giấu làm gì.

- Ông à! Duy chỉ có chuyện này là cháu thấy lạ thôi. Ngồi xuống cạnh bên ông, tay nhổ đám cỏ dưới chân, Hảo Mỹ nghiêng nghiêng đầu thắc mắc:

- Chí Dĩnh thù chị Tú Văn như vậy, làm sao hôn chị ấy?

- Thế theo cháu hôn thì không phải thù ư?

Mắt rất vui ông hỏi giọng khôi hài. Con chó cũng người nhìn lên, đôi hạt nhãn tròn xoe. Không sửa, chắc nó cũng nhận ra người đã cứu mình.

- Cháu không biết. Nhưng mấy lần đi bán ở công viên, thấy người ta hôn nhau như vậy. Cháu có thắc mắc hỏi chị Tú Văn. Chị bảo... vì yêu nhau người ta mới hôn nhau như vậy.

- Rồi sao nữa?

Ông như thích nghe lời phân tích vụng về của nó.

- Còn Chí Dĩnh, rõ ràng anh rất ghét chị Tú Văn, sao lại có thể hôn chị như vậy được? Ông biết không?

Hạ thấp giọng nó thì thào.

- Còn Tú Văn, thái độ lúc ấy ra sao?

Như hồi hộp, ông hỏi dồn.

- Dĩ nhiên là giận lắm rồi.

Chống tay lên cằm, đôi mắt nhìn sao, Hảo Mỹ nhớ lại:

- Lắc đầu chống cự, khóc như mưa, còn cào mạnh lên mặt Chí Dĩnh một đường dài rướm máu. Chị bảo với cháu thì thù Chí Dĩnh, là không tha cho anh ấy đâu. Mà ông à, ông nói đi, sao Chí Dĩnh lại hôn chị Tú Văn? Anh có yêu chị không?

Như mãi bận tâm nghĩ đến một điều gì quan trọng lắm, ông mỉm cười nghe ý tứ chạy lộn xộn trong đầu. Thật uổng làm sao, giá mà ông có thể nhìn thấy cảnh Chí Dĩnh hôn Tú Văn lúc đó. Đôi trẻ này, bảo không duyên không đúng rồi. Tú Văn, Chí Dĩnh... chà... một ý định vụt nảy nhanh trong suy tưởng, ông đập mạnh tay vào vai Hảo Mỹ, quyết định ngay:

- Hảo Mỹ, cháu thích du lịch cùng ông sang Mỹ không?

- Đi Mỹ...

Đôi đồng tử như thủy vọt ra ngoài , Hảo Mỹ ngỡ mình bị ù tai nghe lộn:

- Ông cho cháu thích đi Mỹ không hả?

Gật đầu. Không đáp, ông chờ câu trả lời của nó.

- Dĩ nhiên là muốn rồi, nhưng tiền đâu?

- Ông sẽ bao cháu. Chịu không?

- Bao cháu... nhưng..

Thấy hồn lơ lửng. Hảo Mỹ đưa tay dụi mắt. Mơ hay thực nhỉ?

- KHÔNG phải mơ đâu!

Hiểu được tâm trạng nó, ông cười vui, tay vỗ nhẹ lên vai nó:

- Ta sẽ dắt cháu và Lucky làm một chuyến du lịch dài vòng quanh thế giới.

Chỉ cần giúp ta một việc thôi.

- Không cần ông cho đi chơi, cháu cũng giúp mà!

Như phạt ý bởi câu nói của ông Hảo Mỹ quay lưng đi giận dữ:

- Ông tưởng cháu lúc nào cũng ham ăn ư?

- Ừ thì cháu không tham, ông lỡ lời, cho ông xin lỗi vậy.

Sợ nó giở trò con nít ra hư việc, ông hạ giọng:

- Cháu giúp ông nhé!

- Thế... rồi ông có cho cháu đi Mỹ không?

Chom chớp mắt, Hảo Mỹ sợ Ông đổi ý.

- Dĩ nhiên là có rồi, ông đâu có dễ nuốt lời vậy!

Lườm lườm nó ông cười.

- Vậy ông muốn cháu giúp gì, nói lẹ đi.

Đu lấy tay ông, Hảo Mỹ nóng lòng.

- Bao giờ mình mới đi Mỹ hả ông?

- Một tuần sau, khi ông đã lo xong thủ tục, vé máy bay. Còn bây giờ ông cần cháu... Đảo mắt nhìn quanh như sợ có người nghe trộm, ông thăm thì... Tiếp tục đóng tròn vai kịch của mình.

- Nghĩa là...

- Nghĩa là... leo lên giường bệnh tiếp, coi như không có chuyện hôm nay. Cũng không cho Tú Văn biết, ông chính là chủ nhân "Tiểu Lý Đình".

- Và cũng giấu luôn ông là nội của anh Dĩnh chứ gì?

Láu táu, Hảo Mỹ cướp lời.

- Đúng vậy, cháu thấy mình làm nổi không?

Ông khích nó.

- Sao không nổi!

Hảo Mỹ hất mặt lên vẻ tự hào. Gì không dám khổ, chứ đóng kịch nó vốn có tài. Hơn nữa, được giấu chị Tú Văn, khỏi bị giận, bị la, hải sao không khoái chứ?

- Giấu chị Văn xong rồi cháu cũng biết thôi.

- U! Không thêm, chán ông ghê!

Giận dỗi quay mặt nhìn sang hướng khác.

KHông để ý đến thái độ trẻ con của nó, ông ngược mắt nhìn lên bầu trời rộng. Trăng lên cao đêm đã khuya rồi, sao lòng ông yên tĩnh lạ. Tú Văn, Chí Dĩnh, Hảo Mỹ, và cả chú Lucky thân tín nữa. Sẽ chẳng ai biết lòng ông ấp ủ điều gì.

Chỉ có vầng trăng, vì sao sáng trên đầu kia hiểu nổi. Nhấp nháy ánh hào quang, chúg như vui, như chia sẻ, chúc mừng. Cả vườn hồng "Tiểu Lý Đình" kia cũng thế. Ngát hương thơm, lấp lánh hạt sương đêm cho đôi mắt Chí Đình, Tiểu Huệ sáng long lanh, hạnh phúc cùng ông một ước nguyện sắp đạt thành...

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 5

- Hảo Mỹ, đưa cho chị cây kéo! Ba lần kêu lớn chẳng thấy bóng nó đâu. Tú Văn cau mày bức bối. Đứng dậy tìm cây kéo, cô lầm bầm mắng:

- Lại trốn đi chơi, thiệt là làm biếng...

Bỏ dở câu mắng giữa chừng, mắt Tú Văn chăm chăm nhìn về hòn non bộ. Dưới tán cây thiên tuế, Hảo Mỹ đang rù rì nói chuyện cùng ông kiệt. Vẻ bí mật và tâm đắc lắm. Gần đó là con chó Nhật lông xù nằm tấp mấp con ruồi dặng điệu thanh thoi.

Họ có chuyện gì riêng nhi? Nhẹ cảm môi, Tú Văn nghe ganh tỵ. Một tuần rồi, từ lúc khỏi vết thương. Hảo Mỹ và ông dường như trở nên thân hơn lúc trước. Bỏ mặc cô, hai người thường xuyên tìm góc vắng ngồi tâm sự.

Họ tâm sự chuyện gì/ Tú Văn muốn biết vô cùng. Nhưng... lần nào cũng vậy, thấy cô bước lại gần, ông lập tức nói lảng sang chuyện khác. Cả Hảo Mỹ bé hạt tiêu vậy cũng ma lạnh, cũng tỉnh bơ mặt, lú lo hỏi chuyện hoa hồng.

Mình đã làm gì mịch lòng của họ hử Phụng phịu ngồi xuống bên luống hoa, Tú Văn điểm lại thái độ của mình trong mấy ngày qua Vẫn bình thường, chỉ buồn một chút, quạu quọ một chút mỗi khi nhớ đến nụ hôn của Chí Dĩnh thôi. Hồng lẽ, chuyện vậy cũng giận cũng trách sao? Hảo Mỹ trẻ con chẳng

nói làm gì, ông mà cũng hẹp lòng, cố chấp vậy sao? Thiệt là ức quá đi. Buồn như vừa đánh mất một việc gì quý báu, Tú Văn nhẹ xoay bông hồng đỏ trong tay, mắt rung rung. Sao chẳng ai hiểu được cô vậy? Muốn làm bà Quỳnh Dao quá, nhưng quyển sổ nhật ký của mình bị rớt đâu mất tiêu rồi. Cầu trời cho ông và Hảo Mỹ đừng nhạt được, không thì quê đến chết.

Hơn nửa năm bỏ nhà làm cô gái đi hoang. Mãi bận bịu công việc mưu sinh kiếm sống. Tú Văn thấy mình bớt mơ mộng hão. Đến hôm nay, bị bỏ rơi, cô mới thấy buồn, thấy tủi phận thôi.

Cô nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ ba và nhớ chị Linh Chi nữa. Dù hiện tại, cô biết ở nhà chẳng ai buồn nhớ đến mình đâu. Tron buổi chiều trời đẹp thế này, họ hẳn đang quây quần ở một nhà hàng ẩm cúng nào, thưởng thức món ăn ngon.

Đưa tay lên môi, không hiểu sao cô bỗng nhớ đến nụ hôn của Chí Dĩnh hôm nào. Nỗi giận bùng lên cùng lúc nghe người râm ran một cảm giác lạ lùng. Đôi mắt đầy vẻ âu yếm của Chí Dĩnh cứ hiện ra, ám ảnh làm cô phải rùng mình. Để dù muốn, dù không, mọi lúc hình dung lại, cứ thấy người nao nao. Như nhớ mong mà cũng như căm ghét.

Chưa có bạn trai, nên nụ hôn đôi với cô mới mẻ và thiêng liêng lắm. Cô những ngỡ, mình sẽ trao trọn tâm hồn và thể xác cho một người duy nhất. Người đó sẽ là chồng, sẽ cúi hôn cô nụ hôn đầu giữa khung cảnh thân tiên, mơ mộng thật hữu tình.

Vậy mà... tên khốn CHÍ Dĩnh đã cướp mất của cô nụ hôn đầu, trong hận thù và giận dữ. Nước mắt lại tuôn tràn.

Mà vậy cũng tại mình thôi. Tú Văn tức tối trách mình. Sao khờ dại nhận điều kiện của hắn làm gì cho ra nông nổi? Trên đời, không có việc sỏi giữ lời với thỏ đâu.

Thật tình, lúc nghe Chí Dĩnh ra điều kiện là một nụ hôn, cô đã hết hồn,

nghe bủn rủn trên tay rồi. Vờ làm ra vẻ tự nhiên phớt lờ như vậy, cô chỉ muốn che đậy, muốn giấu không cho Chí Dĩnh nhìn ra yếu điểm của mình thôi. Hắn sẽ đác chí, sẽ làm lúng nếu biết cô run sợ điều kiện ấy.

Một nụ hôn lên má! Một phút mà Tú Văn đã được nhiều điều lắm. Tự án thị mình, cô thủ thẩn chẳng mất mát gì. Thường khi, cô vẫn hôn mấy đứa bé gần nhà. Thậm chí cả con chó Milu của chị Chi, mỗi lúc nhìn nó vẫy vẫy đuôi thật dễ thương, cô còn dám bế nó lên, hơn đánh "chóc" và cái mồm hồng của nó.

Cô đã suy nghĩ đúng, đã làm Chí Dĩnh phải bất ngờ về thái độ thân thiện tình như sáo của mình. Lợi dụng lúc hắn chưa phòng bị, cô hôn phớt thật nhanh, ăn gian bằng hơi gió chỉ chạm nhẹ một tý vào má của hắn thôi.

Mọi chuyện sẽ giản đơn, chẳng có ý gì nếu hắn dừng giờ trò, bất chợt nắm eo làm cô mất đà té giúi. Hai làn môi, không cố ý sao khéo chạm vào nhau như vậy chứ? Tú Văn vẫn chưa quen vẻ sững sờ của mình và ánh mắt thảng thốt của người đối diện. Dường như hắn đã không cố ý? Nhưng... dù vô tình hay cố ý, cô cũng quyết không dễ dàng tha cho Chí Dĩnh đâu. Một vết xước dài trên mặt, đâu đủ cho cô rửa nỗi nhục này. Tiếc là cô ngu quá, không nháy qua đầu hắn, để bây giờ cuốn băng video giữ trong tay mà không thể làm nhục hắn.

Đôi mắt sáng lên, Tú Văn tủm tỉm cười, hình dung ra vẻ mặt của Chí Dĩnh khi xem cuốn phim hoạt hình kia. Trận chiến này, ít nhiều cô cũng gỡ được vốn cho mình.

- Chị Tú Văn, sao hồng tươi hoa, làm gì ngồi đây một mình buồn thiu vậy? Hảo Mỹ rời khỏi hòn non bộ bao giờ, tay xách chiếc thùng tưới, ngoài luống hoa nở nụ cười tươi rói, cất tiếng gọi.

Dữ hôn! Chán chê đã đời rồi mới nhớ đến người ta Tự nhiên nghe hờn. Tú Văn quay mặt sang hướng khác không trả lời. Rung rung như muốn khóc

đến nơi, cô nhìn ông Kiệt ung dung đi dạo cùng con chó.

- Chị sao vậy? Giận à?

Đặt chiếc thuyền xuống đất, bước lại gần, Hảo Mỹ nhẹ nắm tay Tú Văn.

- Tôi đâu dám. Giật tay mình lại, Tú Văn hờn mát:

- Người ta có bạn rồi, có thêm nhớ tới ai đâu.

- Bạn mới!

Đôi mày nhíu lại, Hảo Mỹ tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Bạn mới nào? À! Hay chị thấy em thân với ông rồi ganh tỵ? Rõ lêu lêu
mắc cỡ. Lớn già đầu mà như con nít vậy.

- Ủ, tôi vậy đó!

Nghe quê quê, Tú Văn lảng tía nhìn sang hướng khác:

- KHÔNG chịu thì thôi.

- Sao không chịu chứ?

Cười xòa, ngồi xuống ôm vai cô, Hảo Mỹ năn nỉ.

- Chị là chị tốt nhất đời của em mà, không chịu chị thì chịu ai đây?

Mát lòng vì câu dỗ ngọt của nó, nhưng Tú Văn vẫn chưa hạ mặt ngầu:

- Chịu sao cả ngày bỏ người ta vậy?

- Hồng có đâu, chỉ hiểu lầm rồi.

Hai cánh tay của nó khua loạn trong không khí.

- Chỉ tại lúc này ông có tâm sự buồn, em mới phải theo an ủi hoài như vậy.

- Tâm sự buồn!

Bị hút ngay vào câu chuyện, Tú Văn quên mất nỗi giận hờn. Nắm tay nó, cô
hỏi dồn.

- Kể chị nghe, ông có chuyện gì buồn hả?

- Hồng được sao!

Nhẹ lắc đầu, Hảo Mỹ cắn lấy môi mình. Nó như hồi hận vì đã để lộ bí mật ra
cho Tú Văn nghe.

- Em đã hứa với ông sẽ giữ kín rồi.

- Vậy thì thôi!

Phật ý, Tú Văn hất tay nó đứng lên Nét mặt dầu dàu, cô bước nhanh ra luống hoa hồng. Nỗi giận hờn trẻ con lại dậy lên, cô thấy buồn vô hạn, ông đã chẳng tin, chẳng tâm sự của cô như trước nữa rồi.

- Chị Tú Văn, chị đừng giận. Đừng giận mà!

Hối hả chạy theo, Hảo Mỹ nhăn nhăn mặt. Hẳn lòng nó cũng đang khó xử. Giữa ông và cô, nó chẳng muốn làm bên nào giận cả. Tính sao đây.

- Chị có tư cách gì mà giận em chứ?

Những nhát cước bổ xuống lớp đất toi, Tú Văn nói mà không nhìn Hảo Mỹ.

- Ông đã không tin chị, em kẻ có ích gì.

- Chị đừng nói vậy, không phải ông không tin chị. Kể em nghe ông chỉ vì bất đắc dĩ thôi. Hôm ấy, chị biết không em vô tình phát hiện ra, ông chính là Trần Thế Kiệt chủ nhân của vườn hồng.

- Em nói gì!

Nhát cước chột dừng, mắt Tú Văn mở lớn tròn vo:

- Ông là ai hả?

- Là đại tỷ phú, là chủ nhân vườn hồng, và cũn glà ân nhân cứu mạng chỉ em ta! Đã tiết lộ đến đây rồi, Hảo Mỹ biết mình khó lòng che đậy được. Vẫy tay kêu Tú Văn cùng mình chui vào lùm mát của một vụi cây, nó kể cho Tú Văn nghe, vì con chó mà nó biết được lai lịch của ông ra sao. Đầu đuôi không giấu giếm.

Có chuyện như thế thật sao? Tú Văn thấy hoang mang, khó tin là thật quá.

Hơn cả tiểu thuyết của nữ sĩ Quỳnh Dao và vượt xa chí tưởng tượng của cô Ông lão ăn xin nghèo nàn trong phút chốc trở thành một đại thương gia giàu nhất nhì thành phố.

KHông chỉ thế, qua lời lẽ vô tử của Hảo Mỹ, Tú Văn còn biết thêm về lai

lịch của ông, rằng ông chỉ có một đứa con trai duy nhất tên gọi Chí Đình. Thằng con ấy không thích kinh tế thương trường và mộng trở thành một nhà lai ghép hoa nổi tiếng. Trong thời gian học đại học nông lâm, anh đem lòng yêu Tiểu Huệ. Cô gái có đôi mắt tròn, bờ môi mịn của xứ sở sương mù Đà Lạt đòi thông. Mỗi tình đẹp không vẹn tròn suôn sẻ. Phải dở dang vì bao định kiến sai lầm. Một phút nông nổi, Tiểu Huệ yếu đuối đã bị tai nạn. Trước lúc ra đi còn để lại giọt máu rơi. Lúc biết là mình, một con người cô gái tội nghiệp làm tất cả để đền bù. Nhưng... bạc tiền, địa vị cao sang không làm thay đổi được bóng hình Tiểu Huệ. Ôm thằng con còn đỏ hỏn trong lòng, nén lòng lắm, Chí Đình mới không tìm đến cái chết để được Tiểu Huệ, như lời ước hẹn.

Một năm sau, lái chiếc xe từ quê về thành phố. Chí Đình đã lạc tay lái đâm sầm xuống vực sâu tan tác. Tai nạn hôm đó, vô tình mang cả bà đi theo. Kể từ đó cuộc đời ông vốn cô độc càng cô độc. Đã ăn năn cằn rày rút ăn năn. Điều an ủi duy nhất có thể giữ ông lại thế gian này là đứa cháu nội vừa tròn hai mươi bốn tháng và nụ hồng "Tiểu Lý Đình". Di vật cuối cùng còn sót lại của con ông. Thằng Chí Đình tội nghiệp. Nó ra đi mà không kịp chờ nhìn thấy kết quả của mình kết nụ đơm bông.

Từ ngày hôm ấy, ông đã biết mình không thể sống vì bản thân của mình. Chăm chút từng hơi thở, chôn chọi với tử thần trong cơn bệnh. Ông như cội tùng già cô độc giữa mưa giông, bão táp dùng thân thể khẳng khiu, gầy yếu của mình chở che cho mầm nhỏ, chờ ngày vụt vươn lên thành cội cây to. Để bù đắp cho đứa cháu nhỏ mới sinh ra đã mất hẳn tình cha mẹ. Ông đã dồn hết sức mình vào công việc. Từ một công ty nhỏ, lần lượt mở rộng chi nhánh ra nước ngoài cho đến bây giờ đã trở thành một công ty thương mại đa quốc gia tầm cỡ.

Những tưởng tuổi già sẽ trôi qua trong bình lặng. Ông mỉm cười hình dung

đến phút cuối của cuộc đời mình. Mỉm cười mãn nguyện nhìn thẳng cháu thành nhân, thay ông kế tục sản nghiệp này và tiếp tục phát triển lên. Nơi tuổi vàng, gặp lại cha mẹ nó. Không thẹn lòng ông bảo:

- Mình đã làm tròn trách nhiệm một người ông. Đã phần nào chuộc lại lỗi mình với người quá cố.

Nhưng... thật khó mà định được chữ ngờ. Chí Dĩnh đã phát hiện được lỗi lầm của ông năm xưa vào đúng ngày sinh nhật. Với lứa tuổi mười sáu tràn đầy tự tin và sức sống, nó không chịu nổi cú sốc lớn lao này. Thần tượng tin yêu trong lòng nó phút chốc tan tành sụp đổ. Chẳng cần phải phân tích dài dòng, nó gán ngay cho ông cái tội. Là hung thủ giết cha mẹ mình rồi đem lòng thù hận.

Chán đời mất tất cả niềm tin ào cuộc sống, nó bỏ nhà đi bụi. Theo đám trẻ hoang, nó bắt đầu hư hỏng.

Không hiểu được nguyên nhân tạo nên cú sốc lớn lao trong lòng nó. Ông đã nghiêm khắc răn đe Dùng roi đánh để bắt nó đến trường dùng dây trói không cho nó đi chơi, ông cũng chỉ muốn mọi điều tốt lành dành cho nó.

Nào ngờ, thái độ cương quyết của ông lúc đó, cày gieo vào lòng nó sự thù hận. Trong suy nghĩ, nó cho ông là một kẻ ác tâm, tàn nhẫn.

Ý nghĩ đó càng lúc càng ăn sâu vào óc nó, cho đến bây giờ thì đó là sự thật hiển nhiên rồi. Không gì bôi xóa được. Vung phí tiền của ông một cách vô tội vạ, nó nghĩ rằng mình được quyền làm như thế. Những yêu thương, tốt đẹp ông dành cho, nó mặt nhiên đón nhận chẳng chút động lòng, cho đó là việc ông phải làm.

Ông không hề yêu thương nó, làm như vậy ông chỉ vì muốn che mắt thế gian, cho lương tâm mình thanh thản.

Mười năm rồi, ông vô tình không biết nó đã hiểu ra sự thật, cứ đau khổ dày vò không biết vì sao thần cháu mình đột nhiên thay đổi. Cho đến khi tình cờ

đọc được dòng nhật ký mới thẳng thốt hiểu ra. Không trách nó, ông hận mình thôi. Ước nguyện duy nhất cuối cuộc đời này, ông không mong nó tha thứ cho mình, ông chỉ mong nó thay đổi làm người đàn ông, cưới vợ và cai quản công ty. Đừng chơi bời lêu lổng giết đời mình qua khói thuốc, rượu nồng...

Nước mắt tuông giàn giụa trên môi, Tú Văn không ngờ hoàn cảnh của ông bi thảm quá. Trách gì ông không lang thang bỏ nhà đi làm người cô độc. Hai mươi sáu năm chịu ray rứt dày vò trong nỗi niềm trong niềm không người tâm sự. Quả là một cực hình tàn khốc.

Lại vẫn như lần trước, lần phát hiện ra quyển nhật ký, lại không đoán lại cái định kiến sai lầm của ông và định kiến gì? Lý do nào khiến ông chia cắt tình duyên giữa Chí Đình và Tiểu Huệ? Tú Văn vẫn hoàn toàn không cảm với ông. Dù phạm tội gì, hai mươi sáu năm qua, ông cũng trả đủ rồi.

Cô hoàn toàn không đồng ý với cách suy nghĩ một chiều, nông nổi của nhân vật cháu trong câu chuyện. Hẳn đã không đặt mình vào tâm trạng của ông để xét đoán sự việc cho khách quan hơn. Biết đâu, ông cũng có nỗi khổ tâm khó nói.

Mười sáu tuổi, cô đồng ý cho hành động bỏ nhà đi hoang của hắn. Nhưng bây giờ đã trưởng thành, đã hai mươi sáu tuổi rồi, vẫn tiếp tục suy nghĩ nông cạn vậy là sao? Tự nhiên Tú Văn nghe thương hại hắn. Dù chưa gặp mặt bao giờ, cô cũng thấy mình có chút cảm tình.

Hắn đáng trách nhưng cũng đáng thương. Mười sáu năm rồi, giống như ông nội mình lầm lũi trong nỗi hận thù bế tắc. Với suy nghĩ, kẻ giết cha mẹ mình cũng chính là người ông duy nhất của cuộc đời mình, hắn sống chắc cũng chẳng thành thói vui vẻ chút nào.

Đời đời mình trong thác loạn, đam mê, phải chăng hắn muốn trốn chạy cuộc đời này. Trốn chạy sự thật cũn như trốn chạy chính bản thân mình đang bắt

lực. Không thể trả thù ông, hẳn trả thù cuộc đời sao bắt công với hẳn.

Tự nhiên, Tú Văn thấy mình sao như đôi bạn tâm đồng. Để trong trái tim cô, một cái gì nhen nhúm. Cô muốn gặp hẳn làm sao. Muốn giúp hẳn bỏ oán thù, sống làm người thanh thản.

Có lẽ nói hẳn nghe, cho hẳn biết cái cảm giác được yêu thương, lo lắng hạnh phúc dường bao. Hẳn đang nấp trong tay hạnh phúc mà không biết. Thế gian này, đâu phải ai cũng như hẳn, có một người ông vừa tốt, vừa hiền lành, nhân hậu như nội của hẳn đâu. Bao năm dài cô độc giữa thương trường. Vừa làm cha vừa làm mẹ lại vừa tạo cơ ngơi dành cho cháu.

Rằng hẳn sẽ phải hối hận dường bao nếu một mai kia không còn ông trên thế gian này. Thật đấy, cái cảm giác mát mát kia, dù chưa từng trải, nhưng cô nhận thức được, nó rất rõ ràng, sâu sắc.

- Chị Tú Văn à, sự thật là như vậy đó, em kể chị nghe rồi, chị còn giận nữa không?

Hảo Mỹ đã kể xong câu chuyện, thấy Tú Văn cứ ngồi ngẩn người ra và hàng nước mắt lăn dài. Ngỡ cô còn giận mình, nó nhẹ lay tay năn nỉ.

- Thôi mà, em vô tình, mai một không vậy nữa. Có chuyện gì cũng kể chị nghe. Nhưng...

Tú Văn đã chẳng nghe lời nó. Từ từ đứng dậy, cô bước chậm về phía ông Kiệt và con chó, trong đôi mắt mở to, sợ hãi của Hảo Mỹ. Lẽ nào... Tú Văn vẫn chưa tin, muốn hỏi cho ra lẽ. Trời ơi, tính sao đây? Ông có còn dắt nó đi Mỹ chơi như đã hứa/ Ngồi xuống đất quăng mạnh, nắm sỏi về phía trước, nó giận cái tật tài lanh, leo mép của mình.

Bây giờ, công việc của Tú Văn không chỉ đơn thuần là đi bán hoa thôi. Hơn một tuần rồi, cô trở thành người bận rộn nhất hành tinh. Từ sáng thứ hai đến chiều chủ nhật thời khóa biểu của cô đặc kín, chẳng hổng được giờ nào.

Lớp vi tính, lớp Anh văn, lớp thương mại giao dịch con chưa đủ. Bao nhiêu

thời gian còn sót lại trong ngày. Tú Văn dành hết cho công ty "Mỹ Đại Nam" với chức danh: Thư ký riêng của ngài phó tổng giám đốc của công ty. Một tuần đến làm việc ở công ty, cô đã nghe không ít lời xì xào bàn tán của các nhân viên thuộc cấp. Ai cũng ngạc nhiên trước sự việc "Chú Phú" của công ty mình đột nhiên tuyển dụng thư ký riêng là con gái đẹp.

Sáu mươi ba tuổi, nhưng trong ông hãy còn tránh kiện, phong độ lắm. Lái chiếc Roil Roi mới bóng, ông dễ dàng làm xiêu lòng phụ nữ bằng phong cách thoải mái. Nụ cười tươi dễ gây ấn tượng cùng chức danh phó tổng giám đốc một công ty tầm cỡ, ông đúng là mục tiêu săn đuổi của các cô gái đẹp mê bả vinh hoa phú quý.

Nhưng... trái ngược hoàn toàn với hình thức bên ngoài. Ông là một người đàn ông đạo đức, rất đàng hoàng chung thủy. Ông có một bà vợ và ba đứa con trai. Tất cả đều thành đạt và hiếu thảo, chẳng có gì để phàn nàn.

Dù vui tính, dễ dãi với các nhân viên thuộc cấp vẫn có một điều khiến họ bất bình. Tú lúc chức phó tổng giám đốc đã 361n giờ, tính ra cũng mười mấy năm rồi, ông chưa một lần tuyển thư ký riêng là con gái. Nhất là con gái đẹp, ông từng bị các bạn là rắc rối, điều đúng một lần rồi.

Vậy mà... bao giờ, ông lại đột nhiên tuyển thư ký đẹp. Cô ta ngoài đôi mắt đẹp, thân hình lý tưởng xem ra chẳng mấy giỏi giang gì. Đi đứng vô giờ giấc, là thư ký cả tuần rồi, chẳng một lần thấy cô ta pha trà bung nước. Tối ngày ở lý trong phòng giám đốc, rủ rừ rừ rừ chuyện gì với ông nghe tâm đắc lắm.

Xì xào, ganh tỵ, dèm pha Một số người xấu bụng, lén đem chuyện mách leo lên tai bà. Hy vọng có một màn kịch đánh ghen xem cho vui nhẩn. Họ thích nhìn cô gái kia bị bà lôi xềnh xệch ra từ phòng giám đốc, áo quần nhăn nhoe nhàu nát, tóc tai rũ rượi và bị mắng chửi toí bời.

Nhưng lạ lắm, là sự tử Hà Đông, là người dòng máu Hoạn Thư, nét mặt bà

vẫn thản nhiên trước tin đồn của đám nhân viên. Cười tươi rói, dọn trái cây và thức uống trên bàn, bà mời họ ăn rồi vui vẻ nói:

- Đừng hiểu lầm, họ là chú cháu với nhau mà.

Chú cháu! Những gương mặt chảy dài ra tiu nghỉu. Hết chuyện nói rồi, trở về công ty bám ty nhau họ bảo, lấy lòng cô gái lạ. Hy vọng được chiếc cổ ở tương lai.

Xoa dịu miệng đời, bà nói vậy thôi. Chứ thâm t âm, bà biết rõ Tú Văn với chồng mình chẳng quan hệ gì thân tộc, cũng chẳng quen biết gì. Họ chỉ mới gặp nhau trọn một tuần.

Nhưng dù trước đây hơn một lần phải đau khổ đau vì cô thư ký riêng xinh đẹp của chồng, bà vẫn thấy an tâm. Tin ở ông một nữa, bà tin tổng giám đốc nhiều hơn.

Ai thì bà có thể đoán, lường lự, chứ với ngài tổng giám đốc thì không. Bà tin vào tư cách của ông hơn cả bản thân mình. Một khi ông đã đem cả danh dự của mình để bảo lãnh thì bà còn lý do gì để không đồng ý?

Thêm vào đó là tư cách của Tú Văn, tuy chỉ một vài lần tiếp xúc, bà cũng nhận được. Cô là một người con gái đáng hoàng, đạo đức. Lòng dạ lòng, bà chắm cô cho thẳng út nhà mình.

Sự thật thì Tú Văn đến công ty không để nhận một chút vụ gì. Theo lệnh của ông tức là tổng giám đốc, có theo ông Phú học cách điều hành một công ty Để làm gì, cô chưa biết, chỉ biết đó là một bước trong kế hoạch của ông. Trước khi cùn gHáo Mỹ du lịch một vòng quanh thế giới, ông đã gia hện cho ông, trong bốn tháng phải học xong tất cả. Vừa vi tính, vừa Anh văn, và vừa nắm vững cách cai quản một công ty.

Là người máy hay sao chứ? Rất muốn hỏi lại ông câu đó, nhưng thấy ông vui vẻ, hào hứng quá. Tú Văn không nỡ làm ông thất vọng trước lúc đi xa. Dù sao cô cũng đã nhận lời, đã hứa giúp ông cải hóa thằng cháu ấy. Thôi thì

cứ gật đầu, đến đâu hay đến đó.

Nhớ lúc nghe Hảo Mỹ kể xong chuyện. Tú Văn đã không thể kìm lòng.

Mang gương mặt rần rụa đầy nước mắt, cô chạy đến bên ông an ủi. Xin ông đồng ý cho gặp thằng cháu bất trị kia, dùng lời lẽ phân tích cho hẳn hiểu.

Mong giúp anh và hẳn thuận hòa như mười năm trước, như lúc hẳn chưa tỉnh cờ độc được dòng nhật ký thương tâm của cha mình.

Nghe cô vừa khóc và lộn xộn trình bày ý của mình, ông có vẻ bất ngờ và ngạc nhiên nhiều. Đến khi hiểu ra ý định tốt đẹp của cô, ông đã không kìm lòng bật khóc. Ôm Tú Văn vào lòng, ông chỉ nói được một câu:

- Cảm ơn cháu, vị cứu tinh lớn nhất đời ta.

Sau đó, có cả sự hiện diện của Hảo Mỹ, dù con bé mê mẩn chuyến du lịch xa cứ ngồi mơ mộng chẳng góp được ý gì. Ông và cô đã cùng nhau vạch ra một kế hoạch đàng hoàng. Rất rõ ràng, chi tiết, từng bước tấn công vào thảm cỏ hoang.

Ông rất thích dùng danh từ ẩn dụ này để gọi cháu của mình. Đặt tên lên kế hoạch là "Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang" ông muốn ám chỉ cô là nụ hồng may mắn. Nụ hồng đầu tiên được ươm trên thảm cỏ hoang. Hy vọng nó sẽ nảy mầm chồi đâm lộc. Cải hóa được mảnh đất hoang vu cằn cỗi đó. Giúp nó hồi sinh thành vườn hồng rực rỡ, hữu dụng với cuộc đời.

Nhận lời ông với cái gật đầu tin tưởng, Tú Văn hướng mắt nhìn theo chiếc máy bay chở ông và Hảo Mỹ lao vút vào bầu trời xanh trong vắng không một gợn mây. Lòng tràn đầy hưng phấn, cô mang tâm trạng của một người sắp lao vào cuộc phiêu lưu. Mạo hiểm nhưng thích thú vô cùng. Ôi! Cuộc phiêu lưu này rồi sẽ đưa cô đi đến bên bờ này? Liệu cô có giống Tử Lăng trong "Hải Ngục Yên Tình Yêu" của nữ sĩ Quỳnh Dao?

Nhắm đôi mắt lại, Tú Văn thấy mình tựa như nhân vật của một quyển tiểu thuyết dài. Chẳng biết sẽ về đâu? Bởi... cô làm sao biết ai là tác giả của đời

mình để mà tìm hỏi chứ ?

Con mắt bên trái lại liên hồi giật làm Chí Dĩnh nghe khó chịu vô cùng. Đặt ly rượu xuống bàn, lấy viên nước đã đắp lên, anh lau bầu:

- Lại chuyện xúi quẩy gì đây? Khi không cứ nháy mắt hoài.

- Ôi! Chí Dĩnh mà cũng tin mấy chuyện này ư?

Một cô tiếp viên ngồi cạnh đó, nghe lọt lỗ tai liền quay qua cười chọc ghẹo:

- Vậy mà em cứ ngó người hùng "quý tộc" chẳng tin gì hết chứ?

Hừ! Lờ cô một cái bằng nửa con mắt, Chí Dĩnh quay mặt sang nơi khác.

KHông muốn dây dưa phiền phức, anh bung ly rượu lên, một hơi nốc cạn.

- Làm sao hả?

Cô gái bị quē sau câu nói chẳng được anh ảnh hưởng. Đứng lên, dần dỗi dẫm mạnh gót giày lên nền gạch. Mèo mà chē mỡ hả? Chắc sắp đổi đời rồi? Không nhìn lại, nhưng có con mắt ở sau lưng. Chí Dĩnh biết hết mọi hành động của cô Mím cười nhẹ lắc đầu, anh không hiểu sao dạo này mình thay đổi.

Như chuyện máy mắt kia, ngày trước anh đâu bận tâm đến làm gì. Nó muốn máy bao nhiêu tùy ý, hên xui gì cũng mặc. Nghĩ lý gì đâu.

Vậy mà... lần này, anh bỗng quan tâm đến nó, nếu không muốn bảo là quan tâm khá đặt biệt. Vì sao?... Vì nó liên quan đến Tú Văn ư?

Ba lần rồi, nên Chí Dĩnh không thể không tin được. Anh và cô gái ấy như là một sợi dây vô hình ràng buộc không thể tách rời. Mỗi lần nháy mắt là mỗi lần anh bị cô gây phiền toái. Ba lần thua đậm, ngã dài đo ván rồi, chẳng biết lần này xảy ra chuyện trọng đại gì mà mắt anh giật liên hồi, mạnh quá?

Mà cô ta dạo này biến đi đâu ấy nhỉ? Bốn tháng rồi, chẳng thấy bóng cô ta đến nhà hàng bánhoa hồng nữa. Không lẽ, đưa cuốn băng hoạt hình cho mình rồi hối hận? Sợ bị trả thù nên bắt tằm, không dám xuất hiện ở những nơi mình thường lui tới nữa? Biết sợ, vậy là còn khá đó chừng.

Xo xoa cảm đột nhiên sao Chí Dĩnh nghe buồn buồn, trống vắng. Anh chợt thềm thấy cánh cửa nhà hàng bật mở, rồi một Tú Văn tươi trẻ bước vào. Tay xách lồng hoa, bước chân cô nhún nhảy như chim sáo đèn từng bàn mời khách.

Anh muốn gặp cô gây lộn với cô quá! Dù lần nào cũng bị thua thối hại nhưng anh thấy thích trong lòng lắm. Như một chất men, kích thích tế bào sống trong anh. Để anh bớt chán đời, bớt đắm chìm trong nỗi cô độc triền miên.

Thật đấy! Không dối lòng. Chí Dĩnh thầm công nhận. Tú Văn là mọi cô gái rất khác đời. Ở cô lúc nào như cũng có lò lửa nhiệt tình hừng hực cháy. Đôi mắt cô như ánh đèn sáng rực, soi thấu người.

Bốn tháng hơn rồi mà Chí Dĩnh vẫn chưa quên. Dư vị nụ hôn của môi cô trên môi mình. Cháy bỏng một đam mê, cô như một lò hạt nhân nguyên tử sắp nổ tung, làm cho một gã trai từng trải như anh phải ngỡ ngàng, ngây ngất. Thời gian này, còn có một cảm giác lạ lùng, mãnh liệt đến thế sao? Chưa một cô gái nào cho anh cái cảm giác mạnh mẽ ấy.

Một vết cào đau trên mặt đến nay vẫn chưa lành hẳn. Chí Dĩnh thấy cũng đáng đời mình. Ai bảo anh xâm sỡ làm gì chứ? Không khéo Tú Văn lại hiểu lầm anh là phường háo sắc...

Ôi! Chí Dĩnh như hoảng sợ, chợt lắc đầu sực tỉnh. Tự bao giờ, anh suy nghĩ về Tú Văn nhiều vậy? Cô không còn là kẻ thù của anh nữa ư? Sao anh lại nghĩ về cô tốt vậy? Thật buồn cười!

Buồn cười thật, Chí Dĩnh lại nâng ly rượu lên môi uống cạn. Lờ mờ hương ra sàn nhảy, điệu paso anh thích đang rồi dậy tung bùng. Dòng người thác loạn quay cuồng trong ánh đèn chớp tắt muôn màu.

Sao mình không ra sàn nhảy? Không đập phá hét ra điên cuồng như thường bữa? Ngả người ra sau ghế. Chí Dĩnh nghe toàn thân xâm chiếm một nỗi

buồn. Rời rã chân tay, phút giây này anh chỉ muốn đắm chìm, tan biến vào hư ảo.

Thế gian này ngoài rượu và thuốc ra, chẳng ai hiểu nỗi cô độc trong lòng anh hiện tại. Cười phá đó, điên cuồng đó. Tàn cuộc rồi, chỉ còn lại một mình đối diện với tâm hồn mình trong nỗi cô đơn. Anh sẽ khóc, sẽ không chịu nổi đâu. Trời ơi, mười năm rồi ai hiểu cho anh nỗi khổ này. Nỗi khổ của kẻ bất lực vô tài, làm vào đường bế tắc...

Anh hận anh rồi hận cha Hận cả quyền nhậ ký vô tri và mình nhậ được ở "Tiểu Lý Đình" kia. Đọc nó làm gì? Biết sự thật để làm gì? Giải quyết được gì đâu?

Ông ơi! Có nhiều lúc, cháu thật muốn mình trở thành kẻ điên khùng, mất trí. Không còn biết đến oán thù để ông cháu bên nhau. Cháu thương ông, nhưng cũng hận ông nhiều. Sao ông nỡ đành lại chết cha mẹ cháu? Họ có tội tình gì? Và cháu, cháu có tội tình gì mà phải mất cả cha lẫn mẹ, từ thuở ấu thơ. Một ly, rồi một ly, Chí Dĩnh uống như hũ chìm. Uống để say, để quên, để được cười sảng sặc. Trời già ơi! Ông thật bất công với Chí Dĩnh này. Người ta ai cũng đủ đầy, hạnh phúc, chỉ có mình tôi là bất hạnh thôi!

- Cậu Dĩnh, cậu Dĩnh...

Chợt có tiếng ai kêu thất thanh ngoài cửa. Ngoái đầu nhìn lên Chí Dĩnh thấy con sen cùng ông Phú hốt hoảng chạy nhanh vào. Đôi mắt đỏ hoe, họ dường như vừa mới khóc.

Lờ mờ nhìn cả hai bằng đôi mắt của kẻ say, Chí Dĩnh nhếch môi cười:

- Gì nữa? Ông già lại sai mấy người kiếm tôi à? Kiếm làm gì? Về đi, bảo ông an tâm, chí Dĩnh này không dễ chết vậy đâu. Trước khi chết nó còn phải phá tan cái gia tài của ông.

- Không phải ông sai con tìm cậu đâu.

Con sen bỗng khóc òa giữa đám đông.

- Mà con đến để báo tin buồn. Cậu ơi, ông chết rồi!

Cái gì? Như có điện chạy dọc sống lưng, Chí Dĩnh thấy lạnh mình. Nhưng chỉ một giây thôi, anh bỗng phá ra cười lớn:

- Mày đùa tao hả sen? Ông làm sao mà chết được, mấy tháng trước tao còn thấy ông mạnh lắm mà.

- Tại cậu không biết đó thôi.

Dần lòng nhưng ông PHÚ vẫn không ngăn được giọng mình đừng ghen đi, khàn khàn.

- Ông chủ coi vậy chứ bị mắc chứng bệnh nhồi máu cơ tim trầm trọng lắm. Rồi uất ức, như cho cái chết của ông Kiệt là do Chí Dĩnh, ông quắc mắt nghiêm giọng.

- Thật ra tôi cũng biết cậu chẳng chút đau lòng hay hối hận gì trước tin ông chủ qua đời. Nhưng nể tình cậu là cháu trai duy nhất, tôi muốn cho cậu hay, về hay không là quyền của cậu thôi. KHÔNG có cậu, tự tôi cũng biết làm sao cho ông được yên mồ yên mả. Về sen.

Nắm tay con xen, ông bước đi dứt khoát.

Còn ngoái đầu nhìn Chí Dĩnh, con sen máu mào:

- Về nhà đi cậu Dĩnh, ông thương cậu lắm.

- Còn nói làm gì! Về thôi.

Ông PHÚ nắm tay, lôi mạnh con xen ra cửa. Chiếc Rol Roir nhẹ lướt trên đường.

Cơm say như mất hẳn, thần người ra nhìn chai rượu đã vơi quá nửa trước mặt mình. Chí Dĩnh băng khuâng tự hỏi:

- Phải chăng, một ác mộng hãi hùng vừa hiện đến với anh? Ông không chết.

Không làm sao chết được. Dù tám mươi, ông vẫn còn khỏe lắm, tráng kiện lắm. Hết đời này, ông phải sống, sống khỏe mạnh cho anh phá tan gia sản trả thù cho cha...

Nhưng... một bàn tay đã đặt lên vai anh thật ấm. Giọng bà chủ nhà hàng nghe nghẹn, khàn khàn:

- Ông chủ đã qua đời. Chí Dĩnh, tôi thành thật chia buồn.
- Một cái rùn g mình rồi một cái rùng mình. Chí Dĩnh bỗng thấy mình bật nhanh người dậy. Dạt đám người hiếu kỳ vây quanh mình, anh phóng mô-tô như điên trên phố. Són gủi cay xè, anh không tin, không bao giờ tin là ông đã chết đâu.

Ông ơi! Một giọt nước mắt lăn dài. Anh không hiểu vì lẽ gì mình khóc. Hận ông chết sớm không cho anh trả thù ử

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 6

- Chí Dĩnh lại đây cháu. Đừng sợ, có ông nào... giỏi... giỏi...

Trên thảm cỏ, một ông già trạc sáu mươi tuổi, đang vỗ tay khuyến khích một đứa bé mới biết đi. Nó đứng yên nhìn con đường trước mắt mình vẻ ngập ngừng, lo sợ. Rồi, bậm môi, nó bước nhanh liền ba bước, trong tiếng reo mừng của ông. Bất chợt, nó vấp một viên sỏi, té quỵ xuống đất, khóc thét lên.

- Không sao, không sao, nhẹ thôi mà. Chí Dĩnh! Con đừng sợ, có ông, có ông. Để ông đánh đòn hòn sỏi làm cháu ông bị té nhé!

Bé thẳng bé trên tay, áp nó vào lòng ông dùng tay mạnh lên hòn sỏi.

Thằng bé lập tức hết đau, nó cảm thấy an lòng, toét miệng cười. Đôi tay bụ bẫm của nó vòng lấy cổ ông, miệng bi bô mấy tiếng:

- Mâm, mâm...

- Sao, cún con? Lại đói rồi à? Thật là vui quá, giống hệt thằng cha mày lúc nhỏ.

Mắng nó nhưng nét mặt rất vui, ông bước vội lại bàn lấy chén cháo đã mức sẵn này giờ cho nguội. Cẩn thận dùng lưỡi mình kiểm tra lại, ông mức từng muỗng một đút cho đứa bé ăn. Mắt ông sáng rực, long lanh niềm hạnh phúc...

Chớp một cái, thằng bé vụt lớn lên ở tuổi mười lăm. Nó rất đẹp trai, thông minh, đỉnh đặc. Đứng trước gương, nó ngắm lại bộ quần áo đẹp của mình. Hôm nay, nó sẽ là nhân vật chính ở trường. Cậu học sinh vừa đoạt giải nhất cuộc thi toán toàn quốc, oai vệ thật.

Cánh cửa bật mở, ông lão bước vào. Ông có vẻ già nhưng còn nhanh nhẹn lắm. Ngay người ra ngắm nó, mắt ông sáng vẻ tự hào mãn nguyện. Rồi nhẹ bước tới, ông sửa giùm nó một nếp áo bị nhăn.

- Ông chưa đi họp ư?

Nhìn thằng bé lộ vẻ ngạc nhiên. Lắc đầu, ông nghìn nó yêu thương:

- Không, ông phải đến trường xem cháu lãnh thưởng.

- Ồ, thật sao?

Thằng bé nhảy cẫng lên mừng, rồi chợt nhớ, nó lắc đầu.

- Không được đâu, ông phải đến công ty Cuộc họp hôm nay quan trọng lắm.

- là con nít biết gì mà nói chứ?

Nắm lấy mũ nó lắc nhẹ, ông mắng yêu. Nó ôm lấy mặt ông:

- Sao không biết chứ? Ông đừng coi thường cháu cháu. Hôm qua cháu đã dò hỏi bác Phú rồi, bác ấy nói với cháu như vậy đây.

- Cái thằng!

Tặc lưỡi, ông nhăn mặt.

- Sao mà nhiều chuyện quá.
- Bác phú không nhiều chuyện đâu, tại cháu theo hỏi mãi, bác mới nói thôi.
Sợ Ông phó tổng giám đốc vì mình bị mắng, thằng bé lảng sang chuyện khác:

- Ông đừng quên, cháu sẽ là tổng giám đốc tương lai. Chuyện nhân viên thuộc cấp phục tùng cháu là lẽ thường mà.

Giúi nhẹ lên đầu nó một cái, ông cười:

- Giỏi cái miệng thôi, không lo đến trường đi.
- Cháu đến trường, nhưng ông phải đến công ty.
- Sao vậy?

Ông có vẻ bất ngờ chung hửng.

- Cháu không thích ông đưa đến trường ư?
- Cháu thích lắm, nhưng... chơm chớp mắt, thằng bé thật lòng..
- Chuyện của công ty quan trọng hơn. Ông đừng vì cháu mà bỏ qua cơ hội.
Mất uy tín với khách hàng không tốt đâu.

Cẩn nhẹ môi, ông biết thằng cháu mình nói đúng. Cuộc họp hôm nay quan trọng lắm. Quyết định cho sự nghiệp phát triển của công ty Nhưng... bỏ mặc nó đến trường một mình... Ông không nỡ.

- Coi ông đó, nam nhi đại trượng phu gì mà thường quá!

Như bị phạt lòng, đôi môi nó chu chu.

- PHải biết cân nhắc lợi hại chứ! Bộ đến công ty là không thương cháu sao?
Càng thương cháu, ông càng phải lo sự nghiệp. Còn việc đến trường, chừng nào mà không được? Cơ hội chỉ đến một lần thôi ông à!

Nó nói cứ như một nhà kinh tế. Mỉm cười, ông gật đầu chiều theo ý nó.

KHông xem được nó lãnh thường cũng buồn. Nhưng... cơ hội này... đún glà khó có thể bỏ qua.

- Ông à, trúng hợp đồng này, phải thưởng cho cháu đó.

Nhìn ông bước lên lầu, nó gọi với theo.

- Dễ dàng thôi. Cháu muốn gì?

- Một chiếc mô tô.

Nó nói ngay.

- OK. Nhưng phải chờ đến ngày sinh nhật. Đúng mười sáu tuổi, ông sẽ tặng cho có chịu không?

Còn những năm tháng nữa ư? Thằng bé cau mày rồi nhẹ gật đầu. Nó biết, ông sợ nó còn nhỏ không biết điều khiển nổi rồi gây ra tai nạn. Nhưng ông có biết đâu, mấy tháng nay, nó lén theo bác Phú phóng mô tô như điên loạn trên đường. Ôi, cái cảm giác như bay giữa không gian, thích làm sao.

Quay lưng lại, bước đi, lòng thằng bé bỗng buồn buồn. Cạnh người tài xế đến trường, nó thấy mình cô đơn lạ. Ông ơi. Cháu đã đổi lòng, gạt ông đến công ty theo lời bác Phú, chứ thật ra... cháu muốn ông đến trường vô hạn.

Ông ơi, cháu nhớ ông... Nước mắt chảy dài trên trán nó, rơi đánh bộp xuống chiếc cặp da mới bóng của ông...

- Ông ơi, đến với cháu đi, cháu nhớ ông, cháu cần ông... Chụp mạnh tay vào khoảng không gian chói với, Chí Dĩnh chợt giật mình tỉnh giấc. Bàng hoàng đưa tay dụi mắt, anh như tự hỏi mình:

- Một giấc mơ ư? Sao rõ ràng, cụ thể? Sao rành rành trước mắt, như ông vẫn còn đây, môi ẩm nụ cười, vuốt ve anh bằng con người thật?

Đừng viên vông, tự gạt mình làm gì nữa. Ông đã chết, chết thật sự rồi.

Không phải bây giờ mà hơn ba hôm trước, chính mắt anh đã thấy mọi người đem ông bỏ xuống huyệt sâu, rồi phủ phàng lấp đất.

Không! Chí Dĩnh chợt muốn gào to trong nước mắt. Ông không chết, không thể nào chết được. Ông phải biết, trên thế gian này vẫn còn một người không thể sống thiếu ông.

- Ông ơi, ông chết rồi, làm sao nghe cháu nói được đây?

Hướng mắt nhìn lên tấm ảnh ông treo trên vách, Chí Dĩnh khóc nghẹn ngào như ngày nào hãy còn là đứa bé hay làm nũng với ông.

- Sự thật cháu không hề oán ghét ông. Cháu thương ông, thương ông hơn cả chính bản thân mình.

Từ lúc nhận được tin ông mất từ miệng con sen và bác PHú, cháu cứ bàng hoàng, lơ lửng như kẻ mất hồn. Cháu không tin, không bao giờ tin là ông đã chết. Ông phải sống, sống hết đời này với cháu ông ơi.

Chạy ngang biệt thự Tiểu Lý Đình, cháu kinh sợ biết bao khi thấy mọi người vây quần đôn g đủ trước linh vị của ông. Muốn dạt mọi người, chạy đến ôm ông. Nhưng không hiểu sao cháu chỉ biết đứng lặng bên đường khóc thương ông.

Cháu không dám vào nhận mảnh khăn trắng chít lên đầu. Cháu sợ lắm ánh mắt mọi người trừng trừng nhìn cháu đầy căm hận. Dù muốn dù không, trong lòng họ, cháu cũng là người hại ông phải chết.

Ông ơi! Tha cho cháu. Cháu đã không quỳ dưới quan tài ông, không chít được lên đầu mảnh tang báo hiếu, cũng không đưa được ông về nơi an nghỉ cuối cùng. Ba ngày trời. Làm kẻ bàng quan. Đứng bên đường, cháu âm thầm khóc. Âm thầm tiễn chân ông.

Hôm nay là ngày thứ ba, theo phong tục người ta phải ra mồ cửa mả rước linh hồn của ông về nhà thờ cúng. Theo nhân gian, thì mãi tận hôm nay ông mới biết mình không còn sống trên đời. Linh hồn ông sẽ hóa thân thành con bướm theo đoàn người về nhà mình, với cháu con.

Nhẹ chống tay ngồi dậy, thắp một nén nhang cắm trước di ảnh của ông. Chí Dĩnh thành tâm khẩn nguyện. Cầu mong ông tha thứ, cầu mong linh hồn ông hãy về ở bên anh, cho anh được ngày đêm sớm phụng thờ nhang khói

Ba ngày liền nằm vệt, vật vã trên giường không ăn uống. Chí Dĩnh như một kẻ thức tỉnh sau bao ngày mê đắm. Anh thấy mình đại khờ, ngu quá. Để hạn

thù phủ che lý trí. Cố chấp bỏ rơi hạnh phúc lớn nhất đời mình.

Ông chết rồi, anh mới thật sự thấy lẻ loi, cô độc. Một cô độc tận cùng thâm nhất nhân gian. Từ nay,... anh trở thành kẻ quan tâm lo lắng làm gì. Ông ơi, sao mà cháu không biết, ông đã từng lo như thế nào khi thấy cháu say mà phóng xe như bay trên phố.

Ông ơi, hãy yên lòng nhắm mắt... Chí Dĩnh nhẹ cài lên áo mình mảnh tang đen.

- Cháu sẽ nghe lời ông không lêu lổng nữa. Gia tài sản nghiệp ông để lại, cháu sẽ dốc sức mình cai quản theo ý nguyện của ông. Về lại Tiểu Lý Đình chăm sóc vườn hồng của mẹ cha Ngày ngày lo phụng thờ nhang khói. Rồi đợi khi mãn tang ông, cháu sẽ cưới vợ. Một cô vợ thật ngoan hiền, biết sinh con đàn cháu đống cho ông. Ông ơi, tha cho cháu... Cháu sẽ làm lại từ đầu... Cộc... cộc... cộc...

Tiếng gõ cửa chợt vang làm cắt ngang dòng tâm sự của anh. Lau vội nước mắt, Chí Dĩnh cố là ra vẻ thản nhiên ra mở cửa. Thật lạ, anh chẳng muốn ai hiểu được tình cảm của mình đối với ông.

- Xin lỗi, anh có phải là Trần Chí Dĩnh.

Cánh cửa vừa mở, trước mặt anh là hai vị luật sư Vẫn thấy họ thường ra vào phòng của ông, nên Dĩnh không lạ lùng gì. Chỉ có họ hôm nay là làm mặt lạ với anh thôi. Rất nghiêm, họ nói như chưa từng gặp anh lần nào cả.

- Chúng tôi có một số vấn đề cần thảo luận với anh.

- Xin mời!

Chí Dĩnh né người nhường bước. Đưa họ đến phòng khách nhà mình.

- Cảm ơn, tôi không hút thuốc.

Viên luật sư xua tay chối khi Chí Dĩnh bật quẹt mời ông điếu xì gà! Đặt tập hồ sơ xuống bàn, ôn gởi ngay vào vấn đề cần thảo luận:

- Anh Dĩnh, có một việc tôi cần nói cho anh rõ. Là kẻ từ thuộc quyền sở hữu

của anh.

- Anh nói gì?

Nuốt vội hơi thuốc vào bụng, Chí Dĩnh tròn xoe mắt ngạc nhiên.

- Tôi bán nhà bao giờ? Cho ai chứ? Sao lại tước quyền sở hữu của tôi? Tôi có thể chấp cầm cố gì cho ngân hàng đâu?

- Anh đừng nóng, thu thả nghe chúng tôi giải thích đây!

Viên luật sư lớn tuổi nãy giờ ngồi yên quan sát thái độ của anh, giờ mới cất tiếng ôn tồn:

- Số là căn nhà này không bán, cũng không hết hạn thế chấp với ngân hàng. Theo di chúc của ông Trần Thế Kiệt, chúng tôi đến làm thủ tục bàn giao nó cho trại trẻ mồ côi.

Là thế ư? Ngã người ra sau ghế, Chí Dĩnh thở phào vỡ lẽ. Hơi nóng bùn glên mặt, anh thấy giận trong lòng. Sao ông lại làm như vậy được? Mười năm rồi, ông thừa biết anh thích căn biệt thự này. Dù ít, dù nhiều, anh cũng đã quen thuộc từng viên sỏi.

- Anh đọc lại biên bản bàn giao. Nếu không thắc mắc gì, mời anh kí tên vào. Sau một hồi cúi đầu hí hoáy viết, viên luật sư trao cho Chí Dĩnh hai bản đánh máy.

Cầm xe, thủ tục đầy đủ không lý do gì từ chối được, Chí Dĩnh đành ký tên mình vào. Người như lò lửa sắp nổ tung, anh ứa gan nghe viên luật sư trước khi về còn lập lại:

- Vậy... ngày mai, trước tám giờ xin anh vui lòng dọn nhà cho Chúng tôi còn phải làm thủ tục giao nhà.

KHông nói một lời, Chí Dĩnh sập mạnh cách cửa ngay sau lưng hai viên luật sư. Nét mặt lầm lì, anh không trở vào nhà mà ra hoa viên, đến ngồi vào chiếc ghế xích đu Con xám nãy giờ chạy rong đuổi chuột ở đâu, thấy anh nó chạy lại mừng, rồi thót lên chiếc xích đu ngồi cạnh anh. Đôi mắt nó tròn vo vô tội.

- Mình sắp phải dọn đi rồi đấy Xám à.

Vô nhẹ lên đầu nó, phà hơi thuốc, Chí Dĩnh trầm giọng.

- Ông đã tặng căn nhà này cho cô nhi viện mà chẳng buồn nghĩ đến tâm trạng của tao. Mười năm rồi, mày biết không, tao thích khu vườn này lắm. Mày cũng vậy, phải không?

Có hiểu không? Chẳng biết. Chỉ thấy con Xám ngúc ngoác đuôi rồi chồm hẳn đặt cái mõm của nó lên đùi Chí Dĩnh như cảm thông, chia sẻ. Chí Dĩnh lại thở hắt ra:

- Tao không muốn đi đâu, nhưng biết làm sao? PHáp luật giấy tờ người ta hợp lệ, không đi cũng không được. Căn nhà này ông đứng tên chủ quyền mà...

Nói đến đây, tủi thân quá, Chí Dĩnh bật khóc thành tiếng. Trong cuộc đời, chưa bao giờ anh thấy mình cô độc như lúc này. Bơ vơ, trơ trọi quá. Rồi anh phải đi đâu, ở đâu trong những tháng ngày sắp tới? Ông ơi, lẽ nào ông không còn thương cháu nữa?

Bình boong...

Chuông cửa lại reo, nhưng Chí Dĩnh không buồn đứng dậy. Phút giây này, anh không còn muốn gặp ai, không muốn làm gì cả. Thân xác rã rời mệt mỏi, anh chỉ muốn ngã dài trên chiếc xích đu, ngủ một giấc thật ngon. Một tuần rồi, ngoài rượu ra, anh có ưa uống ngủ nghê đi đâu.

Bình boong... Bình boong...

Chuông cửa lại reo vang giục ngã. KHÔNG chịu nổi, con Xám tung chân chạy ra cửa sủa vang lừng. Một lúc sau nó chạy trở vào, trên mõm mang theo một phong thư trắng.

- Lại của văn phòng luật sư!

Chí Dĩnh lật phong thư rồi ném mạnh xuống chân.

- Muốn gì nữa đây? Đã tổng cổ nó ra khỏi nhà rồi, còn chưa đồng ý hay sao?

Chẳng hiểu lòng chủ nhân đang bức bối, con xám chạy đến bức thư, nhặt lấy. Một lần nữa đem trước mặt anh như trêu người, chọc tức.

- Tao sẽ bảo là không được.

Giật mạnh phong thư khỏi mồm nó Chí Dĩnh thẳng tay ném mạnh. Tưởng anh đùa, con xám nhảy cẫng lên mừng rỡ, phóng nhanh đến bên phong thư. Một chân đề lên, nó dùng mồm mình xé rách.

- Ê xám!

Vừa định quay lưng lại, thấy con xám xé phong thư, Chí Dĩnh không đành lòng, đưa tay vẫy.

- Đem lại cho tao.

Phong thư được đem lại, tuy bị rách làm đôi nhưng vẫn còn đọc được. Đôi mắt Chí Dĩnh lướt nhanh, tâm hồn Chí Dĩnh dần bình thản.

Ra thế! Anh đã hiểu lắm,, đã trách oan cho ông rồi. Ông nào muốn trả thù, muốn triệt đường sống của anh. Làm như vậy, ông chỉ vì muốn bắt anh về ở biệt thự "Tiểu Lý Đình". Muốn anh chuyên tâm lo sự nghiệp, đừng ăn chơi, lêu lổng nữa.

Ông ơi! Ông yên tâm đi, cháu đã hứa thì nhất quyết phải giữ lời mà. Ôm tờ di chúc của ông vào lòng, Chí Dĩnh nhắm đôi mắt thầm nhủ với ông:

- Rồi ông sẽ thấy Chí Dĩnh này là một nhân tài kinh tế. Chẳng những đủ sức cai quản công ty to lớn của ông. Nó còn làm cho công ty vững mạnh, ngày một phát triển hơn. Thật mà, ông hãy tin đi!

Mỉm cười, nghe lòng ấm một tình thương, Chí Dĩnh chìm vào giấc ngủ ngon. Giấc ngủ nhẹ nhàng, thanh thản nhất, từ lúc nhận được tin ông mất. Sáng nay, theo lời hạn. Chí Dĩnh dọn nhà rất sớm. Chưa tới bảy giờ mọi việc sẽ xong rồi. Hành trang của anh rất gọn. Chỉ là một ba lô nhỏ trên trong đựng hình ông, một vài bộ quần áo và ít vật dụng linh tinh không đáng giá. Toàn bộ tài sản của anh, từ cái ca múc nước rửa mặt đến dàn CD hiện đại

mới tinh khôi vừa mua sắm, anh đều để lại với dòng chữ "thân tặng các em bé mồ côi".

Chúng nó sẽ chạy loạn lên mất nếu nghe các đĩa băng kích động mới của anh. Vừa khóa cửa, vừa mỉm cười với ý nghĩ của mình, Chí Dĩnh thấy bầu trời hôm nay đẹp lạ.

Nhảy lên mô-tô rồ máy, hòa vào dòng người tấp hập trên đường phố, lòng anh chẳng chút lưu luyến gì. Giã từ biệt thự "âm u" anh mở về với con người thật của mình. Xin tạm biệt quá khứ đen tối, những tháng ngày rong chơi vô bổ. Từ hôm nay, Chí Dĩnh sẽ làm lại cuộc đời.

Cơn gió ban mai, mát rượi trong làn hơi thở thổi vào tóc làm sáng khoái lòng người. Ngược mặt lên, Chí Dĩnh như thấy ông đang mỉm cười ưng ý. Ông hài lòng lắm phải không ông?

Biệt thự "Tiểu Lý Đình" kia rồi. Không hiểu sao Chí Dĩnh bỗng nghe hồi hộp lạ. Bàn chân anh dè dặt đặt lên từng bước lên lối sỏi. Bàn tay chạm vào ổ khóa bỗng ngập ngừng rụt lại.

Ôi! Bối bối, xao động quá. Vườn xưa trông quen thuộc vô cùng.

Mười năm rồi chứ ít ỏi gì, kể từ ngày sinh nhật năm đó, Chí Dĩnh chưa một lần trở lại biệt thự "Tiểu Lý Đình". Anh những tưởng trọn đời, trọn kiếp này mình sẽ không bao giờ quay trở lại, cũng như không bao giờ tha thứ cho ông.

Vậy mà... chùm chìa khóa nặng trĩu trên tay Chí Dĩnh không hiểu sao mình chẳng ném bỏ nó đi trong cơn giận dữ. Mười năm bị quên trong góc, han rỉ, mốc men, liệu có còn mở được cửa không? Hay ông đã đổi ổ khóa mới rồi? Thấy chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, Chí Dĩnh thầm tự hỏi với lòng mình.

Vẫn khít khao vừa vặn, vẫn như ngày nào anh ở đây cùn gong làm chủ "Tiểu Lý Đình", chứng tỏ ông vẫn chờ trông, hy vọng, khắc khoải mong một ngày

anh trở lại. Trời ơi, lòng ông mênh mông quá.. Vậy mà... cháu...

Mí mắt chột cay, Chí Dĩnh nghe lòng rung rung muốn khóc. Nhớ ông biết bao nhiêu. Dáng ông igà, run run đi tưới từng nụ hồng, lụm cụm trong mái lều tranh, nhấp chén trà cùng trăng đơn soi bóng.

Đã mở cửa, nhưng Chí Dĩnh chưa vội bước vào nhà. Bước chân lang thang "Tiểu Lý Đình". Đến bên hòn non bộ, anh mong tìm gặp dáng ông giữa rừng hoa ngút ngàn trước mặt. Ông ơi, cháu đã về đây, sao ông không dang rộng tay mừng đón? Cảnh vật vụt nhạt nhòa, để Chí Dĩnh thấy ông vụt hiện, để anh được quỳ xuống chân ông nói lời tạ lỗi. Ông ơi, thứ tha cho đứa cháu dại khờ.

Ông không rầy la, chỉ mỉm cười độ lượng. Xoa nhẹ đầu anh rồi nâng anh đứng dậy, dắt anh vòng quanh "Tiểu Lý Đình". Mười năm qua rồi mà cảnh chẳng thay đổi là bao. Vẹn nguyên, đầm ấm đó là một trời kỷ niệm.

Nhớ lần đầu theo ông đến "Tiểu Lý Đình", Chí Dĩnh hãy còn là thằng nhóc hơn năm tuổi. Cởi trần khoe tám thân tròn lẳn như bé Milu, nó tròn mắt nhìn ông mồ hôi ròng ròng. Nhà có nhiều người lắm, sao ông phải một mình tự cuộc đất cho cực vậy.

- Mọi người lớn lên cháu sẽ hiểu thôi!

Ông dừng tay, lau mồ hôi mỉm cười nghe nó hỏi, rồi lại tiếp tục cuộc cho đám đất toi lên.

- Cỏ hoang nhiều quá ông à. Liệu nó có ăn mất cái nụ hồng nhỏ xíu của ông không?

Chí Dĩnh lại hỏi khi thấy ông nhẹ nhàng, cẩn thận trông canh hồng xuống mảnh đất hoang.

- Không đau cháu à! Cỏ hoang sẽ khôn gần được nụ hồng của chúng ta đâu?

- Sao kỳ vậy ông, chúng đông lắm mà.

Chí Dĩnh không hiểu nổi. Nhẹ vuốt đầu nó, ông cười:

- Phải, chúng đông lắm, lại hung dữ nữa. Nhưng không ăn thịt nổi bông hồng vì còn có ông có cháu. Có phải chúng ta sẽ chăm sóc cho mảnh đất hoang này, thành vườn hồng "Tiểu Lý Đình" đẹp nhất trên thế gian không?

- Phải đó ông à!

Như hăng lên sau lời nói của ông, thần bé đứng dậy cầm cúi phụ Ông đi nhặt sỏi. Rồi từ hôm đó, sáng nào nó cũng glén một mình chạy ra ngắm hoa hồng.

Buồn rầu khi thấy nụ hồng dần tàn phai, héo úa. Giấu ông, nó len lén tưới nước cho hoa, còn chấp tay nguyện cầu cho cành hồng kia đừng chết.

Và cành hồng đã nghe lời nguyện cầu của nó không chết được. Ngày nó trở nộ đầu tiên, Chí Dĩnh đã mừng như thể bắt được vàng. Nó hét vang, chạy khắp vườn trong nụ cười mãn nguyện của ông.

- Ông ơi, những bông hồng của mình dường như không giống bông ở chợ Ông à!

Một hôm, chợt phát hiện ra hoa của mình, bông nào cũng đơm hai nụ, Chí Dĩnh tò mò hỏi.

- Chẳng những không giống mà chỉ duy nhất ở "Tiểu Lý Đình" này mới có được loài hoa đặc biệt này.

Nhấp chén trà, ôn gỏi với vẻ tự hào, mắt long lanh hãnh diện.

- Sao vậy ông? Kể cháu nghe đi!

- Kể ư?

Ông như thoáng giật mình. Trầm ngâm một phút, ông nói với giọng buồn buồn:

- Cháu còn nhỏ lắm, chưa hiểu được đâu.

Rồi thấy nó phụng phịu quay đi, ông dỗ:

- Nhưng ông có thể cho cháu biết bông hồng này do chính tay ba cháu tạo nên. Ba của cháu ư Lúc đó thằng bé nghe nhưng không hiểu. Thời gian trôi, câu chuyện cũng đi vào quên lãng. Nó cũng không buồn nhắc lại làm gì.

Còn bây giờ, dù ông không thể, Chí Dĩnh cũng biết ba mình lai tạo giống hoa ấy để làm gì. Tưởng nhớ mẹ! Ba đã vì tình yêu mà lai tạo ra giống hồng tuyệt vời này. Nụ hồng đôi, như cầu chúc thế gian loài người đừng cô lẻ. Một bàn chân ai kêu nhẹ vào chân, rồi một tiếng sữa "gâu" mừng rỡ. Bùng thoát khỏi con hời tưởng. Chí Dĩnh khe khẽ mắng;

- Xám, để tao yên!

Con vật không để yên, càng sữa lớn, quay đầu lại, Chí Dĩnh bỗng ồ lên một tiếng to, như ngạc nhiên, như thích thú:

- Lucky, mày đó ư? Trời ơi, mười năm rồi, mà bé tẹo vậy, không lớn được chút nào ư?

Gọi đúng tên, con chó mới không sữa nữa. Cái đuôi cụt ngoáy tíit mừng, nó liếm nhanh vào mặt Chí Dĩnh khi được anh bế lên tay.

- Mày vẫn chưa quên tao ư?

Không ngờ con chó vẫn nhớ mình Chí Dĩnh như thấy một hiện tượng là, cứ trầm trồ mãi. Bế nó lại chiếc xích đu gần đó, ôm nó vào lòng anh nghe mừng muốn khóc.

Di vật cuối cùng của ông, có lẽ là con chó này đây. Nhớ lúc mới mua về, nó chỉ là chú bé con tí xiu. Dù bây giờ đã mưồn năm, nó cũng chẳng lớn được bao nhiêu. Hồi đó, ông cháu phải suy nghĩ mãi mới tìm được ái tên cho nó.

- Lucky, mày là may mắn của ông cháu ta nhé!

Ông rất hài lòng với cái tên tiếng Anh mà Chí Dĩnh đã tìm ra, cả ngày cứ tằm tắc khen hoài làm anh phải bực mình dọa bảo gọi mãi sẽ hết linh, ông mới chịu thôi cho.

- Lucky, Lucky... mày mới đây đã biến đâu mất tiêu rồi, về chị cho uống sữa.

Đang ngồi yên trong vòng tay Chí Dĩnh, con chó bỗng vẩy đuôi mừng muốn chạy đi khi nghe tiếng gọi của một cô gái.

- Im nào!

Nạt khê nó, Chí Dĩnh ôm con chó đứng lên. Chắc con sen rồi, giọng nghe quen quá. Để hù nó một cái chơi, chắc là còn giận lắm đây. Hôm đó ở nhà hàng, nó chửi anh như vậy cũng vì nóng lòng thương cho ông. Nghĩ cũng tội, người ăn kẻ ở trên đời, mấy người được như nó chứ? Mình phải tăng lương cho nó gấp đôi mới phải.

Nghĩ vậy, Chí Dĩnh nhón chân đến núp sau hờn non bộ. Con sen vừa ngơ ngác bước ra thì...

Hù! Chí Dĩnh vọt ra nhanh, bàn tay năm ngón xò to, chòn vòn như mèo bắt chuột vào mặt con sẹ Cười phá lên, khi thấy nó điếng hờn, té ngửa ra sau, mặt không còn giọt máu.

Nhưng... thật bất ngờ, kẻ phải điếng hờn bật ngửa ra sau không phải con sen mà chính là anh. Hai mắt tròn vo, miệng há kinh ngạc, Chí Dĩnh té ngồi luôn xuống thành hồ. Lấp bắp như kẻ đi đêm gặp phải ma:

- Tú... Tú... Văn...

Đúng! Cô gái vừa ngỡ ngàng đánh rơi ly sữa, chính thật là Tú Văn. Kinh ngạc không khác gì Chí Dĩnh, cô cũng người ra nhìn anh không chớp mắt. Thời gian như lắng đọng. Chỉ có con Lucky chẳng hiểu chuyện gì, đột nhiên bị Ôm chặt cứng. Nó bực bội kêu to, vùng vằng muốn nhảy khỏi lòng Chí Dĩnh.

- Anh muốn gì?

Cuối cùng, Tú Văn cũng lấy lại được bình tĩnh. Đôi mắt sáng nhìn anh đầy thù hận, cô như sẵn sàng giết chết Chí Dĩnh ngay, nếu một lần nữa anh sàm sỡ.

- Theo dõi tôi đến đây? Anh định làm gì con chó chứ?

Theo dõi! Đôi mày nhíu lại, Chí Dĩnh không hiểu Tú Văn muốn nói gì. Cứ như cô ta là chủ nhân ở nơi này vậy? Hù! Chắc là con sen mới của ông. Thử

xem cô ta sẽ có thái độ thế nào khi biết mình là cậu chủ? Chắc phải hạ càn, xum xoe cười nịnh lấy lòng thôi. Nghĩ vậy Chí Dĩnh xoa cằm nhẹ mỉm cười.

- Cười cái gì?

Đỏ mặt với ý nghĩ Chí Dĩnh đang hình dung lại nụ hôn hôm nào, Tú Văn nạt lớn.

- Thả con chó xuống, ra khỏi đây lập tức. Bằng không tôi sẽ kêu bảo vệ đến can thiệp đó.

- Xin mời!

Ung dung lùa tay vào lớp bông mịn trắng của con Lucky, Chí Dĩnh nhip chân:

- Chưa biết kẻ phải ra khỏi chỗ này là ai đâu cô bé?

Hắn nói gì thế nhỉ? Sao có vẻ tự tin vậy. Tú Văn cảm thấy nghi ngờ. Con chó lại có vẻ quen hắn lắm.

- Thôi, để bé khỏi bị hơi, anh trân trọng giới thiệu cho em biết. Anh Trần Chí Dĩnh, từ hôm nay sẽ là chủ nhân của căn biệt thự "Tiểu Lý Đình". Không hôn thì hãy kéo léo lấy lòng anh. Không thì alêháp.

Búng tay một cái, đôi mắt anh liếc dài ra cổng:

- Biến ngay khỏi chỗ này đó bé.

- Cái gì? Anh là Trần Chí Dĩnh, là đứa cháu đích tôn của ông Kiệt ư?

Như không tin, Tú Văn kêu lên thoảng thốt. Chụp mạnh vào tàn cây bên cạnh, cô thấy đất trời như chao đảo dưới chân mình.

- Đún vậy, hoàn toàn đúng.

Thích thú vì tạo được bất ngờ, Chí Dĩnh nheo nheo mắt mỉm cười. Rồi như phát hiện ra điều gì, anh đưa một ngón tay lên.

- À! Tôi hiểu rồi, thì ra bông hồng cô bán bao ngày qua, đều là do ăn cắp của ông tôi. Gan trời, gan trời thật.

Rồi nghiêm giọng, với thái độ bề trên, anh nói:

- Nhưng từ hôm nay, khi có mặt tôi ở đây, cô đừng ghòong lặp lại điều này.
KHông phải chút thù hằn, ích kỷ cá nhân, Chí Dĩnh đang giận thật. Giận khi nghĩ đến những nư hòng quý giá của ông,c ủa ba, bao nhiêu ngày qua đã bị Tú Văn cắt bàn bừa bãi khắp đường. lại bị anh dùng chân dẫm nát nư. Thiệt đau lòng, xót dạ làm sao.

Chẳng đề ý đến nư cười và thái độ ngạo mạn của nah. Tú Văn thấy mắt mình tối sầm đi, hựt hẫng. Hấn là cháu của ông ư? Ôi, cầu mong đó chỉ là một trò đùa tai ác mà hấn vừa nghĩ ra thôi.

Nhưng... trông thái độ hấn tự tin, con Lucky nầy giờ cứ thân mật nằm trong lòng hấn. Làm sao mà sai được. Trời ơi, hấn là cháu của ông, vậy ta phải là... Ôi, không, không thể nào đâu, chết mất thôi...

Nghĩ đến thế, như không còn sức để chịu đựng thêm, Tú Văn chột nóng mình. KHóc nất lên, cô bỏ chạy đi nhanh, như trốn chạy sự thật phũ phàng, kinh khủng nhất.

- Tú Văn, cô đứng lại, chạy đi đâu vậy?

Bất ngờ trước hành động của cô, Chí Dĩnh chỉ kịp gọi theo rồi buông tay đánh rơi con Lucky xuống đất. Như chỉ chờ có thế, con chó lập tức phòng theo cộ Dường như, nó muốn theo để động viên cô.

- Lucky, Lucky, mày chạy đi đâu vậy?

Sau lưng lại vang giọng một người con gái. Lần này không làm được, Chí Dĩnh biết chắc nó là con sên của nhà mình. Quay đầu lại, nhận ra anh, con nhỏ reo lên mừng rỡ:

- Ôi, cậu chủ, cuối cùng cậu cũng trở về, ông quả đoán không sai.

Trong các tất, Chí Dĩnh ghét nhất cái tất tài lanh, nhiều chuyện của nó.

Nhưng nghĩ tình nó cực khổ lo tang ma cho nội, anh không đành lòng mắng chỉ nghiêm giọng:

- Công việc nhà đạo này nhiều lắm sao mà ông phải mướn thêm người vậy?

- Cậu muốn nói gì cơ?

Nó ngạc nhiên không hiểu.

- Cũng vậy thôi, có muốn thêm ai đâu.

- Thì cái cô hồi nãy đó.

Không nói tên Tú Văn ra, Chí Dĩnh muốn giấu con sen quan hệ phức tạp của mình và cô.

- Chị Tú Văn đó hả?

- Chắc vậy!

Châm thuốc hút, Chí Dĩnh nghe giọng mình khàn đi lạ lẫm.

- Chắc ông muốn cô ta về coi vườn hả?

- Hồng phải đâu.

Lắc đầu nguầy nguậy, cô như không hay mình vừa nói một câu lòng trời lở đất.

- Chị ấy là vợ của cậu mà.

- Vợ!

Như chạm nhầm lửa, Chí Dĩnh giật nảy người lên. Điều thuốc rời khỏi tay rơi xuống đất, rồi như tức giận, anh hét lớn.

- Sen, mày đùa tao đó hả?

- Con đùa cậu làm gì?

Mặt con sen tỉnh bơ không đổi sắc.

- Không tin cậu đi hỏi chị Tú Văn đi. Chị ấy làm vợ của cậu có giấy tờ hợp lệ đang hoàng. Con nhớ rõ hôm đó, có luật sư Trần đến đây làm chứng nữa. Thần thờ thả người xuống thành hồ, Chí Dĩnh hiểu vì sao Tú Văn hốt hoảng chạy nhanh như vậy. Cũng như anh, cú sốc này với cô quá bất ngờ, đột ngột. Tính sao đây?

Ông ơi, ông lại vì thương mà hại cháu rồi. Hai tay ôm đầu, Chí Dĩnh không biết mình nên cười hay nên khóc, nên thương hay nên giận ông đây? Cười

Tú Văn cho anh, ông định giết cả đời anh sao chứ?

Không được, vụt đứng lên, Chí Dĩnh quyết định tìm Tú Văn hỏi cho ra lẽ.

Phải ly dị ngay lập tức khi sự việc chưa được đồn xa, vang rộng. Không thì... chết đời trai anh mất!

Không phải bây giờ, khi ngồi đối mặt với Chí Dĩnh qua chiếc bàn con, trên tay cầm tờ đơn ly dị. Mà từ đêm qua, hôm trước nữa, Tú Văn đã phải điên đầu nghĩ về vấn đề này.

Ly dị hay tiếp tục nhận lời ông ở lại đây? Một lần nữa, Tú Văn đưa mắt nhìn xuống tờ đơn rồi nhẹ buông một tiếng thở dài nghe khó xử.

Nếu hẳn không là Chí Dĩnh, thì mọi việc đã trở nên giản đơn rồi. Vì ông, cô có thể liều chết ở lại đây, bất chấp miệng đời đàm tiếu, quyết hoàn thành tâm niệm cuối cùng của ông.

Nhưng đằng này... hẳn lại là Chí Dĩnh, là kẻ thù không đội trời chung là oan gia nợ báo của cô từ kiếp trước. Làm sao, trời ơi, làm sao cô có thể trở thành vợ của hắn. Dù chỉ là vợ tạm chồng hờ, theo vai kịch ông đạo diễn. Cô thật không chịu nổi ánh mắt khô hời, giễu cợt của Chí Dĩnh. Hắn tưởng, cô... thích hắn thật sao? Ôi!... nghĩ đến đây, Tú Văn chỉ muốn ký ngay vào đơn ly dị.

- Đứng Tú Văn!

Bất chợt bàn tay cầm viết chợt dừng, bên tai cô, giọng của ông vang lên tha thiết:

- Ông van cháu, vì ông đừng bỏ dở kế hoạch này. Bao nhiêu quyết tâm kỳ vọng, ông đều đặt vào tay cháu.

Lại thả xuống bàn, buông ra một tiếng thở buồn. Tú Văn nhẹ cắn môi, mắt rung rung, nhớ ông vô hạn...

Hôm qua cũng thế, mà hôm nay cũng thế, mỗi lần nghĩ đến ông là Tú Văn thấy chùng lòng, không dứt khoát. Dù ngay từ đầu, lúc vừa biết Chí Dĩnh là

cháu của ông, cô đã có ngay quyết định. Không cần hẳn, cô cũng tự viết đơn. Viết xong, đem tờ đơn đến trước bàn thờ ông, thắp một nén nhang, nước mắt lưng tròng, cô lại không dám kể ông nghe quyết định của mình. Sợ Ông phải đau lòng nơi chín suối. Ông chỉ mới mất được mấy ngày thôi!

- Ông ơi!

Gục xuống khung ảnh ông òa khóc, Tú Văn thầm hỏi trời già sao cay nghiệt quá? Nỡ lòng cướp mạng ông vào lúc ông đang cân sống nhất trên đời. Không dám hận trời cao, cô chỉ dám hận căn bệnh cao huyết áp kia. Tàn nhẫn quá!

Cái kế hoạch "Hoa hồng trên thảm cỏ hoang" kia, ông chỉ kịp vạch cho cô phần đầu. Còn phần cuối... Ông hẹn sau chuyến du lịch dài cùng Hào Mỹ về sẽ nói. Và... Ông đã không kịp nói, vĩnh viễn không kịp nói. Bỏ mặc cô phải cô độc một mình. Bơ vơ với phần kế hoạch dở dang.

Ông ơi! Cháu phải làm sao? Khi phải đối phó với một tình huống bất ngờ ngoài kế hoạch. Ông hẳn là đâu biết cháu và Chí Dĩnh vốn nghịch thù nhau. Làm sao cháu có thể thành vợ của hắn?

Tú Văn hôm nay sao thế nhỉ? Nãy giờ yên lặng chờ quyết định của Tú Văn, Chí Dĩnh khẽ cau mày, tự hỏi lòng.

- Sao cô cứ dùng dằng, hết cầm viết lên rồi thờ dài buông trả xuống bàn. Có chuyện gì chẳng? Phong cách đó đâu phải của cô Ngày thường cô cứng rắn và dứt khoát lắm mà?

Hay là... cô ta chê điều kiện mình đưa ra còn quá ít? Thoáng nghi ngờ với ý nghĩ của mình, Chí Dĩnh đưa tay lên bóp trán. Tuy chỉ vài lần tiếp xúc thôi, anh cũng tin vào tư cách cô không tầm thường như vậy. Nhưng lý do gì để cô từ chối không ký vào tờ đơn ly dị. Yêu mình chẳng? Ồ! Bất cười, anh thấy mình như sắp loạn trí rồi.

- Tú Văn, cô còn chờ gì mà chưa chịu ký đơn?

Cuối cùng, kết kiên nhẫn, Chí Dĩnh lên tiếng hỏi:

- Hay... thêm ba mươi phần trăm cổ phần trong công ty nữa. Được chứ?

- Anh nói gì?

Đang mơ màng nghĩ ngợi lung tung, không nghe rõ, Tú Văn hỏi lại.

- Ba mươi phần trăm cổ phần của công ty.

Đôi mắt Tú Văn tròn xoe, như bất ngờ, như ngạc nhiên.

- Đúng vậy.

Chí Dĩnh gật đầu:

- Gần một tỷ đồng, không ít đâu.

- Và cũng chẳng nhiều như anh tưởng đâu.

Tú Văn nhếch mép cười. Khôi hài thay cho ý nghĩ của Chí Dĩnh. Ngỡ cô còn do dự vì chê quyền lợi của mình còn ít.

Quả là không ngoài dự đoán của mình. Tú Văn thật sự không phải là cô gái chỉ vì tiền. Bỗng nhiên nghe mừng vì tư cách của cô Chí Dĩnh như ngây ngô hỏi:

- Không vì tiền, vậy vì cái gì khiến cho cô còn do dự chưa chịu ký hơn? Yêu tôi chẳng?

Hỏi xong rồi, nhìn mắt Tú Văn tối xăm đi, Chí Dĩnh mới biết mình quá lời rồi. Chắc chắn cô ấy sẽ nổi tam bành. Đúng vậy! Tú Văn đứng bật lên khỏi ghế, quắc đôi mắt sáng như sao, cao giọng hét:

- Yêu anh? Yêu một gã côn đồ, ăn chơi trác táng. Không nghề nghiệp, vô tích sự, bất hiếu, bất nhân, đến cả đám ma ông nội mình cũng không về dự ư?

Anh tưởng tôi là kẻ tâm thần, không bình thường chắc.

Bất ngờ bị mắng một câu với lời lẽ đầy xúc phạm. Chí Dĩnh giận run người.

Tự ái đàn ông bốc lên ngàn ngụt. Không kìm chế nổi, anh đập mạnh tay xuống bàn hét lớn:

- Thôi đủ rồi nghe! Cô lấy quyền gì mà nhục mạ tôi đủ điều như vậy. Một

lần nữa, tôi hỏi, vì lý do gì mà cô không chịu ký đơn và phải có điều kiện gì cô mới ký vào đây hả?

Chết chưa! Chọc cho hấn tự ái rồi! Nhẹ cầm lấy môi, Tú Văn biết mình đã phạm sai lầm lớn. Theo kế hoạch, lẽ ra không nên chạm vào lòng từ ái nam nhi của hấn. Phải dịu dàng, đôn hậu, dùng tình người cảm hóa. Nhưng điều này xem ra... khôn glàm được với hấn rồi? Tính sao đây?

- Tôi hỏi, sao cô không nói? Ký vào đơn lập tức!

Cây viết và tờ đơn dằn mạnh ngay trước mặt. Giậtg mình, ngẩng đầu lên Tú Văn đáp tỉnh.

- Không ký.

- Sao không ký? nói rõ lý do! Muốn làm vợ của tôi lắm à?

Chí Dĩnh cố tình khiêu khích cho Tú Văn tự ái. Anh biết chỉ có vậy mới khiến cô mất khôn, ký đại thôi.

- Không ký là khôn ký, chẳng lý do gì.

Cấn răng nén tự ái, Tú Văn ngẩng cao đầu. Vì ông, cô quyết định hy sinh chút sĩ diện cá nhân của người con gái.

- Cô!...

Đến lượt Chí Dĩnh bị Tú Văn kịch cho nổi nóng. Nhưng... nhớ đến mục đích của mình, anh cố nén, nhẹ nhún vai, cười khẩy:

- Thì ra thế! Thì ra mọi việc, cô đều có âm mưu cả.

- Âm mưu!

Đôi mày khẽ chau, Tú Văn như không hiểu.

- Phải, ngay từ đây gặp tôi, cô đã biết tôi là Chí Dĩnh, là người thừa kế duy nhất phần tài sản đồ sộ trị giá hàng trăm tỷ đồng này.

- Vậy sao?

Nghe ngẫm đầu, Tú Văn nheo nheo mắt khôì hài. Quyết không nổi nóng, làm mưu hấn.

KHông chịu thua, Chí Dĩnh phà một hơi thuốc, từ tốn nói:

- Nên sau nhiều lần tiếp cận mua chuộc tôi không nổi, cô liền đổi hướng sang nội của tôi. Dùng lời lẽ ngon ngọt dụ dỗ ông để ông thương hại cưới cô cho tôi...

- Còn anh thì sao? Ngon lành cao thượng lắm chắc? Tư cách gì mà đánh giá tôi như vậy?

Nghe đến đây Tú Văn không nhịn nổi. Đứng bật dậy lên khỏi ghế, cô hét lớn.

- Cho dù tôi ham giàu, say mê săn nghiệp này mà nịnh nọt, mua chuộc, dụ dỗ ông cưới tôi làm dâu cũng không nhục bằng anh. Một kẻ ăn bám vô công, rồi nghề, vô tích sự. Phần tài sản này, anh cũng như tôi là kẻ mưu đồ chiếm đoạt.

- Thật buồn cười, phần tài sản này là của ông tôi để lại cho tôi. Sao lại giống cô, sao lại mưu đồ chiếm đoạt?

Bị mất thế thượng phong, Chí Dĩnh chống chế vụng về.

- Ông nội.

Tú Văn cười nhẹ:

- Nghe ngọt ngào, thân mật quá. Hừ!

Chợt nghiêm mặt, Tú Văn đánh giọng:

- Nói mà không biết ngượng chút nào. Sao không nhớ lúc người ta lãnh đạm, một tiếng ông cũng không thốt ra lời. Mặc cho ông phải khóc lóc van xin, người ta vẫn đứng đưng. Ngay cả lúc ông chết, cũng chẳng thấy ai đến viếng, thấp cho ông nén nhang nào. Nên... lần đầu nghe ai đó kêu tiếng ông nội ngọt ngào, tôi cảm thấy bất ngờ và cảm động làm sao. Thiệt hiệu thảo quá!

Vừa nói, Tú Văn vừa diễn cảm lộ liễu lên nét mặt.

- Cô...

Nghe tim đau nhói, Chí Dĩnh nắm mạnh tay xuống bàn bắt lực... Tú Văn đã chạm vào nỗi đau của lương tâm Chí Dĩnh. Oan ức quá, anh chỉ muốn hét cho cô hiểu. Rằng mình trở về đây với thành tâm hối cải, quyết tâm làm lại cuộc đời, chứ không phải vì phần gia tài phù phiếm đó. Nhưng... lời ghen trong lời anh không sao mở miệng.

- Nên... tôi quyết không ly dị, không để anh phá tan sự nghiệp một đời ông khổ công tạo dựng đâu. Đôi mắt sáng, Tú Văn buông lời khẳng định cùng Tú Dĩnh và cả với lòng mình. Tờ đơn ly dị bị cô xé vụn nát thả rơi trên mặt đất, bay toí tả.

- Còn tôi, tôi cũng cho cô biết.

Nghiến chặt môi, Chí Dĩnh rít cao giọng:

- Những tháng ngày làm vợ của cô sẽ chẳng ấm êm gì.

- Còn tôi thì ngược lại.

Tú Văn chợt mỉm cười:

- Tôi sẽ cho anh được làm chồng. Một người chồng hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Không hiểu sao, Chí Dĩnh lại nghe rung mình, ớn lạnh, trước đôi mắt sáng long lanh và nụ cười đẹp như hoa hàm tiếu của cô gái trước mắt mình.

Viên luật sư về lâu rồi, mà cả Chí Dĩnh và Tú Văn chẳng ai buồn động đậy.

Ngồi ngây người trên ghế salon, cả hai như vẫn chưa tin những điều được ghi rành rẽ trên di chúc.

Không ngờ, Tú Văn thật không ngờ ông xử mạnh tay như vậy cùng Chí

Dĩnh. Lấy lại căn nhà, ông còn khóa luôn tài khoản của anh ở ngân hàng.

Biến anh thành người vô sản với một chức danh duy nhất: Giám đốc phòng nhân sự. Để từ đây, muốn có được hai bữa cơm ăn, anh phải đến công ty làm việc như một nhân viên bình thường, với mức lương không ưu đãi.

Còn cô... Ông lại dành quá nhiều quyền lợi, như thể chính cô là cháu ruột

của ông. Ngoài địa vị tổng giám đốc của công ty, cô đứng tên tất cả các bất động sản trong gia tài của ông để lại. Được toàn quyền ký ngân phiếu thu chi mọi tài khoản đứng tên ông tại ngân hàng.

Làm như vậy, ông cũng chỉ muốn tốt cho Chí Dĩnh. Tú Văn hiểu ông. Ông muốn anh túng thiếu để hiểu thế nào là giá trị đồng tiền. Đê không hoang đàng, phung phí, và nhất là để anh phải ngoan ngoãn phục tùng cô một cách vô điều kiện.

Trên lý thuyết, cách nghĩ của ông là đúng, còn trên thực tế... sao Tú Văn thấy như bất ổn. Lẽ ra ông phải bàn trước cùng cô quyết định này. Cô sẽ cố góp ý với ông... sẽ chọn lựa một phương pháp tế nhị hơn.

Dù hư hỏng, nhưng... đã là người, ai cũng có ít nhiều tự ái và sĩ diện, bị dồn vào bước đường cùng, tâm trạng Chí Dĩnh sẽ ra sao?

Bình thường, phải lép vế trước một người con gái đã là nhục lắm rồi. Huống hồ gì, người con gái đó là cô Là người anh quyết chẳng chịu thua dù một từ, một chữ. Hấn là nãy giờ, anh cay cú, tức tối trong lòng lắm. Tự nhiên, nhìn Chí Dĩnh hai bàn tay nắm chặt, mặt đỏ bừng, cô thấy tội nghiệp anh.

Tính sao đây?

Nhẹ cắn môi, Tú Văn nghe lòng khó xử. Thật lạ, sao phút giây này cô hèn yếu quá. Roi đã nắm được trong tay, cơ hội trả thù sờ sờ trước mặt, lại thấy lòng không nở.

Còn Chí Dĩnh, sau khi nghe luật sư đọc xong phần di chúc ông để lại. Như từ cung trăng rơi xuống, anh nghe hồn lơ lửng không sao bình tâm được.

Quá ngỡ ngàng trong một giây cháng ngợp, anh không kịp phân tích tâm lý của mình.

Chỉ biết khắp huyết quản sôi sùng sục một bầu máu nóng. Mặt đỏ bừng lên, anh nghe giận ông vô hạn.

Không chỉ có giận, anh còn nghe hận ông nhiều. Hơn cả trước đây, lúc biết

ông là thủ phạm vô tình hại chết cha mẹ mình. Anh thấy mìnhs ao ngu ngốc quá.

Thì ra anh đã tự hoang đường, mê hoặc mình bằng cảm giác. Với anh, ông thật sự chẳng có tình thương. Ông chỉ muốn làm nhục, trả thù anh. Cái tội bao ngày qua đã lãnh đạm, cách xa ông. Ông không xem anh là cháu, là người sẽ tiếp bước ông duy trì và phát triển sự nghiệp này.

Ông chỉ xem anh là một gã hề, biến anh thành công cụ giải trí trong tay con bé đại khờ ngốc ngếch kia. Ông muốn anh phải xòe tay ra từng đồng xu bỏ thí của nó, bắt anh phải ngoan ngoãn làm nô lệ cho nó ư? KHông, ông lạ lắm, lắm to rồi. Chí Dĩnh này thà chết, chứ không bao giờ hạ mình nhục đâu?

Tú Văn! Trùng mắt nhìn Tú Văn đầy thù hận, Chí Dĩnh hiểu vì sao cô không ký đơn ly dị. Cái chức tổng giám đốc này không dễ gì có được phải không?

Trong cơn cay cú nghe hờn, Chí Dĩnh không nhìn thấy vẻ nhọc nhằn của cô lúc nghe luật sư đọc tờ di chúc. Cũng như anh, cô chỉ vừa mới biết tức thì.

Lòng cô đang mở ra từng khúc, hãnh diện vì hạ đo ván Chí Dĩnh được bàn này. Nhưng cô chớ vội mừng. Nó không dễ cô đắc chí đâu.

Xoảng!

Ném mạnh chiếc bình cổ quý nhất của ông trên bàn xuống đất vỡ tan, Chí Dĩnh bỗng bật đứng lên. Chiếc áo khoác trên v ai, từng bước một tiến về phía cánh cửa.

- Chí Dĩnh, anh đi đâu?

Tú Văn như vụt tỉnh. Chồm người theo anh cô gọi.

- Đi đâu thì can hệ gì tới cô!

Không quay đầu lại, Chí Dĩnh mở cửa rồi bước thẳng phủ lòng sẽ không một lần quay lại "Tiểu Lý Đình". Như mười năm trước, trái tim anh tan nát, chán chường. Hình bóng một người ông phai dần trong ký ức.

- Chí Dĩnh, cháu đi đâu vậy?

Chiếc Mecxedec màu trắng chợt dừng rồi một người đàn ông ló đầu qua ô cửa lên tiếng gọi.

Ngẩng đầu lên, nhận ra viên phó tổng giám đốc của ông, Chí Dĩnh khẽ nhếch môi cười rồi tiếp tục đi. Đầu đó trong tâm tư của anh, vang lên giọng cười mai mỉa và đắc thắng của ông.

Chẳng phải bây giờ, mà từ mười năm rồi, từ lúc bỏ nhà ra đi làm một kẻ bụi đời, Chí Dĩnh đã biết ông Phú chẳng ưa mình. Dù trước đây khi anh còn nhỏ, ông một thời là chú Phú hiền nhân hậu. Vẫn thường cõng anh nhong nhong chạy khắp "Tiểu Lý Đình", còn đùa vui vẻ gả con gái cho anh nữa. Hết tất cả rồi! Anh không trách ông, bởi ông đâu có ở vào trường hợp của anh đâu má biết. Thôi thì đường ai nấy bước. Từ hôm nay, anh là cánh chim cô, buông xuôi đời cho cát bụi phong trần.

- Chí Dĩnh! Lên xe đi!

Lại có tiếng gọi sát bên tai, ngẩng đầu lên, Chí Dĩnh ngạc nhiên nhận ra ông Phú. Khắc hằn vẻ lạnh lùng, lãnh đạm thường khi, hôm nay ông tỏ ra thân mật lạ.

- Cảm ơn!

Khô khốc đáp trong cái miệng đặt quánh nước bọt, Chí Dĩnh tiếp tục bước. Khi ông Phú đã xuống xe. Năm tay anh tridu mến như một người cha, dịu dàng ông bảo:

- Vội làm gì? Lên xe rồi cùng ta tìm một chỗ uống vài ly rượu.

Mình có nghe lắm không? Đôi mắt chớp về chưa tin. Chí Dĩnh không biết vì sao hôm nay ông Phú có vẻ buồn như vậy?

- Lên đi cháu, ta có nhiều điều cần tâm sự lắm.

Lên thì lên, đến mức này còn gì mất đâu mà sợ. Nghĩ xong, Chí Dĩnh chui đại vào xe, chiếc giày lấm đầy bùn của anh kéo một vết trầy dài lên cánh cửa

xe. Nhưng ông không để ý, dù thường ngày ông quý chiếc xe này lắm. Chiếc xe nổ máy êm ru, hướng ra ngoại thành rồi dừng lại trước một nhà hàng vắng vẻ. Khoác vai Chí Dĩnh như một người thân, ông đưa anh đến chiếc bàn nằm khuất trong góc vắng.

Gọi một trai whichky, như chưa đủ, ông còn gọi thêm thùng bia. Chẳng khách sáo gì, ông rót luôn cho mình một ly đầy uống cạn rồi mới trao cho Chí Dĩnh:

- Uống đi cháu, uống cho vui hết nỗi buồn.

- Dạ!

Ngạc nhiên trước thái độ của ông, nhưng sẵn cơn buồn, Chí Dĩnh không ngần ngại nâng ly uống cạn. Trong men nồng của rượu và khí trời lành lạnh, Chí Dĩnh bỗng chạnh tủi thân. Không nén lòng rung rung nước mắt. Sao mà buồn quá, muốn khóc quá!

- Ta thật không ngờ ông chủ lại đối xử với cháu và ta tệ như vậy.

Gấp một con tôm to bỏ vào chén Chí Dĩnh, như cay đắng, ông nói giọng ghen ngào:

- Bao nhiêu năm ta dùng hết công lao cống hiến cho công ty. Cuối cùng cũng không bằng được một con nhãi ranh chưa sạch máu đầu. Thử hỏi, tư cách gì nó ngồi trên đầu, trên cổ đám nhân viên già như bọn ta chứ?

Thì ra bác ấy cũng như mình, cay cú chuyện ông đưa Tú Văn lên nắm quyền toàn công ty. Chí Dĩnh chợt hiểu nỗi buồn của ông và bỗng thấy mình đồng cảm. Như hai người trong cơn hoạn nạn, trên một chiếc thuyền, anh thở ra một hơi dài:

- Cháu cũng không hiểu nổi. Hư hỏng hoang đường như cháu bị Ông ghét chẳng nói làm gì. Đảng này bác và các nhân viên khác rất tận lực, tận tâm mà không lẽ?... Con bé đó biệt có tài vì sao?

- Biệt tài!

Chiếc môi trề dài bật lên một tiếng xì mai mỉa, ông Phú nhún vai cười.

- Biệt tài nịnh thì đún g hơn. Chí Dĩnh à, ta thiệt là tức giùm cho cháu. Con trai mà phải cúi đầu trước một con ranh như vậy.

Đừng hòng.

Chí Dĩnh bỗng tức lên, hai mắt trợn, anh hét:

- Con ranh đó đừng hòng nắm được cháu dù là một cọng tóc trên đầu.

- Nhưng... toàn bộ tài sản và quyền hành công ty đều nằm trong tay nó, cháu làm sao mà không lệ thuộc, phục tùng?

Như không biết lòng Chí Dĩnh là lò lửa đang âm ỉ cháy, ông tạt vào một góc đầu.

- Cháu thà bỏ tất cả chứ không đời nào tuân theo lời Tú Văn đâu.

Giật mạnh nắp lon bia, Chí Dĩnh tu một hơi cạn sạch. Hai mạch máu ở thái dương giãn giãn, hơi nóng bốc bùng bùng, anh không hiểu vì rượu hay vì giận nữa.

- Có chí khí, có chí khí lắm!

Như hải lòng, ông Phú vỗ tay khen, rồi bất chợt nghiêm giọng, nhìn thẳng mắt anh.

- Cháu có biết mình làm vậy là ngu ngốc lắm không?

- Ngu ngốc!

Lon bia vừa chạm môi đã đặt xuống bàn, Chí Dĩnh nhú mày không hiểu.

- Phải, ngu ngốc, đại ngu ngốc.

Nhẹ gỡ lon bia ra khỏi tay anh, ông Phú uống một hơi rồi mỉm cười:

- Việc gì phải bỏ đi, cháu phải biết gia tài đó là của mình. Là không thể cho một cô ả không đâu từ trên trời rơi xuống chiếm đoạt một cách dễ dàng như vậy.

Đúng vậy! Chí Dĩnh nhẹ gật đầu chợt tỉnh. Không tham phần của cái kia, nhưng lời ông PHú ngẫm ra có lý. Tại sao anh lại bỏ quả PHần gia tài đó là

của anh. Của anh kia mà.

- Nhưng... Ông đã viết di chúc để lại cho Tú Văn rồi, làm sao cháu...

- Đừng lo, bác sẽ ủng hộ cháu hạ đo ván Tú Văn, giành phần gia tài về cho cháu.

- Thật ư!

Mừng rỡ, reo to, nhưng Chí Dĩnh lại thấy như có gì bất ổn. Anh nhìn ông lạ lẫm.

- Nhưng tại sao bác lại giúp cháu?

- Tại vì ta cảm thấy bất phục con bé ấy và cũng vì... tình bạn của ta và ba cháu nữa Chí Dĩnh à.

Giọng ông bỗng chùng đi, trĩu mến:

- Dù trước đây, mỗi lúc gặp cháu ta vẫn tỏ thái độ rẻ khinh, thù địch, nhưng trong trái tim ta, sâu thẳm tận đáy lòng, bao giờ ta cũng xem cháu như con. Một đứa con bất hạnh, vừa chào đời đã mất hẳn tình cha mẹ.

- Bác...

Sóng mũi cay xè, Chí Dĩnh chớp nhanh mắt ngăn dòng lệ. Thì ra thế gian này anh chưa hẳn là cô độc. Vẫn còn người âm thầm mến thương anh:

- Vậy mà... trước đây cháu lại hiểu lầm, có những lời không phải. Xin bác bỏ qua...

- Đừng nhắc nữa cháu!

Bàn tay ông nhẹ vuốt tóc anh trĩu mến:

- Ta không còn nhớ chuyện xưa. Đừng nản chí, ta sẽ giúp cháu làm lại từ đầu. Sự nghiệp một đời của họ Trần không dễ dàng lọt vào tay phụ nữ đâu.

- Vậy... cháu phải làm sao?

Rất tin tưởng, phút giây này, Chí Dĩnh sẵn sàng đặt cả isnh mạng của mình vào tay ông.

- Cháu phải về nhà chung sống với Tú Văn và phải cố tỏ ra là một người

chồng tốt.

- Ôi!

Giấy lên như đĩa phải vôi, Chí Dĩnh lắc đầu nguầy nguậy:

- Cháu không làm vậy được đâu.

- Cháu phải làm được, nhất định được.

Đập mạnh tay lên vai anh, ông khẳng định từng lời chắc như đinh đóng cột.

- Bởi đây là một trong những bước của kế hoạch giành lại gia tài của cháu.

- Cháu không hiểu!

Chí Dĩnh ngơ ngác.

Ông Phú nhẹ mím cười:

- Muốn vờ mờ, hồ thường thu mình lại, cái chân lý giản đơn ấy cháu không biết hay sao?

- Nghĩa là...

- Nghĩa là ta không được làm cho Tú Văn phải nghi ngờ. Nghe lời ta, cháu phải trả về làm một người chồng tốt. Cố chinh phục cho được trái tim nó.

- Nhưng...

Đưa tay gỡ tóc, Chí Dĩnh tặc lưỡi do dự:

- Như vậy là lừa dối, là thủ đoạn tiểu nhân. Không quang minh chính đại chút nào.

- Quang minh chính đại?

Nhìn sững Chí Dĩnh giây lâu, ông Phú bỗng phá ra cười:

- Ôi tội nghiệp cháu tôi, nó nhiễm phim kiếm hiệp quá nặng rồi. Thời gian, bốn từ đó không tồn tại nữa đâu. Cháu đừng quên, chính con bé đó đã dùng thủ đoạn, đã lừa mị, mê hoặc nội cháu để cướp trắng gia tài. Nay ta có dờ chút thủ đoạn nào, cũng công bằng thôi, cháu à!

Lời ông Phú phân tích kể ra cũng đúng. Chí Dĩnh cảm thấy phân vân quá.

Anh hoang mang kẻ đứng giữa ngã ba đường. Lừa gạt tình cảm của Tú Văn

anh nghe lương tâm mình cắn rứt. Còn bỏ mặc tài sản của ông... anh lại không đành. Tính sao đây?

- Đừng trả lời vội, suy nghĩ kỹ trên đi rồi nói cho bác nghe cũng được.

Như hiểu được tâm trạng của anh, ông Phú dễ dãi:

- Nhưng bây giờ ta khuyên cháu đừng bỏ đi hoang, hãy về nhà nằm nghỉ. Căn nhà đó là của cháu, không phải của Tú Văn đại gì mà cháu không về chứ.

- Cháu nhức đầu quá, muốn yên tĩnh một mình. Xin phép bác...

Nói rồi, anh đứng dậy bước đi, bỏ mặc ông với đám lon bia nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Không đuổi theo, ông ngồi yên nhìn dáng Chí Dĩnh đi thất thểu. Thằng bé trông cô đơn, tội nghiệp quá! Muốn an ủi một câu, nhưng thôi... Nó tử khắc biết nghĩ suy, tự biết tìm cho mình con đường để đi mà. Trong tim ông, một tình cảm ruột thịt trào dâng. Mười năm rồi, ông hiểu làm một tâm hồn dễ cách xa lãnh đạm. Đáng trách lắm thay!

Nhưng không sao! Đưa tay vuốt mặt an ủi lấy mình. Ông nhủ thầm sẽ bù đắp cho Chí Dĩnh cái tình cảm đã mất đi do bị hiểu lầm trong suốt mười năm đó.

Chí Dĩnh đi đâu mà mãi bây giờ vẫn chưa về nữa? Đưa mắt ngó đồng hồ. Tú Văn nghe nháp nhồm không yên, lòng cuộn một nỗi lo mơ hồ vô cớ.

Nửa đêm đến nơi rồi, sao anh vẫn chưa về? Hướng mắt nhìn điện thoại, cô chỉ muốn quay ngay một số. Nhưng số nào? Cô làm sao biết được địa chỉ của anh, của bạn anh mà tìm chứ?

Anh đi đâu mà cả mô tô cũng boe lại không cần? Có khi nào... Trái tim Tú Văn thót mạnh cùng ý nghĩ. Hai bàn tay xoắn vào nhau trong nỗi sợ mơ hồ, cô lắc đầu nhanh. Nói lớn tiếng trấn an mình:

- Không. Chí Dĩnh không vậy đâu. Anh không yếu đuối chọn cái chết để giải

quyết đầu.

Nhưng... liền sau đó, một ý nghĩ khác lại đến giằng kéo trong trái tim cô.

- Làm sao biết được, con người khi bị dồn đến bước đường cùng thường dễ dàng nghĩ quẩn làm điều nông nổi lắm.

Đừng nghe! Nước mắt chợt lăn dài lên má, chắp tay lên ngực, Tú Văn thành tâm vái Phật trời phù hộ cho Chí Dĩnh. Anh mà có bề nào... lương tâm cô một đời ray rứt.

Tự nhiên hồi hận, cô trách mình quá đáng. Đóa. đây anh như vậy, là con trai sao không tự ái. Thật tâm, vì cái gì mà cô thích ăn thua đủ cùng anh? Đến bây giờ Tú Văn còn chưa biết nữa. Chỉ biết phút giây này, cô thấy lòng mình lo cho anh quá...

Đúng mười hai giờ đêm, cánh cửa chợt xịch mở, rồi một mùi rượu nồng nặc xông vào. Quay đầu nhìn lại, nhận ra Chí Dĩnh, không nén được lòng, Tú Văn chạy xô đến bên cạnh, mừng rỡ:

- Chí Dĩnh, anh đấy ư? Trời ơi, tôi mừng quá!

- Không cần mừng, cũng không cần thương hại nó đâu!

Tay quơ quơ trong không khí một cách vô ý thức, Chí Dĩnh nói bằng một giọng lè nhè của người say.

- Bỏ mặc nó đi. Cái thằng Chí Dĩnh khốn khổ, vô duyên, không cha, không mẹ đó.

Anh đã say lắm rồi! Thở ra một cái nhìn anh, Tú Văn nhẹ diu. đỡ anh vào phòng ngủ. Bước theo cô, anh vẫn nói một cách vô ý thức:

- Ngay cả ông nội, người thân duy nhất cuối cùng trong đời nó cũng bỏ nó mà đi. Cũng thù ghét nó, cũng không thèm quan tâm đến nó nữa. Chí Dĩnh ơi, may thật là bất hạnh, bất hạnh mà!

Lật úp mặt mình xuống gối, Chí Dĩnh bật khóc như đứa trẻ.

Khóc chán chê, anh lại cho tay vào túi móc ra một tấm hình được lồng trong

xâu chìa khóa. Nhìn kỹ, Tú Văn thấy đó là một tấm ảnh chụp hai ông cháu anh lúc còn nhỏ. Ông còn trẻ và rất đẹp trai. Cả hai đều cười rạng rỡ, rất yêu đời.

- Ông ơi, ông thật không hiểu, không hiểu cháu một chút nào. Cháu thương ông lắm, sao ông đành đối xử với cháu như vậy chứ? Cháu không cần, không cần tài sản của ông, cháu chỉ cần ông, cần tình thương của ông thôi. Ông ơi, đừng chết, đừng bỏ cháu.

Sóng mũi cay xè, Tú Văn thấy mình khóc ngon lành theo Chí Dĩnh. Hiểu anh thêm một chút để không còn thù ghét. Để nghe đồng cảm tội nghiệp anh. Một gã con trai cô độc, bơ vơ có một mình.

Để thấy lòng tiếc nói, ngậm ngùi, để hỏi sao lúc ông còn sống không nghe được những lời này? Chắp tay lay ngực, cô như hỏi chốn xuôi vàng, ông có nghe thấu cho tâm sự đáng thương của thằng cháu đại?

Chí Dĩnh đã ngủ say, trong giấc ngủ anh thật hồn nhiên như đứa trẻ. Tú Văn chột chạnh lòng, một cái gì đó thật lạ nhẹ len vào trái tim. Để cô phải cúi xuống cời bỏ giùm anh đôi giày đầy bùn đất. Đi nhúng một cái khăn nhẹ đắp lên trán cho anh, cô nhủ lòng sẽ bỏ qua. Từ nay không kiếm chuyện ăn thua đủ với anh nữa. Để ông được an lòng và để... làm gì... cô cũng không biết nữa. Chỉ thấy nó êm đềm, nhẹ len tỏa khắp châu thân. Bàn tay cô chạm nhẹ xuống mái tóc, anh thật khê khàng vuốt nhẹ.

oOo

Sáng ra, thức dậy với cái đầu nhức căn của một kẻ uống quá nhiều rượu, Chí Dĩnh ngạc nhiên nhận ra mình đang nằm trong một căn phòng lạ.

Ngỡ ngàng đưa mắt nhìn tường vôi trắng xóa, anh cố nhớ chuyện gì đã đến với mình trong đêm qua nhưng không tài nào đoán nổi. Chỉ lờ mờ trong ký ức lời ông Phú bày kế hại Tú Văn, rồi như một màn sương trắng xóa nhòa ẩn hiện.

Đây là đâu? Và ai đã đưa mình về đây? Chí Dĩnh lật người trên nệm nghe toàn thân mệt mỏi rã rời. Cơn khác lại đến cháy khô cả cổ. Lười biếng quá, mi mắt như nhú lại, anh chợt thêm một ly đá lạnh.

- Chí Dĩnh, anh dậy chưa/ Ra rửa mặt rồi ăn điểm tâm đi.

Giọng một người con gái vang lên sát bên. Mở nắp dậy, tròn xoe kinh ngạc. Anh tự hỏi: Sao mình lại mơ một giấc mơ tuyệt đẹp vậy? Đích thân Tú Văn chịu hạ mình, noi cùng anh lời ngọt ngào, thân mật!

- Uống nước đi.

Một ly trà nóng được đưa ra trước mặt, vụng về chạm tay vào, Chí Dĩnh vẫn ngỡ mình chưa thức. Mãi đến khi hớp vội vào miệng ngậm nước sôi cháy lưỡi, mới hoàn hồn hét lên một tiếng. Bao nhiêu nước ngậm vào phun toạt ra ngoài, bắn đầy áo Tú Văn.

- Ấy, từ từ thôi, nóng lắm.

Không giận dữ, không trợn mắt lên, Tú Văn còn chom chớp mắt nhìn anh về quan tâm:

- Có nóng lắm không?

Chép chép cái lưỡi rát bỏng, biết mình không mơ, Chí Dĩnh càng lạ lẫm. Tú Văn muốn giở trò gì Sao dịu dàng thân mật vậy?

- Dậy rửa mặt rồi ăn điểm tâm. Tôi đã bảo con sen chuẩn bị cho anh phần bánh mỳ xúc xích rồi.

Mỉm cười như không để ý đến vẻ mặt của anh, Tú Văn trao cho anh ổ bánh mì.

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 7

Vốn thông minh nên không cần phải nghe nhiều. Thoáng nghe ông Phú tóm tắt mấy câu, Chí Dĩnh đã hiểu ngay sự việc. Giật mình, anh không ngờ vấn đề trở nên quan trọng như vậy. Chả trách Tú Văn và ông Phú cứ quỳnh lên. Không khéo phá sản như chơi! Chí Dĩnh biết rõ điều này khi còn là cậu bé mười sáu tuổi. Ông đã cho anh biết thế nào là kinh tế thị trường, là cạnh tranh, là thủ đoạn tinh vi.

Trước một đối thủ cao tay ẩn như công ty "Lập Quốc". Chí Dĩnh biết mình phải sáng suốt nhiều. Phai bình tĩnh tìm ra đối sách, và nhất là phải tìm ra tên giám điệp bao ngày rồi nằm phục ở công ty.

Việc thứ hai là phai xoa dịu ngay dư luận, làm an lòng các cổ đông trước tin đồn: Công ty "Vạn Thành" có nguy cơ tách làm đôi, bởi cặp vợ chồng Chí Dĩnh- Tú Văn cơm không ngon canh không ngọt. Chẳng biết sẽ ly dị lúc nào.

Vấn đề này, xem ra Tú Văn đã nghĩ đến rồi. Không thì cô đâu triệu tập ngay cuộc họp ký giả quy mô, rồi bảo anh đến dự với tư cách một người chồng như vậy. Kê ra, thì cô ta cũng có tài phán đoán và tính năng động của một nhà lãnh đạo đấy chứ?

Thay bộ đồ ves thật keng vào người, Chí Dĩnh như quên mất ý định sẽ làm

Tú Văn bề mặt trước các phóng viên, bằng cách ăn mặc lố lợng vào hành vi sàm sỡ của mình. Ngập nỗi lo cho công ty, anh bỗng thấy mình có trách nhiệm cùng cô trên một chiếc thuyền giữa giòng đông bão.

- Là anh hả?

Cửa phòng bật mở, vừa nhận ra anh, Tú Văn đứng bật dậy ngay, mừng rỡ:

- Vậy mà tôi cứ lo anh không đến.

Rồi cô nghiêng đầu, ngắm anh, vẻ hài lòng.

- Trông anh hôm nay đẹp trai, lịch sự quá. Chẳng thua ông tổng.

Cô cũng thế! Chí Dĩnh suýt buột miệng khen, may mà giữ lại trong lòng.

Cùng cô bước xuống lầu, Chí Dĩnh như tự hỏi.

- Sao Tú Văn trông đẹp thế? Kiều xa thế? Trông chừng chặc, tự tin nhiều.

Dường như, từ trước đến giờ anh chưa thấy ai mặc ves sang như vậy.

- Chí Dĩnh, có lẽ bác Phú đã cho anh biết tình hình nghiêm trọng của công ty chúng ta hiện nay rồi.

Sắp đẩy cửa bước ra ngoài. Tú Văn chợt dừng chân, ngập ngừng:

- Nên ân oán của chúng ta... tôi đề nghị anh về nhà hãy tính. Ở công ty...

- Ở nhà em cũng không tính được đâu.

Như khôi hà, Chí Dĩnh thích thú nhìn mặt cô khăn trương đầy lo lắng. Thật chẳng giống bà tổng một chút nào.

- Vì sao?

- Vì tôi nghĩ công ty ta có gián điệp của công ty "Lập Quốc" cài vào.

Nên... nhún vai, anh như khổ sở:

- Ân oán đó, đành phải chờ sự việc sáng tỏ.

- Vậy... bây giờ... !

Tú Văn nghe lúng túng:

- Ở nhà chúng ta cũng phải đóng kịch ư?

- Đúng vậy. Từ bây giờ, mời người đẹp!

Khoác tay tự tin bước về chiếc Roil Rol đang nổ chẳng chờ. Là đóng kịch thôi, sao Tú Văn nghe run quá. Hai má nóng bừng, cô thấp bấp tay Chí Dĩnh cứng làm sao, cứ thít lấy tay mình nong nóng...

- Cho xe chạy đi.

Vui vẻ bảo tài xế. Chí Dĩnh quay lại Tú Văn rồi tặc lưỡi.

- Coi em kìa, trắng điểm sao không khéo chút nào, kem đầy ra mắt.

- Thật ư?

Vụng về mở bóp, Tú Văn toan lấy gương soi, nhưng Chí Dĩnh đã đưa tay cản lại:

- Đừng, để đó anh.

Rồi anh cho tay vào túi, lấy ra chiếc khăn tay trắng. Ân cần một cách dịu dàng, anh chấm nhẹ lên mắt cô Một mùi hương quý phái từ bàn tay anh thoảng bay vào mũi, làm Tú Văn phải ngậy ngất nhắm mắt lại.

- Được rồi, trông em hôm nay đẹp lắm.

- Cảm ơn!

Quên mất vở kịch, Tú Văn cúi thấp đầu bên lên.

- Còn khách sáo như vậy nữa!

Nặng khế má cô, Chí Dĩnh cũng nghe lòng trào dâng niềm xao xuyến. Ôi! Kịch hay thật? Sao anh như lẫn lộn? Chị thấy viên tài xế chốc chốc lại đưa mắt nhìn gương chiếc hậu. Ganh tỵ hay chúc mừng? Sao mắt anh mất tự nhiên, kỳ vậy.

- Đến rồi, xuống đi em!

Nhanh nhẩu xuống xe, Chí Dĩnh galand mở cửa xe đúng điệu một người chồng cưng vợ. Nhẹ nã 1m tay dìu Tú Văn đứng dậy, anh mỉm cười cùng ánh đèn flash thi nhau lóe của các phóng viên:

- Xin lỗi, xin lỗi vì để các bạn phải chờ lâu. Nhưng biết làm sao? Bả còn phải trang điểm nữa.

Chưa vào hội trường, giọng Chí Dĩnh đã vang vọng tự tin cùng đám bạn. Nhiều tiếng cười phụ họa theo, Tú Văn thấy mình hôm nay như chìm hẳn trước anh.

- Này Chí Dĩnh, trông vợ chồng cậu đậm đà thân mật quá. Vậy mà... lại có lời đồn, hai người đòi ly dị, chuyện đó là sao vậy?

Một người bạn không hiểu vô tình hay cố ý hỏi to, trong lúc các phóng viên đứng gần sẵn sàng bấm máy nghi âm.

- Là thật đó!

Chí Dĩnh đáp một câu làm Tú Văn rụng cảm tim, các phóng viên cũng quay phắt trở lại. Những đôi mắt to tò mò không giấu giếm. Chí Dĩnh lại trót cho mình một ly rượu:

- Chuyện đó là đích thân mình đề nghị ngay đêm tân hôn đầu tiên. Còn bảo sẽ cho cô ấy một nửa gia tài nếu chịu ký tên vào đơn ly hôn.

- Kết quả thì sao hả?

Một người không nén được chen vào. Chí Dĩnh nhẹ nhún vai nói như hỏi hân:

- Còn sao nữa. Phải làm chủ rẽ chèo queo ngủ trên ghế salon ngay đêm tân hôn.

Rồi anh hạ giọng thì thầm:

- Kể ra thì tôi, chứ cô ta giận tôi đúng hai tuần. Mới năn nỉ huê được đó.

- Nhưng chuyện gì khiến anh đòi ly dị vợ ngay từ đầu vậy?

- Còn việc gì.

Chí Dĩnh như nổi nóng lên.

- Cô ta nhiều người ngưỡng mộ quá mà. Lên xe hoa rồi vẫn có một gã lên gửi thơ tình, hỏi có tức không? Đó...

Chí Dĩnh lại kêu lên, như quên mất mọi người, anh chạy bổ về phía Tú Văn:

- Vừa xong ra là có người đến nói chuyện rồi. Tú Văn, ai vậy?

- Có ai đâu?

Tú Văn ngơ ngác quay đầu lại. Chí Dĩnh mặt hầm hầm:

- Em đừng chối, rõ ràng, anh vừa mới thấy hấn đứng đây mà?

- À, chỉ là một người hỏi thăm về buổi chiều đái hôm nay thôi. Lúng túng Tú Văn không kịp vào vai diễn. Chí Dĩnh lại nắm tay cô, lôi về phía mình:

- Bao nhiêu người không hỏi, sao chỉ hỏi một mình em?

Rồi anh chỉ tay vào chiếc ghế.

- Ngồi xuống đó, cấm đi đứng lung tung. Ăn gì cứ nói anh lấy cho.

Thì ra Chí Dĩnh là người đàn ông có máu ghen! Đám đông thở phào vỡ lẽ, cùng lúc các phóng viên nghe thất vọng tràn trề. Chẳng có tin gì để noi, để giật gân cho bài báo ngày mai. Vậy mà... tin tình báo lại nói... Giữa vợ chồng họ có nhiều ân oán, ly kỳ lắm.

- Ăn đi em!

Chí Dĩnh đem đến cho Tú Văn một đĩa đầy beef-steak.

- Món mà em thích đó.

Rồi anh hạ giọng:

- Đừng đi đâu, cũng đừng ăn nói lung tung, cứ mặc tôi giải quyết nghe chưa?

- Dạ nghe!

Thốt xong lời dịu dàng, Tú Văn nghe xấu hổ quá. Chẳng dám ngẩng lên, cô nhỏ nhẹ ngồi ăn đĩa thịt. Chí Dĩnh lạ bỏ đi, giọng anh cười lớn nghe đầm ấm, và thu hút lạ. Lần đầu tiên, Tú Văn thấy anh có duyên ăn nói.

Thật ra, Chí Dĩnh rất bản lĩnh, rất nam tính và rất có tài. Dõi mắt theo anh, Tú Văn nghe lòng dâng tràn nể phục. Anh thông minh, nhạy bén, biết ứng xử nhanh mọi tình huống. Cương vị tổng giám đốc này phải thuộc về anh mới đúng. Tự nhiên, Tú Văn muốn cải lời di chúc, muốn nhường ngay cái cương vị ấy cho anh. Mình dù sao cũng là một con bé bán hoa hồng. Chuyện nhỏ đã lúng túng vụng về rồi.

Chí Dĩnh coi vậy mà có khiêu đóng kịch ghê! Y như thật, đôi mắt cứ trợn lên, hung dữ. Tú Văn lại nhớ đến vẻ mặt anh lúc nãy. Báo hại biết chỉ là đóng kịch cô cũng sợ run lên. Chẳng biết ngoài đời, khi yêu anh có nghe không/ Chà! Có một người chồng Hoạn Thư như anh vậy, chắc là khổ lắm. Tội nghiệp cô gái nào...

Đang suy nghĩ miên man, chợt có cảm giác bị ai nhìn đăm đăm. Tú Văn ngẩn ngầu lên, rồi cau mày khó chịu. Sao hắn cứ mãi nhìn cô chăm chú vậy? Hắn là ai? Tú Văn hoàn toàn không biết. Chỉ thấy hắn khá đẹp trai. Từ đầu tiệc đến giờ không chuyện trò cùng ai, cũng chẳng ăn uống gì. Chỉ muốn gặp cô hỏi một câu rồi bị Chí Dĩnh ghen. Hắn lặng lẽ đến góc quầy ngồi uống rượu. Thỉnh thoảng lại ngược nhử cô một cách chăm chú và lộ liễu.

Hắn không phải phóng viên! Tú Văn dám khẳng định điều này, không chỉ vì hắn đi lặng lẽ một mình, không máy ghi âm, không máy ảnh. Linh tính cho cô biết, hắn là một nhân vật quan trọng trong buổi tiệc hôm nay.

- Chào!

Thấy cô ngược nhìn mình, hắn đưa một cánh tay lên chào, rồi nhảy xuống ghế. Cầm theo một ly rượu, bước lại gần cô, hắn mỉm cười.

- Người đẹp cụng ly chứ?

- Tất nhiên rồi!

Thoáng ngẩn ngừ. Tú Văn nhẹ chạm ly mình vào ly hắn.

- Xin lỗi anh là...

- Robert Hải...

Một danh thiếp mạ vàng được trình trọng chìa ra trước mặt Tú Văn. Đôi mắt cô như tối xầm đi, hốt hoảng khi dòng chữ: Tổng giám đốc công ty Lập Quốc, đập nhanh vào.

- Ô, thì ra... hân hạnh qua!

Bối rồi, vụng về, Tú Văn chỉ biết chìa tay theo lịch sự sẽ giao. Đầu óc quay

cuồng tìm phương án đối phó. Tính sao đây? Tự nhiên nghe run sợ, mất lòng tin, cô đảo mắt nhìn Chí Dĩnh. Cách nào cho anh biết, đối thủ đáng gờm đang ở đây, trước mặt mọi người.

Hướng mắt theo Tú Văn, thấy Chí Dĩnh đang mải mê chuyện rò cùng một mỹ nhân trên sàn nhảy, Robert Hải khẽ nhếch môi cười. Nụ cười như mai mĩa dưới hàm râu con kiến:

- Cậu Chí Dĩnh nhà ta xem ra phong lưu, bay bướm quá. Hẳn không ít thì nhiều cũng làm cho cô bực lắm.

-Ồ, không đâu!

Rất cảnh giác. Tú Văn che dấu vẻ bối rối bằng cách hợp nhẹ một hơi rượu, mỉm cười:

- Tôi hiểu và thông cảm cho chồng tôi lắm. Tại bọn họ thôi, đâu phải lỗi của anh ấy.

- Bảnh lĩnh, cao cường lắm!

Nhẹ vỗ hai bàn tay vào nhau, Robert Hải cười lớn tiếng.

- Thật không hổ danh bà tổng. Nhưng...

Đôi lông mày chột nhau, Robert Hải găm giọng nói:

- Cô qua mặt được ai chứ không qua mặt được Robert Hải này đâu. Đừng tưởng tôi không biết gì chuyện chồng hờ vợ tạm của cô. Không hẳn tôi nhường lại các cổ phần công ty lại cho tôi khi còn có giá. Đừng để nó trở thành đồng giấy lộn rồi hời hợt. Cho cô biết, cái trò hợp ký giả này chỉ che mắt được trẻ con thôi. Trong tay tôi có đủ đầy bằng chứng về cuộc hôn nhân kỳ lạ giữa Chí Dĩnh và cô. Tôi không muốn tôi kể rõ cho mọi người cùng nghe chứ?

Tiếng cười và giọng nói hơi to của Robert Hải đã thu hút được sự chú ý của nhiều người. Một số phóng viên đã nhận ra anh, len lỏi tiến lại gần. Chắc sẽ thu nhập được một vài tin quan trọng lắm.

- Sao?

Như một kẻ nắm chắc ohàn thắng trong tay, Robert Hải cười ngạo mạn.

- Ba mươi tỷ để mua lại năm mươi phần trăm cổ phần công ty "Vạn Mã".

Cái gì nghe cũng khá hấp dẫn đấy chứ? Chần chừ gì mà chẳng gật đầu đi.

Thật sự tôi đang nóng lòng chờ chữ ký của cô ngoài tiền sảnh đấy.

Ba mươi tỷ! Hừ, cái giá chỉ bằng đúng mười phần trăm giá trị thật của công ty mà hần bảo lời. Chắc tưởng cô con nít không biết gì rồi tự hoành hoành mưa gió sao? Bậm môi Tú Văn nghe nan giải. Trách mình non tay ắn, để hần dùng gậy cô đập lưng cô đau như vậy. Giữa đám đông ký giả này. Chỉ cần một sơ xuất nhỏ, "Vạn Mã" sẽ phá sản ngay lập tức, sau hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Nhưng có thật hần biết được tẩy của mình với Chí Dĩnh không? Tú Văn cảm thấy nghi ngờ. Chuyện ân oán trẻ con đó, ngoài cô, Chí Dĩnh và Hảo Mỹ ra, làm gì có người thứ tư biết chứ? Hay là cứ giữ vững, làm cứng với hần?

Song... thái độ của hần tự tin quá! Làm căng lỗ hư chuyện lớn thì sao?

Không hiểu được, đây là sự nghiệp một đời tâm đắc của ông.

- Nếu cô không cho là có bằng chứng, hần cô cho Robert Hải này chỉ biết hù xuông. Thì đây, cuốn băng video này liệu có thể chiếu cho đám ký giả xem.

Cảnh cô bị Chí Dĩnh dùng con béc giê nhóc trên cây. Chắc là vui lắm đó.

Vừa thoáng nhìn thấy cuốn băng. Tú Văn đã nghe tái mặt. Đúng rồi, đúng là cuốn băng của cô rồi. Cây ký lăm, tận trong két sắt, làm sao Rober Hải tìm ra được? Lẽ nào Chí Dĩnh nói không sai, trong côn g ty có gián điệp? Mà tên gián điệp này, nếu có phải là người thân tín lăm của cô, của công ty Ai thế nhỉ? Quên mất nỗi lo trước mắt, óc Tú Văn loay hoay lo đi tìm tên gián điệp.

- Quyết định đi chứ! Tôi không có nhiều kiên nhẫn để đợi đâu.

Nóng lòng trước vẻ chần chừ, chậm chạp của cô, Rober Hải lên tiếng giục.

Cuốn băng thấy thấy trên tay như khiêu khích sự chú ý của mọi người.

Quyết định ư? Tú Văn như sắp khóc đến nơi. Mang tâm trạng của người bị dồn vào tận trần tường, Tú Văn nhắm đôi mắt lại, toan giật đầu bừa cừu nguy thành thế. Chợt...

Bóp một cái, mở mắt ra chưa kịp hoàn hồn đã thấy Chí Dĩnh lù lù xuất hiện ngay trước mặt. Dù nhắm mắt lại, Tú Văn vẫn đoán Chí Dĩnh vừa tát cho Rober Hải một cái nên thân. Trời ơi! Nguy mất! Sợ hãi, cô nắm áo anh nhẹ giật. Cách nào cho anh hiểu, hắn hiện đang là đối thủ, đang nắm con ách chủ bài.

- Đang ra đi!

Không cho Tú Văn mở miệng. Chí Dĩnh gạt mạnh tay, hất ngã cô dúi vào một cạnh bàn đau điếng. Mặc cho xung quanh dậy lên tiếng càu nhàu, trách mình thôi bạo. Chí Dĩnh một tay nắm cuốn băng video, một tay tháo bỏ ruột băng, mặt hầm hầm giận dữ. Đôi mắt long sòng sọc anh như sắp giết Robert Hải chết đến nơi.

- Tên khốn này, lần này là lần thứ mấy mày đến uy hiếp vợ tao rồi hả? Lần trước gãy hai cái răng chưa tổn, giờ lại đem trò này tái diễn nhằm uy hiếp Tú Văn à?

Có chuyện gì thế nhỉ? Câu nói sao mập mờ. Đám đông hiếu kỳ bắt đầu vây quanh lấy hai người. Hiểu ý định Chí Dĩnh muốn làm gì, không để Robert Hải kịp mở lời, Tú Văn vời ôm mặt khóc thút thít khóc:

- Vậy ra, anh đã biết rồi ư?

- Biết, biết cái con khỉ.

Quay lại quát lớn vào mặt Tú Văn. Chí Dĩnh ném mạnh cái hộp băng không xuống đất rồi dùng chân dẫm nát.

- Một lát về sẽ tính với cô, còn bây giờ là chuyện của tên này.

Tóm lấy cổ Robert Hải, Chí Dĩnh lay thật mạnh.

- Toan đem cuốn băng tổng tiền vợ tao và? Vô ích thôi. Mặc dù tao biết rõ,

cô ấy đã thất tiết với mày, song không vì vậy mà tao ly dị cô ấy đâu. Đừng vọng tưởng.

oOo

Choáng váng bất ngờ. Không chỉ Tú Văn và đám đông hiếu kỳ vây quanh đó. Mà cả Robert Hải cũng không ngờ Chí Dĩnh sử dụng độc chiêu này để hạ mình. Bởi... cả đám đông không một ai tỏ chút nghi ngờ... Cái chuyện nhục nhã, động trời kia, nếu không có, Chí Dĩnh đời nào dám nói ra.

Thế là bao nhiêu khinh bỉ căm thù lập tức đổ dồn sang Tú Văn và Robert Hải. Trong phút chốc, Chí Dĩnh trở thành kẻ đáng thương. Nhiều bàn tay nhẹ đặt lên vai anh, cảm thông chia sẻ...

Phần Tú Văn, sau phút bất ngờ, hoang mang và giận dữ, cũng tự phải thừa nhận với lòng, kẻ sách anh thật tuyệt vời không chê được. Váo mạnh vào tay để có thể khóc nhiều hơn, cô ghen ngào nắm tay Chí Dĩnh:

- Tha lỗi cho em... chuyện đó thật tình em không muốn. Hắn đã bắt buộc em phải ly dị để công ty "Vạn Mã" phá sản. Hắn sẽ cưới em bằng ba mươi tỷ.

Nhưng thật dạ thật lòng em không hề yêu hắn, em chỉ yêu anh.

- Quá đáng, đề tiện lắm rồi!

Đến nước này thì đám đông không còn chịu nổi. Một số cổ đông có mặt cũng bắt đầu nổi giận lên. Nhiều chiếc ly được ném mạnh vào người Robert Hải.

- Hừ! Giỏi lắm.

Biết có thanh minh, giải thích bao nhiêu lời cũng chẳng đem lại kết quả gì, Robert Hải đành phải hậm hực bỏ ra về. Không quên ném lại một câu hăm dọa.

- Cứ đợi đi, Robert Hải này chưa bỏ cuộc đâu.

- Các bạn, các bạn...

Đợi bóng Robert Hải khuất hẳn sau cánh cửa và đám đông dụi bịt lời bàn

tán, Chí Dĩnh mới bước đến đỡ Tú Văn đứng dậy. Đôi mắt đỏ hoe, anh cao giọng với đám đông.

- Xin các bạn trật tự, Chí Dĩnh tôi có đôi lời tâm sự.

Tôn trọng tâm trạng của kẻ đau khổ, đám đông lập tức im hẳn lời bàn tán xì xào. Chớp mắt nhìn nhau, họ cảm động nghe Chí Dĩnh cất giọng buồn buồn.

- Thật ra... tiết lộ bí mật của vợ tôi lúc này, tôi cũng chỉ vì bất đắc dĩ, vì một phút hồ đồ không kìm chế nổi. Nên... mong các bạn thông cảm, hiểu cho tâm trạng của hai chúng tôi và mà giữ kín giùm bí mật này. Dù sao đây cũng là chuyện riêng tư, là danh dự của tôi, của vợ tôi và gia tộc... tôi sẽ vô cùng biết ơn các bạn...

Lời đề nghị thật chân thành, tha thiết và hợp lý. Các phóng viên đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt gật đầu. Ngày mai, báo chí sẽ thiếu một in giật gân câu khách, nhưng bù lại họ đã làm được một việc thiện cứu người.

Lương tâm sẽ thanh thoi và quan trọng hơn là phogn bì Chí Dĩnh đang đích thân trao tặng từng người, nặng hơn nhiều số tiền nhuận bút cho nhà báo.

- Hết chuyện rồi, mình nhập tiệc tiếp đi thôi.

Chai champagne trên tay Chí Dĩnh bật tung nắp. Tiếng ly lại lách cách và vào nhau rộn rã. Thức ăn dọn ê hề, buổi tiệc dường như bây giờ mới đi vào phần chính.

Khá lắm anh bạn trẻ! Nép mình ở một góc tường, ông Phú cầm camera quay lại không sót một tri tiết nhỏ nào. Đôi mắt sáng long lanh, ông dường như rất hài lòng thấy Chí Dĩnh mời Tú Văn nhảy bản slow. Chúng đã ngà ngà say, ửng hồng đôi má. Nhưng... say rượu hay say đắm tình nhau? Ông còn chưa biết được...

oOo

Reng, reng, reng...

Chuông điện thoại lại đổ lần thứ ba, nghe giục giã nhưng Chí Dĩnh không

buồn trở dậy. Trùm kín đầu trong lớp chăn dày. Bịt kín hai tai anh chỉ mong được ngủ tiếp. Mi mắt dán vào nhau, cơ thể rã rời, chưa bao giờ Chí Dĩnh nghe mệt mỏi và lười biếng dường kia.

Nhưng... bên kia đầu dây điện thoại, kẻ gọi dường như hạ quyết tâm, cố tình bắt anh phải tiếp chuyện. Nên... gần hai mươi phút qua rồi, chuông vẫn reo dồn dập, uể oải nhào người qua bàn với điện thoại. Vừa cầm lấy ống nghe đã nghe hồn vía rụng rời. Chiếc mền tuộc xuống lưng, hai mắt tròn xoe, anh ngỡ ngàng nhận ra thân thể mình trông trơn khác lạ. Cạnh bên, phần giường bỏ trống, chiếc nệm lún sâu một đường dài còn ấm hơi người. Chúng tỏ, đêm qua, anh đã không ngủ một mình.

Hay nói đúng hơn là đêm qua, anh đã cùng chăn gối với một người con gái.

Tú Văn chẳng. Chí Dĩnh bỗng rùng mình kéo tấm chăn lên ngang ngực.

Chiếc điện thoại rời khỏi tay buông thõng trên mặt đất. Anh đã nhớ ra rồi...

... Đêm qua anh đã uống rất nhiều. Không phải buồn cũng không phải chán đời mà vì một niềm hưng phấn kỳ lạ dâng trào không kìm chế được. Trong trận chiến cùng với Robert Hải anh đã thắng 1-0, và đặt biệt một phút tình cờ anh đã quật ngã được Tú Văn bằng một cú phạt đền tuyệt đẹp.

Đẹp đến bất ngờ, đến nổi, Tú Văn không tài nào chờ kịp. Cuốn băng video đo là cuốn băng khiến anh bao ngày nơm nớp sợ lo phải lệ thuộc vào cô, trong chớp mắt đã bị anh phá nát.

Phá một cách công khai trước mặt Tú Văn, mà cô chẳng dám một tiếng can ngăn. Còn ngược đôi mắt nhìn anh nể phục và cảm ơn nữa. Hối không vui sao được?

Trong nỗi vui chiến thắng trẻ con, Chí Dĩnh bỗng thấy yêu đời. Anh muốn ca, muốn hát, muốn ôm tất cả mọi người vào lòng để hôn, để yêu thương.

Anh đã mời Tú Văn nhảy ba bài liên nhau liên tiếp. Mọi người không ngờ và anh cũng không ngờ cô nhảy hay đến thế. Bước chân như lướt trên sàn,

trong men sau ngà say, anh bỗng nhận ra, đêm nay Tú Văn đẹp quá!
Đêm dần trở về khuya, tiệc tàn, nhìn lên đồng hồ chỉ đến con số mười hai.
Mọi người lục đục kéo nhau đến từ tạ ra về. Toàn những lời chúc tốt lành và thân mật. Thoáng đâu đó vài câu đùa khiếm nhã làm Tú Văn mặt đỏ bừng xấu hổ và Chí Dĩnh nghe lòng lâng lâng một cảm xúc mới dâng trào.
Mọi việc sẽ êm xuôi, nếu bỗng dưng đừng lời ra hai gã ký giả. Lấy cớ nhà xa không thể lái xe về trong lúc chéch choáng say, họ xin được nghỉ lại một đêm và dĩ nhiên là... Tú Văn vui vẻ nhận lời ngay.

Dù say, Chí Dĩnh vẫn nhận ra thâm ý sâu xa của họ. Muốn dò xét tình cảm thật của anh và Tú Văn đấy mà. Và... Tú Văn cũng như anh, nhanh chóng nhận ra ý đồ của họ. Nên.. chỉ với một cái nháy mắt ngầm ra hiệu, anh và cô đã hiểu ý nhau. Màn kịch được diễn ra dài từ nhà hàng về đến "Tiểu Lý Đình".

Tú Văn đã vào vai một cô vợ yêu chồng xuất sắc. Cô nhúng khăn lau mặt, pha trà cho anh chẳng thua kém bất cứ người vợ dịu dàng nào trên thế gian này. Và... anh cũng thế, cũng vào vai chồng rất ngọt. Thoáng chút lả lơi, sàm sỡ, báo hại mặt Tú Văn cứ đỏ bừng lên.

Đêm qua Tú Văn phải ngủ lại phòng anh. Một căn phòng được trang trí gợi tình, gợi cảnh, dễ khiêu gợi lòng ham muốn. Nằm áp trên giường, nghe tiếng máy điều hòa êm êm chạy, nhìn Tú Văn lúng túng ngượng ngịu ngồi trên ghế salon Chí Dĩnh không sao ngủ được.

Anh nhớ lời bác Phú, nhớ bọn đàn em bảo mình phải làm gì. Rồi mỉm cười nhớ đến lần tranh cãi của mình với Tú Văn để chột nghe lòng mình thanh thản. Dường như bao ân oán thù hằn của nh và Tú Văn phút giây này xóa sạch.

Ngập trong trái tim anh một rung động mơ hồ. Anh nghe nhớ, nghe thèm nụ hôn hôm nào đã cướp của cô Đam mê, mãnh liệt quá. Một cái gì trong anh

thôi thức. Nó dường như muốn bắt anh phạm tội. Bắt anh làm điều thất kính với Tú Văn.

Nhưng... đồng thời cũng có một cái gì trì kéo, ngăn cản anh trở lại. Dường như là năm ngón tay sắc nhọn của anh. Mà cũng dường như là những giọt nước mắt tràn đầy của cô nhìn anh giá lạnh. Mồ hôi rịn ướt đầm trên trán, lòng dằn lòng Chí Dĩnh nhắm đôi mắt lại, bắt mình phải ngủ say, phải quên cái ham muốn đang dậy lên mãnh liệt trong người.

Rồi anh cứ gchiến thắng được bản thân, chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ, anh bỗng nghe bàn tay ai mát dịu đặt lên trán mình nóng bỏng. Mở mắt ra, anh như giật mình kinh sợ. Trời Tú Văn, sao cô lại ngồi bên anh, dịu dàng, thân mật vậy? Đôi mắt cô rất lạ, mơ màng ve vuốt, những tia nhìn như triu mến. Lẽ nào cả đêm rồi, cô cứ ngồi nhìn anh không ngủ?

- Anh sốt cao quá, cứ nói lảm nhảm giữa cơn mê, làm tôi không sao ngủ được.

Như thế, Tú Văn rút tay mình lại, cúi thấp đầu.

Chom chớp mắt, Chí Dĩnh nghe cảm động. Không chủ ý mà... bày tay anh bỗng tìm lấy tay cô, nhẹ nhẹ vuốt.

- Cô lo cho tôi thật sao?

Không có tiếng trả lời, Chí Dĩnh cảm nhận được những ngón tay cô run nhẹ nhẹ và lạnh giá. Bàn tay trinh nguyên, bàn tay chưa biết tình yêu. Linh tính và kinh nghiệm của một gã đàn ông trả lời cho Chí Dĩnh biết điều này. Tự nhiên nghe trân trọng, yêu thương, anh nâng bàn tay lên môi mình hôn nhẹ. Những ngón tay lại run lên. Run lên nhưng không rút rờ từ chối, để Chí Dĩnh thấy làn môi mình trượt dài trên bàn tay đến khuỷu tay rồi dừng lại thật lâu trên cánh tay trắng mịn. Ngát ngát nghe mùi da thịt Tú Văn ngây thơ tinh khiết như một đứa trẻ.

Vẫn ngồi yên, đôi mắt Tú Văn mở lớn. Cơ thể cô cứng đờ như mất tri thức

và cảm giác. Ngỡ ngày, lạ lắm, cô để anh đặt lên bờ má mìn màng của mình, hơi thở dập dồn thơm mùi nhẵn chín.

Chiếc mũi cà nhẹ lên bờ má mìn, Chí Dĩnh bắt đầu hôn cô một cách yêu thương và trân trọng. Thích thú cảm nhận đôi môi cô ngơ ngác dưới môi mình.

Để anh phải khẳng định một lần nữa với lòng mình. - Tú Văn quả là một cô gái khác người, rồi buông mình vào giấc ngủ sâu, nghe thư giãn tuyệt vời... Ồ, mà Tú Văn đâu rồi nhỉ? Dứt dòng suy tưởng Chí Dĩnh bỗng giật mình, chợt nhớ. Cô đi đâu mới sáng ra đã không thấy mặt rồi? Lẽ nào... Tự nhiên nghe lo trong dạ, Chí Dĩnh mặc vội chiếc áo vào người, bước xuống đất tìm cộ Như quên mất, đây là lần thứ nhất trong đời mình quan tâm đến một người con gái.

Vừa đặt tay vào núm cửa, chợt thấy chiếc điện thoại bị rớt bồng ten dưới đất, Chí Dĩnh bước lại nhặt lên rồi tự hỏi không hiểu lúc sáng ai đã nóng lòng gọi mình lâu như vậy.

Reng, reng, reng...

Như để trả lời anh, như chỉ chờ có thể, chiếc điện thoại vừa đặt vào vị trí đã bật reng chuông. Là Tú Văn ư? Cô ấy từ công ty gọi cho mình? Nghe hồi hộp, Chí Dĩnh cầm ống nghe nôn nóng:

- Alô! Chí Dĩnh đây... là mày ư? Mới sáng đã gọi dậy gì sớm vậy?

Nhận ra giọng gã đàn em trong băng "Quý tộc", Chí Dĩnh đáp bực mình.

Mất nôn nao nhìn ra cửa Tú Văn đâu, sao không thấy bóng?

- Thành công lớn rồi, khao đậm đi đại ca.

Như không biết đến nỗi lòng của anh, gã đàn em cứ thao thao bất tuyệt.

- Thành công cái con khỉ gì, nói lẹ đi.

Bực bội quá, Chí Dĩnh quát to vào ống nói. Nghe giọng gã đàn em chung hững:

- Ủa, vậy là đại ca chưa biết gì ư? Tụi em đã đuổi giùm đại ca con hồ ly tinh cái ấy rồi. Từ nay đại ca cứ sài tiền phugn phi, không bị lo kim kẹp.

Con hồ ly tinh cái!... Chí Dĩnh thoáng hoang mang. Lẽ nào nói... muốn nhắc đến Tú Văn. Như quỳnh lên, anh hỏi gấp.

- Cái gì? Hồ ly tinh cái nào? Phải Tú Văn không?

- Thì còn ai vào đây nữa.

Gã đàn em cười giòn tan trong lúc Chí Dĩnh nghe trời đất tối xầm trước mắt mình. Mồ hôi rơi từng giọt to lăn đầy từ thái dương xuống đất. Phải đàn lòng kìm chế lắm, anh mới nghe, mới hiểu hết lời gã đàn em trong điện thoại.

Không cần cạh5y đi tìm, anh cũng biết Tú Văn bỏ đi rồi. Đi với nỗi đau nhục nhã không nước nào rửa hết. Đi mà lòng căm hận, đầy uất ức. Đi với nước mắt ghen ngào, cay đắng. Trong cô giờ đây, anh khác nào tên Sở Khanh đồn mạt, đê hèn.

Đặt trả điện thoại xuống bàn. Chí Dĩnh thả người xuống salon nghe thần thờ, rời rã. Trước mắt anh hiện rõ như in bóng Tú Văn. Hãy còn ngái ngủ, cô đưa tay cầm điện thoại:

- Alô! Tú Văn đây... xin lỗi ai đầu dây bên kia vậy?

Đáp lại giọng nói dịu dàng của cô sẽ là từng tràng cười khả ố của bọn "Quý tộc". Bằng cái giọng ma cô, kể rõ cho cô ghe cái mưu kế của chúng đã bày ra. Rằng anh chỉ muốn chiếm đoạt cô bằng lọc lừa tình toán, toán rằng anh sẽ ly dị cô một ngày gần đây nhất.

- Nói láo! Các người nói láo. Tôi không tin. Chí Dĩnh không phải hạng Sở Khanh. Khốn nạn vậy đâu!

Bịt chặt hai tai, cô hét to rồi đập mạnh điện thoại xuống bàn. Nước mắt chảy như mưa, cô không tin sự thật phũ phàng tàn nhẫn đó.

Nhưng... rồi cô cũng phải tin khi tia mắt tình cơ lia qua quyển lịch túi của anh nằm hờ hênh một góc giường. Cầm lấy nó, lật nhanh, cô sẽ đọc được

dòng tâm sự chua cay của anh trong cơn bồn loạn. Quả thật, Chí Dĩnh đã về hòa cùng bọn "Quý tộc" để hại cô.

Không còn gì? Không còn gì để nghi ngờ, cứu vãn. Lòng tự trọng, danh dự của một người con gái bị tổn thương nghiêm trọng. Đã khiến cho cô lẳng lặng chẳng nói một lời bỏ ra đi, sau khi viết lên tường dòng chữ hận thù bằng máu đỏ:

"Khốn nạn, đê hèn! Chí Dĩnh! Tôi quyết trọn đời không tha thứ cho anh."

Tú Văn!

Bàn tay anh nhẽ vuốt lên dòng chữ nghe lòng đau như cắt. Không thể trách bọn đàn em phút giây này anh chỉ có thể trách mình. Trách phút đam mê lầm lỗi đã làm khổ Tú Văn.

Cách nào để tìm cô đây? Tự nhiên Chí Dĩnh nghe lo sợ trong lòng. Đừng né Tú Văn, đừng làm điều dại dột, đừng để tôi phải mất em trong cuộc đời này. Bởi hơn bao giờ hết, anh biết rõ mình không thể sống thiếu Tú Văn.

Như mạch máu ngừng, bỗng tung được vật cản bao ngày, Chí Dĩnh phát hiện được từ tâm hồn mình một điều mới lạ. Anh yêu Tú Văn rồi, không phai bây giờ mà từ lâu lắm. Từ lúc nhốt cô trên cây me, trái tim anh đã bắt đầu nghĩ về cô.

Vậy mà... anh ngu ngốc, anh bướng bỉnh, cố chấp và đầy nông nổi. Tính tự ái và hiếu thắng của một gã con trai đầy lòng kiêu ngạo đã che mờ mắt anh. Anh tự cao, tự đại không muốn mình bị em chinh phục. Tú Văn ơi, làm sao em hiểu được lòng anh giữa phút này?

Lại Robert Hải, lão già giám đốc chết tiệt của công ty "Lập Quốc". Lòng đầy căm giận, Chí Dĩnh chỉ muốn lao ra đồng đập chết hắn. Bởi chính hắn không ai khác đã gọi điện báo tin cho băng "Quý tộc". Còn gợi ý cho chúng cách khiêu khích Tú Văn, chọt cho cô tự ái, bỏ nhà đi.

Nhưng... làm sao hắn biết được âm mưu của anh và băng "Quý tộc" mà gọi

điện? Chí Dĩnh thấy lạ trong lòng. Nhưng phút này anh không còn thời gian và tâm trí đâu suy xét. Chuyện công ty anh gạt sang một bên, bây giờ lòng anh chỉ nghĩ đến Tú Văn, một mình Tú Văn thôi, em ở đâu? Sao bốn quanh anh vắng lặng như tờ...

oOo

Hơn hai giờ đồng hồ uốn cong ba tất lưới Tôn Tàn, cuối cùng rồi Chí Dĩnh cũng thuyết phục được ông Kim, cổ đông lớn nhất của công ty chịu giữ lại cổ phần thêm một thời gian nữa.

Cái gạt đầu của ông nặng hơn vàng, nên không chỉ Chí Dĩnh thở phào nhẹ nhõm, mà hơn ba mươi phòng ban của công ty, này giờ trộm đổi theo diễn biến của câu chuyện qua camera đồng nhảy lên, đập tay vào nhau mừng rỡ, thắng lớn rồi.

Việc ông Kim đồng ý giữ lại cổ phần, sẽ là tấm gương cho các cổ đông khác noi theo. Và như vậy, cũng có nghĩa là nguy cơ phá sản của "Vạn Mã" không còn nữa. Mọi cố gắng của Robert Hải, coi như đi đời, như đổ sông, đổ biển.

Ý nghĩ chiến thắng Robert Hải làm Chí Dĩnh nghe phần khởi nhiều. Quay trở vào phòng giám đốc với cái miệng khô queo, đắng ngắt, anh không vội uống nước mà quay số gọi điện cho băng "Quý tộc". Tú Văn về chưa? Đã hơn một tuần rồi.

Nhưng... vẫn như bao nhiêu lần hờ hững cảm máy lên rồi thất vọng đặt xuống bàn. Câu trả lời giống như nhau: Không thấy, không manh mối.

Tú Văn đi đâu mà biệt tăm âm tín, như thể cô chưa từng tồn tại trên thế gian này? Để lắm lúc một mình trong đêm vắng, anh cứ ngỡ mình gặp cô bằng mộng lưu trai. Băn khoăn mơ hồ, khói sương lãng đãng.

Ngày ngày ra thăm "Tiểu Lý Đình" nhìn những nụ hồng tươi, rung rinh khoe mình trong nắng sớm. Anh nghe nhớ Tú Văn vô hạn. Nhớ giọng cô cười

trong vắt như sương, nhớ ánh mắt lung linh tinh nghịch. Lúc nào cũng trêu người, cũng sẵn sàng tặng anh ba chữ: Đáng đời chưa? Đáng đời thật! Anh đã mắng cho đám "Quý tộc" một trận nên thân, rồi chẳng ngại ngần gì tỏ thật lòng mình cho chúng biết. Để chúng phải quỳnh lên, chạy tìm Tú Văn khắp chân trời góc biển cho anh.

Có lẽ anh sẽ theo chân bọn chúng khoác ba lô cóc lên vai, lang thang tìm Tú Văn như một kẻ si tình chính hiệu. Nếu công ty dừng xây ra biến động. Tú Văn mất tích rồi, mọi việc trong công ty thiếu chữ ký của cô cứ rối bù, bát nháo cả lên. Cạnh đó, tên Robert Hải không ngừng khiêu khích tung những tin bất lợi.

Lúc đầu, Chí Dĩnh toan bỏ mặc công ty nhưng suy nghĩ lại, anh thấy mình không được buông xuôi. Vì ông, vì tình yêu của Tú Văn anh cần phải nắm lấy trách nhiệm này. Để một mai gặp lại, anh không hổ thẹn với lòng, để còn có cái chứng tỏ với cô Minh vốn không chỉ là thằng vô tích sự.

Thế là anh nhảy bổ vào công việc với tất cả kiến thức ông dạy cho anh từ khi còn lại một cậu bé. Cũng may là trước khi bỏ nhà đi. Tú Văn đã kịp đến luật sư lập một giấy ủy quyền tạm thời cho anh làm giám đốc trong thời gian cô đi vắng.

Cạnh ông Phú, cạnh các nhân viên nhiều kinh nghiệm của công ty, Chí Dĩnh đã lao vào công việc với tất cả khả năng và sức lực.. Anh làm ngày, làm đêm không biết mệt, nếu không bao rằng... anh bỗng thấy mình yêu mến và say mê nó.

Y như ông chủ, Chí Dĩnh là một thiên tài kinh tế. Thoáng trong đám nhân viên, anh nghe xì xào lời khen ngợi. Cách mũi phật phòng, anh không vội tự hào, đắc chí. Chỉ nghe mừng, vì từ nay trong mắt mọi người, mình không còn là thằng ăn bám đáng khinh.

Guồng máy công ty đã trở lại hoạt động bình thường, lòng Chí Dĩnh tạm vui

một nỗi lo Để một nỗi lo khác, cuộn tràn, da diết. Tú Văn, em đâu rồi? Có biết phút này lòng anh nhớ thương em vô hạn?

Về đi Tú Văn! Như muốn bật thành lời, trái tim anh thổn thức. Anh sẽ không bao giờ cãi với em như vậy nữa. Sẽ nhịn nhường chịu đựng em hết mực. Về đi, về đi Tú Văn, đừng chơi trò ú tim cùng anh nữa. Có phải là em cũng yêu anh, cũng đang nhớ anh da diết không?

Cánh cửa bỗng mở làm cắt ngang dòng tâm sự, Chí Dĩnh ngẩng đầu lên cau có, bực mình toan mắng một câu. Ai mà vô duyên vậy? Vào phòng người ta không gõ cửa.

Nhugn... anh đã không mắng, cũng như không thể nào mắng nổi. Đáng kể chhông hồ sơ sắp gọn ghẽ trên bàn bị hất văng xuống đất, xỏ tung, anh chạy ào lên mừng rỡ:

- Hảo Mỹ! Ôi đúng là Hảo Mỹ rồi...

Là Hảo Mỹ thật, anh nhận ra ngay đơ. Dù một năm trời sống bên Mỹ có làm nó trắng hơn, mập hơn và lớn nhiều. Nhưng nó vẫn là nó với đôi mắt tròn vo, với mái tóc trẻ con kéo dài ra vôi vĩnh.

- Thì ra em đây chứ còn ai nữa? Anh làm gì mà ôm em chặt cứng, chị Tú Văn đâu?

- Ô, ngồi đi em!

Nghe nó nhắc đến Tú Văn, Chí Dĩnh mới bình tâm lại. Chỉ tay vào chiếc ghế, gương mặt anh khắc khổ, dàu dàu. Tự nhiên nghe thẹn, anh thấy mình lỗi cùng Hảo Mỹ.

- Anh sao vậy?

Ngồi vào ghế, Hảo Mỹ ngạc nhiên nhìn mặt anh đôi khác:

- Hai người thành vợ thành chồng rồi phải không? Có còn gây lộn như hồi trước...

- Tú Văn bỏ đi rồi...

Lấy hết can đảm, Chí Dĩnh buông một câu cắt ngang lời Hảo Mỹ.

- Bỏ nhà đi... ?

Đôi mắt nó tròn tròn ngơ ngác rồi chuyển sang giận bưng bưng:

- Anh lại chọc cho chị tự ái chứ gì? Em biết lắm mà, anh đâu có thương chị Tú Văn. Anh thế nào rồi cũng kiếm chuyện đuổi chị đi. Phải vậy, lúc trước em nói ông gả chị Tú Văn cho anh làm gì cho khổ.

Lời con nít mà Chí Dĩnh nghe thấm thía. Gục đầu vào hai bàn tay không cái, anh nghe từng giọt buồn nhẹ thấm vào tim buồn da diết. Tú Văn ơi... có nói vạ lời xin lỗi, em cũng bỏ đi rồi.

- Kìa, Hảo Mỹ, em đi đâu vậy?

Chợt thấy Hảo Mỹ đứng lên, Chí Dĩnh hốt hoảng chồm theo.

- Em đi tìm chị Tú Văn, em không thềm nói chuyện với anh nữa.

Dừng chân nơi gạch cửa, giọng Hảo Mỹ giận hờn.

- Ồ!

Như nhớ ra điều gì, Chí Dĩnh mừng rơn.

- Em biết nhà Tú Văn phải không? Dắt anh đi với.

- Dắt anh đi để làm gì?

Như không hiểu, như cố tình, Hảo Mỹ hất mặt lên. Chí Dĩnh thú nhận không ngần ngại:

- Để xin lỗi, để năn nỉ Tú Văn. Đi Hảo Mỹ, đừng làm khó anh mà. Dắt anh đi tìm Tú Văn đi.

- Nhưng... anh có yêu chị ấy không?

- Có.

Gật đầu, Chí Dĩnh nói với tất cả thiết tha, mong nhớ:

- Trên đời này ngoài Tú Văn ra anh không còn yêu ai được.

- Thật ư?

Nụ cười mãn nguyện mở tươi trên môi Hảo Mỹ rồi chợt tắt ngấm đi vội vã.

Bởi cũng như anh, nó không biết địa chỉ của Tú Văn. Nhớ ngày xưa, nó và cô đã gặp nhau ở công viên vắng, giữa đêm khuya.

- Không, anh không tin.

Nghe nó nói vậy, Chí Dĩnh lắc đầu:

- Em và Tú Văn thân như vậy, lẽ nào không biết nhà nhau. Đó chẳng qua là em không muốn giúp anh thôi.

- Sao em lại không muốn giúp anh chứ?

Như oan ức, Hảo Mỹ hét to.

- Anh là anh ruột của em kia mà.

- Anh ruột!

Chí Dĩnh nghe tai mình như ù đi. Hai mắt tròn xoe, anh lắp bắp.

- Em vừa nói cái gì Hảo Mỹ?

- Em nói em với anh là anh em ruột. Là anh em cùng mẹ khác cha.

Nhưng chẳng có chuyện gì, Hảo Mỹ đáp tỉnh bơ.

- Anh không tin hả? Em cho anh coi bằng chứng nè.

Cho tay vào túi lấy ra hai con cá bằng cẩm thạch giống hệt nhau. Hảo Mỹ đặt vào tay Chí Dĩnh.

Đúng rồi, đúng là mặt cẩm thạch của mẹ rồi. Chí Dĩnh nhận ra cái mặt dây chuyền hình con cá bị mẻ một góc đuôi mà năm nào mình đã chôn xuống đất. Sao lại lọt vào tay Hảo Mỹ? Và tại sao nó lại có được bản sao giống hệt như vậy? Kỳ lạ hoang mang quá? Thật khó mà tin được.

Như thích thú. Như hài lòng trước vẻ mặt thuỗn ra nga ngác của anh. Hảo Mỹ nở một nụ cười con trẻ. Rồi bằng cái giọng trong veo, cao vút của mình, nó vạch màn bí mật. Cái bí mật làm anh phải mười năm ôm hận, đón đau vát vả cùng ý nghĩ: Ông là kẻ sát nhân. Mà sự thật là...

... Lần thứ bảy được cô thư ký vào nhắc rồi mà ông Kiệt cứ trơ trơ ngồi trước bản hợp đồng không buồn nhắc bút. Cứ như nó là đồng giấy vô giá trị

chứ không phải là mối lợi hàng chục triệu của công ty.

Mà dù cho có đem đến công ty một tỷ tiền lời đi nữa, phút giây này với ông chẳng nghĩa lý gì. Tràn ngập trong trái tim ông hiện tại là Tiểu Huệ. Cô gái mà Chí Đình - thằng con trai duy nhất của ông yêu và nguyện cưới cho bằng được.

Không giống với các tỉ phú đương thời, là một người lập nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Ông chưa bao giờ xem khinh người nghèo khổ, tay lâm chân bần. Dù không ưng bụng lắm khi thấy con say mê cây cỏ cảm ghét thương trường.

Ngày Chí Đình nộp đơn vào đại học nông lâm, ông đã buồn, đã bỏ nhà đi lang thang hết một ngày. Rồi trở về nhà với một tâm trạng hơn hoan, hưng phấn. Thôi, con không nối nghiệp cha, thì ông chờ cháu vậy. Nhất định, trong đàn cháu vài chục đứa của ông, thế nào cũng có một đứa nối nghiệp ông làm kinh tế.

Dòng họ Ông cả đời hiếm muộn, toàn một cây một trái thôi. Nên toàn bộ hân huyết của tổ tiên, của ông giờ đặt cả vào Chí Đình. Không phải tiền, càng không phải công danh sự nghiệp. Chỉ cần nó sanh cho ông đàn cháu nội. Càng đông càng tốt.

Với ý nghĩ đó, mới mười tám tuổi ông đã gấp ghé tìm vợ cho nó. Nhưng... lần nào đưa giai nhân đến nó cũng chỉ cười, cũng lắc đầu, mặc cho ông thất vọng, buồn thiu giận dữ.

Nên lần này, khi được tin nó có người yêu, ông mừng lắm. Năn nỉ xin địa chỉ một người bạn của Chí Đình, ông ăn vận đàng hoàng tìm đến nhà Tiểu Huệ, gặp cha mẹ cô nói chuyện.

Đường xá xa xôi, tí tận Lâm Đồng nhưng ông không ngại. Biết cô xuất thân từ một gia đình chuyên làm rẫy, ông khắp khởi mừng. Đình ninh sẽ chọn được dâu hiền ngoan, chân chất.

Nhưng... bất ngờ, choáng váng thay, hơn cả cảm giác bị phá sản của công ty, ông gục ngã người ra chết điếng. Trời ơi, oan nghiệt quá. Tiểu Huệ là một cô gái tật nguyền. Con bệnh sốt bại liệt lúc nhỏ đã cướp mất của cô một bên chân. Để cô không thể đi đứng bình thường được.

Trở về nhà, nghe chết lịm cả người. Ông quyết liệt từ chối cuộc hôn nhân. Bởi... với sức khỏe như thế, cô sẽ không làm tròn trách nhiệm của mình, sẽ không thể đẻ cho ông đàn cháu đông.

Giữa lúc ông chán chường tuyệt vọng thì Tú Hồng xuất hiện. Cô là cháu gái một người bạn cũ và cũng là ứng cử viên đầu tiên ông dự định trọn làm dâu. Cô đến khóc mách với ông về thái độ lạnh lùng của Chí Đình. Nghe ông bảo, anh đã có người yêu. Một người yêu vừa nghèo, vừa bị tật nguyền. Cô hiểu ký năn nỉ ông cho địa chỉ, diện khiến một lần cho biết.

Ông đã phạm sai lầm, đã cho cô địa chỉ để rồi phải ân hận trọn đời. Bởi trái hẳn với hình thể của mình. Tú Hồng là một cô gái chưa ngoa đánh đá. Để giành giật tình yêu cô đã không tiếc lời sỉ nhục Tiểu Huệ. Mà không hay lúc này cô đã có mang thai với Chí Đình được bốn tháng rồi.

Tự ái, nhục nhã, ê chề, thêm vào bị gia đình ép buộc phải hủy bào thai để giữ gìn danh dự cho dòng họ. Tiểu Huệ chỉ còn một con đường để thoát thân. Bỏ nhà một mình đi lên đất Sài Gòn tìm Chí Đình bàn cách.

Bật hạnh làm sao, cô đến anh đúng vào lúc Tú Hồng sinh nhật. Nát lòng nhìn anh thân mật cùng người con gái khác, Tiểu Huệ bán lao.n cuồng tâm, lao đầu xuống sông tìm cái chết.

Một ngư dân nghèo đã ra tya nghĩa hiệp cứu cô khỏi lưỡi hái của tử thần. Bữa cháo, bữa rau, anh tận tình giúp mẹ con Tiểu Huệ được mẹ tròn con vuông. Cảm nghĩa mến tình. Tiểu Huệ quyết định gởi trọn cuộc đời cho anh, sau khi viết một pho g n thư tuyệt mạng rồi nhờ người trao lại cho Chí Đình.

Trong lúc Chí Đình đau khổ tuyệt vọng ngỡ rằng Tiểu Huệ không còn trên

dương thế. Dốc sức dốc lòng lại tạo giống hồng "Tiểu Lý Đình" vọng tưởng hồn cô, thì trên chiếc thuyền độc mộc, cô cùng Châu Hải - Người ngư dân sống một đời vợ chồng êm ấm và hạnh phúc. Mười ba năm sau họ sanh được một bé gái đặt tên là Hảo Mỹ và cũng là lúc Tiểu Huệ mỉm cười trút hơi thở cuối cùng trên bàn mổ...

Hảo Mỹ kể xong câu chuyện lâu rồi, mà Chí Dĩnh vẫn như đắm chìm trong hư ảo. Đôi mắt xa xăm nhìn vào cõi mộng lung. Anh dường như thấy có một thế giới xa xôi, cha mẹ anh dắt tay nhau hái những nụ "Tiểu Lý Đình" rồi mỉm cười hạnh phúc.

Chí Dĩnh không ngờ mối tình của cha mẹ anh là một bản tình ca tuyệt đẹp. Bản tình ca đã đúc kết nên hình hài tim óc anh. Vậy mà... giọt nước mắt đầu đó chợt rơi. Chí Dĩnh thấy mình nhỏ bé và tẻ bạc quá. Dường như trong cuộc đời mình là một tên vô dụng. Chuyên cư xử vụng về nông nổi để rồi phải sai lầm. Chuyên làm khổ hết người này đến người khác.

Nhớ lại thái độ cư xử tẻ bạc của mình trước đây với ông, ân hận quá không kìm được, anh bỗng bật khóc:

- Ông ơi!

- Chí Dĩnh! Anh sao vậy?

Đôi mắt đỏ hoe vì câu chuyện thương tâm. Hảo Mỹ nắm tay anh ghèn ghèn.

- Anh nhớ ông có phải không?

- Phải! Anh nhớ ông và thấy mình bất hiếu quá!

Đột nhiên nghe thềm được tâm sự. Anh cất giọng thật buồn:

- Giá có thể quay ngược thời gian, anh sẽ không làm ông buồn nữa, sẽ lấy vợ và sanh cho ông một đàn cháu để ông vui.

- Thật không?

Giọng nói trong veo và đôi mắt bồ câu chợt bừng sáng làm Chí Dĩnh thấy

ngghi ngờ.

- Sao con bé lại vui như vậy?

- Anh nói thật đó hả?

Thấy Chí Dĩnh tròn mắt ngó, Hảo Mỹ lay mạnh cánh tay anh hỏi giật.

- Thật.

Ngghi ngờ, Chí Dĩnh gật đầu dè dặt.

- Vậy thì....

Mắt Hảo Mỹ xuất hiện tia tinh nghịch, như hạ giọng thăm:

- Em sẽ cho anh cơ hội, rồi bắt chọt hết lớn.

- Có cái gì sau lưng anh kìa.

Theo phản xạ, Chí Dĩnh quay đầu nhanh nhìn lại rồi sững người ra trên ghế chết trân. Ông linh hiển quá, đang hiện hồn về chứng giám cho anh lời ăn năn, hối hận.

- Ông!

Bờ môi anh mấp máy.

- Con mơ hay ngủ chẳng?

- Không đâu cháu, là thật đó.

Bước lên một bước, ông nhẹ đặt tay mình lên ai vánh:

- Ông đây, ông của cháu đây.

- Ông!

Úp mặt vào lòng ông, Chí Dĩnh thấy mình bỗng khốc ngon lành như đứa trẻ.

Như ngày nào của mười năm về trước mỗi khi anh làm lẩn, được ông nhân từ, đại lượng tha thứ.

Muốn nói với ông trăm ngàn câu hối hận, muốn xin ông một lời tha thứ, nhưng vốn ngôn từ bay đâu hết, để anh mãi thồn thức bên ông, nói mãi chẳng thành lời.

- Vô đi, vô đi, họ đang ở trong đó. Hay lắm, y như diễn tuồng vậy...

Giữa không gian im lặng, bỗng có tiếng chân người lao xao bước. Chưa kịp nhận ra giọng Hảo Mỹ trong veo, cánh cửa đã bật tung. Ông Phú và hơn mười nhân viên của công ty đổ xô vào. Tay người nào cũng cầm theo một đóa hoa hồng đỏ thắm.

- Chụp hình nhanh lên!

Hảo Mỹ lại la to Theo phản xạ, ông Phú bấm máy mà không kịp chỉnh góc độ. Nhưng... Ông biết tấm ảnh này sẽ đẹp, sẽ chân thật lắm. Còn gì thương liêng, đẹp dễ hơn tình máu mủ ruột rà.

- Ông! Họ ăn hiếp mình kia.

Sau phút ngỡ ngàng, Chí Dĩnh sực tỉnh. Anh ngượng ngịu đứng lên, quay lại vào trong hăn dọa.

- Hay là con trừ lương của họ nghe ông?

- Thiệt chẳng có phong độ của một tổng giám đốc chút nào.

Cốc nhẹ đầu anh ông cười độ lượng.

- Coi ông xử lý nè.

Cao giọng ông cười vang:

_ Tăng lương một trăm phần trăm.

- A! Hoan hô.

Những đóa hồng được tung cao trong tiếng cười rạng rỡ. Đám người bước lại gần, nhắc bỗng ông lên, rồi khiêng ông xuống khu sản xuất. Nói hàng trăm công nhân, nghe tin ông còn sống quay về, đang nóng lòng mong đợi.

- Hảo Mỹ!

Chờ bóng ông và đoàn người đi khỏi, Chí Dĩnh nắm lấy tay Hảo Mỹ kéo vào phòng. Đóng chặt cửa, anh nôn nóng hỏi.

- Chuyện này là sao hả?

Đến phút này thì còn giấy làm gì nữa. Ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, Hảo Mỹ nhất nhất kể anh nghe không sót một lời nào.

Thì ra thế! Chí Dĩnh như vỡ lẽ. Tất cả là kế hoạch của ông. Từ việc ông Phú khích anh ở lại đến việc xuất hiện của Robert Ha... Hèn gì không hoàn hảo, khít khao. Cái tên giám điệp của công ty, bây giờ không cần đoán cũng biết. Hẳn chính là ông Phú, là cánh tay mặt của nội anh.

Chỉ duy nhất việc Tú Văn tự ái bỏ đi là nằm ngoài kế hoạch của ông thôi. Và đó chính là lý do vì sao ông xuất hiện khi chưa hoàn thành xong kế hoạch lớn của mình.

Ông đã làm mọi việc rồi beng nhưng Chí Dĩnh không nghe giận. Càng nể phục và kính trọng ông hơn. Người đã cứu với linh hồn bịnh hoạn của anh, còn giúp anh tìm ra hạnh phúc trong phần đời còn lại của mình.

Mắt chợt lóe lên tia sáng, Chí Dĩnh như nhớ ra. Anh đã biết, mình phải tìm Tú Văn ở đâu rồi.

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 8

- Này bà, con Tú Văn nhà mình hôm nay đẹp quá! Cho bà khỏi phải chê, nó là đứa vẹt trỏ ngớ ngẩn xấu nhất nhà.

- Cái ông này, im đi, khôn gkhéo nó nghe được bây giờ. Vẹt trời cũng có lúc trở thành thiên nga vậy.

Vừa đẩy cửa toan bước ra sau, xem nhà bếp chuẩn bị đến đâu rồi, chộp nghe giọng cha mẹ rì rầm tâm sự sau ngạch cửa. Tú Văn bước vội trở vào. Mỉm

cười trước gương, cô muốn một lần nữa kiểm tra Xem con vịt trời xấu xí Tú Văn đã thật sự lột xác thành một thiên nga lông lẩy như cha mẹ vừa khen ngợi?

Đẹp không đẹp, xấu không xấu, nhưng Tú Văn thấy mình rất có duyên, rất yêu kiều lông lẩy trong bộ áo dài bằng gấm Thượng Hải. Bộ đồ truyền thống đặc trưng cho cô dâu trong ngày lễ vu quy. Chẳng là hôm nay đám cưới của cô mà!

Giờ nghĩ lại, cô còn thấy bất ngờ, lạ lẫm hướng hồ gì cha mẹ của cô Cả chòm xóm láng giềng, bà con thân tộc nữa. Ai mà ngờ nổi con bé Tú Văn vô tích sự cứng ngắc như con trai lại len xe hoa sớm hơn cả Linh Chi chị của mình.

Đám cưới lại rình rang nhất xóm, nhất làng với chàng rể là con trai ngài tổng giám đốc của một công ty nổi tiếng. Y như chuyện lọ lem và hoàng tử vậy. Hai năm bỏ nhà đi rồi trở về nhà với đôi bàn tay trắng, thú thật lúc đầu Tú Văn run sợ lắm. Chắc mềm một trận đòn bao nhiêu lời mắng chửi đắng cay chua nghiệt. Nào con vô tích sự, sao không đi luôn đi, còn vác mặt về đây làm gì nữa. Coi chị mày kia, đã ra trường, đã nổi danh rồi.

Phải chịu thôi, Tú Văn cắn răng nhủ lòng nhịn nhục, xin lỗi cha mẹ. Dù sao họ cũng là đáng sanh thành. Có mắng chửi đánh đập cũng chỉ quan tâm lo lắng cho cô Khôn như - Chí Dĩnh kia là hạng Sở Khanh khôn nạn chiếm đoạt cô rồi bẻ cánh bán rau như vậy.

Càng nghĩ càng hận, càng đau. Tú Văn thấy mình đại khờ, ngu ngốc quá, làm bán sống bán chết bảo vệ gia tài sự nghiệp cho người ta... Cuối cùng được cái gì đây? Một nỗi nhọc ê chề không hơn không kém.

Cha, mẹ, con về đây, con biết lỗi rồi, mặc tình cha mẹ đánh mắng. Rất lạ lùng, rất không tin nổi. Dường như sau hai năm bỏ nhà ra đi, cha mẹ cô vụt biến thành người khác. Chẳng những không đánh mắng cô một lời

nào, họ còn mở rộng vòng tay thân ái thứ tha Hai năm dài xa cách, đủ thời gian cho ông bà ngẫm nghĩ, suy ngẫm lại cách đối xử bất công của mình đối với Tú Văn. Con nào cữn glà con, cũng rút ruột bức lòng sanh ra. Sao đứa thương đứa ghét?

Được cha mẹ thương, sao Tú Văn vẫn nghe buồn nghe man mác nhớ. Nhất là những buổi chiều, mọi người ngồi bên cửa sổ, ngắm cánh hồng "Tiểu Lý Đình", lòng cô cứ bồi hồi da diết.

Để giết thời gian, để lòng đỡ quạnh quẽ u buồn, Tú Văn thường ngồi ghi nhật ký. Và chẳng hiểu sao, trong những trang nhật ký cứ thấp thoáng bóng hình. Vừa thân thương, vừa đáng ghét.

Chí Dĩnh đấy ư? Có những lúc giận dữ, cô xé tan những tan đã viết dở để rồi ngày mai lại viết. Sao kỳ lạ vậy? Tú Văn ngơ ngẩn tự hỏi lòng. Sao mình không căm ghét hẳn?

Sao cứ nhớ như in ánh mắt đắm đuối anh nhìn mình đêm êm ái? Dịu dàng, đầm ấm, thân thương quá, làm lòng cô ray rứt mãi không nguôi.

Nỗi đau con gái đã lành theo ngày tháng, nhưng nỗi nhớ con tim cứ ngày đêm thôi thúc cuộn trào. Cứ như muốn bắt cô một lần quay trở lại "Tiểu Lý Đình" gặp anh để hỏi cho ra lẽ. Cô không tin lời bọn đàn em của Chí Dĩnh hôm nào đó nói ư? Không biết, chỉ biết nhiều lần, cô lén đến công ty "Vạn Mã" trộm nhìn anh rồi lủi thủi ra về trong buồn tủi. Anh đã chẳng còn nhớ đến cô rồi.

Cô giận mình nhiều, trách mình nhiều. Cái con bé Tú Văn thường khi cứng rắn đánh đá thế. Sao bây giờ trở nên dịu dàng ủy mị đến lạ thường. Nghe tiếng lá rơi cũng chạnh lòng buồn, cũng nhớ về kỷ niệm rung rung muôn khóc. Để mẹ mừng, mẹ hiểu làm khoe cùng hàng xóm. Con Tú Văn dạo này lớn rồi, thùy mị, dịu dàng, có thể kiếm cho nó một tấm chồng.

Mình yêu Chí Dĩnh rồi! Tú Văn không sao phủ nhận dù lòng muốn lắm.

Như cô bé Tử Lăng trong "Hãy ngủ yên tình yêu" của nữ sĩ Quỳnh Dao, Tú Văn biết mình đã yêu anh từ lâu lắm, nhưng tự cao kiêu ngạo. Không muốn đánh mất mình.

Nhưng điều này, cô chỉ biết tâm sự cùng quyển nhật ký, và nhủ lòng sẽ ôm đến trọn đời. Đến lúc lấy chồng, cô biết mình cũng sẽ chẳng quên anh, quên cuộc phiêu lưu kỳ lạ của đời mình à sẽ không bao giờ hối hận. Tình yêu là vậy đó! Là khắc khoải, dớn đau, êm ái. Đáng cay, lãng mạng, phải chăng là quy luật của cuộc đời.

- Tú Văn, xong chưa em, đàn ông đến!

Tám rèm thưa khẽ lay động rồi Linh Chi hốt hải chạy vào. Cây lược rơi nhanh xuống mặt bàn, Tú Văn nghe trống tim mình đập mạnh. Hai bàn tay toát mồ hôi lạnh, hệt như hôm nào cô đang ngồi chơi với mẹ trên ghế xích đu, bỗng thấy anh và Hảo Mỹ bước vào.

Trái tim cô như lúc này đây, thót đau trong lồng ngực. Mặt tái xanh, không nói một lời, dù lòng rất muốn mừng Hảo Mỹ.

Anh đã ở lại, đã trò chuyện với mẹ rất lâu về một điều gì đó. Để sau khi anh đem cuộn băng video trao trả. Và cũng thích là nhờ quyển nhật ký này mà anh tìm được địa chỉ của cô.

Mẹ đã đặt nhẹ bàn tay cô vào bàn tay Chí Dĩnh, trong lời bàn tán xôn xao của họ hàng thân tộc. Thoáng trong lời khen dành cho bó hồng đỏ trên tay cô dâu nữa. Thiệt hiếm khi nào tìm được một lúc hơn mấy mươi đóa hoa cùng một lứa đều như thế.

Họ không biết đấy thôi, để có một bó hồng này, Chí Dĩnh đã phải hơn một ngày tuyển lựa gần một vạn cây hồng ở "Tiểu Lý Đình" cũng như để có được ngày hạnh phúc hôm nay, họ phải trải qua bao sóng gió đáng cay chìm nổi.

Vẫn còn một thắc mắc làm ám ức lòng anh. Đang đi như chợt nhớ, Chí Dĩnh

nhẹ kéo tay Tú Văn hỏi nhỏ:

- Tú Văn, đã thành vợ thành chồng em hãy cho anh biết. Hôm đó thật sự Ổ vườn hoang, em có leo qua đầu anh không?

Lại chuyện này! Lại là nỗi tự ái hơn thua của trẻ con. Tú Văn cảm thấy buồn cười, dù không phải lần đầu, anh theo gặng hỏi cô về vấn đề này.

- Sao hả? Em nói đi.

Chí Dĩnh lại giật tay cô nôn nóng.

- Em có leo qua đầu anh không?

- Em không biết, quên mất tiêu rồi. Dường như có mà cũng dường như không.

Tú Văn cười úp mở. Chí Dĩnh càng sốt ruột:

- Ráng nhớ lại đi, có hay không?

- Quên mất thiệt rồi.

Chớp mắt, Tú Văn cười nũng nịu.

- Mà dù có nhớ em cũng không nói anh nghe.

- Sao vậy?

- Vì đó là bí mật. Bí mật của em, chồng ngốc à!

Sĩ nhẹ ngón tay xuống trán anh. Tú Văn cười khanh khách chạy đi, bỏ mặc Chí Dĩnh hờn, mặt ghệt ra như đứa trẻ.

- Sao thế, nó lại ăn hiếp con à?

Đứng bên trông thấy, ông Kiệt bước lại gần hỏi nhỏ cứu bồ.

- Có cần ông giúp một tay không?

- Làm gì có!

Bị quê vì bị Ông bắt gặp mình mất phong độ với Tú Văn, Chí Dĩnh hất mặt lên.

- Tại con là chồng, nhường không thêm chấp.

- Ồ, chắc vậy!

Cố làm ra vẻ tin anh, nhưng ông vẫn không giấu được nụ cười trong ánh mắt.

- Mà thôi, con đuổi theo nó đi, giờ rước dâu sắp đến rồi.

- Cần gì phải đuổi theo, tự cô ấy cũng biết về mà.

Nói vậy nhưng Chí Dĩnh lại rào bước nhanh. Không khéo lại biến mất tiêu như lần trước thì nguy mất. Đâu rồi nhỉ?

- Xì hù!

Từ trong một lùm cây, Tú Văn chột nhảy vào ra, không giống phong cách của một cô dâu thùy mị chút nào. Tay xoay xoay đóa hồng, đôi mắt sáng long lanh, cô tò mò:

- Chí Dĩnh, anh vừa nói gì với ông mà mắt ông vui vậy?

- Có gì đâu!

Nhún vai, Chí Dĩnh thản nhiên.

_ Chỉ là một tin mừng, anh báo cho ông biết rằng em đã có thai.

- Em có thai! Bao giờ chứ?

Đôi đồng tử mở to, kinh ngạc, Tú Văn há hốc mồm:

- Sao anh dám nói láo với ông vậy?

- Nói láo hồi nào.

Chí Dĩnh nhướn mắt.

- Chẳng phải là sớm muộn gì em cũng có con với anh ư?

- A... anh...

Biết Chí Dĩnh chọc mình, Tú Văn then thùng đánh nhẹ bó hoa xuống người anh tùm tùm cười hạnh phúc.

Lại bắt đầu, lại như thế đó. Giữa cô và Chí Dĩnh không biết rồi ai sẽ thắng cho cuộc đua này. Cứ một - không một - đều, rồi hai - một. Suốt đời đuổi bắt nhau như đôi bướm vàng trên khóm hồng kia. Mãi mãi không nhường nhịn.

- Tú Văn, em nhìn lạ chưa kìa!

Chí Dĩnh chợt kêu nhỏ bên tai, Tú Văn quay đầu lại, bất ngờ má cô chạm phải môi anh để một nụ hôn được bắt đầu trong ánh nắng chiều vừa tắt. Từ đằng xa, tình cờ lia tia nhìn trông thấy, ông Kiệt vội vàng dang tay chặn đoàn người đưa dâu dừng lại. Hạ giọng, bằng một giọng thì thầm, ông bảo: - Im lặng đi, bọn chúng đang hôn..

Thế là những đôi mắt nhìn nhau, cười bên lên. Ôi tình yêu, chuyện bao giờ mới hết... ?

Hạ Thu - 1998

Hết

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 1

Tú Văn vừa xem xong tiểu thuyết "Hãy ngủ yên tình yêu" của nữ sĩ Quỳnh Dao. Cô thấy mình sao giống nhân vật chính tên Tử Lăng của bà ghê!

Tuy không yêu Sở Liêm, người yêu của chị mình để lâm vào cuộc tình tay ba không lối thoát, nhưng hiện thời tâm trạng của cô và Tử Lăng giống hệt nhau.

Đồng là đôi vịt trời xấu xí đầu thai vào một gia đình thiên nga vọng tộc. Mơ mộng, u buồn giữa đời thường để bị xem là gàn dở, vô tích sự trước mặt mọi người.

Mẹ vừa mới nói cô là "con ăn bám" rồi vui vẻ khoác tay chị Linh Nhi ra

Shop thời trang. Cha thì ho xù xụ trên lầu, tối ngày chỉ biết ôm cái tivi và ống thuốc lào, chẳng bao giờ thèm quan tâm đến con cái, gia đình. Chắc ông nghĩ với mấy chục cây vàng của nội để lại kia, đủ để ông nuôi mấy mẹ con cô suốt đời.

Lật quyển nhật ký ra, Tú Văn không hiểu sao mình lại ganh tị với Tử Lăng, cô ta dù sao cũng sướng hơn mình. Bà Quỳnh Dao đã khéo chọn cho cô ta một Văn Phàm đẹp trai, nho nhã. Vừa từng trải vừa hiểu cô ta như vậy.

Còn mình... chống tay lên cằm, hướng mắt qua ô cửa. Tú Văn thầm hỏi đến bao giờ mới được giải thoát đây? Sao cô ước ao, thèm muốn được trở thành con én nhỏ giữa trời cao kia quá. Thông dong, tự tại theo ý của mình, chẳng bị ai bắt buộc.

Cuối cùng rồi Tử Lăng kia cũng đạt thành sở nguyện. Sau bao sóng gió cuộc đời cô cũng tìm được tình yêu hạnh phúc và sự nghiệp cho mình. Từ chú vịt trời đen đũi, vụt lột xác công chúa thiên nga đẹp nhất bầu trời. Liệu rồi mình có giống được Tử Lăng hay không?

Chấm một dấu hỏi to vào giữa trang phật kí, Tú Văn tự cười mình. Lại lãng mạn phi thực tế nữa rồi. Làm sao mà giống được? Cô quên Tử Lăng là nhân vật của Quỳnh Dao, chỉ có trong tiểu thuyết rồi ư?

Trong đầu cô... cô chỉ là một con bé rất tầm thường giữa cuộc đời. Tương lai, sự nghiệp của cô vẫn còn đang mịt mù trước mặt. Có phải tiểu thuyết đâu mà định sẵn được phần kết thật nhẹ nhàng, đẹp lòng người đọc?

Tú Văn à, đừng mơ mộng nữa, mãi mãi mày sẽ là con cú nhỏ bị nhốt trong lồng, rồi chết lặng thẳm trong sự cô đơn chẳng người biết đến.

Không!

Tú Văn chợt hét lên, cô chẳng cam lòng đầu hàng số phận. Cô chợt muốn tìm gặp nữ sĩ Quỳnh Dao, nhờ bà viết tiếp phần tiếp theo của cuộc đời mình. Như Tử Lăng kia vụt thoát kiếp vịt trời, làm thiên nga sải cách bay

tìm về khung trời mình yêu thích.

oOo

Không có bà Quỳnh Dao, không có một văn sĩ nổi tiếng nào ở gần đây cậy nhờ, Tú Văn quyết định, tự cô sẽ viết tiếp cuộc đời mình. Bằng cách làm một cuộc phiên lưu vào cuộc sống.

Sáng nay sau khi nghe mẹ dứt khoát lập trường, một hai nếu không theo ngành du lịch của chị Chi, thì phải học y làm bác sĩ. Tú Văn đã biết sẽ phải làm gì để tự cứu lấy mình.

Bác sĩ là một ngành cao quý. Tú Văn biết và tôn trọng nghề này lắm, nhưng tôn trọng và bộp chộp nông nổi Tú Văn hiểu mình không thể là bác sĩ.

Không bỏ quên dao kéo trong bụng bệnh nhân, cô cũng giết họ chết bởi cho nhầm tên thuốc mất.

Chờ cho bóng mẹ khuất xa xa cuối con đường, Tú Văn lập tức khoắc chiếc túi lên vai. Trèo qua cửa sổ, men theo đường ống thông hơi, đu toòng teng như một chú thạch sùng, cô tụt dần xuống đất.

Có thể mở cửa rào, đường đường chính chính, ung dung bước ra, nhưng Tú Văn không thích thế. Trèo qua cửa sổ ở độ cao gần hai mươi mét như vậy, trong trạng thái lửng lơ, cô thấy thú vị hơn.

Đã bảo trốn nhà đi, ít ra cũng cho mình chút cảm giác hồi hộp, căng thẳng chứ? Người đi đường nhìn cô với vẻ lạ lùng lắm. Nhưng nhầm nhò gì, Tú Văn này không sơ đâu.

Các túi vải nhẹ bồng trên vai, Tú Văn bước thong dong qua lộ. Mắt hát cao, nhún nhảy theo mỗi bước đi, cô thở thật sâu như lần đầu được thưởng thức không khí tự do ngoài trời vậy.

- Coi cô ta kìa, bụi ghê chưa?

- Trông cũng hay hay đó chứ?

Có hai gã thanh niên đi ngược chiều, thấy Tú Văn vừa đi vừa ăn trái chuối

chiên, quay nhìn nhau rồi gật đầu bàn tán. Họ nói to đến nỗi cô cũng có thể nghe. Nhưng vẫn phớt lờ. Tú Văn không thêm quan tâm đến.

Đây đâu phải lần đầu cô ra đường với cái quần Jean rách tua rua cho người ta bàn tán, xì xào? Đã lâu rồi, như trở thành phong cách, Tú Văn luôn thích mặc duy nhất loại quần Jean bạch phếch bó sát vào người và áo thun rộng thùng thình dài quá gối thôi.

Như vậy trông cô khỏe mạnh, tự tin hơn. Cô ghét nhất là loại quần áo thướt tha, mềm mại, đầy đặn ten màu mè, kiểu cách.

Giày dép dưới chân cũng thế, bao giờ cũng là đôi dép da trắng kiểu thô có dây buộc phía trên. Từ nhỏ đến giờ, chưa một lần Tú Văn ghé mắt nhìn qua hàng giày dép cao gót. Nhìn thấy chị Linh Nhi yếu điệu bước đi, cô chỉ mỉm nhẹ nụ cười, thương cho đôi bàn chân của chị làm sao.

Càng thương luôn cho tính thích đeo nữ trang của chị. Lúc nào cũng lủng lẳng, cườm xoềng trên người nào vòng xi men, cà rá, bông tai, dây chuyền, nhẫn, lắc. Nói tóm lại, Linh Chi như một người mẫu nữ trang chuyên nghiệp.

Chị đeo vàng lên khắp người mình. Không cần biết đẹp xấu. Chỉ cần nó môden, nặng ký và khiến người ta phải trầm trồ cho sự giàu có của mình.

Phần Tú Văn, ngay từ nhỏ đã có điểm khác biệt với chị rồi. Mà cũng chính vì điều khác biệt này càng làm mẹ ghét cô hơn. Bà bảo, cô làm cho bà xấu hổ, mỗi lần lúc gặp bạn bè. Nhìn hai chị em cô, người ngoài ngõ, Linh Chi là con ruột, còn cô là con ghẻ.

Hăm he, đánh đập, giận hờn, bà chỉ bắt được Tú Văn đeo vào tay một chiếc đồng hồ mà lòng chẳng ưng một chút nào. Ai đời con gái, con đưa lại đòi đeo đồng hồ vó mặt to đùng như con trai vậy. Dây da đen nữa. Thật chẳng đẹp, chẳng có chút thẩm mỹ nào.

Đến năm mười tám tuổi, Tú Văn mới có thêm một món nữ trang. Đó là sợi dây chuyền nhỏ bằng bạch kim. Nó mỏng dính, ngắn ngủi, ôm sát cổ nhưng

Tú Văn thích lắm. Chính tay cô đã mua nó cùng cái mặt nhỏ hình trái tim lồng hạt kim cương bé xíu. Chắc tại nó hợp với phong cách của mình. Tú Văn nghĩ vậy và đeo ngay vào cổ. Bốn năm rồi, từ lúc mua sợi dây chuyền, cô chưa một lần cởi nó ra hay có ý định mua cho mình sợi khác.

- Ê! Muốn chết sao mà đi kiểu gì kỳ vậy?

Tiếng đập tay thật to vào thành xe kèm theo tiếng hét thất thanh của gã tài xế, đã làm Tú Văn giật mình sức tỉnh. Ngẩng đầu lên, thấy gã tài xế trừng mắt giận dữ nhìn mình, Tú Văn sợ quá. Đầu rụt lại, chiếc lưỡi cô lè dài tinh nghịch.

Trời hỡi! Đến nước này còn cười được. Viên tài xế thở ra, lắc đầu ngán ngẩm. Chắc cô ta không biết mình suýt nữa đã bị cán dẹp lép dưới bánh xe.

- Xin lỗi chú!

Như chưa biết sợ, Tú Văn mỉm cười đưa tay vẫy chào người tài xế rồi bước thối lui, không nhìn thấy một chiếc honda đang trở tới.

- Ê... Ê... !

Viên tài xế hét to Chiếc honda lách thật nhanh. Không cán Tú Văn nhưng... lại đâm sầm vào một chiếc xích lô đang lao đến. Hất tung lên, cả hai đồng ngã chổng queo trên mặt lộ.

Chết chưa! Lại là mình! Nhấn mặt nhìn anh thanh niên vì tránh mình phải ngã nằm dài dưới bánh xe, khắp người be bét máu, Tú Văn nghe hồi hận, như muốn bước đến, đỡ chiếc xe, nâng anh dậy nói vài câu xin lỗi, nhưng nhớ đến số tiền ít ỏi trong túi mình, không đủ mua đèn anh ta dù chỉ là một cái đèn, cô đứng lại.

Thở ra một cái, thừa lúc mọi người bận lu bu không để ý đến, cô chuồn thẳng.

Để chắc ăn lần này Thú Văn không đi dưới lòng đường nữa. Mua một cây cà rem, bước hẫng lên lề, cô vừa đi vừa mút. Nghĩ đến những tháng ngày sắp tới

của mình, cô không biết mình sẽ ở đâu, ăn đâu nữa. Làm gì để kiếm tiền đây? Trong túi hiện giờ còn có đúng hai chục ngàn đồng. Đủ để cô ăn quá vất vả mấy ngày thôi.

- Á! Hồng biết đâu, bắt đền đi chị. Chị đá đổ đồ chơi của em rồi!

Một bàn tay chọt ôm cứng chân Tú Văn cản bước. Nhìn xuống, cô thấy nó là một đứa bé. Bên đồng đồ chơi bị đá đổ tùm lum. Nó đẩy dùng dùng làm vạ.

Lại nữa rồi! Nhẹ nhún vai, ngồi xuống bên đứa bé. Tú Văn biết lỗi:

- Chị đá đổ của em rồi hả? Thôi nín đi, chị xin lỗi.

- Hồng, hồng biết đâu. Chị đền đi

Đứa bé không ngừng khóc, quăn mạnh đôi chân:

- Xây lại nhà lâu cho em như lúc này.

Xây nhà lâu ư? Nhẹ đưa mắt nhìn những thanh xếp hình. Tú Văn gật đầu.

Trao cây cà rem ăn dở cho đứa bé, cô ngồi xếp luôn xuống đất.

Như quên mất thời gian, khung cảnh. Tú Văn không ngờ trò chơi ghép nhà lại thu hút mình như vậy. Từng thanh nhỏ, thanh nhỏ đủ màu khếp kít lại với nhau, chẳng mất chóc đã tạo thành một cái biệt thự rất dễ thương, đẹp mắt.

Nếu can biệt thự này thật là của mình. Tú Văn vừa ghép vừa tưởng tượng. T hì chỗ này sẽ là hồ bơi, chỗ này là sân tennis. Vườn hoa kiềng đặt ở đây, có chuồng chim bồ câu và một căn nhỏ nhỏ xiu xinh xinh dành cho chú Mi xù.

- Chị, chị trả lại cho em đi.

Thấy Tú Văn cứ sững người, cầm mãi căn nhà gỗ trên tay, sợ cô lấy mất của mình, thằng bé lại kêu lên.

- Á! Trả lại cho em nè. Đẹp không?

Xoa đầu nó. Tú Văn lại mỉm cười trách mình mơ mộng hão. Tiếp tục bước lang thang tự lúc nào không biết, cô thấy mình đang ở trong một công viên vắng. Không suy nghĩ gì hơn, cô tìm một băng đá trống, tạm cho đôi chân nghỉ mệt.

- Chị Oi! Mua giùm em bạch táo.

Vừa ngồi xuống, chưa kịp thở đã bị một đứa bé bê mâm táo đến quấy rầy. Mới ăn xong chẳng thèm gì, nhưng... thấy đứa bé bung cái mâm nặng quá, Tú Văn mua luôn giùm nó bạch táo tộ Hết năm ngàn, hơi tiếc trong lòng. Nhưng kệ đi, lo gì, tới đâu hay tới đó. Nhòm nhoàm ăn rồi quăng hột xuống sông, ngã lưng dựa vào thành ghế, chân gác cao lên hàng cây kiềng trước mặt mình, nghe gió lùa lồng lộng vào trong tóc, Tú Văn bỗng thấy cuộc đời mình nhàn nhã, sung sướng quá! Ước gì đừng phải làm đừng phải lo, ngày nào cũng nhón nhơ ngắm cảnh, ngắm chuyện đời thế này. Tuyệt làm sao!
oOo

- Ê, dậy đi, dậy đi, mày chiếm chỗ của tao rồi.

Đang ngủ rất ngon. Tú Văn bỗng bị một bàn tay lay dậy. Mở mắt ra, nhìn bầu trời đen kịt trước mặt mình, cô hơi hoảng, nhưng phải ít giây sau mới bình tâm hiểu ra sự việc.

Ăn xong bạch táo, ngắm chuyện đời một lúc không hay nữa. Thì ra buổi tối công viên có một khuôn mặt khác, trái hẳn với ban ngày.

Như quên mất đứa bé đứng trước mặt mình đang gương to đôi mắt. Tú Văn thích thú đảo mắt nhìn đêm công viên yên tĩnh, như một ốc đảo mới hồi sinh, dưới ánh đèn mờ ảo. Công viên giống hệt một khu dân cư nhỏ.

Trong những chiếc mừng giăng lụp xụp dưới tán cây là một mái gia đình.

Cũng có cha, có mẹ, có con cái, có nấu ăn, có sinh hoạt gia đình. Họ là những người vô gia cư trôi nổi bênh bồng vì thiên tai, vì hoàn cảnh. Ban ngày tản đi kiếm sống, đêm lại về đoàn tụ bên nhau đầm ấm.

Hay đây chứ? Bỗng nhiên Tú Văn thêm được giống họ quá. Trôi nổi, bênh bồng đâu cũng là nhà, đâu cũng ấm êm hạnh phúc. Cần gì nệm ấm, chăn êm, nhà cao cửa rộng mà lòng thì chứa những mưu sâu, lọc lừa, gian trá.

- Chị Oi, trả chỗ lại cho em!

Con bé lại run run nhắc, dường như nó buồn ngủ và mệt lắm rồi.

- Chỗ của em ư?

Dứt cơn suy tưởng, nhìn lại con bé trước mắt mình, Tú Văn như ngạc nhiên hơn. Trời ơi, con bé sao mà dễ thương đến vậy? Mắt tròn to, gương mặt bầu bĩnh. Trong chiếc áo cũ rách xác xơ, nó vẫn toát ra một vẻ gì rất thông minh, lém lỉnh. Nó trông cũng khó lớn, mười bốn, mười lăm rồi thì phải.

- Trả cho em đây.

Mỉm cười, đứng dậy, chẳng chút phật lòng, Tú Văn bỗng đi tìm chỗ khác. Được mấy bước, như chợt nhớ ra, cô quay lại, mở túi, lấy chiếc áo mới của mình trao cho nó:

- Cho em nè!

- Cho em?

Con bé ngạc nhiên. Đôi mắt nó tròn xoe như không tin, như cảm động. Hồi lâu mới lắp bắp được vài câu:

- Sao chị tốt vậy? Em đuổi chị đi mà!

- Vì em dễ thương lắm, biết không!

Vỗ nhẹ lên má nó, Tú Văn mỉm cười dõm bước. Đưa bé lại kêu lên:

- Hay chị đừng đi nữa, ở lại ngủ với em.

- Cũng được!

Chẳng khách sáo, Tú Văn trèo lên ghế, nằm xuống cạnh đứa bé. Chật lăm, nhưng nhờ vậy mà không lạnh.

- Chị mới tới đây lần đầu hả?

Đắp chiếc áo của Tú Văn lên cánh tay trần, con bé hỏi:

- Nhà của chị đâu sao không ở?

- Chị bị đuổi rồi.

Nhìn những vì sao nhấp nháy trên cao, Tú Văn nghe gió đêm thổi:

- Bà ấy bảo, chị là đồ vô tích sự.

- Vậy thì tội nghiệp cho chị quá!

Con bé thở ra như người lớn:

- Còn em thì chẳng có mẹ cha gì, chỉ có bà ngoại thôi, bà già lắm.

- Vậy ngoại em đâu?

Tú Văn thắc mắc.

- Bà chết rồi.

Con bé trả lời gọn, tay mân mê chiếc mặt dây chuyền con cá bằng cẩm thạch. Trông đẹp quá! Tú Văn muốn hỏi lại thôi, như vậy đường đột lắm.

- Bảo vệ công viên đến, bà con ơi!

Văng vẳng từ xa tiếng một người đàn ông hét lớn. Cả công viên đang im lìm trong giấc ngủ bỗng rùng rùng thức dậy. Dây mừng bị giật đứt vội vàng, bỗng bẻ nhau, đoàn người rần rần chạy ra giặc đến.

Đang ngơ ngác nhìn đoàn người chưa hiểu ra chuyện gì, Tú Văn đã bị đứa bé nắm tay lôi mạnh:

- Chạy đi chị. Họ đến rồi!

Họ là ai?

Hoang mang chạy theo đứa bé mệt đến đứt hơi. Tú Văn thoáng thấy sau lưng mình ánh đèn phin loang loáng, tiếng tu húýt nghe vang vọng.

oOo

- Gì vậy em? Họ là ai? Sao lại đuổi bắt chúng ta?

Chạy một đoạn xa, thoát khỏi tầm truy bắt rồi Tú Văn mới dừng chân hào hển thở.

- Chị hông biết ư?

Như quá quen với cảnh này, cô bé không thấy mệt. Nó nhẹ rút vai:

- Bảo vệ của công viên đó. Họ không cho chúng ta lấy công viên làm nhà đâu. Vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố.

Ngưng một chút nhìn Tú Văn tối tăm đi thất vọng, nó nói thêm:

- May mà chúng ta nhanh chân chạy thoát, không thì...
- Thì sao?
- Thì đã bị nhốt gọn trên chiếc xe bịt bùng kia, chạy ừ một hơi đến trại xã hội rồi.

Trại xã hội ư? Với Tú Văn nơi này chẳng lạ gì. mấy lần theo đoàn tù thiện, cô từng đến đây cứu trợ rồi. Lần nào đến cô cũng khóc thương cho họ, cũng móc túi lấy hết số tiền có được tặng cho các em bé mồ côi.

Lúc trước, nghe những người quản giáo than phiền, bảo học viên ở đây hay vượt trại trốn ra ngoài, cô vẫn không hiểu vì sao. Họ ngu ngốc quá, có chỗ ăn ở đoàn hoang như vậy còn muốn gì nữa chứ?

Nhưng bây giờ đứng đây, tận mắt chứng kiến cuộc sống lang thang của họ, Tú Văn mới vỡ lẽ ra. Là con người, chẳng ai muốn sống nương vào người khác. Cái cảm giác bị bỏ rơi, là nạn nhân trông chờ lòng hảo tâm bố thí cho, khó chịu vô cùng.

- Họ đi hết rồi, mình trở lại đi em.

Thấy đoàn người bảo vệ đã leo hết lên xe, rồ máy. Tú Văn kéo tay đứa bé, nghĩ đến giấc ngủ ngon giữa công viên lộng gió. Phải còn lâu trời mới sáng.

- Ồ! Không được đâu!

Con bé lại lắc đầu:

- Chị muốn bị tóm hay sao mà đòi trở lại công viên chứ? Họ sẽ quay trở lại ngay, bất cứ lúc nào.

Như thấy cô chưa hiểu, nó giải thích:

- Sắp đến Noel rồi, họ truy lùng giữ lắm..
- Vậy... từ nay mọi người ngủ ở đâu?

Mắt lưu luyến hướng về dãy ghế trống trơn, Tú Văn thắc mắc. Thế mới biết cuộc đời không gì tròn vẹn cả.

- Mọi chỗ, mọi nơi.

Con bé chẳng có chút lo lắng nào, vô tư nói:

- Gầm cầu cũng được, hiên nhà ai đó cũng xong. Ngủ thôi mà, có gì là quan trọng.

- Thế còn em?

- Em hả?

Con bé chợt cười phô cái răng sún rất có duyên:

- Thường thì em chui vào một ngôi miếu hoang, nhưng hôm nay có chị, em sai sang, dắt chị đến chỗ này ngon lắm!

Con bé dùng từ dễ thương chưa? Chỗ ngủ mà ngon, làm như bánh vậy. Tú Văn thấy vui vui mỉm cười, sai từ của nó:

- Chỗ nào mà ngon vậy?

- Bí mật, cứ theo em khắc biết!

Rồi nắm tay cô, nó băng băng chạy trên đường phố. Đêm cô liêu, vắng vẻ, bóng hai chị em cứ tan ra, nhập lại trên đường. Làm mấy chú chó hoang đang ngơ ngác đứng chẳng biết chuyện gì cũng chạy theo, sủa vang rần.

Tú Văn chạy theo đứa bé rất lâu, hàng cột điện thưa dần, thưa dần như báo hiệu. Họ đang tiến vào khu ngoại ô thành phố. Nơi có nhiều biệt thự cao cấp, dành cho các nhà triệu phú nghỉ chân, picnic chiều thứ bảy.

- Ở đây ư?

Ngờ ngàng, Tú Văn đưa mắt nhìn bức tường cao trước mắt mình. Ở đây thì có gì khác biệt với ngôi miếu hoang mà con bé bảo là ngon, rồi nhọc công dắt cô chạy suốt đoạn đường dài như vậy?

- Đi theo em!

Lại nắm tay lôi Tú Văn đi, con bé cười tủm tỉm như thú vị, rồi thần thờ dừng lại, đưa mắt chỉ vào lỗ hổng nho nhỏ, nó thì thầm bảo Tú Văn:

- Chị chui vào đi.

- Chui... chui... vào ư?

Đôi mắt nhấp nháy, Tú Văn nhẹ lắc đầu. Đây là lỗ của chó mà.

- Hồng sao đâu, mình chui được mà.

Con bé ngây thơ:

- À! Chị không tin hả, để em chui trước cho chị coi nghe.

Nói rồi nhanh như sóc, nó móp sát người xuống đất. Trong tư thế bốn chân nó chui qua cái lỗ hồng ngon ơ.

- Rộng lắm, bảo đảm chị chui vừa mà. Vào đi.

Dở khóc, dở cười. Tú Văn không biết đi hay ở. Chui lỗ chó thật ra cô không ngại. Chỉ ngại người bên trong bắt được, hiểu lầm mình là kẻ trộm thôi.

- Sao vậy? Chị không chịu vào à?

Ló đầu ra, mắt con bé thất vọng;

- Thôi để em ra với chị.

- Không, để chị chui.

Tú Văn bỗng quyết định nhanh. Hất chiếc túi lên vai, bắt trước đứa bé, cô chui qua cái lỗ.

Vạch tám lá đứng lên. Tú Văn bỗng như người chết lặng. Đôi mắt mở to, cô như không tin những gì mình đang thấy kia là sự thật. Cứ ngỡ lạc cõi tiên, như Từ Thúc lần đầu mơ bỗng lại, tiên cảnh.

Đẹp quá đi! Dưới ánh trăng đêm ờ ảo, trong mùi hương kỳ diệu của vạn loài hoa, Tú Văn như thấy mình đang hóa bướm. Dang rộng đôi tay, tham lam ôm tất cả vào lòng.

Không phải lần đầu, nên con bé không thấy lạ trước cảnh đẹp của khu vườn. Nó chỉ lạ cho thái độ của Tú Văn thôi. Lần đầu đến đây nó cũng ngạc nhiên, thích thú nhiều. Nhưng đâu giống như cô, phát rồ chạy sà vào vườn hoa, đếm từng cánh vậy.

- Còn chỗ này nữa. Chị lại đây.

Như một chủ nhân thuộc hết đường đi nước bước, con bé lại dắt Tú Văn đến

hồ nước giữa vườn hoa. Nhấn một cái nút thiết kế sau hòn non bộ, mắt long lanh, nó nhìn Tú Văn sững người ra chết lặng bên những tia nước nhỏ phun cao, lấp lánh ánh đèn ngũ sắc, mơ hồ như sương khói.

- Tuyệt quá đi.

Xòe tay chạm vào những hạt nước mềm như bụi, nghe hơi nước thấm vào da lạnh buốt, mà Tú Văn vẫn không tin sao đến thế gian lại có một quang cảnh nên thơ, lí tưởng đến dường này. Hơn hẳn các khu du lịch, chủ nhân khu vườn này, quả có khiếu thẩm mỹ khác người.

Ông đã cho người lạc bước vào đây một cảm giác mênh mang khó tả. Quên mất đời thường, vườn hoa của ông, đúng là... thiên đường trên trần thế. Lỡ đến đây rồi, khó lòng đi nổi.

Nhất là khu vườn hồng nhỏ của ông. Quả là hiếm có, những cánh hồng nhung đồng một lứa, e ấp nép mình vào nhau, khẽ đung đưa trong gió, toa? hương thơm diu diu như ru hồn lữ khách. Bao đáng cay phiền muộn của cuộc đời, phút giây này đều theo hương hoa tan biến cả.

- Chị, chị à, chị có định ngủ không?

Con bé lại nhấc khi thấy Tú Văn cứ ngồi mãi giữa vườn hoa.

- À! Có chứ!

Quay đầu nhìn lại, mắt Tú Văn long lanh sáng:

- Em quả là khéo chọn, chị thích chỗ này lắm.

- Em cũng thế.

Con bé nói đầy vẻ tự hào.

- Giờ thì mình đi ngủ chứ?

- Không phải chỗ này ư?

- Không phải!

Một lần nữa con bé làm Tú Văn bất ngờ. Không phải leo lên bờ hồ ngủ như cô tưởng, mà là một căn nhà gỗ được thiết kế rất công phu, mỹ thuật.

Nó không đáng gọi là nhà, chỉ là một căn lều nhỏ, vương vức bốn mét vuông.

- Không phải ở đây ư?

Tú Văn hỏi ngỡ ngàng. Cô bé cười ranh mãnh.

- Dĩ nhiên là không phải. Chúng ta sẽ ngủ trong nhà. Một căn nhà đáng hoàng rất chi là đẹp đẽ.

Theo hướng chỉ của nó, Tú Văn nhìn thấy giữa vườn hoa một căn lều bằng gỗ đỏ. Chưa lại gần, nhưng cô biết. Sẽ chẳng thua vườn hoa đẹp, căn lều được thiết kế nên bởi một bàn tay nghệ nhân đầy thẩm mỹ.

Bước lại gần, quả không sai! Chủ nhân đã thiết kế căn lều của mình đẹp như một cung điện nhỏ. Dù là chỗ ngắm hoa thôi, ông vẫn không quên bày trí đầy đủ vật dụng như một gian phòng.

Ngoài bộ bàn ghế bằng mây, ướn lượn rất tinh vi, bộ tách cổ màu nâu bóng, trên vách tường còn treo lủng lẳng một cây đàn, một bộ cờ tướng đang dở dang bày thành trận trên ghế đá. Khiến Tú Văn cứ ngỡ mình đang lạc bước vào chốn ẩn cư của một cao nhân thời cổ đại.

- Mình ngủ ở đây nè chị.

Con bé lại dứt Tú Văn ra khỏi cơn mộng tưởng, mơ màng. Nằm vào một góc lều, nó ngáp dài.

- Ôi thật là hạnh phúc, chị nằm ở đây không có muỗi đâu.

Nhẹ nhàng nằm dài trên sàn gỗ sạch bóng cạnh con bé, Tú Văn thoải mái duỗi thẳng chân. Con mệt bây giờ như mới tắm, mí mắt chỉ muốn díp lại thôi

Nhưng với con bé thì dường như ngược lại. Nó không hề buồn ngủ. Lòng tràn đầy hưng phấn, nó kể cho Tú Văn nghe đủ mọi chuyện trên đời. Rằng vì sao, khi nào nó phát hiện ra khu vườn hoa đẹp đẽ này.

Chuyện cũng rất tình cờ, một lần đi nhặt bao mủ. (Bây giờ Tú Văn đã biết nó

Tên Hảo Mỹ chuyên lượm ve chai) nó trông thấy một con chó nhỏ bị mắc kẹt trong cái lỗ hông chui ra được. Cứ lúc lắc cái đầu kêu ư? ư rất đáng thương. Không đành lòng bỏ mặc con chó chết oan, nó chạy đi tìm viên gạch đập cho nó cái lỗ to ra.

Không ngờ góc tường ảm bị mục sần bao giờ. Mới đập nhẹ một cái để bề luôn mảnh tọ Thấy lạ lạ, hay hay, nó tò mò, bắt trước con chó chui vào. Rồi phát hiện ra khu vườn này bỏ trống, nó tự do ra vào thoải mái. Chỉ ngủ nhờ thôi, nó chẳng phá phách gì.

- Nhưng chị biết không, em đã làm rồi đấy.

Kể xong câu chuyện, Hảo Mỹ thì thảo tiết lộ thêm:

- Thật ra khu vườn này không bỏ hoang đâu, một lần em đã nhìn thấy chủ nhân của nó rồi. Ông ta ở trong ngôi biệt thự màu trắng kia kìa. Chỉ có một mình ông ta và con chó nhỏ bị nạn hôm nào, ngoài ra chẳng còn ai. Ông hiền lắm, lâu lâu mới ra vườn một lần nên chị không phải sợ. Hơn nữa, mình chỉ ở ban đêm thôi. Ông ta hông biết đâu... Thiệt mà... Em cho bị biết...

- Cho chị biết cái gì?

Lâu quá. Không nghe Hảo Mỹ nói, Tú Văn quay sang Hảo Mỹ rồi chộp phì cười. Trời ơi! Nó đã ngủ mất tiêu. Thế mới biết con nít sung sướng thiệt. Vô tư, thoải mái chẳng vướng bận điều gì.

Còn mình thì sao nhỉ?

Chông tay ngồi dậy, Tú Văn lần bước ra lan can lều ngắm trăng đêm. Mới ngày đầu đã gặp bao nhiêu chuyện lạ. Giá mà mình có thể là bà Quỳnh Dao, mình sẽ chép lại ngay Hay có thua gì tiểu thuyết. Cũng mơ màng lãng mạn ghê đi chứ? Những cánh hồng mọc hoang trên thảm cỏ .

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 2

Hơn một năm rồi, chiều thứ bảy nào ông cũng đến đây. Đến đúng bàn số bốn nằm khuất sau hàng cây kiểng gọi một chai whichky loại nhẹ, một đĩa đồ nhắm như đã thành thông lệ.

Nhìn cách ăn mặc, phần chai rượu ông uống người ta khó đoán nổi ông thuộc thành phần nào lắm. Giàu cũng chẳng giàu, nghèo cũng chẳng giống nghèo. Chỉ biết ông thường hào phóng boa cho các tiếp viên, nên mỗi lúc nhìn thấy ông xuất hiện, từ ngoài cửa họ đã ồ lên mừng rỡ. Như thể ông là người thân vừa đi xe mới về vậy.

Ông cô đơn, như mang nhiều tâm sự. Và dù không nói người ta cũng biết. Ông đến đây không phải vì nghiện rượu, hay thích một món ăn nào. Ông chỉ muốn giết thời gian bằng cách ngồi quan sát thế nhân. Có bao nhiêu cuộc đời, bao nhiêu số phận, đang từng giờ, từng phút diễn ra trước mắt ông kia? Những lúc đó, ông thường nâng ly rượu lên ngồi nhắm nháp. Trầm ngâm nghĩ về cuộc đời mình, tám mươi mấy tuổi rồi, sang, hèn, vinh, nhục còn gì chưa nếm trải?

Hôm nay cũng giống như bao hôm trước, ông đến ngồi vào chiếc bàn quen thuộc. Nâng ly rượu lên tay, đôi mắt ông chợt ánh lên vẻ ngạc nhiên lạ lẫm. Lý do gì mà nhà hàng đông khách quá. Toàn những đôi tình nhân trẻ, ăn vận

thật lộng lẫy, môđen...

Kìt!

Cánh cửa hông chợt mở, một cô gái bước vào thu hút sự chú ý của ông.

Trông rất lạ, cô gái ấy như chưa bước vào đây bao giờ cả.

Không đẹp sắc sảo như minh tinh màn bạc, cô gái vừa mới bước vào có một nét gì rất khác người. Dường như ở mái tóc ngắn ngang vai, và cũng dường như ở đôi mắt sáng. Chiếc mũi nhỏ, cao, hơi hếch và chiếc miệng gnhỏ xiu luôn mím chặt đôi môi mỏng trên gương mặt trái xoan của cô, như muốn thông báo với ông, cùng mọi người rằng:

- Cô vốn mang trong người dòng máu kiêu kì và bướng bỉnh.

Mặc chiếc quần soọc màu xanh biếc ngang gối. Chiếc áo trắng có cái gút buộc toồng teng buông ngang bụng, thêm một chiếc mũ lưỡi trai, quay ngược trên đầu nữa. Trông cô giống như một thằng con trai hơn là con gái. Nhưng... nghịch lý vô cùng, trênv ai cô lại là những lẵng hoa hồng đỏ, với tất cả vẻ dịu dàng duyên dáng đáng yêu, đầy nữ tính.

Nhẹ gật đầu chào chung tất cả mọi người. Cô bắt đầu bằng lẵng hoa hồng đến từng bàn. Giọng trong như mật, mát cả lòng:

- Chúc mừng anh chị, một đêm lễ tình nhân đầy vui vẻ và hạnh phúc. Hãy mua tặng chị đây một cành hồng, hoa sẽ thay anh nói cùng chị ấy bao tình ý. Rằng anh yêu chị biết bao nhiêu, rằng anh chúc chị luôn xinh tươi như nụ hồng đang khoe sắc. Tình yêu của hai người nhất định sẽ đơm hoa, đâm chồi, nảy lộc.

Lời văn hoa mỹ, buồn cười nhưng rõ ràng làm đẹp lòng đôi tình nhân đang ngây ngất men yêu. Hào phóng, chàng mua ngay nụ hồng không cần nhận lại tiền thừa. Trong lúc nàng, đôi má đỏ bừng, tủm tỉm cười nhận cành hồng như nhận niềm hạnh phúc chàng trao.

Từng bàn, từng bàn một, cô gái khéo bán sạch lẵng hoa hồng bằng lời chúc

tụng của mình. Đôi mắt sáng, cô như đang hạnh phúc, như đang nghĩ đến số tiền hoa mà khách đã tặng cho từ nãy giờ.

Không nhiều lắm đâu! Ông thầm nhẩm tính giùm cô số tiền và tỏ ra thương hại. Nhưng không sao, cô gái à. Một lát đến phần ta, cô sẽ nhận được phần xứng đáng.

Nhưng... cô đã không để ông thực hiện được ý đồ tốt đẹp của mình. Bởi, cánh hồng đẹp nhất, cánh hồng cuối cùng đó cô không bán. Rồi bất ngờ, đem đến trước mặt ông, cô tặng:

- Nhân dịp lễ tình nhân, cháu tặng ông.

Lễ tình nhân! Lần đầu tiên biết thế gian có cái lễ dễ thương như vậy, ông ngẩn người ra lạ lẫm. Hơn một phút mới lẫm bẫm được một câu:

- Tặng ta ư? Nhưng ta đã già rồi, cần hoa làm gì chứ?

Chẳng bói rồi, cô cười:

- Tình yêu không già theo năm tháng. Ông có thể đem nụ hồng này về tặng cho bà với lời chúc mừng chân thành nhất, bảo đảm với ông là bà sẽ vui mừng lắm.

Tặng cho bà! Ông cảm thấy bất ngờ. Hai mươi sáu năm rồi, kể từ ngày bà lìa xa ông về bên kia thế giới. Lần đầu tiên, ngoài ông ra có người muốn tặng cho bà một cành hồng.

- Cám ơn cháu đã quan tâm. Bà vẫn số lâu rồi.

- Ôi!

Với vẻ ăn năn, cô chớp mắt buồn:

- Xin lỗi ông, cháu vô ý quá.

- Không sao!

Mỉm cười, nhìn xuống túi áo, ông tìm cách bao số tiền lớn cho cô.

- Tuy bà không còn sống, nhưng a ông có thể đem nụ hồng này cắm vào bàn thờ của bà. Như ngày xưa ấy, ông rất thích tặng, hoa cho bà vào những ngày

kỉ niệm.

Thoáng giật mình, ông tái sắc mặt:

- Sao cháu biết ngày xưa ta hay tặng hoa hồng cho bà chứ?

- Cháu tự đoán ra thôi.

Chơm chớp mắt, cô cười:

- Có chàng trai nào không biết tặng hoa hồng cho người yêu của mình để tỏ ý chứ?

Thì ra vậy? Thế mà ta... Thở phào ra như vừa thoát nạn. Ông mỉm cười nhận cánh hồng, nghe vui trong bụng vì đã tìm ra cách boia tiền cho cô gái:

- Thôi được rồi, cánh hồng ấy ta mua.

- Cháu đã tặng ông rồi, không nhận tiền đâu.

Rất cương quyết, cô lắc đầu rồi nói thêm:

- Tại ông chưa biết đó thôi, điều này đã trở thành lệ của cháu rồi.

- Thành lệ?

Nhíu mày. Ông không hiểu, cô ôn tồn giải thích:

- Đúng, mỗi lần đi bán hoa, cháu đều dành một cành hoa hồng đẹp, tặng cho người kém may mắn nhất trong đêm, hy vọng nụ hồng của mình sẽ xua đi phần nào phiền muộn cho người đó. Ông cũng vậy, không ngoại lệ.

- Vậy theo cháu, đêm nay ta là kẻ kém may mắn nhất ư?

Không chút phật lòng, ông nhìn cô chăm chăm:

- Sao cháu nghĩ vậy? So với mọi người, ta có chỗ nào đáng tội nghiệp đâu?

- Cháu không biết, cũng không sao trả lời ông được. Bằng mơ hồ, cháu cảm nhận được rằng: Giữa đám đông đêm nay, ông là người cô độc nhất.

- Thật vậy sao? Trời không gió mà bỗng nghe ớn lạnh. Cô gái này sao có thể tận tường tâm sự lòng ông vậy.

- Nên cháu hy vọng đêm nay, sau khi cắm nụ hồng lên bàn thờ của bà rồi, ông sẽ tìm được giấc ngủ ngon. Ông sẽ không cảm thấy cô đơn nữa, bà vẫn

luôn ở cạnh bên ông, thương yêu lo lắng cho ông.

Đặt nụ hồng vào tay ông, đôi mắt cô chân thành chia sẻ:

- Tin cháu đi, rồi ông sẽ thấy. Tạm biệt ông!

Sao bỗng dưng hôm nay ta được gặp một cô bé nhậy cảm, đa tình và nhân hậu đến thế ư? Như không tin, ông xoay nhẹ nụ hồng trong tay thăm hỏi.

Thật hiếm hoi, đáng quý vô cùng, đáng kết làm bạn lắm. Mà cô ta tên gì nhỉ?

Như chợt nhớ, ông ngẩn đầu lên toan hỏi. Nhưng từ lúc nào cô gái đã đi xa, trên tay ông chỉ còn lại duy nhất một nụ hồng. Một nụ hồng trông sao quen thuộc quá!

Bỗng giật mình, ông đưa tay dịu mắt. Nâng cành hồng lên nhìn lại một lần nữa cho kỹ. Ông vụt đứng nhanh lên khỏi ghế. Quên mất số tiền phải trả.

Ông lao ra cửa tìm cô gái. Nhưng uổng công thôi, bốn phía trống trơn, vắng lặng. Cô như bóng ma, biến mất tự bao giờ, chỉ có viên tài xế lái chiếc Roll Roi mới tỉnh khời đến bên ông, lo lắng hỏi:

- Ông chủ, về à? Còn sớm mà.

- Đến Tiểu Lý Đình lập tức.

Sập mạnh cánh cửa, mắt không rời nụ hồng, ông như người đang lo lắng, tự hỏi mình có làm lẫn ở đâu không?

Không! Không thể có sự lẫn lộn nào đâu. Giống hồng "Tiểu Lý Đình" này chỉ duy nhất mình ông có. Nó là kết quả lai tạo của ông với Chí Đình và Tiểu Lý. Người ngoài không làm sao có được. Vậy... cô gái ấy là ai? Liệu... ? Mồ hôi rịn càng nhiều trên thái dương ông.

oOo

Chiều nay đi bán hoa hồng, lòng Tú Văn vui như mở hội. Không chỉ vì người khách mở hàng kia dễ tính mà còn bởi... một lý do chính đáng hơn nhiều.

Đứng bước ở một ngã tư đường, lắng hoa to kẹp hờ một bên tay, cô móc túi

tìm bức thư đã nhàu nát ra đọc lại, dù nội dung thư đã thuộc lòng:

"Ta đồng ý bán hoa hồng cho cháu. Với giá thỏa thuận một ngàn đồng một nụ, chứ không phải tám trăm như cháu định. Đồng ý chứ!

Chủ nhân của vườn hoa hồng."

Đồng ý, dĩ nhiên là đồng ý rồi! Tú Văn mỉm cười nhớ lại ý nghĩ táo bạo của mình. Chưa hỏi qua ý chủ nhân đã dám cắt bông hồng đi bán. May mà ông ta không nổi trận lôi đình, còn cho phép cô ở tạm trong gian lều gỗ ban đêm nữa. Quả là một người tốt bụng, hiếm có trên đời.

Chưa gặp ông bao giờ, nhưng Tú Văn biết ông là một người vui tính lắm.

Không thì ông đâu chơi trò hòm thư theo với cô trên cành hồng chứ?

Nhớ lần đầu, sau khi cắt của ông một chục nụ hồng, cô đã bỏ tám ngàn đồng vào phong thư trắng kèm theo một tờ giấy nhỏ, vết mất chữ ngoằn ngoèo:

"Ông ơi, chưa được sự đồng ý của ông, đã cắt hoa hồng như vậy, cháu biết mình vô phép lắm.

Nhưng bông hồng đẹp quá, cháu không cầm nổi lòng mình ông à! Thật đó, lần đầu tiên cháu nhìn thấy những bông hồng đẹp đến dường này. Không biết nó tên gì, nhưng cháu gọi là "Những bông hồng may mắn" ông có thích không?

Lâu lắm ông không đến, những bông hồng nhớ ông, nở ra rồi tàn úi rũ, trông tiếc quá. Chắc không đành nhìn chúng tự sinh, tự tàn phai trong âm thầm như vậy. Mạn phép ông cháu đem bông hồng đi bán. Vừa đen niềm vui, may mắn tặng người đời, vừa kiếm chút lời làm kế sinh nhai. Mong ông đừng từ chối".

Ông ta sẽ đồng ý. Không bao giờ đồng ý vì ông giàu lắm. Con Hảo Mỹ đã chắc ăn nói với cô như vậy. Còn một cá mười rằng ngày sau khi biết cô dám cắt hoa hồng quý của mình, ông sẽ nổi trận tam bành, cho bảo vệ tổng cổ hai người đi lập tức.

Vù!...

Chợt có cơn gió lạnh thổi tạt ngang làm Tú Văn giật nảy mình. Ngẩng đầu lên, chưa kịp hiểu chuyện gì đã thấy lăng hoa bị tay lái một chiếc mô tô quệt phải, hất rơi xuống đất.

oOo

- Dạ bác cứ từ từ đi, con chờ được mà!

Bà mẹ mỉm cười, gạt đầu với vẻ hài lòng. Vừa quay lưng đã bị một cô gái đậm sẫm suýt té, chơi với bà quay đầu lại. Chưa kịp hiểu đã thấy chàng rể của mình bị người ta bắt cóc phóng đi rồi. Cô ta chính là người đã đụng bà, và cũng chính là Tú Văn, nhân vật chính của chúng ta.

Đang tức điên, thấy chàng trai, chiếc xe và chùm chìa khóa để hờ hênh trước mặt mình. Chẳng suy nghĩ làm gì, cô nhảy vọt lên xe mượn tạm. Để khỏi bị truy hô là ăn cướp, cô chở luôn chàng trai đuổi theo mình.

- Ôi! Cô làm gì vậy?

Bất ngi, không đề phòng, chàng bị trớn xe làm chơi với. Để tránh bị văng xuống đất, không biết sao, chàng đành vòng tay ôm chặt lấy eo cô, xanh máu mặt.

- Yên tâm đi, tôi không phải ăn cướp. Chỉ mượn tạm xe của anh đuổi theo gã ăn cướp một lát thôi.

Nghe cô nói, chàng trai có vẻ an tâm lại. Hơi thở đều hòa, thích thú nhìn cô phóng xe với tốc độ cao như một tay đua chuyên nghiệp trên đường.

Chợt... Két!

Chiếc xe bỗng quẹo ngang thẳng gấp làm chàng trai chúi mạnh vào lưng Tú Văn một cái tót tằm mặt mũi. Song điều bận tâm lớn của chàng bây giờ không phải cái mũi sưng vều đau điếng. Tái tê lòng, chàng nghĩ đến vết trầy trên chiếc xe yêu quý của mình. Thú thực, chiếc xe này đập thùng chưa quá một tuần.

- Chạy xe kiểu gì kỳ vậy? Muốn chết à?

Tiếng môt gã thanh niên hung dữ cắt ngang luồng suy tưởng của chàng trai. Ngẩng đầu lên, ngay lập tức đôi mắt rối xầm, chàng nghe tim mình thình thình đập.

Trời ơi! Xúi quẩy rồi, khi không lại dây với côn đồ đường phố. Cái gã bụi con ngồi trên chiếc xe môtô đó, chắc mèm trăm phần là thứ thiệt bụi. Liệu gã có hiểu cho mình là nạn nhân, hay lại ngỡ mình cùng phe với ả rồi sinh sự luôn thì khổ. Gì thì gì, bị đập chàng không sợ. chàng chỉ sợ hấn nổi điện đập bể chiếc xe đẹp của mình.

- Không phải tôi. Không can hệ đến tôi...

Để tự cứu mình, chàng xua tay vụng về giải thích.:

- Cô ta... cô ta... tự cô ta...

- Cô ta làm sao hả?

Bàn tay có đeo chiếc găng da đen bóng lóng rời tay lái, nhích chiếc mũ lưỡi trai quần quện trên đầu lên một chút. Hùm hụp mắt một mĩ, gã du côn phô bộ mặt đen sì sạm nắng.

- Dạ cô ạ. cô ta...

- Chẳng làm sao cả, chỉ đuổi theo bắt kẻ không biết điều kia làm một biết điều.

Thản nhiên dựng chông xe. Tú Văn bước xuống. Đôi mắt sáng nhìn thẳng vào gã côn đồ không sợ hãi. Bây giờ cô mới nhận ra, sau lưng gã trên chiếc mô tô còn một người con gái nữa.

Rất đẹp, rất mô-đen, rất chiu. chơi, ả đặt cằm lên vai gã côn đồ, cất giọng khàn khàn:

- Ê, con nhỏ kia, đại ca tao làm gì mà mà mày bảo là không biết điều chứ?

Muốn gây sự, kiếm chuyện à? Coi chừng đụng nhâm ông vò vế nghe con.

Bị gọi bằng con, Tú Văn tức điên lên. Chẳng vừa gì, cô trả lại ngay:

- Tao không nói với mày, đồ mất dạy!

- A! Mày dám chửi tao à? Ngon!

Ngỡ dằn mặt được đối phương, không ngờ bị chửi lại một câu ê cả mặt. Quê quá, ả nhảy luôn xuống xe, không nói không rằng, dùng thói côn đồ vung tay tát mạnh.

Đã đề phòng, Tú Văn không để ả có cơ hội đánh trúng mình. Vừa nghiêng đầu né, cô bước lên, giật mạnh về sau một chỗ, trúng ngay lưng. Tuyệt đẹp! Làm kẻ hiếu kỳ, bàng quan đứng xem phải ồ lên thán phục. Họ cứ ngỡ Tú Văn võ nghệ cao lắm.

- Ai da!

Một chỗ không đau, càng làm cô ả say mồi. Như thú điên, ả nhào lên, mắt trợn giận dữ, hàm răng nghiến lại, chị muốn ăn tươi nuốt sống Tú Văn.

- Thôi đủ rồi!

Đến mức này, gã côn đồ mới chiu. bước xuống xe, gã hất hàm nhìn Tú Văn xác xược:

- Con nhỏ kia, mày muốn gì?

- Chẳng muốn gì!

Hất mặt cho mái tóc chảy ngược ra sau, Tú Văn nghiêm giọng:

- Đền lãng hoa, xin lỗi rồi muốn đi đâu thì đi, đây không cần.

- À! Ra thế!

Đôi môi mỏng nhích thành nụ cười khinh mạn. Gã lừ lừ đôi mắt. Chưa kịp nói gì, cô ả đi chung đã hét lên:

- Không đền. Tự nó cố ý băng qua đường không coi trước coi sau, chẳng qua là muốn làm tiền bọn này thôi.

- Câm mồm!

Vừa hét vừa quắc mắt nhìn:

- Chẳng ai ty tiện như mày nghĩ đâu!

- Cái đó còn chưa biết!

Nhưng nhúng mắt, cô ả như khiêu khích:

- Trông bộ dạng nghèo khổ của mày, lấy gì làm bảo đảm?

- Mày!...

Không nhin nổi, Tú Văn giáng mạnh tay, nhưng gã côn đồ đã nhẹ nhàng đỡ lấy.

- Làm gì mà hung dữ vậy, hờ chút là muốn đánh người ta chứ?

- Rồi sao?

Giật tay mình lại, Tú Văn hất mặt lên đánh đá;

- Nói tóm lại, các người có đèn không?

- Không!

Buông gọn một tiếng, gã côn đồ quay lưng bước thẳng. Sau lưng gã, cô gái nhún nhảy bước chân, cười đắc thắng như thể trên người:

- Giỏi thì đuổi theo đi. Bảo đảm chỉ ngủi được khói xăng thôi. Ngon lắm!

- Đứng lại!

Biết chiếc Dream khó mà đuổi kịp mô-tô của hắn, Tú Văn tha cho chàng thanh niên nợ không mượn nữa. Với hai bước nhảy dài, cô đứng ngay đầu xe của gã hét to:

- Giỏi thì cán chết ta đi.

Gặp thứ dữ rồi! Người đi đường lè lưỡi nhìn nhau. Lắc đầu lảng lạng bỏ đi.

Không biết binh ai, bỏ ai bây giờ nữa. Tú Văn có phải là cô gái đáng thương bị ức hiếp, cần binh vực đâu.

- Nó thách mình kìa anh!

Cô gái ngồi sau nhéo nhéo như khiêu khích:

- Chắc nó nghĩ mình không dám cán đâu.

- Lầm rồi đấy

Không trả lời cô gái, gã dè máy, dần dần ga, bàn chân để trên hộp số, sẵn

sàng:

- Này nhóc đừng bướng chỉ thiệt thân thôi. Đây đếm đến ba, không chạy đi thì chết ráng chịu đó.

Rồi hấn đếm to, danh gọn.

- Một... hai...

Bờ môi chặt, đôi mắt mở lớn trôn trôn, ngẩn cao đầu Tú Văn quyết không lùi bước, dù trông thái độ, hấn cũng không có vẻ gì là chỉ hù xuyên cả.

Con ả này coi vậy mà cũng cứng đầu ghê! Đẩy cho chiếc xe nhìn lên rồi đạp nhanh vào thắng, gã còn đồ bắt đầu cảm thấy ngạc nhiên. Lần đầu tiên trong đời hấn gặp một cô gái trông nhỏ bé mà gan dạ dường này. Tính sao đây?

Thoáng ngập ngừng, gã không đếm tiếp thứ ba Cán cô! Chẳng phải hấn không dám.

Nhưng... cái gì? Cái gì đã khiến hấn chùn tay không dám bước? Đôi mắt của cô gái ấy ư? Sao mà sáng vậy? Bây giờ hấn mới nhìn kỹ cô hơn.

Không giống bất cứ cô gái nào trên đời mà hấn đã gặp qua Cô gái không một chút dịu dàng, nữ tính nào. Như một con nhím xù lông, luôn phùng mang, trợn mắt trước cuộc đời, không nhân nhượng.

Cô ta không nhân nhượng, không lẽ ta chịu nhượng hay sao? Chuyện này nếu đồn ra ngoài thì Chí Dĩnh này còn mặt mũi nào trong đám bạn quậy phá. Tính sao đây?...

Sao hấn không đếm tiếp thứ ba, không cán chết mình đi Lòng Tú Văn vang lên câu hỏi. Thật ra, mặt nói cứng như vậy, nhưng trong lòng, này giờ cũng run lẩy. Chẳng ai ngu như mình vậy, đem sinh mạng ra đánh cá. Rủi hấn cán thiệt rồi sao?

Ai, chứ hấn Tú Văn tin dám cán mình lắm. Vậy tính sao? Chịu thua à? Quê chết được, nhất là con ả ngồi sau cứ nhơn nhơn mặt cười tự đắc. Không, không chịu đâu. Tới đâu hay tới đó. Bất quá chết là cùng!

Giữa lúc cả hai đan tiến thoái lưỡng nan thì:

"Toét" một cái. Kèm theo tiếng tu huýt thổi lớn, hai viên cảnh sát bước tới, nghiêm giọng:

- Có chuyện gì?

-Ồ, hay quá!

Đang đánh đá, Tú Văn chùng ngay nét mặt. Chạy đến bên hai viên cảnh sát, bằng một giọng nhẹ nhàng, cô trình bày sự việc. Dĩ nhiên phần đúng phải thuộc về mình.

- Có đúng không?

Nghe xong, viên cảnh sát hất hàm sang gã côn đồ hỏi lại.

Có đến hơn ba mươi phần trăm bịa đặt, nhưng... trình bày lời thôi, vâng dạ trước mặt cảnh sát. Chí Dĩnh không quen, anh gật đầu:

- Đúng!

- Sao anh nói vậy, rõ ràng nó vu cáo mình mà.

Cô gái ngồi sau lưng lại ré lên:

- Anh cảnh sát à, con khôn đó đặt điều, tự đâm vào xe tụi này để ăn vạ, làm tiền thôi.

- Tôi không hỏi cô!

Rõ ràng cách nói chuyện thiếu văn hóa của ả đã làm viên cảnh sát mất cảm tình. Bước lên một bước, anh nghiêm giọng nhìn Chí Dĩnh:

- Phiền anh cho kiểm tra giấy tờ, bằng lái. Không nói không rằng, Chí Dĩnh lấy ra hai mảnh giấy nhăn nhéo, mắt gườm gườm ngó Tú Văn như đe dọa. Con ả này chẳng đơn giản chút nào, có tài đồng kịch ghê đi. Mới hung hăng mặt dạn, thoát thấy cảnh sát đả nhu mỳ, như thực nữ ngoan hiền vậy.

- Đây cô bé, lại đây.

Đã xem xong bằng lái và giấy gờ xe, viên cảnh sát nhẹ giọng gọi Tú Văn:

- Lãng hoa của em bao nhiêu hả?

- Dạ! Không mắc lắm, chỉ một trăm ngàn thôi.

Cúi đầu, xe tà áo, Tú Văn cất giọng run run như muốn khóc. Trong lúc mắt lại lóa lên tia tinh nghịch, nhìn Chí Dĩnh như thể trên người. Lãng hoa ấy, cả vốn lẫn lời tính ra không quá năm chục ngàn đồng.

- Vậy anh còn chờ gì nữa mà chưa lấy tiền đền cô ấy đi.

Viên cảnh sát nói với Chí Dĩnh.

Một trăm ngàn, với Chí Dĩnh không lớn. Những lúc hứng lên, hẳn có thể dùng nó mời lửa châm thuốc hút. Nhưng... phải rút ra đền với sự bắt buộc, hẳn thấy ức trong lòng lắm. Như vậy. Khác gì thua cô ta chứ?

Nhưng... không đền, không được. Dẫn lòng trước mặt viên cảnh sát, Chí Dĩnh cho tay vào túi móc ra hai tờ năm mươi ngàn, quăng đại vào người Tú Văn.

- Cầm lấy.

- Anh làm gì đó? Định lấy tiền quăng vào mặt tôi à?

Đôi mắt long lên giận dữ, Tú Văn như đang bị xúc phạm nặng nề:

- Nói thật với anh, một trăm ngàn với tôi tuy rất lớn nhưng không vì vậy mà tôi bán rẻ nhân cách của mình đâu. Anh đã làm nát hoa hồng của tôi, theo luật phải đền và xin lỗi. Đâu phải tiền boa mà anh ném đại vào mặt tôi như vậy.

- Cô ta nói đúng đó!

Viên cảnh sát gật đầu:

- Yêu cầu anh nhặt tiền lên, xin lỗi và đưa cho cô ấy đảng hoàng.

Hậm hực, căm tức lắm nhưng Chí Dĩnh cũng phải nghe lời. Cúi xuống nhặt tiền, anh xin lỗi qua hai hàm răng nghiến chặt:

- Tôi không có ý, xin lỗi cô.

- Được rồi, nhớ lần sau chạy xe cẩn thận nghe. Kéo cán phải người ta phiền phức lắm.

Đưa tay nhận tiền, Tú Văn nói với giọng điệu kẻ bề trên:

- Tạm biệt nghe, cảm ơn hai anh.

Vẫy vẫy tay chào hai viên cảnh sát, Tú Văn tung chân sáo chạy đi. Con mắt trái khế nheo khiêu khích cùng Chí Dĩnh. Bị giam bằng lái một tuần, còn bị gạt hai trăm ngàn nữa. Đáng đời chưa! Đừng tưởng Tú Văn này là đồ bỏ dễ ăn hiếp nhé! Lêu lêu!

oOo

- Ê, có một con bé bán hoa hồng kia, Mi Mi, mày xem phải nó không?

Thấy lon bia rỗng xuống đất, Thanh Thanh đập mạnh vai Mi Mi hỏi khi cánh cửa hông nhà hàng bật mở. Một cô gái ôm lồng hoa hồng xuất hiện.

- Đúng là con quỉ đó rồi.

Vừa ngẩng đầu lên, mắt Mi Mi rực lửa. Xô mạnh cái bàn đứng dậy, cô rút qua hia hàm răng nghiến chặt:

- Lúc này thì chết với tao.

- Đừng Mi Mi.

Một bàn tay giữ vai cô lại.

- Từ Từ, đợi tính cách đã. Mà Chí Dĩnh đâu?

- Ở trong kia.

Đôi mắt hướng vào sàn nhảy, Mi Mi nói như ganh tị:

- Đang mê đắm thành viên mới.

- Hay lắm, tụi bây nghe đây

Gã con trai búng tróc ngón tay, nắm cái đầu chụm lại xì xào. Một kẻ khoách trả thù cho đại ca Chí Dĩnh. người đứng đầu băng Quý Tộc.

Lúc nghe Mi Mi kể, cả nhóm Quý Tộc bầy đưa nó, đưa nào cũng phùng phùng giận bất bình cho Chí Dĩnh. Dù số tiền phạt chẳng là sao, dù bằng lái đã được trả lại rồi. Nhưng... thua một con nhãi ranh bán bông hồng... thật là mất mặt.

Hơn một tuần rồi, lên Chí Dĩnh, cả đám theo lời tả của Mi Mi toa ra tìm tông tích con bé bán bông hồng khắp cả Sài Gòn. Khách sạn, nhà hàng nào cũng lục tìm, dò hỏi. Mãi đến hôm nay, không cố ý tìm, đứng ngày họp băng, con bé bỗng xuất hiện như khiêu khích.

Băng Quý Tộc, tính luôn Chí Dĩnh nữa là tám đứa. Năm trai, ba gái. Kế hoạch trả thù đã vạch xong, cả bọn nhất chí bằng cách đập mạnh tay vào nhau hét lới một câu "ki ai". Làm chực khách ngồi quanh phải giật mình nhìn lại. Tú Văn cũng thế, nhưng giữa đám đông bát nháo cô không nhìn thấy Mi Mị. Cô chỉ thấy một gã thanh niên hớt đầu đinh, mặc chiếc áo màu xanh kết từ tôn bước ra. Kẽ khàng nâng một cành hoa lên hấn hỏi:

- Cô bé, bán hoa hồng hả Bao nhiêu một nụ vậy.

- Dạ hai ngàn.

Tú Văn lễ phết, rút một cành trong lẵng hoa trao cho gã:

- Anh xem đi, hoa hồng may mắn, trông đẹp vô cùng.

- Ồ! Đẹp thật đấy!

Xoay nhẹ cành hồng nhỏ trên tay, đôi mắt long lanh, gã như bị màu sắc cánh hoa mua chuộc:

- Này cô bé, anh muốn mua hết lẵng hoa của bé. Nhưng... có một việc...

Không biết bé có nhận lời giúp anh không?

- Nếu trong khả năng, tôi sẽ không từ chối đâu.

Tú Văn vẫn ngây thơ, không để ý đến nhóm bạn của gã mua hoa đã biến mất từ bao giờ.

- Chuyện là vậy...

Gãi gãi tóc ngáp ngừng, gã như ngại phải nhờ cô lắm:

- Hôm nay... bạn gái anh sinh nhật. Anh muốn mua hết hoa hồng tặng cho cô ấy. Nhưng... không muốn tự tay mình trao tặng. Cô bé vui lòng, đem đến tận nhà tặng hoa, thay anh nói một câu chúc mừng được không? Anh sẽ trả thêm

tiền cho bé. Nhà cô ấy cũng gần đâu. Cuối ngã tư đường...

Nhìn chàng trai vụng dại móc tiền, Tú Văn bỗng nhoẻn một nụ cười thương hại. Tôi nghiệp, chắc lại yêu thầm, muốn nhờ hoa ngỏ ý thay lời đây mà. Có mất mát gì đâu, giúp anh ta một chuyến. Nhẹ nhàng thôi.

- Không cần phải đưa thêm tiền, tôi sẽ giúp anh. Xin anh lặp lại một lần địa chỉ...

- Vâng, cảm ơn, cảm ơn nhiều nhé!

Mừng rơn, gã lặp lại địa chỉ một lần nữa. Trong đôi mắt thoáng ánh lên vẻ ma ranh, tinh nghịch, nhưng Tú Văn mãi vô tình, không nhìn thấy.

Nhắm lại một lần địa chỉ trong đầu, cất số tiền bán hoa vào túi, cô bắt đầu bước ra đường. Chẳng vội vã gì, cô vừa đi vừa ngắm người hoa dập dụi trên phố.

Chiều thứ bảy, chiều hẹn hò, chiều của những cặp tình nhân đưa nhau đi dạo. Tú Văn thấy mình thật thông minh, thật có con mắt thị trường. Cả tuần ở nhà nằm nghỉ, dưỡng hoa, chỉ đi bán chiều thứ bảy thôi cũng đủ sống rồi. Cái nghề bán hoa coi vậy mà hay. Vừa thu nhập khá, vừa nhà hạ, chẳng tốn nhiều công sức lắm. Một tháng bán hoa cuộc sống của cô và Hảo Mỹ được cải thiện nhiều. Con bé mập lên thấy rõ. Chẳng những thế, con heo đất của hai người giờ đã rủng rỉnh tiền. Trên dưới không thua một trăm ngàn. Kê cũng ngon đấy chứ!

Tin! Tin!

Dòng suy tưởng bị cắt ngang bởi tiếng kèn xe vang inh nổi sau lưng. Theo phản xạ, Tú Văn bước lên lề để tránh. Nhưng...

Tin, Tin...

Tiếng kèn xe vẫn đuổi sát không ngừng. Lần này nghe càn glớn, càng giục giã hơn. Như thể nó đang ở ngay sau lưng cô vậy.

Quay đầu nhìn lại, đôi mắt Tú Văn tròn xoe kinh ngạc, Xe ở đâu mà lắm

vậy? Những năm chỉ chiếc mô tô chở năm gã đàn hàng ngang, gầm rú điên cuồng. Miệng cười nham nhở, mắt tên nào cũng đỏ ngầu như muốn cán chết cô liền lập tức.

- Các anh muốn gì?

Bước bắn lên lè, tựa lưng vào cây cột điện. Tú Văn ôm lăng hoa vào lòng thủ thế. Cô đã thoáng nhận ra gã dụ mình mang hoa vào đường vắng:

- A! Thì ra các người đã có âm mưu. Muốn gì đây, tôi đâu có thù oán gì?

- Trước tiên là mua đứt lăng hoa này. Một gã với tay ra giật mạnh lăng hoa của Tú Văn rồi tung cho đám bạn. Những cánh hồng tươi mơn bị hất tung rơi dạt mặt đất trông thật đáng thương. Xót xa lòng, Tú Văn đưa mắt nhìn theo. Biết nói sao, lăng hoa ấy hẳn đã mua và trả tiền rồi.

- Tiếp theo là cán nát chúng đi.

Sau câu nói như ra lệnh, cả đám đồng nổ máy cho xe lao lên, nghiền những chiếc bánh nặng nề cán nát những nụ hồng nằm đầy trên mặt đất.

- Thôi đủ rồi nghe.

Không còn nhịn nổi, Tú Văn hét lớn.

- Lũ dã man kia, các người muốn gì? Nói ra đi. Đừng giờ ba trò đó, đây không sợ đâu.

Như bất ngờ, cả đám đồng dừng xe đưa mắt nhìn nhau như hội ý. Trong kế hoạch, chúng không dự tính đến trường hợp bất thường này. Cứ ngỡ bấy nhiêu trò sẽ dọa cô sợ xanh máu mặt.

- Con ả không sợ, Chí Hùng à, tính sao đây?

- Tính gì nữa, phương án ba, đập ả.

Gã mua hoa chính là Chí Hùng, ồm ồm nói:

- Cho ả biết thế nào là lệ độ.

Vừa nói vừa bước xuống xe, cười cho đôi mắt nheo neho, nhắm tít lại, Chí Hùng đưa tay vuốt nhẹ lên má Tú Văn một cái.

- Trong cũng dễ thương đó chứ.

Phủi mạnh tay Chí Hùng ra Tú Văn quắc mắt:

- Nếu các người dám dờ trò tôi sẽ la lên đó.

- La... thì la đi!

Chí Hùng cười thách thức:

- Noi đây vắng lắm mà, bảo đảm sớm muộn gì một tiếng sau cũng có người nghe được.

Đảo mắt nhìn quanh, Tú Văn bắt đầu nhận thức được sự bất lợi của mình.

Con đường nhỏ vắng khách bộ hành, cửa nhà thưa thớt. Có la cũng chẳng ai nghe. Tính sao đây? Nhẹ liềm vành môi tính kế thoát thân, cô nghe chân mình run nhẹ.

- Không!

Bây giờ thì Tú Văn thực sự run sợ. Rúm người lại, cô hét thất thanh:

- Không, có ai cứu tôi với...

- Chỉ có trời mới cứu nổi mày thôi nhóc à!

- Dừng lại!

Chợt tiếng hét to lạnh lạnh cất lên, kịp thời giải cứu Tú Văn. Vạch đám đông, một cô gái bước vào vẻ mặt hầm hầm. Chẳng nói chẳng rằng, vung tay tát mạnh vào mặt Tú Văn một cái:

- Hên cho mày, đại ca tao kêu dừng lại.

Là con ả ư! Bằng hoàng Tú Văn chợt nhận ra cô gái cùng mình gây sự hôm nào trên phố. Cơn tức trào lên, cô cắn chặt răng thù hận. Hừ, thật không ngờ. Tên khốn ấy tiểu nhân như vậy, cho đàn em dờ trò hèn mạt trả thù cô Ngon lắm chứ?

Mãi suy nghĩ, Tú Văn không hay cả bọn tan hàng từ lúc nào. Trên con đường vắng chỉ còn lại mình cô với những bông hồng dập nát.

Gió đêm thổi từng cơn nghe giá lạnh, nhưng thân nhiệt của cô cứ tăng dần.

Lúc nghe Mi Mi hí hửng khoe cái kế hoạch trả thù của bọn đàn em với cô gái ấy, không hiểu sao Chí Dĩnh lại giật mình. ngay lập tức, bảo Mi Mi bắt bọn chúng phải dừng lại.

Một tuần âm thầm tìm tông tích của cô, Chí Dĩnh những mong một lần trả đũa. Nhưng bất ngờ, nghe bọn đàn em làm như vậy, anh lại thấy chẳng bằng lòng.

oOo

Gió đêm từng cơn thổi mạnh lạnh thấu xương, nhưng bên trong chiếc áo phong phanh, Tú Văn lại nghe thân nhiệt tăng dần.

Chí Dĩnh đến đã lâu, từ lúc bọn đàn em còn vây quanh Tú Văn hùng hổ. Trông thấy nhưng không vội bước vào, anh đứng yên ngắm dáng cô ngồi ôm hai đầu gối. Gương mặt giận trông buồn cười, dễ thương đến lạ.

Mỉm cười, anh nghĩ đến tâm trạng của Tú Văn lúc bị hành hung. Chắc là cô sợ lắm. Giá mà cô biết được, bọn chúng chỉ hùng hổ dọa thôi thì không đến nỗi. Tiếc rằng... bọn chúng diễn cứ y như thật. Như anh đây, biết bóng ròi mà còn nghe hồi hộp. Huống gì...

Tội nghiệp... Chí Dĩnh thoáng se lòng rồi hả dạ ngay. Cho đáng đời, ai bảo đại khờ đây vào ong vò vẽ làm gì. Nhớ lần này cho tồn nghe chưa?

Nhìn bấy nhiêu cũng đủ, cũng hả dạ rồi, Chí Dĩnh quay đầu xe, đề máy.

Chợt sau lưng có tiếng ai gọi lớn:

- Này, anh, anh gì đó ơi, khoan đi đã.

Quay đầu lại, Chí Dĩnh chớp mắt nhanh. Mấy lần rồi mà vẫn chưa tin. Cứ ngỡ mình bị hoa mắt ư tai. Lẽ nào cô gái ấy gọi mình. Lại dịu dàng thân mật nữa. Đảo mắt một vòng để kiểm tra, khi biết chắc trên con đường vắng chỉ có mỗi mình, anh mới yên tâm hỏi, giọng khàn đi lạ lắm:

- Cô gọi tôi à?

- Đúng vậy. Cô gái nhẹ gật đầu, mắt hoe hoe đỏ. Trông thái độ hiền lành,

mất hết vẻ đanh đá hôm nào:

- Có chuyện gì?

Giọng Chí Dĩnh cũng mềm đi.

- Tôi muốn xin lỗi anh. Mong anh bỏ qua chuyện hôm nọ, đừng cho đàn em trả đũa nữa.

Cô gái run run nói.

Có phải cô ta không nhỉ? Chí Dĩnh nghi ngờ cặp mắt của mình. Sao hai người khác hẳn. Lẽ nào... Chỉ bấy nhiêu thôi đã khiến cô mất hết nhuệ khí rồi?

Một chút thương hại cộng một chút thất vọng nhẹ len để Chí Dĩnh bỗng thấy bức mình. Trong cuộc đời, cái làm anh khó chịu cảm phù nhất là phải đối diện với những kẻ hèn. Cô gái này cũng vậy, nhi nữ thường tình quá. Uống công anh tưởng cô ta là một mẫu người đặc biệt, không biết sợ, không biết khuất phục là gì chứ.

- Anh... anh vẫn còn giận hả?

Không nghe Chí Dĩnh trả lời, cô gái lại e dè hỏi:

- Giận khi gió.

Mặt lầm lì, Chí Dĩnh khoát tay, nhẹ gắt:

- Hết chuyện rồi, cô biến ngay đi, đừng chướng mắt tôi.

- Nhưng... con đường này vắng quá.

Vừa nói, cô gái vừa đảo mắt nhìn quanh. Khẽ ngập ngừng:

- Trời lại tối, một mình tôi không dám trở ra đâu.

- Ý cô muốn...

Đôi mày khẽ chau, Chí Dĩnh như muốn ngưng câu chuyện.

- Da... Ý em muốn nói là... anh có thể cho em quá giang một đoạn ra đến đường cái kia không?

Như quýnh lên, cô nói một hơi, thật lẹ.

Lại đến mức này à? Chí Dĩnh thấy bất ngờ, từ kẻ thù, từ đánh đá cô ta nhảy sang làm kẻ bị nạn, tội nghiệp nahngh một cách bất ngờ. Có ý đồ gì chẳng? Thoáng nghi ngờ, anh đảo mắt nhìn cô một lần cho kĩ.

Trong đôi mắt mở to đầy sợ hãi của cô chẳng có chút biểu hiện nào. Đầy sợ sệt và hi vọng, như đang lo lắng lắm. Nhìn lại con đường, quả đúng không sai như cô nói thật là vắng vẻ, lại tối âm âm nữa. Thôi kệ, cho cô ta quá giang một lần đi, chứ bỏ mặc cô ta đi một mình như vậy, lỡ có chuyện gì, tội của mình không nhỏ.

Nghĩ như vậy, Chí Dĩnh nhẹ gạt đầu. Mỉm cười nhìn cô mừng quỳnh, lập cả lập cập không biết bằng cách nào để leo lên. Nhà quê quá, chắc cô ta cả đời chưa được thấy mô tô bao giờ cả.

- Giữ cho chắc đó!

Cho xe vọt đi nhanh, rồi lại tội nghiệp, sợ cô mất vía điếng hồn. Chí Dĩnh nhẹ giảm ga, thăm lạ cho sự tốt bụng của mình.

Không... không phải tốt bụng, mà là galand. Chí Dĩnh một đời phong nhã, đành lòng nào từ chối lời khẩn cầu của giai nhân giữa lúc lâm nguy. Cô gái này coi ra cũng đẹp, cũng khá có duyên. Để một lát thăm dò thử, để thì cặp bồ chơi, chọc cho nhỏ Mi Mi tức điên lên! Hi! Được lắm.

- Anh... anh gì ơi!

Chưa kịp mở miệng làm quen, Chí Dĩnh đã nghe sau lưng mình tiếng con gái dịu dàng:

- Nhà tôi qua khỏi ngã tư kia, anh có thể tiện đường chở dùm đến đó.

- Không hề gì!

Đã có mục đích, Chí Dĩnh gạt đầu dễ dãi. Thăm hỏi cô gái này khờ hay ngu ngốc, mới lần đầu đã cho biết cả nhà rồi. Không khéo, một lúc đến nơi, để trả ơn, cô còn dám mời anh vào nhà dùng nước nữa. Chà! Cặp bồ cũng nhiều rồi, chưa thấy cô nào ngoan như vậy.

Toét!

Đang tùm tùm cười nghĩ đến nụ hôn ngọt như mật lúc nũa đây được nếm, Chí Dĩnh bỗng giật nảy mình bởi tiếng còi cảnh sát vang thật lớn. Ngẩng đầu lên, còn thấy cả một cây gậy điều khiển giao thông ngay trước mặt. Gương mặt anh cảnh sát hầm hầm giận dữ.

Xúi quẩy vậy sao? Vừa bước xuống xe, Chí Dĩnh vừa ngạc nhiên tự hỏi. Cô ta có duyên với cảnh sát sao mà lần nào gặp cô cũng bị cảnh sát chặn đường. Nhưng... anh phạm lỗi gì? Không chờ ba, không phóng nhanh giành đường vượt ẩu, cữn gkhông cho xe chạy vào đường cấm? Chắc chỉ là kiểm tra giấy tờ đột xuất thôi. Tự tin, Chí Dĩnh móc túi lấy bằng lái trao cho người cảnh sát:

- Chí Dĩnh, anh có biết luật giao thông cấm xe không biển số lưu hành trên đường phố?

Xem xong giấy tờ, bằng lái, người cảnh sát nghiêm giọng nói:

- Dĩ nhiên là biết.

Móc túi, chiêm một điều thuốc, Chí Dĩnh mỉm cười:

- Điều sơ đẳng ấy, một đức nhóc con còn biết, huống hồ...

- Vậy ra... anh biết mà vẫn cố tình vi phạm ư?

Người cảnh sát cảm thấy bị xúc phạm, mặt nóng bừng lên.

- Tôi vi phạm, anh nói gì vậy?

Đôi mắt đang tròn tròn bỗng tối sầm đi. Trời ơi, cái biển số mới tinh của anh biến đâu rồi? Rành rành dấu bẻ nói chuyện. Thủ phạm là ai? Sao hại anh độc vậy?

Còn đang hoang mang tự hỏi, Chí Dĩnh bỗng bắt gặp một đôi mắt nhìn mình rất lạ. Như ranh mãnh, trêu ngươi, cô gái quá giang muốn giấu một nụ cười.

- Anh trả lời tôi đi chứ? Có phải anh cố tình vi phạm luật pháp. Chạy xe không biển số không?

- Tôi.

Dở khóc dở cười không tìm ra lời giải thích. Chí Dĩnh nhẹ nhún vai bất lực. Mắt nhìn cô gái chăm chăm. Còn nghi ngờ gì nữa, trông thái độ mắt tự nhiên kia, rõ ràng cô chính là thủ phạm.

- Anh coi thường tôi hả?

Người cảnh sát gất lên. Như giật mình, Chí Dĩnh quay đầu lại:

- Tôi không coi thường anh cũng như chẳng hề có ý coi thường luật pháp.

Chẳng qua tôi không biết phải nói gì, nên... tùy anh định vậy.

Nói xong, anh lại lờ mắt nhìn qua cô gái, kịp thời bắt gặp cô quay mặt đi cố giấu nụ cười thỏa mãn. Xương quai hàm bạnh ra, cơn giận trào lên. Chí Dĩnh nghe tiếc trong lòng. Tại sao lại can thiệp bọn đàn em sớm vậy? Cô ả đáng bị đàn một trận toi bời thất kinh hồn vía.

Hai người cảnh sát sau phút thì thầm thỏa luận đã có quyết định cuối cùng.

Mời Chí Dĩnh bước ra ánh đèn lập biên bản giam xe, họ cảm thấy ngạc nhiên trước thái độ bất cần của người bị phạt. Lẽ ra hẳn phải van xin, năn nỉ hay nói một câu gì để giảm nhẹ tội của mình.

- Thôi anh ở lại chờ lập biên bản xong rồi chịu khó đi bộ về nhà vậy. Tới nhà của tôi rồi. Cảm ơn anh đã cho quá giang nghe. Bái bai.

Vẫy tay chào, cười thật hồn nhiên. Tú Văn tung chân sáo chạy đi. Con mắt nheo nheo, cô thích thú hình dung đến cơn giận cháy bùng trong lòng Chí Dĩnh. Rồi mở túi xách, lấy cái biển số ra nhìn lại một lần. Cười to một tiếng, cô thẳng tay quăng nó vào đám cỏ không thương tiếc. Đáng đời chưa?

Tưởng Tú Văn này dễ ăn hiếp vậy à? Lêu lêu!!!

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 3

Ý, ông ơi, khách lại đến nữa kìa. Trời ơi, gói quà trên tay, to thật là to vậy! Thấy bên ngoài nhà hàng thấp thoáng bóng ông giám đốc ngân hàng tay bùng chiếc khánh vàng chúc thọ, con sen hý hửng mừng khêu vai ông nói nhỏ. Như thế ông không thấy, như hôm nay là đại thọ mừng nó tròn tám mươi một vậy.

Mỉm cười, gạt đầu nhận món quà cùng lời chúc thọ, ông đưa tay phát bao lì xì đỏ mà mắt không quên hướng ra cửa ngóng trông. Sao giờ này thằng cháu của ông chưa đến?

Anh ta sẽ chẳng đến đâu! Biết ông ngóng đợi điều gì, cons en phụng phịu mặt buồn. Muốn nói nhỏ với ông một câu đừng đợi làm gì, uống công thôi. (Lúc này, lên ông, nó và anh Thành tài xế đã gọi điện khắp nơi nhắn cậu chủ về chúc thọ Ông rồi). Nhưng sợ là ông xúc động, không nên, nó đành đứng yên không dám hé môi, tội nghiệp nhìn ông nhấp nhòm trông ngồi đứng không yên.

- Ông à, bắt đầu đi, thực khách đến đủ rồi.

Nhẹ kéo tay ông, con sen kéo ông về thực tại:

- Chờ một chút nữa đi.

Mắt vẫn hướng ra cửa, về mặt ông thần thờ, bất động.

- Cậu chủ bận việc gì rồi, chắc không dự được đâu, ông đừng đợi.

Cuối cùng con sen chịu hết nổi, con sen nói đại một câu rồi cắn nhẹ môi mình im thít.

Quá vụng về, nó đã nói dối một câu trắng trợn. Làm sao mà ông không biết công việc bận của cậu chủ chứ? Nó và ông cả hai đều thừa hiểu được điều đó mà. Cái công việc ấy, không phải đàn đúm, cũng say nghiêng ngửa với men bia, cùng với lũ bạn trời ơi.

Ông sao thương cậu chủ quá! Con sen không hiểu và tất cả mọi người quen biết ông đều không hiểu. Dù cậu là đứa cháu nội đích tôn duy nhất, ông cũng đâu thể quá nuông chiều, cung cấp tiền bạc như nước, mặc tình cậu ăn chơi phung phí. Hai mươi sáu tuổi rồi, mà chẳng học hành, nghề ngỗng gì, tới ngày cứ đua xe, lạng lách, phởn phơ dạo phố. Bỏ mặc ông với công việc của công ty chất cao như núi.

Không chỉ vậy thôi, cậu chủ còn vô tâm màqt dạy,ngỗ ngược cùng ông lắm. Mỗi lúc rình ngoài cửa nghe cậu sang sảng giọng gọi ông xưng tôi một cách dừng dưng lạnh đậm, con sen nghe giận làm sao. Một tiếng n ội cũng không kêu, ông thương làm gì chứ?

Ông buồn khổ và rất cô độc. Con sen biết và thương ông lắm. Nhưng thương để mà thương, nó biết chia sẻ cách nào. Chỉ có thể lo lắng, săn sóc cho ông một cách tận tình thôi.

- Ông à, khuya quá rồi... Vừa cúi xuống định nhắc ông thêm lần nữa. Con sen chợt đưa tay ôm ngực há hốc mồm. Ôi, ông biến đâu rồi? Chỉ còn nó nầy giờ đứng cảnh chiếc ghế không, lảm nhảm như điên.

Chạy tìm ông khắp cả nhà hàng không thấy, con sen quỳnh lên chạy đi tìm anh Thành tài xế báo tin.

Tái mặt trách nó một câu không khéo. Thành ra nói nhỏ với viên trợ lý của ông, bảo anh cho buổi tiệc bắt đầu, rồi âm thầm đánh xe đưa con sen tìm ông

chủ.

Nhưng... hoài công thôi, ông như vụt biến mất khỏi cuộc đời. Để sau hơn một giờ rong ruổi, anh và nó đành đánh xe không trở lại nhà hàng, xin lỗi mọi người. Việc cơ bản ông phải bận ký một hợp đồng quan trọng lắm.

- Cái ông này, thiệt là...

Chép môi, trách nhẹ một câu, đám thực khách như lập tức quen ông cùng nỗi bức mình. Hơn hờ cụng ly, khai champagne cười đùa vui vẻ. Kinh tế thị trường mà! Ông mãi lo cho công ty cũng phải thôi.

Hơn ba trăm thực khách kể cả con sen, người hiểu ông như vậy, cũng không sao ngờ được. Giữa lúc mọi người vui vẻ ăn uống say xưa đó, ông một mình lang thang trên phố. Tay cầm theo chai rượu, khắp khiêng vừa đi vừa uống như một hành khất cô đơn. Độc hành tìm một cái gì mơ hồ, thênh thang lắm.

- Vậy là... nó không đến, không thêm đến.

Ông lầm nhảm một mình: Hừ... nó bỏ mặt tạ Bà ơi... tôi buồn quá, bà về đây dắt tôi theo. Tôi nhớ bà, nhớ Chí Dĩnh lắm. Tôi không muốn sống nữa đâu. Nhưng tôi thương nó lắm, tôi không đành bỏ mặc nó một mình trên cõi đời này. Tôi chết rồi lấy ai lo cho nó đây?... Tội nghiệp lắm, nó mồ côi cả cha lẫn mẹ. Lỗi tại tôi, tại tôi tất cả mà. Làm sao tôi trách được ai.

Chai rượu vơi dần theo dòng tâm sự đứt quãng chẳng đầu đuôi. Ngồi xếp xuống vệ đường, ông khóc như mưa, như hối hận cho một hành động sai lầm trong quá khứ.

Uống, khóc, kể rồi uống cho đến lúc say khướt mệt đừ người. Không còn biết gì nữa, ông ngã vật ra lề đường ngủ như người đã chết. Nước mắt đọng đầy trên mặt, cầm chặt chai rượu trên tay, ông không muốn tỉnh lại nữa.

Nhưng không được, một cái gì ngọt lịm cứ chảy ra từ cổ xuống người ông như dòng nước hồi sinh, bừng tỉnh dần từng mạch máu. Mở mắt ra, ông mơ hồ cảm nhận. Dường như đã có ai đó thật nhẹ nhàng đỡ ông lên, bằng một

giọng dịu dàng, đánh thức ông khỏi cơn mơ muôn kiếp:

- Ông ơi, tỉnh lại đi ông. Trời sáng rồi!

Sáng rồi ư? Mặt trời chiếu vào mắt ông chói quá. Làm ông vừa mở mắt ra đã phải nhắm mắt lại ngay, trên tai vang một tiếng reo mừng:

-Ồ! Cuối cùng ông cũng tỉnh lại rồi, Chị Tú Văn ơi.

Tú Văn quay đầu lại, ông nhận ra cô gái đã cứu mình. Không ai xa lạ, ông và cô đã hơn một lần quen biết. Cô là người đã tặng cho ông nụ hồng may mắn mà không biết ông chính là chủ nhân của khu vườn "Tiểu Lý Đình".

Nghĩ lại thấy buồn cười, hy hữu quá, lần đó cô đã làm ông sợ suýt vỡ cả con tim. Cứ ngỡ cô là người thứ ba ngoài ông và Chí Dĩnh ra biết được bí mật "Tiểu Lý Đình". Phải tức tốc rời nhà hàng trở về ngay.

Thật ra thì mình cũng nông nổi, hồ đồ quá. Thế gian này, giờ đây ngoài ông ra, làm gì có người thứ hai biết được giống "Tiểu Lý Đình". Nó là kết quả độc quyền do thằng con ông bao ngày bỏ sức tạo nên. Vậy mà... lúc đó... Ông cũng lo hú vía...

Con bé đã cả gan cắt hoa của ông đi bán! Trời ơi, đến giờ mà ông vẫn chưa quên cơn giận của mình. Lúc nhìn thấy dấu cao cắt còn rành rành ra đó, ông tưởng mình có thể giết Tú Văn ngay lập tức.

Nhưng cũng liền sau đó, ông được ocn làm nguôi giận bằng những dòng chữ đơn sơ, một mạc đang treo lung lẳng trên cành hồng kèm theo số tiền nhỏ, tám ngàn đồng.

Thì ra con bé biết điều hơn ông tưởng. Nó cắt hoa với một ý đồ trong sáng không ác ý. Suy đi, ngẫm lại, ông thấy tư tưởng nó cũng hay hay, độc đáo. Ừ nhỉ? Sao bao lâu rồi, ông không có ý tưởng này. Hoa đẹp nhờ người biết thưởng thức, nâng niu. Sao ông lại có thể hẹp hòi, giấu kỹ, để nó phải tự sinh tự diệt trong âm thầm lặng lẽ. Thằng con ông, lúc lai tạo giống hoa này, chắc cũn g có ý tặng cho đời thêm một sắc hương thú vị.

Vậy là... như đứa bé ông đùa lại với Tú Văn, viết thư trả lời nó cũng bằng cách treo lủng lẳng trên ánh hồng. Gấu mặt giấu tên, nhưng Tú Văn nào biết, bao đêm rồi ông âm thầm dõi nhìn cô với Hảo Mỹ chăm hoa. Lòng nghe vui một niềm vui thỏa mãn.

Cuối cùng nụ "Tiểu Lý Đình" cũng tìm được tri âm. Nhìn ung cách cô yêu hoa như vậy, ông không còn sợ hoa phải theo mình rục rã xuống một sâu, phí bỏ bao tâm sức của con. Âm thầm, ông tự công nhận với lòng, Tú Văn là người thừa hưởng phần gia tài lớn lao của Chí Đình để lại. Đó là vườn hoa hồng nhỏ "Tiểu Lý Đình".

Cô ở ban đêm còn ông thì đến ban ngày. Ngồi ngắm những nụ hồng được cô cố công vun xới rục rờ dưới ánh nắng ban mai, ông thấy lòng mình yên tĩnh lạ. Thấy mình và cô gái kia, tuy không ần gửi sao thân thương lạ. Để từ lúc nào, trong lòng ông, cô trở thành người bạn nhỏ. Như quen thân, như tự kiếp nào đã quen nhau.

Bây giờ cũn g thế, nằm tron g căn lều nhỏ của mình để làm một vị khách chẳng được mời, ông thấy ngộ trong lòng lắm. Nhẹ nhàng, thanh thản như đứa bé lần đầu biết chơi trò "cút bắt", "trốn tìm", ông nghe lòng rạo rục một niềm hưng phấn nhỏ. Hãy cứ vờ làm một lão già tội nghiệp, cô gia cư thật đáng thương thử lòng nhân thế. Quên đi thực tại đau buồn, làm đứa trẻ ngu ngơ thử xem sao.

oOo

- Thuốc này là thuốc an thần, cô mua chi nhiều vậy?

Nghe Tú Văn đòi mua nguyên một chai, năm mươi viên thay vì một liều bảy viên như trong toa, cô được tá tròn đôi mắt nghi ngờ. Trông đi75u bố yêu đòi của Tú Văn như vậy đâu giống kẻ thất tình muốn tử tử.

- chị ấy mua tặng ông Việt đó.

Đứng bên cạnh, Hảo Mỹ lạnh chanh:

- Chị biết không, ông ta tội nghiệp lắm già rồi lại mắc bệnh không ngủ được, tối nào cũng phải uống hai viên an thần hết.

Nhưng một chút cho cô được tá hiểu, nó nói theo:

- Ông già nghèo lắm, không có tiền, nên chị Tú Văn mới mua nhiều như vậy.

Để ông uống từ từ.

- Ông ấy là nội của em à?

Thoáng xiêu lòng, cô được tá mở tủ lấy nguyên chai thuốc. Tú Văn chưa kịp gật đầu, đã bị Hải Mỹ cướp mất lời:

- Không có, ông ta đi ăn xin, em tình cờ quen thôi.

- Vậy à!

Cười tươi, cô được tá nhận tiền, nhìn theo bóng hai cô gái. Thời bây giờ mà còn người tốt đến vậy sao? Ông già ăn xin kia, quả thật là may mắn.

- Emt hật là nhiều chuyện Hảo Mỹ à?

Ra đến đường, Tú Văn cần nhắc.

- Ai bắt em khai chứ? Lại nói láo như vậy?

- Chứ không nói láo, người ta có chịu bán nhiều thuốc như vậy không?

Thấy thấy chai thuốc trên tay, phụng phịu mặt, Hảo Mỹ như đang giận:

- Còn nói người ta nhiều chuyện, ghét ghê chưa.

- Thôi thì Hảo Mỹ ngoan, không nhiều chuyện, xin lỗi đó chịu không?

Cái mặt nó hờn trông thật khó ưa, Tú Văn mỉm cười nhẹ Ôm vai nó dỗ dành:

- Tài nhất trên đời chỉ có Hảo Mỹ của chị thôi.

- Ú!

Được khen cái mũi của nó hỉnh lên, nhưng mắc cỡ, nó vờ hảy vai một cái.

Rồi như quên mất chuyện giận hờn, nó xoay xoay chai thuốc trên tay:

- Em thật không hiểu, ông cần thuốc ngủ nhiều như vậy làm gì? Hoa chứ bộ người ra sao mà cũng cần thuốc nữa? Rủi tới lui, tội nó buồn ngủ hoài không mở thì sao?

- Chưa thử thì làm sao biết.

Tú Văn nhẹ cắn môi.

- Nhưng em tin tưởn gđi, trôn gông như một người thợ trồng hoa lành nghề vậy. Chắc đây là một trong những bí quyết trồng hoa đẹp của ông.

- Rồi chị tính sao? Một tuần rồi, bộ định cho ông sống với mình luôn hả?

Chợt dừng chân, Hảo Mỹ nhìn Tú Văn chờ đợi. Không suy nghĩ Tú Văn gật đầu.

- Đúng vậy! Em xem, ông ta thật là tội nghiệp. Không nhà, không cửa, không con cái. Hơn nữa, khu vườn đó không phải của chúng ta mà ích kỷ. Ích kỷ! Hảo Mỹ không bằng lòng với cách nói của Tú Văn. Rõ ràng, hỏi như vậy, nó phải đâu ích kỷ, muốn đuổi ôn gđi. Chẳng qua, nó thấy ông rất lạ, chẳng giống người nghèo khổ, ăn xin một chút nào. Muốn kể Tú Văn nghe, ai ngờ bị nghĩ oan, nó ức trong lòng quá. Nghe giận, nó không thềm kể nữa. Sải bước nhanh hơn, đôi mắt nó dọc ngang, liếc xéo trên đường.

Chợt, đôi mắt sáng lên, chân bước vội, nó cúi nhặt một trái me nằm lẫn lóc trên đường. Phũu sơ lớp bụi, bóc lớp vỏ giòn tan, nó cắn đại một miếng to, nghe nước bọt tứa ra đầy lưỡi, chắc là chua ghê lắm.

Nhưng... thật bất ngờ, trái me dốt chẳng chua một chút nào. Ngọt như đường. Ngon thật là ngon. Đến nỗi, Hảo Mỹ tưởng trên đời này không còn trái me nào ngon hơn nữa.

Chỉ một thoáng, nó nuốt sạch trơn trái me vào bụng rồi tóp tép chiếc môi nhỏ thềm thường. Ước gì... có nguyên một thúng me trước mặt. Chẳng khách sáo đâu, nó sẽ ăn một hơi hết sạch.

- Hảo Mỹ, đi thôi. Em làm gì mà ngăn người ra vậy?

Kéo tay Hải Mỹ, Tú Văn cười cho sự thềm thường của nó:

- Muốn ăn me chứ gì, một lát chị mua cho, muốn bao nhiêu kí?

- Ai thềm me của chị.

Vẫn còn giận, Hảo Mỹ hất mạnh tay Tú Văn rồi ngẩn người ra, mắt mở tròn không chớp. Trên đầu nó, một chùm me chín đang đung đưa với gió chiều như trêu người, mời gọi.

Cao quá, làm sao hái? Như quên mất Tú Văn, nó chạy đi tìm cục đá, chọi lên. Nhưng... Tú Văn đã chặn tay nó lại:

- Đứng Hảo Mỹ, người đi đường đông quá, em chọi trúng người ta bây giờ. Ráng nhìn đi, một lát lại đằng kia, chị mua cho.

- Không!

Quảng cục đá xuống chân, Hảo Mỹ dậm dậm chân.

- Em chỉ thích ăn me này thôi. Me bán chua lắm. À, phải rồi.

Chợt nhớ ra, đôi mắt sáng lên, nó nắm tay Tú Văn lay nhẹ:

- Không được chọi, vậy chị cho em leo lên hái me đi.

- Leo lên! Không được đâu, me này có chủ mà.

Như sợ hãi, Tú Văn lắc đầu nhanh.

- Té chết.

- Lại không chọi Cái gì cũng không chọi Hồng đi nữa.

Nụ cười tinh nghịch biến mất, cái môi trề ra, Hảo Mỹ ngồi luôn xuống vệ đường ăn vạ.

- Hảo Mỹ, em làm gì vậy? Có đứng lên về không? Tối rồi.

Bực mình vì tính trẻ con hay dối hờn của nó. Tú Văn gắt nhẹ.

- Hồng về, chừng nào cho hái me em mới chịu về!

Bao nhiêu hờn dỗi dồn lại một lần, Hảo Mỹ bướng bỉnh ngồi yên.

- Được! Bây giờ chị đếm từ một đến ba, em không về thì cứ việc ngồi ở đây đi. Chị về trước đó.

Quyết không chiều nó, Tú Văn nghiêm giọng:

- Một... Hai...

Tiếng "ba" đã thốt khỏi miệng từ lâu lắm rồi mà Hảo Mỹ vẫn ngồi yên lì

lọm. Gương mặt chăm vằm, cái miệng chu chu như thách thức làm Tú Văn tức phát điên. Chẳng nói tiếng nào, cô giật lại chai thuốc ngủ từ nay nó bỏ đi một mạch. Nó sẽ phải chạy teo mình ngay thôi. Cô tin tưởng vào biện pháp cứng này lắm.

Nhưng... sao chẳng có tiếng chân nào chạy đuổi theo mình vậy? Đi được một đoạn khá xa, Tú Văn nghe nóng lòng quay lại. Chẳng thấy bóng Hảo Mỹ đâu, cô tặc lười bực mình. Cô bé này, đún glà.. nhiều chuyện quá. Bỏ một lần cho biết mặt.

Chân bước đi, sao dạ chẳng đành. Tú Văn cẩnnhẹ môi nén giận. Dù sao nó cũng chỉ là đứa bé. Có nên nghiêm khắc đến vậy không? Chà! Sao cô lại quên nó bị mô côi chứ? Nuông chiều nó một chút có sao đâu?

Như hồi hận, như ray rứt, Tú Văn ghé vào một quầy bách hóa bên đường, hào phóng mua một phong chocolate lớn rồi quay trở lại. Hảo Mỹ nhất định sẽ vui , nó thích ăn chocolate lắm.

- Trời! Hảo Mỹ, em xuống ngay chưa? Té chết ngay bây giờ!

Từ đằng xa, Tú Văn đã thấy Hai Mỹ ngồi vắt vẻo trên tường chuẩn bị nhảy vào bên trong tòa biệt thự.

- Hông, em phải hái me!

Đáp lại một câu, nó co chân nhảy đại vào trong như không biết, phải cách từ giờ tường đến chân mình xa lắm.

- Đùng, Hảo Mỹ, chờ chị với.

Không kịp suy nghĩ, Tú Văn nhún chân, co người nhảy lên gờ tường, đuổi theo con bé. Vốn quen nghịch ngợm với thửa còn thơ, nên việc băng qua bờ tường đối với cô không khó khăn gì. Trong chớp mắt đã đuổi kịp Hảo Mỹ. Con bé đang đứng dưới gốc me, chuẩn bị leo lên.

Chà, cũng lý tưởng ghê chứ? Đún glà nhà giàu biết hưởng thụ à. Như quên mất chuyện lỡ gặp chủ nhà, cùng nổi sợ cho Hảo Mỹ té từ trên cao xuống,

Tú Văn ngăn người ra ngắm khu hoa viên căn biệt thự.

Lại là một kiến trúc độc đáo người. Chủ nhân tòa biệt thự này, hẳn là một người yêu rừng lắm. Ai đời lại trồng toàn cỏ thụ quanh nhà, còn cho dây leo quấn chần chịt nữa. Thích nhất là mấy bụi tóc tiên, quấn quanh cây cóc.

Tương phản, đối nghịch nhau mà nên thơ lạ.

- Chủ nhân hồng có nhà, chị Tú Văn đừng sợ, ăn thỏa thích đi.

Ngồi vắt vẻo trên cây, Hảo Mỹ toe toét cười, gọi lớn rồi thả cho Tú Văn một trái me cong rất đẹp.

- Sao em biết?

Cắn nhẹ trái me, ngạc nhiên vì vị ngọt tuyệt vời của nó, Tú Văn nghe Hảo Mỹ oang oang giọng:

- Cửa khóa rồi. Bên ngoài còn ghi số đồng hồ điện, chắc ông ta đi lâu lắm mới về.

- Vậy thì tuyệt rồi.

Qăn bỏ cái hột me cuối cùng lần đôi dép, Tú Văn tung chân trần thoăn thoắt leo cây. Kỷ niệm tuổi thơ phút chốc trở về đầy ắp.

- Ô chị Tú Văn leo cây hay quá!

Hảo Mỹ tròn xoe mắt nửa ngạc nhiên, nửa thán phục.

- Em chưa có biết đây thôi, lúc nhỏ chị là trùm leo cây đó.

Vừa với tay lửa trái me ngon để hái, Tú Văn cười dễ dãi. Ở trên cao nghe gió lúc mát rượi thích làm sao. Cứ muốn ở mãi trên cây chẳng muốn về. Me ở đây ngon quá.

- Không chỉ có me thôi, chị nhìn kia.

Theo hướng chỉ của Hạo Mỹ, Tú Văn nhìn thấy xa xa, thấp thoáng phía sau ngôi biệt thự một cây chôm chôm xum xuê trái, vàng rực vừa chín tới rung rinh trong gió như mời gọi.

- Ngon quá đi mất!

Tú Văn chép môi nuốt nước bọt. Chẳng giấu gì, chôm chôm là món là cô thích ăn nhất trần đời. Mình sang đó đi.

- Khoan đã, vẫn còn sớm lo gì?

Nhưng Hảo Mỹ vẫn còn muốn ăn me, nó ngã nằm dài trên tà cây, mắt hướn glên trời lim dim như mơ mộng.

Bất trước nó, Tú Văn cũng nằm theo. Bầu trời qua kẽ lá trong xanh tuyệt đẹp. Đúng rồi một buổi chiều êm ả, thật yên bình vắng vắng tiếng chim ngân. Lòng chợt rạo rạo một cảm giác khác thường, Tú Văn bỗng mơ gặp nữ sĩ Quỳnh Dao. Nếu bà là cô lúc này, hẳn đã có những trang viết thật nên thơ mơ mộng. Vườn chủ ơi, cảm ơn và xin lỗi ông nghe!

Đang bước vội cùng con becgiê xám từ hồ bơi trở về nhà, Chí Dĩnh bỗng dừng chân nghiêng đầu nghe ngóng. Trong tiếng gió xạc xào, dường như có tiếng ai cười khúc khích.

Con xám cũng bắt đầu phát hiện ra hơi người lạ, cánh mũi nó phập phồng, đôi mắt long lên, chuẩn bị lao đi sủa lớn.

- Dừng sấm

Nắm sợi dây da trên cổ ngăn nó lại. Chí Dĩnh thì thầm:

- Dừng sủa, theo tao bắt quả tang ăn trộm.

Nói rồi, Chí Dĩnh làm gương nhón chân đi trên cỏ nhẹ nhàng. Như quên mất mình mới tắm xong. Trên người nước hãy còn nhỏ ròn ròn và chỉ độc một chiếc quần đùi ngắn cũn.

Xám là một con becgiê được qua trường lớp huấn luyện đẳng hoàng nên tinh khôn lăm lăm. Hiểu ý chủ muốn gì, nó cũng nhón chân rón rén bước theo.

Chà! Trò chơi này xem ra cũng thú vị kích thích ghê! Những thớ thịt căng lên, con môi đang từ từ trong tầm nhìn của nó.

Chí Dĩnh và con xám đã tiến sát gốc cây mẹ Nhưng cả hai tên trộm vẫn không hay biết. Cứ thản nhiên nằm dài, nói chuyện đôi rồi rúc rích cười ra

chiều thứ vị.

Chỉ là mấy đứa bé trộm me! Thờ nhẹ ra một cái Chí Dĩnh nghe thất vọng. Không có trò để vui rồi, về thôi xám. Là mấy trái me thôi, tha cho bọn chúng. Vỗ lên đầu con chó như ra hiệu, Chí Dĩnh chậm chậm quay lưng, mặt buồn thiu, tiu nghỉu. Chiều thứ sáu, chẳng có tiết mục quây phá gì. Chán thật.

Bốp!

Một trái me từ trên trời bỗng rơi xuống trúng đầu Chí Dĩnh thật mạnh. Đau điếng, sấn cơn bức trong lòng anh ngẩng đầu lên hét lớn. Con xám bên cạnh cũng giật mình, phụ họa theo bằng những tiếng gầm to, hung hãn.

- Cái gì vậy? Vào phá rồi...

Chợt bỏ ngang câu nói, đôi mắt mở trừng trừng, Chí Dĩnh như không tin vào thị lực của mình. Lẽ nào... anh lại may mắn thế.

Đôi mắt trên cây cũng đã nhận ra anh, từ sựng sốt chuyển sang sợ hãi. Cứ mở lớn trừng trừng. Trời ơi! Đường rộng thênh thang không chọn lại chui vào rọ chứ? Tính sao đây?

Đúng là cô ả bán hoa đáng ghét rồi! Run lên vì mừng, Chí Dĩnh có nằm mơ cũng không ngờ mình có được cơ hội tuyệt vời như thế! Trời cao có mắt mà! Mỗi nhục hôm nào giờ một lần, anh bắt ả trả đủ đầy cả lời lẩn vốn.

Nhắc đến chữ nhục, Chí Dĩnh lại nghe giận sôi tim gan. Hai hàm răng nghiến chặt vào nhau kêu kèn kẹt, anh tưởng mình có thể tát tay Tú Văn cho đến chết, nếu phút này cô đại đột dám buông tay rơi xuống trước mặt anh. Chuyện bị giam xe hôm đó, anh đã tự thẹn lòng giấu tất cả mọi người. Vậy mà... chẳng hiểu sao, khắp Sài Gòn thằng bạn nào cũng biết. Cũng lấy đó làm chuyện tiêu lâm, truyền miệng kẻ tai kẻ nhau nghe. Thần tượng đào hao Trần Chí Dĩnh phút chốc sụp đổ trong lòng các giai nhân bởi hai từ "dại gái".

"Đại gái"! Chí Dĩnh hận căm gan hai cái từ này! Hừ! Để trong lòng bọn chúng, anh bị sắc đẹp của cô ả bán hoa làm lũ lẫn rồi! Thiệt là tức chết đi thôi. Làm sao thanh minh với từng người và làm sao biết được nụ cười thương hại của các giai nhân trên sàn nhảy? Ai cũng tiếc, cũng tội nghiệp giùm anh cả? Làm anh cả tuần rồi chẳng dám đi đâu cứ nằm nhà buồn chán. Được lắm! Gật gật đầu, đôi mắt sáng lên Chí Dĩnh đã tìm ra cách rửa hận rồi. Chà! Cái cảm giác được trả thù, tuyệt làm sao!

- Chị à, sao anh ta cứ im lặng không nói gì vậy?

Đã qua phút giây sợ hãi, Hảo Mỹ định thần, nhẹ lay tay áo Tú Văn hỏi nhỏ:

- Liệu anh ta có bắt mình không? Mấy trái me thôi sao giận dữ vậy?

Cẩn nhẹ môi, không trả lời Hảo Mỹ, Tú Văn đảo mắt nhìn quanh định kế thoát thân. Chẳng còn đường nào cả. Sinh lộ duy nhất đã bị hấn ta và con chó áng mắt rồi. Đành tùy cơ ứng biến, đến đâu hay đến đó.

- Hi, hi... anh... anh đẹp trai ời. Anh là chủ khu vườn này hả?

Không nhận được câu trả lời của Tú Văn, Hảo Mỹ tự nghĩ cách cứu mình.

Sấm bộ mặt thật tươi nó cười một cái lấy lòng Chí Dĩnh:

- Trông đẹp ghê đi, anh thiệt là hay đó. Mà anh nè, đừng giận ghen, tụi em không có phá gì, chỉ mới ăn mấy trái me thôi. Không tin anh cứ kiểm tra đi. Tụi em hông phải ăn trộm đâu.

Mãi nghĩ cách đối phó Tú Văn, Chí Dĩnh không để tâm đến nó. Thấy anh cứ đứng yên, ngỡ anh đã xiêu lòng, Hảo Mỹ mon men leo xuống đất, tay vẫn tham lam cầm theo chùm me chín.

Gâu!

Nhưng con xám đúng là một tên lính giữ nhà rất mực trung thành. Chân Hảo Mỹ chưa chạm đất đã bị con chó nhảy chồm lên ráp mạnh. Không trúng chân, nhưng hơi gió cũng đủ làm con bé sợ điếng hồn. Vuột tay té lăn cù trên đất. Chưa kịp hoàn hồn đã thấy con ám chồm lên, nhe mấy cái răng

nhọn liểu vào giữa mặt mình.

- Chí Dĩnh, anh có la con chó đi không?

Sợ con chó cắn Hảo Mỹ, Tú Văn quỳnh lên, chụp đại trái me ném vào mặt nó, hét to:

- Giỏi thì ăn thua với tôi nè, nó con nít biết gì đâu.

- Ngon!

Như chờ câu nói này của Tú Văn tự này giờ, Chí Dĩnh hào hứng búng tay cho con xám đứng lên, rồi hát hàm cùng Hảo Mỹ:

- Trèo lên mau.

- Dạ!

Sợ hãi nó riu riu leo lên cây, lòng ngạc nhiên thẳm hỏi. Sao Tú Văn biết tên cậu chủ nhỉ? Họ quen với nhau à? Sao cử chỉ giống như thù địch vậy?

Gương đôi mắt tròn vo, nó nhìn Tú Văn cao giọng hỏi:

- Bây giờ anh muốn gì?

- Chẳng muốn gì. Một lần thôi đủ vốn lẫn lời ân oán của chúng ta hôm nọ.

Đưa tay hất mái tóc bông bị nước bết thành bết dưới trán lên, Chí Dĩnh nheo nheo mắt.

- Cô đã làm tổn thương danh dự và uy tín của tôi trước bạn bè. Bây giờ, tôi đòi cô trả lại.

- Bằng cách nào/

Lại hái một trái me cho vào miệng ăn như chẳng có chuyện gì. Tú Văn ôn tồn hỏi.

- Dễ lắm thôi.

Chí Dĩnh bỗng gác một chân lên ghế đá.

- Chỉ cần cô chui qua chân của tôi dưới sự kiểm soát của camera ba lần, là tôi dễ dãi bỏ qua tất cả, không truy cứu nữa.

- Thật ư?

Tú Văn bỗng bật cười trước cách trả thù của Chí Dĩnh:

- Cứ ngỡ là ghê gớm lắm. Không ngờ là trẻ con như vậy?

- Trẻ con!

Chí Dĩnh nghe nóng mũi, muốn gọi điện kêu ngay lũ đàn em đến. Nhưng... anh chợt dần lại được. Chẳng ngu gì má mắc mưu cô ả, muôn khích cho Chí Dĩnh này nổi nóng, tự ái mất khôn à? Đâu có dễ!

Nghĩ xong, hơi thở dần trở lại điều hòa, Chí Dĩnh cười xòa:

- Đúng, trẻ con vậy mà cô có dám làm không? Dễ lắm mà, xem ra thích hợp với cô lắm đó. Ngày xưa Hàn Tín còn làm được, lẽ nào một con bé bán hoa như cô ngại chứ?

Khốn nạn! Mắng thăm một câu trong bụng, Tú Văn nhăn nhăn trán. Hắn không trúng kế tính sao đây? Trời tối đến nơi rồi, đây đưa mãi không phải cách.

- Thôi thì chui đại đi chị.

Hảo Mỹ bỗng lên tiếng run run:

- Chui qua háng của hắn thôi mà, đâu mất gì. Trời tối rồi, em đói bụng quá.

- Đúng đấy, con bé nói chẳng sai. Có mất gì đâu. Nào xin mời xuống đây. À, khoan đã, chờ tôi đi lấy máy quay phim.

Nghe Hảo Mỹ nói, Chí Dĩnh càn khoái chí. Anh nhẹ vuốt tay lên đầu con chó.

- Xám, mày ở đây canh chừng họ cho tao. Một lát có trò cho mày coi vui lắm.

Nói xong, vừa huýt sáo vừa nhún nhảy, Chí Dĩnh bước dần vào tòa biệt thự. Con gió đêm se lạnh, anh mới chợt nhớ mình từ nãy giờ chỉ mặc độc chiếc quần đùi.

Hơi vô duyên, mất lịch sự. Nhưng... dường như cô ả chẳng để ý đến chuyện này.

- Nhiều chuyện quá!

Chí Dĩnh đi rồi, Tú Văn mới bức mình quay lại cốc cho Hảo Mỹ một cái vào đầu.

- Biết gì mà nói chứ? Cái gì cũng tại mày, tự nhiên đòi ăn me làm gì cho nên nổi.

- Đâu phải tại em!

Xoa xoa cục u trên trán, Hảo Mỹ phụng mắt:

- Rõ ràng em nghe anh nói có chuyện ân oán với chị mà. Sao đồ thừa em được?

Hảo Mỹ nói không sai, Tú Văn ghe cứng miệng. Rõ ràng Chí Dĩnh muốn kiếm chuyện với cô Nhung...

- Nhưng nếu không phải mày đòi ăn thì hấn có lý gì để tóm được tao?

Vẫn còn tức, Tú Văn hàm hàm mắng Hảo Mỹ. Con bé nhẹ gật đầu, nhận lỗi.

- Thì tại em. Nhưng chị Tú Văn nè, chị và hấn thù oán chuyện gì? Sao hấn lại bắt chị chui qua chân hấn vậy?

- Hấn điên khùng, mất dạy mới vậy thôi.

Đỏ mặt, Tú Văn một hơi mắng Chí Dĩnh chẳng tiếc lời, rồi chợt nhớ, cô quay sang nghiêm giọng cùng Hảo Mỹ:

- Mày nghe đây, chuyện hôm nay nín bật, không được kể cho ai nghe đó.

Không thì tao cắt lưỡi mày.

Thái độ của Tú Văn hung dữ quá làm Hảo Mỹ sợ phát run. Nó lè dài lưỡi rút vai ngồi yên nhìn con chó. Làm cách nào vượt qua hàm răng nhọn của nó được đây? Trời tối rồi, vừa lạnh, vừa đói, làm sao chịu nổi?

- Chị Tú Văn ơi, em đói quá!

Như không còn chịu nổi, nó lên giọng nằn nì:

- Có cái gì cho em ăn đỡ đi.

- Có gì đâu!

Gắt nhẹ Hảo Mỹ, Tú Văn mới chợt nhớ ra, đôi mắt sáng lên.

- À, phải rồi, còn phong chocolate Ăn tạm đi.

- Ồ! Thiệt hả! Thích quá!

Vừa nhìn thấy phong chocolate, mắt Hảo Mỹ vụt sáng bừng lên. Xé ngang lớp giấy, chẳng nề nang gì nó ngoạm một miếng to.

- Gâu!

Con xám dưới gốc cây bỗng chồm lên sủa một tiếng to như ganh tị, đôi mắt chăm chăm nhìn phong chocolate vẻ thèm thuồng chờ đợi. Chiếc lưỡi đỏ lè dài, Tú Văn nhìn thấy nước bọt của nó chảy ròng ròng xuống đất.

- Không được ăn nữa!

Bất chợt cô giật nhanh thanh chocolate lại. Mắt Hảo Mỹ tròn xoe, ngơ ngác, thèm thuồng:

- Chị làm sao vậy? Em đang ăn mà.

Cùng lúc Chí Dĩnh cũng vừa bước đến, trên tay xách một túi to linh khinh đồ như chuẩn bị đi picnic ngoài trời. Nghe Hảo Mỹ nhắc đến ăn, anh ngẩng đầu lên, cười khiêu khích:

- Sao? Đói bụng rồi à? Chà!

Tặc lưỡi, lắc đầu như thương hại, anh than:

- Ăn nhiều me như vậy, chắc là xót ruột lắm. Thiệt là tội nghiệp.

Ngồi xuống ghế, bỏ qua cái xì môi dài của Tú Văn, Chí Dĩnh bắt đầu đem đồ nghề của mình ra bày trên đất. Đầu tiên là chiếc máy camera cá nhân gọn nhẹ. Nhỏ khoảng hai tấc thôi, nhưng bảo đảm quay đẹp lắm. Rõ nét, hình ảnh màu sắc trung thực y như quảng cáo.

Bấm nút, gắn máy vào một chạc cây, Chí Dĩnh loay hoay chỉnh lại góc độ nhìn cho rõ. Tuyệt vời, ở vị trí này, máy có thể tự thu trong phạm vi mười mét. Lũ bạn của anh khi nhìn thấy điệu bộ của Tú Văn ngồi thu lu trên chạc cây me, chắc là cười bẽ bụng. Án "dại gái" của anh sắp giải được rồi.

Tiếp đó anh lấy từ trong chiếc ba lô ra cái võng dù, mắc lên hai tàn cây, anh thoải mái nằm chờ Tú Văn chấp nhận điều kiện của mình. Chắc chắn, phải chịu thua thôi. Hồng lẽ cô muốn suốt đời mình nương thân trên cây như khi? Chưa đủ chộc tứ đâu, Chí Dĩnh lại lấy ra hai hộp cơm thơm lừng, nghi ngút khói. Một cho con xám và một cho mình. Vừa ăn, vừa đưa võng vừa ngược mắt nhìn lên chộc tức:

- Chà, cơm gà ngon tuyệt. Chẳng biết trên cây kia, có ai nghe thềm chảy nước dãi không? Nếu có mau mau xuống xin lỗi, năn nỉ luôn qua giữa hai chân rồi anh cho về.

Năm phút, rồi mười phút trôi qua trong tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng võng của Chí Dĩnh kêu cọt két và tiếng mấy con muỗi vo ve hát trên đầu. Cái bụng lại sôi ầm lên kêu đói.

Không còn chịu nổi, Hảo Mỹ lại cất lời:

- Có thật là luôn qua chân rồi anh sẽ tha không?

- Thật chứ!

Quăng cái hộp không vào một góc cây, Chí Dĩnh ngả nằm dài xuống võng, tay cầm trái táo ngoạm một tiếng to.

- Vậy... emt hay chị ấy có được không?

Một thoáng ngần ngừ, Hảo Mỹ nói thật nhanh. Không cho Tú Văn kịp bịt miệng mình:

- Để em chui rồi anh thả em và chị ấy về nghe!

- Hảo Mỹ!

Tú Văn hét thật to, mắt trợn lên giận dữ.

- Ai mượn em năn nỉ hần? Thử coi, dám nhốt chỉ em mình suốt đời trên này không? Ngon thì hần cứ nằm đây, gương to mắt cả đời ra mà giữ đi.

- Chắc chắn rồi cô em à!

Tung mạnh tấm chăn đắp lên người, Chí Dĩnh đưa tay che miệng ngáp:

- Chà ăn no, ngủ một giấc chắc là ngon lắm. Xám mảy canh chừng họ cho tao nhé!

Con chó cũng vừa ăn hết hộp cơm nghe lệnh chủ, nó cuộn người nằm sát góc me, mắt lim dim nhưng không có vẻ gì là ngủ cả.

- Tính sao bây giờ chị Tú Văn?

Lạnh quà, Hải Mỹ nép sát vào người Tú Văn than thở. Đêm dầm trở về khuya, sương bắt đầu rơi, thấm vào người nghe lạnh lạnh.

Ôm gọn con bé vào lòng. Tú Văn khẽ thì thầm.

- Ngủ đi, đừng nói nhiều.

- Bây giờ ở nhà, chắc ông lo cho mình lắm. Cuộn gọn người như con mèo nhỏ, Hải Mỹ không ngủ. Ngược mắt nhìn vàng trắng vằng vặc sáng trên đầu, nó thở hắt ra:

- Thiệt là xúi quẩy quá!

Xúi quẩy thiệt! Tú Văn nhẹ nhặt cầm lên vai nó, nhìn bóng mình và bóng lá chập chờn ẩn hiện lên người Chí Dĩnh. Thầm hỏi sao hết lần này đến lần khác mình và gã con trai kia gặp nhau để rồi phải gây nhau?

Thoạt nhìn, hắn trông có vẻ du côn, anh chị lắm. Nhưng thật ra, chỉ có vỏ bên ngoài, con người hắn, không hung tợn, dữ dằn lắm đâu. Lần nào cũng thế, trông điệu bộ hắn ngủ ngon lành như vậy, chắc không biết mình sắp thu đầm đến nơi rồi. Thiệt tội nghiệp quá! Tú Văn ơi, ai bảo mày khôn ngoan, lém lỉnh chi lắm vậy? Sao không ngờ thua hắn một lần, hóa giải hận thù đi Chọc tức hắn làm gì?

Nhưng làm sao thua được? Tú Văn chợt nghe tức trong lòng, nhớ đến điệu bộ khi người của hắn. Là con trai mà chẳng quân tử chút nào, bắt cong ai người ta bò qua chân vậy? Hừ! Muốn quay phim khoe với bạn bè, hạ nhục nhỏ này à! Đâu có dễ.

- Chị Tú Văn, có gì vui mà chị cười hoài vậy? Bộ hồng đói, hồng lạnh sao?

Lần nào ngược lên cũng thất Tú Văn cười tủm tỉm một mình, Hảo Mỹ thấy lạ trong lòng. Nhíu đôi mày nó hỏi:

- Còn phần chocolate đó, sao chị hồng cho em ăn đi.

- KHÔNG ăn được.

Môi vẫn giữ nụ cười, mắt long lanh sáng, Tú Văn nói nhỏ vào tai Hảo Mỹ.

- Chai thuốc ngủ đâu? Đưa cho chị.

- Để làm gì?

Hoang mang lấy trai thuốc trao cho Tú Văn, nó nhìn cô không chớp mắt:

- Bộ chị định uống thuốc ngủ trừ cơn hả? Hồng được đâu, ông bảo loại thuốc này nặng lắm. Ủa chị làm gì vậy?

Nó lại kêu lên ngơ ngác khi thấy Tú Văn chẳng nói chẳng rằng, cứ lấy chocolate vo tròn bọc từng viên thuốc lại.

- Đừng hỏi nữa, mau dụ con chó ăn đi.

Trao những viên kẹo bọc thuốc cho Hảo Mỹ, Tú Văn đá nhẹ con mắt trái.

- Có hiểu chưa/

- Ý chị muốn... À, hiểu rồi...

Chợt hiểu ý của cô, Hảo Mỹ mừng quýnh gật đầu. Cúi thấp người xuống cây me, nó thì thảo cùng con chó:

- Xám.. cho mày nè!

Viên thuốc rơi bịch xuống ngay trước mặt con chó. Mùi chocolate thượng hảo hạng thật thơm ngon, quyến rũ làm cánh mũi con xám cứ phập phồng.

Muốn đớp ngay một miếng. Nhưng... nó đáng tin không? Chiếc đuôi nó đập nhẹ xuống cỏ đề phòng.

- Nó hồng chịu ăn sao hả?

Quay nhìn Tú Văn, Hảo Mỹ lo lắng hỏi.

- Không sao.

Mỉm nhẹ nụ cười, Tú Văn tự tin thả tiếp những viên thuốc tròn quanh con

chó. Viên nào cũng tròn vo, bóng lưỡng hấp dẫn vô cùng.

Một chân đặt lên viên thuốc, con chó như tự động đấu tranh, chống lại bản thân mình. Có ăn không? Một viên, chắc không đến nỗi nào.

Cuối cùng, bản năng thèm ăn đã thắng. Con xám đứng lên ních luôn một lúc mười viên thuốc tròn vào bụng. Rồi như chưa đã thèm, nó ngược mắt nhìn lên chờ đợi. Tại Tú Văn chưa biết đó thôi, nó thích chocolate lắm đó. Văn thường canh lúc Chí Dĩnh vắng nhà, nhảy phóc lên giường, thò mồm vào hộc tủ mà ăn vụng.

Ôi! Sao lạ thế này? Con xám thấy mặt đất bỗng dung lồi lõm. Bốn chân như quy xuống ngay. Buồn ngủ quá! Không sao gượng được, nó ngã lăn ra đất, nằm thẳng cẳng. Ngủ say như chết. Đành phụ lòng cậu chủ rồi!

Đợi thêm một phút nữa cho chắc ăn, Tú Văn mới kéo tay Hào Mỹ nhẹ nhàng leo xuống đất. Chí Dĩnh vẫn ỷ vào con chó, ngủ rất say. Nụ cười mãn nguyện nở trên môi.

Về suông ư? Vậy thì may cho hấn đó! Ra đến chân tường, Tú Văn bỗng dừng chân quay chở lại. Một ý nghĩ nghịch ngợm thoáng qua đầu. Cô bảo Hào Mỹ leo ra ngoài trước chờ mình, rồi tùm tùm cười quay trở lại. Chết Chí Dĩnh rồi!

Hắc xì hơi! Đang ngủ rất ngon, Chí Dĩnh bỗng bị hắt xì hơi mạnh rồi giật mình thức giật bởi một mùi hăng hắc khó chịu. Mũi anh còn bị viêm, rất dị ứng với các mùi lạ quanh mình.

- Mùi quái quỷ gì mà ghê vậy?

Một tay bị kín cái mũi cứ bị cái mùi khó chịu kia làm hắt hơi liên tục, Chí Dĩnh vừa càu nhàu vừa chống tay ngồi dậy. Trong cơn mơ chưa tỉnh hẳn, anh nhận ra cái mùi hành hạ lỗ mũi mình.

- Xám, xám đâu rồi! Còn...

Gọi con xám, anh chột thú vị của mình. Cây đèn pin lia nhanh cùng lúc Chí

Dĩnh nghe sống lưng lạnh toát. Một cái gì lạnh lạnh, ươn ướt nhèm nhèm dưới chân. Nghe kinh khủng quá!

Cúi đầu nhìn xuống, Chí Dĩnh chợt nhảy dựng lên, hét lớn trong nỗi kinh hoàng:

- Trời ơi, cắt chó!

Rồi mặc kệ cây đèn pin đất tiền, vật kỷ niệm của một người bạn thân rơi xuống đất vỡ tan, anh chạy lồng lên như ma đuổi. Đến bên vườn cá kiểng, đôi mắt nhắm nghiền anh tát nước như điên xuống chân mình.

Dù hơn nửa hồ nước mà không biết bao nhiêu cá bị ra ngoài, dù đôi chân sạch bong không sao xua hết cảm giác ghê tởm ra khỏi ý nghĩ của mình. Chỉ muốn chặt bỏ đôi chân, muốn nhảy cùm xuống nước thôi. Con xám này!

Mày muốn chết rồi ư? Sao không biết phân chó là thứ mà Chí Dĩnh ghê tởm và kinh sợ nhất? Điên tiết lên, anh cúi nhặt cành cây to, hét lớn:

- Xám, ra tao biểu.

Nhưng một, hai, ba lần gọi. Khản cả giọng vẫn không thấy tăm hơi con xám đâu. Chí Dĩnh dùng dùng bước đi tìm, vừa đi anh vừa nghiến răng hăm:

- Khôn hồn thì trốn biệt đi, tao mà bắt được, đừng có trách. Đồ khôn nhà đại chợ, dạy bao nhiêu lần cùn gkhông chịu nhớ, bình ngay dép... Đang làm nhảm Chí Dĩnh bỗng bỏ ngang lời. Đôi mắt mở lớn vẻ không tin Lẽ nào con xám của anh... bị Tú Văn giết chết rồi?

Hồi hã Chí Dĩnh bước đến lật con xám lên xem xét, an lòng khi thấy nó còn thở và không cần ngẩng đầu lên anh cũng biết. Tù nhân của mình đã trốn mất rồi. Cô ả chứ không ai đã nghĩ ra cách cho con xám của anh uống thuốc ngủ liều cao như vậy.

Hừ! cúi nhặt cái lọ thuốc ngủ rỗng nằm lẫn lóc bên con chó, Chí Dĩnh trách mình đã đánh giá đôi phương quá thấp. Nhưng quỷ tha ma bắt anh đi, làm sao có thể ngờ ả mang theo thuốc ngủ bên mình mà đề phòng chứ?

Thủ phạm đã bỏ phân chó vào dép của anh cũng là ả chứ khôn gai. Nhớ lại cảm giác ghê tởm của mình, Chí Dĩnh lại nổi khùng lên. Chưa kịp nguôi, đôi mắt đã nhìn thấy dưới ánh trăng. Cạnh bên hòn non bộ tuyệt vời vừa xinh đẹp của mình, dòng chữ của ai ghi nguệch ngoạc trên bức tường sơn vôi trắng.

"Thất cơ lỗ vận, Hàn Tín luôn trôn cây nghiệp lớn.

Thua trí đàn bà, Chí Dĩnh không tự ý bị luôn trôn."

Không tự ý bị luôn trôn nghĩa là gì? Nhắm lại câu đối một lần, Chí Dĩnh bỗng tái mặt giật nảy người kinh sợ. Lẽ nào trong lúc ngủ, anh đã bị ả bước qua đầu?

Ồ không đâu! Lắc đầu anh như không muốn tin vào cái điều quá ư khủng khiếp kia.

Nhưng lấy gì bảo đảm? Con ả tinh quái đó, có chuyện gì hổng dám làm đâu?

Trời ơi, như rõ ràng hiển hiện trước mắt, Chí Dĩnh hình dung ra cảnh mình ngủ say như chết trên võng, còn Tú Văn môi điểm nhẹ nụ cười, co chân nháy qua đầu anh thật gọn. Không phải một mà là những ba lần, đúng như lời anh đã bắt cô lúc này.

Không đâu! Không đâu... cố ghìm cơn sợ hãi trong người xuống, Chí Dĩnh dần lòng nghĩ đến điều tốt đẹp hơn. Con ả chắc chỉ hù anh một chút thôi. Dù sao vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ? ả là con gái hổng lẽ rần mắt đến nỗi leo đầu con trai như vậy? Hơi thở dần trở lại điều hòa, bình tâm lại, Chí Dĩnh mới sáng mới nhớ ra.

- Trời ơi! Ngốc quá! Vậy mà này giờ nghĩ không ra!

Mừng như gặp được cứu tinh, Chí Dĩnh vỗ nhẹ xuống đầu mình rồi đứng bật dậy ngay. Mắt hướng về chiếc máy quay camera vẫn hoạt động từ này giờ trên trạc cây gần đó.

Nhân chứng đây rồi, chỉ cần xem phim là biết ả có làm vậy không. Hối hả

lấy chiếc máy xuống, Chí Dĩnh đưa mắt nhìn vào ô kiểm soát, định nhấn nút trở phim xem lại.

Nhưng... Đôi chân lại như đang đi trên đất bằng bỗng dưng tụt hẳn. Chiếc máy cầm chắc như vậy mà cũng bị bất ngờ làm rơi luôn xuống đất lăn lông lốc. Trong phút chốc Chí Dĩnh có cảm giác là mình bị té theo chiếc máy, quay tròn xoay tít giữa không trung. Chơi vui, lơ lửng.

Đúng là quái quỷ! Con ả tinh ranh hơn mụ phù thủy anh từng biết trong kho tàng cổ tích thời thơ ấu. Ma mãnh đến tột cùng, ả không hề tháo mắt cuốn băng không cho anh tận tường sự thật, mà còn để lại lời đe dọa. Nếu anh dám một lần xúc phạm, chạm đến. Ả sẽ lập tức đem cuốn băng đầy hình ảnh xấu hổ, nhụ nhả này công bố cho các bạn bè của anh khắp Sài Gòn.

Đe dọa, khống chế mình ư? Thật là sôi cả gan lên. Trong cuộc đời, Chí Dĩnh này chưa để ai uy hiếp cả. Vậy mà!...

Lòng lộn lên như sư tử, song là một con sư tử bị người ta nhốt trong lồng. Uy dũng hung tợn đến đó nhưng hoàn toàn bất lực. Nó chỉ có thể nhe nanh vươn vuốt trong bốn bức tường trước đôi mắt khô héo, thương hại của khách tham quan. Cuối cùng rồi, anh cũng không biết được, mình bị Tú Văn bước qua đầu hay chỉ là một trong những trò ma mãnh của cô thôi! Anh chỉ biết mình đang tức điên lên, và trút giận bằng cách đá mạnh vào hông con xám như thể chính nó là thủ phạm. Nhưng rất trêu người rất đồng tình với Tú Văn chọc tức anh, con chó chỉ khễ ngựa mình, rồi lăn đùng sang bên ngủ tiếp.

Đêm đã khuya, trăng lên cao thật trong, thật tỏ. Kéo kệ trên chiếc võng dù, nhìn hai cô gái cười đùa tíu tít tưới hoa, nghe tiếng côn trùng kêu rả rích, lòng ông bỗng bình yên kỳ lạ.

Vậy là hơn một tuần biến mất khỏi công ty rồi. Mọi chuyện vắng ông chắc đã rồi tinh lên. Hợp đồng đang dở, thiệt hại có thể lên đến hàng tỷ đồng.

Nhân viên của ông, từ phò tổng giám đốc đến bảo vệ, chắc đang lo lắng cuống cuống lên. Bàn ra tán vào không biết ông đi đâu, mà một chữ một dòng cũng không thềm để lại. Công việc ngừng trê hết, nhưng ông biết mình sẽ không trách họ. Không bao giờ có phá sản công ty. Bởi với ông giờ đây, họ khác nào ruột thịt. Mấy mươi năm rồi gắn bó bên nhau. Gian lao, cực khổ, sướng vui cùng nếm trải.

Giọt nước mắt tủi thân chực trào ra khóa nhưng ông nhanh tay lau mắt. Hai cô gái sắp về rồi, không thể để nó biết ông buồn tủi nữa. Ông đã hứa với chúng rồi, quên tất cả, để sống những ngày thần tiên ở "Tiểu Lý Đình" này. Quả thật vậy, ông đã một tuần lễ thần tiên sống chung với hai thiên thần nhỏ. Tiếng cười ríu rít như chim của chúng như liều thuốc an thần khiến ông khuây khỏa được nỗi buồn bất tận. Dù tâm sự giữ kín trong lòng không bày tỏ, cạnh bên chúng ông thấy nỗi cô đơn được san sẻ phần nào.

Chúng thật là hồn nhiên, tốt bụng. Không biết ông là ai cũng hết mình giúp đỡ chẳng than van. Tiền ăn uống của ông trọn tuần nay đều do chúng bao thầu. Xem ông như người thân, chúng hết lòng chăm sóc.

Ước gì, chúng là cháu ruột của ông. Ông sẽ hạnh phúc biết bao. Trời già sao cay nghiệt quá, chỉ ban cho ông mỗi một thằng cháu duy nhất trên đời. Ôi, biết bao giờ ông có điểm phút được có cháu dâu, cháu nội cô! Để ông giao tất cả gia tài này vào tay nó. Về hưu làm một lão già lẩm cẩm chỉ biết giữ cháu thôi?

Thằng cháu ông, nó biết rõ ràng điều ông muốn. Song như bao nhiêu lần trước, nó luôn luôn ghịch lại ý ông, dù thâm tâm không muốn vậy. Nó không phải kẻ ác tâm, càng không hư thân mất nết, chuyện ăn chơi. Làm như vậy, nó cũng khổ tâm nhiều. Chẳng qua muốn ghịch ý, chọc tức ông thôi.

Nhưng tại sao? Ông không hiểu được. Ông chỉ nhớ cách đây lâu lắm, thằng cháu ông là học sinh giỏi toán, ngoan ngoãn nhất trường, được thầy cô yêu

bạn mền. Nó là niềm tự hào, kiêu hãnh nhất của ông.

Năm lên lớp mười, đúng vào lần sinh nhật thứ mười sáu của nó. Câu chuyện bắt đầu. Nó đã để ông và đám bạn chờ mỗi mắt trong lần sinh nhật trọng đại của mình. Đến tối mịt mới về, người nồng nặc mùi bia, say không biết đất trời. Đó là lần đầu tiên trong đời mình nó biết mùi vị cay nồng của rượu.

Tiếp theo đó là những tháng ngày nổi loạn. Nó liên tục trốn học, bỏ nhà đi hoang theo đám bạn bụi đời. Mặc kệ Ông, thầy cô giáo và bạn bè hết lời khuyên giải. Đôi mắt buồn luôn lóe sáng hận thù mỗi lúc nhìn ông. Nó như vụt biến thành một người khác hẳn.

Mười năm trôi qua, từ một thiếu niên, nó đã trở thành một chàng trai trưởng thành hai mươi sáu tuổi. Và trong đôi mắt nó giờ đây, ông chỉ có một người dung không hơn không kém.

Số phận thôi! Có buồn than chán nản cũng không thay đổi được gì. Con bé Tú Văn coi vậy mà nói chẳng sai. Như một triết gia, nó khuyên con người ra sống phải biết tin vào những điều tốt đẹp. Biết hy vọng, đợi chờ. Nhất định, sẽ có ngày, cây hạnh phúc nở hoa thôi.

Như ông đây than than khóc ích gì. Liệu buồn rầu ủ rũ, bỏ bê công việc có thay đổi được tình cảm hiện tại không? Chi bằng, quay trở về dốc tâm lo sự nghiệp. Biết đâu... một ngày không xa lắm, thằng cháu của ông chợt hiểu ra, quay về bên ông đoàn tụ, như ngày xưa, ông cháu thân mật đậm đà.

Đúng rồi! Quyết định chợt đến với ông nhanh như tia chớp. Ngồi bật dậy, ông lẳng lặng đi thu xếp hành trang. Phải chia tay âm thầm hai cô gái trẻ, ông tiếc lắm. Nhưng biết sao, chúng sẽ năn nỉ giữ chân ông lại, làm ông chùn lòng mất.

Đừng lo, đôi bạn trẻ! Ta là chủ "Tiểu Lý Đình". Dù ta không thể đến vui đùa thường xuyên cùng các cháu, ta vẫn có thể âm thầm từ lầu cao, nhìn hai cháu tươi hoa. Ta sẽ còn quay trở lại và đem theo một món quà. Là vật gì, hiện

thời, ta chưa thể nghĩ ra, nhưng bảo đảm xứng đáng và làm hai cháu thích vô cùng.

- Ông ơi, ông ngủ chưa? Dậy mà xem túi cháu vừa đào được một báu vật dưới đất nè, trông đẹp lắm.

Tiếng Hảo Mỹ vang vang cắt ngang dòng suy tưởng của ông. Ngắc dậy, ông thấy hai đứa nó đang giành nhau một vật gì đó vuông vuông, được bọc kỹ trong lớp giấy, dính đầy đất.

Sợ lộ chuyện mình sắp trống đi, ông vờ vờ vai, che miệng ngáp, như thể vừa bị tiếng ồn làm thức dậy. Nhìn quanh, ông kéo dài giọng;

- Chuyện gì mà ồn ào vậy? Hảo Mỹ, cháu lại bị chị Tú Văn ăn hiếp à?

- Không có, không có đâu!

Cười thật tươi, Hảo Mỹ xua tay:

- Chị Tú Văn không ăn hiếp cháu. Chỉ đào được báu vật thôi.

- Báu vật!

Ông bỗng bật lên cười xòa.

- Làm gì có, hai đứa chỉ khéo tưởng tượng thôi.

- Không tưởng tượng đâu, là thật đó.

Tú Văn đặt chiếc hộp mặt ông, như bị phật lòng, cô giật nhanh lớp vải học bên ngoài.

Hình dáng chiếc hộp vừa rơi vào tầm mắt. Ông bỗng đứng bật lên chạm nhầm phải điện. Ôm gọn chiếc hộp vào lòng. Thật lòng, vẫn chưa tin vào điều mắt mình đang trông thấy.

Không thể như vậy được! Một lần nữa, cán vào môi mình đau điếng, ông vẫn cảm thấy khó tin. Sao may mắn, hy hữu vậy? Đây chính là cổ vật cuối cùng trong bộ sưu tập đáng giá của ông đang thiếu. Bao năm trời lặn lội kiếm tìm. Cứ ngỡ đến cuối đời cũng không sao tròn tâm nguyện. Vậy mà... nực cười thay, nó lại ở ngay trên đất nhà ông, trong khu vườn "Tiểu Lý

Đình". Bao ngày rồi như trâu người, chọc tức!

- Đồ cổ phải không ông?

Và có lẽ ông sẽ còn ngậy người ra đó, ngắm mãi những đường trở tinh vi trên chiếc hộp nếu Tú Văn không lên tiếng nhắc. Cô như ngạc nhiên nhiều về thái độ của ông.

- Phải!

Gật đầu, mắt không ngừng nhìn chiếc hộp. Đẹp quá đi mắt, chiếc hộp này này nếu tính đúng giá thị trường. Hẳn phải hơn năm chục cây vàng.

- Ông thích nó lắm hả?

Tú Văn lại hỏi. Không giấu diếm, ông nói ngay:

- Nó là mơ ước một đời ta.

- Thật là tiếc, nó không phải là của cháu, bằng không cháu sẽ tặng cho ông. Nhẹ chạm tay vào tay ông, Tú Văn như an ủi. Hào Mỹ không hiểu, nó chen vào:

- Chị nhật được, không của chị thì của ai chứ? Định chia cho em hả? Thôi em hồng nhận đâu, cho ôn gửi.

- Em thì nói làm gì.

Nhẹ vuốt lên đầu nó, Tú Văn cười thông cảm.

- Chiếc hộp này có chủ rồi. Đó chính là chủ nhân của vườn hồng em quên là mình đã nhật nó ở đâu sao?

- Đúng vậy!

Gật đầu thừa nhận, nhưng... phải trả lại chiếc hộp đẹp quá, Hào Mỹ nghe âm ục. Nó cãi:

- Nhưng ông ta đã đánh rơi. Rủi không phải mình nhật mà người khác thì sao? Liệu người ta có trả lại không?

- Người ta không trả lại thì là chuyện của người ta Còn mình, mình đâu thể làm như vậy được. Hơn nữa, tuy chưa quen biết một lần nào nhưng ông ta

dù sao cũng là ân nhân cứu mạng mình. Đâu thể vô tình, vô nghĩa như vậy được. Đồng ý chứ?

- Em hồng biết!

Cãi không lại Tú Văn. Hảo Mỹ quay sang ông cầu cứu. Nó nắm tay ông lắc mạnh.

- Chỉ nói như vậy kìa, ông thấy sao, ai đúng hả?

- Ấy!

La to một tiếng, ông với tay chụp theo chiếc hộp nhưng không kịp. Chỉ nghe xoảng một tiếng chiếc hộp đã bị rơi xuống đất vỡ tan, trước ba đôi mắt mở to ngơ ngác. Chuyện gì đã xảy ra rồi?

- Cháu xin lỗi, cháu không cố ý đâu!

Thức tỉnh đầu tiên với mặc cảm người có lỗi, Hảo Mỹ ngồi xuống nhặt từng mảnh vụn. Hy vọng cứu vớt được gì không.

Vỡ tan hết rồi ử Bàn tay vẫn để nguyên trong tư thế đuổi theo chiếc hộp.

Ông tiếc ngẩn cả người. Sững sờ hơn cả lần đầu trông thấy nó, ông không dám nhìn vào đám miềng dướcci chân.

- Bao bao nhiêu lần rồi cũng không chịu bỏ cái tật bộp chộp đi chợ Bể mất rồi, ăn làm sao nói làm sao với người ta hả?

Chỉ có Tú Văn giữ được cảm giác quân bình. Giận run người, cô trừng mắt nhìn Hảo Mỹ:

- Em không cố ý đâu!

Vừa sợ, vừa hối hận, Hảo Mỹ ào lên khóc.

- Tại ông cầm hông chặt làm chi.

- Còn đổ thừa ông nữa hả?

Cơn giận trào lên, chụp đại cành cây nhỏ cạnh bên, Tú Văn đưa cao như muốn đánh xuống người Hảo Mỹ:

- Thôi, đừng cháu, lỡ bể rồi. Bỏ đi. Chuyện xui xẻo thôi, chẳng ai muốn cả.

Chắc tại ông và chiếc hộp ấy không duyên.

Nhẹ nắm tay ngăn Tú Văn, ông cất giọng buồn buồn.

- Đánh nó cũng chẳng giải quyết được gì.

- Hừ!

Nể ông, Tú Văn hạ tay cùng lúc nghe Hảo Mỹ hét lên một tiếng to:

- Hà?

- Lại gì đây hả?

Bị giật mình, Tú Văn đâm quạu, quay lại hét:

- Muốn dở trò gì?

- Có cuốn sổ trong hộp kia!

Theo hướng chỉ của nó, Tú Văn và ông đồng nhìn thấy một quyển sổ nhỏ màu vàng bị hất tung nằm trong góc nhà.

Không hẹn mà cả ông và Tú Văn đồng đưa mắt nhìn nhau. Rồi chẳng ai bảo ai, cả hai đồng đưa tay ra nhặt quyển sổ lên. Mặc Hảo Mỹ loay hoay thu dọn mảnh vụn của chiếc hộp bề dưới cánh trăng đêm, ông và cô đều chụm đầu bên nhau. Say mê khám phá một tâm hồn đang nổi loạn, qua trang nhật ký đã úa vàng theo thời gian. Mười năm rồi, từ khi dòng tâm sự ấy được viết lên.

"Ngày... tháng... năm...

Hôm nay là ngày sinh nhật lần thứ mười sáu của tôi. Tôi vui mừng lắm, cuối cùng rồi tôi cũng được làm chủ một chiếc mô tô phân khối lớn.

Từ đêm qua, đêm trước và đêm trước nữa. Tôi không làm sao ngủ được. Lúc nào, nhắm mắt lại tôi cũng nhìn thấy nó. Chiếc mô tô kèn và oai vệ. Món quà ông đã hứa tặng cho tôi từ lâu lắm. Từ khi tôi hãy còn là một cậu bé mười ba tuổi.

Đám bạn của tôi, chúng phải tròn mắt ra khâm phục và ganh tỵ, nhìn tôi cười con ngựa sắt ấy phòng như bay trên xa lộ. Ôi, chưa gì mà tôi đã nghe tiếng

gió reo phàn phật bên tai.

Ông ơi, cháu thật biết ơn và kính yêu ông. Nội vĩ đại muôn đời của cháu.

Không chỉ vì món quà hôm nay ông tặng cháu. Không chỉ vì muốn quà hôm nay ông tặng cháu đâu, mà vì tất cả những gì tốt đẹp nhất ông đã dành cho cháu trong cuộc đời này. Ông khiến cháu lớn lên đầy tự tin. Không mặc cảm, dù so với mọi người cháu là một đứa bé mồ côi cả cha lẫn mẹ. Tình yêu của ông dành cho cháu quá trọn vẹn, đủ đầy. Ông vừa là cha, vừa là mẹ, vừa là tiên ông nhân hậu trong lòng cháu.

Chỉ không đầy ba tiếng nữa là đến mười hai giờ. Ôi, sao lòng cháu nôn nao quá. Ông ơi, ông biết không, cháu cũng có một món quà bất ngờ tặng ông đây.

Cháu biết là ông sẽ thích món quà của cháu lắm. Như cháu thích món quà của ông vậy. Không kể ông đâu, nhưng vất vả lắm cháu mới mua được nó tặng cho ông đó.

Ông có đoán được không? Bảo đảm không. Vì có nằm mơ cũng không sao ngờ nổi thằng cháu khù khờ, ngỗ nghịch này lại có thể tìm ra bảo vật cuối cùng trong bộ sưu tập đời Lý của ông. Đó chính là chiếc hộp sành đựng đồ trang sức của một bà Hoàng hậu trị giá gần năm chục cây vàng (Xin lỗi, để có được số tiền ấy, cháu đã giữ trò ma mãnh, qua mặt viên thủ quỹ của ông)"

- Vậy ra, chúng ta vừa đập đổ gần năm chục cây vàng và tấm lòng của một người cháu hiếu thảo ư?

Đọc đến đây, không kìm nổi lòng mình, Tú Văn băng khuâng. Người cháu trong quyển nhật ký này, quả hiếu thảo khác người, đáng khâm phục lắm.

Vừa định cúi xuống trang nhật ký tò mò đón tiếp, xem lý do nào chiếc hộp đó lại nằm đây, thay vì giữa bộ sưu tập đời Lý của vị chủ nhân. Tú Văn chợt tròn xoe mắt ngơ ngác nhìn ông nước mắt đã lăn dài. Có gì bí hiểm, thế lương đâu mà ông khóc?

- Ông à! Ông sao vậy?

Nhẹ tay lay ông, cô cất giọng rụt rè:

- Có gì đâu, sao ông khóc?

Sao lại khóc, nước mắt chặn ngang không cho ông trả lời. Mà dù cho có thể trả lời ông cũng không sao nói được. Bởi, không xa lạ, người được gọi bằng ông trong tranh nhật ký kia chính là ông. Người đang đau khổ tột cùng trong nỗi cô đơn bị cháu mình lạnh lùng hắt hủi.

Chắc ông ấy xem chuyện người rồi chạnh đến mình tủi thân thôi. Thăm đoán theo suy nghĩ của mình, Tú Văn thở ra một hơi dài thăm thương hại. Tình cảm của ông cũng tội lắm thay. Không con, không cháu lang thang, cô độc. Lại nhẹ nắm tay ông an ủi, Tú Văn tiếp tục lia mắt nhìn lên trang nhật ký dở dang. Câu chuyện đang vui, bỗng ngoặt sang một hướng bất ngờ, đầy kịch tính.

"... Chờ đợi thời gian trôi, quả là ngọt ngào, quả là dài đang đẳng. Tôi không đủ kiên nhẫn ngồi trong phòng nữa. He hé cửa nhìn ra tôi thấy ông đang tất bật sai bảo mọi người. Dường như ông vui lắm, hò hét, rầy la mà nét mặt không quạu chút nào.

Hơn ba trăm thực khách chứ ít ỏi gì? Nhưng đó không phải điều tôi muốn quan tâm. Hiện tại, tôi chỉ nóng lòng muốn nhìn qua dạng mạo chiếc xe thôi. Ông giấu nó ở đâu? Tôi tìm đồ cả mồ hôi rồi vẫn không thấy.

Tôi chỉ thấy... trong căn "Tiểu Lý Đình" của ông một chiếc hộp vuông vuông bằng gỗ củ. Nó dường như bị giấu vào đây từ lâu lắm. Nếu không phải vì nóng ruột, va mạnh vào cạnh bàn vấp té. Có lẽ tôi sẽ không phát hiện ra đâu.

Cầm nó trên tay, tôi thấy làm lạ vì sự cũ kỹ, sờn sùi của nó. Một vật như vậy thật không thích hợp cho khung cảnh nên thơ của lều trắng "Tiểu Lý Đình". Nhắc đến "Tiểu Lý Đình" tôi mới nhớ. Nó dường như là một góc giang sơn

riêng của ông vậy. Chỉ có hoa hồng và đám cây kiểng chẳng đáng giá gì. Sao ông lại say mê nó như thế say mê một tình nhân đẹp. Đêm nào, xong công việc, dù khuya đến đâu, tui cũng thấy ông đi bách bộ ngắm hoa dưới trăng vàng.

Cha mẹ tôi là người như thế nào, tôi hoàn toàn không biết. Ông và mọi người bảo mẹ, tôi bất hạnh, vì sanh tôi ra mà phải chết trong bệnh viện. Thật tội nghiệp cho bà, tất cả cũng tại tôi. dù vô tình, gián tiếp, tôi cũng là thủ phạm giết chết cha mẹ của mình. Mẹ Oi, mẹ có biết con hối hận lắm không? Còn cha! Cái chết của cha quá rõ ràng. Cả công ty này ai cũng biết. Trong một lần chở bà nội về quê, cha đã lơ là tay lái, đâm sầm vào một chiếc xe tải, Tai nạn đó đã cướp mất một lần hai người thân yêu, ruột thịt nhất đời tôi. Lại quay về chiếc hộp, tôi xoay tròn ngắm nghía hồi lâu rồi quyết định mở nó ra bằng cách đập mạnh vào hòn đá. Một quyển sổ nhỏ rơi ra trước mặt tôi như mời gọi. Tò mò quá, tôi lật ra xem rồi cảm thấy hối hận ngay. Giá có thể quay ngược thời gian được tôi sẽ quảng ngay chiếc hộp cùng quyển sổ xuống lòng .

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 4

Lần này trở lại "Tiểu Lý Đình", ông không chỉ đi với hai bàn tay trắng. Mà là một chiếc vali to tướng. Với đầy đủ vật dụng cá nhân. Phù hợp cho một

cuộc lưu trú lâu dài.

Ông đã quyết định rồi, mặc dù quyết định đó có làm ông tán gia bại sản ông cũng tam tâm không hối hận.

Không, chuyện đó ư, không xảy ra đâu. Bây giờ thì ông có thể an tâm để hết lòng hết dạ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mình rồi. Đám nhân viên thuộc cấp của ông chu đáo, thạo việc lắm, một tuần vắng mặt vừa qua của ông không hề gây một xáo trộn nhỏ nào trong công việc kinh doanh. Guồng máy vẫn hoạt động đều hoà, ăn nhịp.

Nói dối viên phó tổng giám đốc rằng mình muốn làm một chuyến du lịch cái vòng quanh thế giới. Sau khi bàn giao một số quyền hạn lại cho anh. Ông bắt đầu bước vào một cuộc phiêu lưu.

Dù nơi ông đến là "Tiểu Lý Đình", là khu vườn mà cách nhà ông chỉ đây một ky lô mét đường. Ông vẫn ghe lòng khắp khởi nôn nao. Hơn cả chuyến du lịch vòng quanh thế giới ông vẫn mơ trong đời nữa. Cả một tuần lễ, náo nức, bồn c hồn chuẩn bị vật dụng cá nhân, ông đã suy nghĩ nhiều.

Thì ra, thằng Chí Dĩnh cháu của ông bỗng trở nên ngang tàng, mất dạy là có nguyên nhân. Biết được điều này từ dòng nhật ký tình cờ của nó ông nghe nhẹ cả người. Ít ra cũng còn biết bệnh để tìm thuốc, tìm thầy cứu chữa.

Ý nghĩ lạc quan này chỉ vừa xuất hiện ở trong óc của ông thôi. Chứ lúc cùng Tú Văn, dưới ánh trăng khám phá ra tâm hồn Chí Dĩnh, ông đã hoang mang, đau khổ lắm. Chỉ muốn chết thôi.

Cái bí mật ấy, hai mươi sáu năm trời lòng dằn lòng chôn kín. Vậy mà... trong một phút, một giây không chủ ý lại để cho Chí Dĩnh khám phá ra được.

Thật tội nghiệp cháu tôi. Mười sáu tuổi đầu đã phải chịu một cú sốc đau đến thế. Lại phải dằn vặt, ảm ức trong lòng suốt mấy mươi năm không người tâm sự, chắc là đau khổ lắm. Hơn lúc nào hết, ông thấy mình thông cảm và

càng thương Chí Dĩnh hơn.

Lẳng lẳng bỏ đi, ông chỉ không muốn cho Tú Văn khám phá ra nỗi đau khổ tột cùng trong trái tim mình. Ông sợ mình không giữ nổi sẽ tiết lộ cùng cô điều bí mật thiêng liêng liêng đau khổ ấy. Bởi... Tú Văn là một cô gái rất lạ, rất khác người. Trái tim đồng cảm của cô biết đọc được nỗi khổ đau trong tận cùng sau lẳng của tâm hồn người khác...

Ông đã về nhà, đã ngủ vùi đúng một ngày, một đêm trong mê mết và chỉ cảm thấy tỉnh táo phần nào khi ăn xong chén cháo gà của con sen.

Lúc soạn lại túi hành trang, ông mới hay Trong lúc vội vã xách nhăm giỏ của Tú Văn. Không có gì đáng giá, chỉ là mấy thứ linh tinh, vụn vặt của một cô gái. Và một cuốn băng video.

Chắc là băng kỷ niệm, mới ký mới kè kè mang theo người như vậy. Muốn hiểu thêm về cô và cũng để giết thời gian nhàm chán, ông lơ đãng dứt cuống băng vào máy nhất nút play.

Thật không ngờ, ông thật không ngờ đó lại là cuốn băng của Chí Dĩnh thâu và bị Tú Văn lấp cấp đi. Để đôi mắt cứ tròn xoe, kinh ngạc, mãi mê theo dõi cuộc đấu trí tài tình của đôi bạn trẻ. Hồi hộp mãi trong lòng, không biết ai là người thắng cuộc.

Từng tràng cười cứ vang lên sáng khoái. Bao ưu phiền muộn như tan h lẫn.

Thì ra thằng Chí Dĩnh của ông hầy còn con nít lắm. Chỉ một đứa con gái thôi, cũng đủ làm lúng túng rồi. Chả bù ông lúc nhỏ.

Chà!... Kỷ niệm yêu một thời với bà, bỗng hiện về trong ông đầy ắp.

Một ý niệm vụt nảy sinh trong tâm tưởng để ông chợt thấy mình như trẻ ra, tráng kiện. Minh mẫn một cách bất thường. Ông biết được phải làm gì để cứu vớt tâm hồn Chí Dĩnh. Tú Văn, cô đúng là có duyên với chúng tôi thật sự rồi. Không thì sao cùng một lúc, cô quen cả ông cháu tôi như vậy? Tuyệt lắm thay!

... OOo...

Mỗi lúc buồn, Chí Dĩnh thường tìm rượu giải sầu.

Vậy mà giờ đây, rượu ngon trước mắt đầy đủ cả, vẫn không làm nguôi nỗi
nổi tức tối trong lòng Chí Dĩnh.

Miệng nốc rượu như nước lã, mắt Chí Dĩnh cứ đắm đắm hướng về phía hông
cửa nhà hàng. Theo thông lệ, đúng lịch trình, lẽ ra Tú Văn đã đến đây từ
sớm.

Cô ta là phù thủy, có tài tiên đoán thật sao? Chí Dĩnh bắt đầu nghe sốt ruột.
Hơn một tiếng đồng hồ chờ cô, anh thật sự kiên nhẫn quá sức của mình rồi.
Trong đời, anh chưa phải chờ đợi một cô gái nào như chờ Tú Văn cả. Mà có
phải một lần đâu, lần này là lần thứ ba rồi đấy! Nhắc đến hai chữ đợi chờ,
Chí Dĩnh lại nghe tức sôi gan. Nếu không vì cuốn băng video quan trọng kia,
có lẽ anh đã bóp cổ giết chết Tú Văn rồi. Nhớ hôm đó, suy nghĩ, đoán đo
nhiều lần lắm, anh mới thu đủ hùng tâm dũng khí đến bên cô, hạ mình nói
nhỏ:

- Tú Văn, tôi có chuyện cần thương lượng với cô. Tối nay, tám giờ mời cô
đến quán "Song mây", tôi đợi ở bàn số tám.

Rõ ràng ràng mạch đến như vậy, mà lúc đó đôi mắt Tú Văn cứ tròn xoe võ
điếc, cô chớp chớp mắt;

- Anh nói gì cơ, tôi nghe không rõ.

Báo hại anh phải lập đi lập lại những ba lần quê muốn chết. Cứ sợ có ai quen
gần đó nghe được, ngỡ anh muốn theo tán tỉnh Tú Văn thì... có nước mà đồn
tho.

- Thế nào, được không?

- Tôi cũng còn chưa biết!

Đáp lại vẻ nôn nóng của anh, Tú Văn thản nhiên:

- Để xem lại đã. Rảnh thì đến, bận thì thôi.

"Rảnh thì đến, bận thì thôi!"

Trời ơi, nhìn vẻ mặt nhon nhon của Tú Văn lúc đó, Chí Dĩnh muốn tụy ngay một cú đấm. May mà anh dần kịp.

"Hừ! Cứ làm cao đi! Chí Dĩnh này mà lấy lại được cuốn băng đó xong rồi... Sẽ biết!"

Biết cái gì?

Chí Dĩnh còn chưa thể trả lời. Chỉ biết là ngay tối hôm đó, tại quán "Sông Mây" anh đã phải ngồi hơn hai tiếng đồng hồ, một mình cho muối chính, nốc vào buồng hơn ba ly café đã vẫn còn nghe nóng. Tú Văn, cô ngon lắm, dám cho Chí Dĩnh này leo cây hà?

Sáng hôm sau, vác bộ mặt hình sự, Chí Dĩnh tìm Tú Văn tĩnh nợ. Kia rồi, bên kia đường, tay ôm một bó hoa to, Tú Văn vừa đi vừa kể chuyện gì cho đứa bé nghe, trông hào hứng vui vẻ lắm.

Đúng là có tật giật mình! Bỗng dưng không hiểu sao Chí Dĩnh lại cho rằng, Tú Văn đang kể chuyện mình bị leo cây để lòng thêm cơn giận. Máu nóng bùng lên hao cả mắt. Trong cuộc đời, có lẽ người anh căm thù nhất chỉ có Tú Văn thôi.

Rồ lớn ga chiếc mô tô, anh chỉ muốn lao đến đụng chết Tú Văn. Nhưng chẳng hiểu sao, khi chiếc xe chỉ cách cô khoảng một tấc thôi, anh lại đột ngột đạp nhanh vào thắng, cười phá lên, nhìn vẻ mặt tái mét của hai cô gái. Chắc là sợ điếng hồn rồi! Biết ngán chưa? Đó mới là cảnh cáo sơ sơ thôi đó!

- Bộ anh điên rồi hả? Chạy xe gì kỳ cục vậy?

Chỉ một tấc thôi, gương mặt Tú Văn bừng đỏ. Đôi mắt long lên, cô hét lớn làm khách bộ hành đứng gần đó phải hiếu kỳ ngoài đầu dòm.

Đúng là kỳ cục quá rồi, không chửi vào đâu được. Chí Dĩnh biết rõ điều đó khi nhận ra chiếc xe của mình leo hẳn một bánh lên lề. Theo luật, anh đã vi phạm. Và... Ông công an sẽ đến, giam bằng lái của anh không miệng nào cãi

được.

Thở ra một cái, ráng dần mình. Nhẹ lui xe xuống lề, Chí Dĩnh dịu dàng một câu xin lỗi.

- Thấy anh biết lỗi, tha cho anh đó!

Rất nhân từ, độ lượng và cũng rất bề trên. Tú Văn nhẹ hất hàm, trước vẻ ngây thơ của đứa bé. Nó dường như đã nhận ra anh. Người hôm nào đã dùng chó uy hiếp nó.

- Ủa... anh ta là...

- Là người quen đó bé à!

Sợ nó huých toẹt ra nỗi xấu hổ của mình, Chí Dĩnh chặn ngang lời. Đám người hiếu kỳ thấy không có chuyện gì, tản hàng dần.

- Tú Văn, sao hồi đêm không đến chứ?

Đôi mắt anh giận dữ nhìn Tú Văn.

- Ôi!

Đôi mắt nai tròn thơ ngây khẽ chớp. Rất vô tình cố ý:

- Tôi quên mất, để anh phải chờ lâu, thật là không đúng.

Hừ! Quên!

Cười nhẹ một cái, Chí Dĩnh biết Tú Văn đã không quên, cô chỉ cố tình làm như vậy để chọc tức anh thôi. Nhưng không sao, để coi lần này cô có can đảm quên nữa hay không? Quẹt nhẹ mũi mình, Chí Dĩnh lật tẩy con bài:

- Vậy mà tôi nay, giờ cũ, điểm cũ, tôi muốn đem hai triệu đồng để mua lấy cuốn băng video chết tiệt kia. Đồng ý chứ?

Chà! Chắc lười, anh thảm tiếc, sao lại bỏ đi nhanh quá. Không kịp nhìn thấy vẻ mặt nở bừng ra vì mừng rỡ của Tú Văn. Chắc là trông ngộ lắm! Cả đời đi bán hoa, để gì có được số tiền hai triệu đó. Hai chị em từ nãy giờ, cứ vẹo tay nhau sung sướng hỏi thăm mơ hay thật!

Tối hôm đó, để trả thù, Chí Dĩnh đến điểm hẹn trễ hơn nửa tiếng. Lẽ ra là

một tiếng nhưng anh sợ Tú Văn không đủ kiên nhẫn bỏ về rồi hư chuyện lớn.

Nhưng... vẫn như lần đầu, bàn số tám trống trơn, chỉ có bó hoa hồng dành chỗ của anh ngồi một mình chào queo lạnh lẽo. Hỏi khắp mọi người ai cũng bảo là không thấy. Chẳng có cô gái nào một mình bước vào "Sông Mây" như hò hẹn của anh.

Hừ! Hơi nóng lại bốc lên, một lần nữa Chí Dĩnh ngồi thừ lên ly cam vắt tự hỏi mình. Một đời từng trải. Sao lại có thể đánh giá sai một con bé bán hoa tầm thường như Tú Văn được?

Anh có vấn đề hay Tú Văn là một người con gái hoàn toàn khác? Cô ả ma mãnh. Không thích tiền hãy muốn gì? đúng là điên đầu lên được.

Nhất quá tam! Lần này là lần thứ ba Chí Dĩnh ngồi đây chờ cô bé bán hoa hồng. Tuy sốt ruột, nóng lòng nhưng không thụ động như hai lần trước. Nhất định anh phải bắt Tú Văn đem cuộn băng đến tận nhà mình năn nỉ trả mà không tốn một đồng xu nào.

Vỏ quýt dày, có móng tay nhọn. Tú Văn này không đặc ý lâu đâu. Chí Dĩnh này, ngoài bộ mã đẹp trai, phong lưu đúng điệu, còn có bộ óc thông minh nữa. Đâu để cô hạ đo ván hết lần này sang lần khác như vậy được.

Mỉm cười cùng ý tưởng. Chí Dĩnh quên đưa mắt ngó đồng hồ. Thời gian trôi, Tú Văn bắt đầu bỏ anh buổi pasty cùng băng quý tộc, ngồi lý trên chiếc ghế đúng hai tiếng đồng hồ.

Mãi đến tiếng thứ ba, cánh cửa hông nhà mới bật ra, một Tú Văn tươi trẻ, hồn nhiên bước vào, chiếc đầu nhỏ nghiêng nghiêng, môi mỉm cười nụ cười xinh chào khách. Và Chí Dĩnh thấy mình bật đứng lên khỏi ghế, như bị thôi miên, anh từng bước tiến lại gần cô Trông tim đập thành thịch. Trận chiến này, ai thắng ai đây?

Lòng nóng như hơ, Chí Dĩnh hết đưa mắt ngó đồng hồ rồi quay nhìn Hảo

Mỹ. Ngồi đứng không yên, anh thầm than trong bụng:

"Bao giờ nó mới ăn hết bánh kẹo trên bàn?"

Muốn hét to một tiếng, bảo nó ngốn hết ngay phogn chocolate to tướng trên tay, nhưng Chí Dĩnh cố dằn lòng. Không thể vì một chút tức giận con con làm hư việc lớn. Mẻ lưới này, anh chờ đợi tính toán đã bao ngày. Tú Vãn, nhất định phải sập bẫy thôi.

Nghĩ đến mối thù sắp được trả của mình Chí Dĩnh tươi ngay nét mặt. Nhìn Hảo Mỹ, anh cất giọng ôn tồn, thân thiện:

- Em no chưa? Có cần ăn gì nữa không?

- Dạ thôi, em no rồi.

Ngón luôn miếng bánh bông lan cuối to đùng vào miệng, Hảo Mỹ trả lời không khách sáo:

Chỉ khát nước thôi. Anh cho em ly nước đi.

Lại nước! Đôi mày Chí Dĩnh khẽ chau, khó chịu. Nhưng tích tắc thôi, nét khó chịu kia biến mất. Vui vẻ như không có chuyện gì, anh bước nhanh về chiếc tủ lạnh.

Hảo Mỹ gọi với theo:

- Em không uống nước xá xị đâu, em thích sữa đậu nành.

- Sữa đậu nành!

Đôi mắt lia nhanh trên chiếc kệ, Chí Dĩnh thoáng giật mình. Không có. Sao bây giờ? Suy nghĩ một giây, anh cầm ra hộp sữa tươi, bước gần nó để dành:

- Anh không có, em uống đỡ sữa tươi nhen, ngon lắm.

- Hông, em không chịu.

Cái mỏ dài ra, hai chan nó dầm dẫm lên mặt đất nhe đe dọa sẽ hủy bỏ hợp đồng:

- Em thích sữa đậu nành, không thì rau má vậy.

Trời ơi!

Nghe ngứa gan, Chí Dĩnh chỉ muốn đập mạnh vào bộ mặt khó ưa kia của nó một cái thôi. Bao nhiêu thức uống ngon lành không chọn. Tự nhiên đòi đậu nành, rau má! Có tức không?

Tức thì tức, nhưng Chí Dĩnh cũng đành phải đứng lên. Đẩy chiếc mô-tô ra cửa, nuốt bồ làm ngọt, quay lại cười với nó một cái thật tươi:

- Để anh đi mua, ngồi chờ anh một chút nghe!

- Dạ!

Gật đầu, Hảo Mỹ dạ rất ngoan. Không để ý đến vẻ mặt nhăn nhó, khó chịu của anh, nó bắt đầu tấn công đĩa vải thiều ngon tuyệt trên bàn.

Trong đời, có lẽ đây là lần thứ nhất nó được ăn nhiều đồ ngon, vật lạ như vậy đấy. Từ kẹo Mỹ, bánh Thái Lan, bom nho, đậu đủ cả, chẳng thiếu món gì. Chí Dĩnh sẵn sàng chiều theo khẩu vị trẻ con của nó như một cận thần theo hầu một công nương khó tính.

Anh ta chỉ muốn mình làm giúp việc thôi. Nhưng việc gì? Đến tận bây giờ Hảo Mỹ cũng còn chưa biết. Chỉ nghe anh bảo không khó, chỉ cần có im lặng, nghe theo lời anh là được.

Lẽ ra nó hồng thèm nghe lời của anh đâu. Nhưng... nể tình anh mấy lần mở cửa cho nó vô vườn me ăn thoải mái, và đám bánh kẹo quá hấp dẫn trên bàn nó miễn cưỡng gật đầu thôi. Đường tưởng nó ngu, trước khi gật đầu, nó còn biết ra điều kiện nữa. Điều kiện đó là: Cấm anh không được lợi dụng nó hại chị Tú Văn. Hồng biết sao, là con nít mà nó khôn quá, nó biết: Thế nào là chuyện này cũng dính đến chị Tú Văn.

- Đây! Sữa đậu này, và cả rau má của em đây, đầy đủ cả!

Chí Dĩnh đã trở về, trên tay anh là nguyên một núi đồ ăn thức uống, trông ngon lành, quyến rũ vô cùng.

Vừa nhìn thấy chai nước cam, Hảo Mỹ quên ngay sữa đậu này. Nó giành nguyên túi từ tay Chí Dĩnh:

- Cho em hết hả?

- Ừ!

Gật đầu dễ dãi rồi chợt lắc đầu, Chí Dĩnh nhìn đồng hồ thoáng giật mình:

- Nhưng không được, em uống mau đi, đến giờ rồi, chúng ta còn phải chuẩn bị.

Chuẩn bị! Ngậm nước trong miệng còn nguyên. Hảo Mỹ nhìn Chí Dĩnh lảng xảng đi chuẩn bị. Hồng biết anh muốn làm gì mà đem ra một giỏ đầy linh kinh son phấn. Định trang điểm cho mình ư? Đôi mắt nó mở to nhìn sợi dây thừng trên tay anh lạ lẫm.

- Lại đây!

Kéo một chiếc ghế đẩu, Chí Dĩnh ngoắt Hảo Mỹ rồi bảo nó ngồi lên.

- Anh làm gì vậy?

Nó rút nhanh tay lại khi thấy anh dùng sợi dây thừng đó để trói nghiêng mình lại như một con heo:

- Sao lại trói em?

- Không phải trói, chỉ giả bộ thôi!

Ấn nó ngồi uống, Chí Dĩnh dùng sợi dây khoanh tròn nó như một đòn bánh tét.

- Hồng chịu, giả bộ cũng không chịu.

Bị sợi dây nghiêng vào người khó chịu, Hảo Mỹ nổi chứng, giẫy người lên la lớn:

- Thả em ra.

- Ngồi yên!

Biết không thể đỡ ngọt, Chí Dĩnh quát lên.

Không dám la, Hảo Mỹ run run giọng:

- Sao anh lại trói em? Bộ anh là ăn cướp hả?

KHông còn thời gian giải thích, Chí Dĩnh ừ bừa rồi trút cả son phấn lên bàn.

Nhặt tìm một cây bút lông, anh bắt đầu hóa trang lên mặt nó.

Đã từng là sinh viên ba năm trong trường nghệ thuật sân khấu nên đối với việc hóa trang, Chí Dĩnh rất lành nghề. Chỉ có vài nét cọ, anh đã biến Hào Mỹ thành một người hoàn toàn khác.

Không già đi cũng chẳng đẹp hơn. Anh chỉ biến nó thành một đứa bé rất đáng thương, tội nghiệp. Mặt bầm tím sưng vù trông nó như vừa mới bị trải qua một cuộc tra tấn cực kỳ dã man, độc ác.

- Anh Chí Dĩnh, anh làm gì trên mặt em lâu vậy?

Vẫn vô tư, Hào Mỹ cứ ngỡ Chí Dĩnh trang điểm cho mình xinh đẹp. Nở nụ cười trên cái môi bầm tím, giọng nói trong veo.

- Bộ anh định tạo ngạc nhiên cho chị Tú Văn à?

- Đúng vậy!

Hoàn thành xong nét vẽ cuối cùng trên mặt Hào Mỹ, Chí Dĩnh bắt đầu tấn công xuống thân thể nó. Để gây ấn tượng, anh nhúng nguyên cây viết lông vào lọ mực rồi rũ mạnh lên áo.

- Ôi! Anh làm hư cái áo mới của em rồi!

Hào Mỹ lại hét lên. Chí Dĩnh lại ôm lấy nó dỗ dành:

- Chịu khó chút đi, mai anh đền cho em ba cái. Vừa mới, vừa đẹp.

- Thật không?

Bán tín, bán nghi nó hỏi. Chí Dĩnh gật đầu.

- Thật mà! Nghe anh dặn đây, lát nữa Tú Văn đến, mặc anh và chị ấy nói gì, em cứ ngồi yên, có được không?

Thấy nó cắn môi như lưỡng lự, Chí Dĩnh rút ra nguyên một sấp tiền nhét vào túi nó.

- Nếu em chịu ngồi im, số tiền này sẽ là của em.

- Vậy, vậy thì em sẽ ngồi yên.

Đôi mắt sáng lên, Hào Mỹ gật đầu. Rồi như không yên tâm, nó nói thêm.

Nhưng anh không được đánh chị Tú Văn à?

- Ô! Không bao giờ!

Chí Dĩnh bật cười. Để nó yên tâm, anh nói thêm.

- Anh chỉ muốn chị ấy trả cuốn băng lại cho anh thôi.

- Vậy thì được!

Hảo Mỹ gật đầu, nghe ưng bụng, nó đưa mắt nhìn Chí Dĩnh nóng lòng, đang đi tới đi lui trước mặt rồi bất chợt la to:

- Ôi em ngựa cổ quá, anh Chí Dĩnh cỡi trối cho em gãi một cái coi.

- Không được! Tú Văn sắp đến rồi!

Chí Dĩnh cương quyết lắc đầu. Hảo Mỹ lúc lắc cái đầu nhăn nhó.

- Nhưng em ngựa quá làm sao ?

- Hừ!

Thở một cái, Chí Dĩnh bước lại gần nó:

- Thôi được rồi, ngựa chỗ nào, anh gãi cho.

- Trên cổ, bên trái đó!

Cái đầu nó vẫn lắc lư, Hảo Mỹ la lên khi bị gãi không đúng chỗ:

- Không phải, xích lên một chút, ừ đúng rồi.

Rồi nó khúc khích cười, tự hỏi mình là gì mà sao tự nhiên được chiều dủ vậy? Kể ra chắc chị Tú Văn không tin đâu. Theo chị, Chí Dĩnh hẳn là một người đáng ghét vô cùng.

Đang mãi nghĩ ngợi. Hảo Mỹ bỗng giật mình nghe tiếng chuông cửa reo dồn dập. Ngẩng đầu lên, nó ngạc nhiên nhìn Chí Dĩnh. Anh như quỳnh lên không biết bắt đầu từ đâu cả.

- Gì vậy anh? Có phải chị Tú Văn đến không?

Chẳng trả lời nó, Chí Dĩnh nhăn mặt gắt:

- Đã dặn rồi sao không nhớ? Im lặng hoàn toàn im lặng đó!

- U!

Bị nạt, Hảo Mỹ xụ mặt ngay. Đôi mắt sụp xuống, nó lằm bằm: Người ta ngựa rồi sao? Không thêm chơi nữa.

- Thả ra.

Bất thần nó la lớn làm Chí Dĩnh suýt đứng tim. Điên tiết, sẵn chiếc khăn trên tay anh nhét luôn vào miệng nó.

Đang la, Hảo Mỹ chẳng kịp đề phòng, bị ấn nguyên ái khăn đầy mồ hôi vào miệng chua lè, mặn chát khó chịu vô cùng. Tứ tối quá, nó dùng mọi cách đẩy chiếc khăn ra nhưng không được, đành hậm hực nhìn Chí Dĩnh. Nhẹ xoa đầu nó, anh cười:

- Ráng chịu khó chút đi, lát anh thưởng cho.

Không thêm! Đôi mắt nó tóe lửa nhìn anh đầy thù hận. Mới ngọt ngào dụ dỗ người ta, giờ đã giở trò rồi. Được lắm, để một lát chị Tú Văn vào mình làm hư chuyện cho biết mặt. Nghĩ rồi nó an lòng nhìn anh xằng xái chuẩn bị.

Thiệt không biết muốn giở trò gì mà tự nhiên cởi áo ra rồi còn đeo găng tay nữa. Lăm lăm cây gậy như vậy, đóng vai anh cướp chắc?

Cánh cửa sắt đã được gã đàn em mở cửa ra cách nặng nề. Qua khung cửa sổ. Hảo Mỹ thấy Tú Văn đang từ tốn bước vào. Hôm nay chị mặc áo thun với quần jean trông trẻ và đẹp lắm.

Tú Văn đã đặt chân lên bậc tam cấp đầu tiên, thanh nhiên như không biết chuyện khủng khiếp gì đang chờ mình sau cánh cửa.

Còn Chí Dĩnh?

Liếc mắt nhìn qua, Hảo Mỹ thấy từng bắp thịt trên tay anh cuộn cuộn nổi lên. Quai hàm bạnh lạ, anh như đang căng thẳng lắm.

Chị Tú Văn! Đôi mắt nó sáng lên chào chị. Nhưng... thật lạ lùng. Hảo Mỹ không hiểu sao bước chân Tú Văn bỗng dừng ngay gạch cửa. Đôi mắt tối sầm đi hoảng hốt như thể vừa trông thấy một điều kinh hãi lắm và... cây gậy trên tay Chí Dĩnh bỗng chìa ngay đầu nó. Dúng vào chỗ đang ngựa.

Có chuyện gì thế nhỉ? Nó quay đầu nhìn Tú Văn như hỏi. Ngỡ ngàng thấy mắt chị bỗng tròn tròn, người run lên giân dữ:

- Thật là quá đáng mà! Chí Dĩnh, anh đã làm gì con bé?

- Chẳng làm gì.

Nhẹ nhún vai, Chí Dĩnh như thích thú trước vẻ phẫn nộ của Tú Văn:

- chỉ sơ sơ vài chục dây nịt vào người. Coi như đòn cảnh cáo. Chà!

Chép môi, anh đưa mắt nhìn sợi dây nịt to bản dưới chân:

- Con bé coi bậy mà gan quá. Ăn một lúc hai chục cây roi vậy mà vẫn thản nhiên chẳng khóc tiếng nào.

Hỏi nào đâu? Hảo Mỹ chớp mắt hoang mang thấy môi Tú Văn bậm lại. Chị như tin vào lời Chí Dĩnh. Sao kỳ vậy? Hay là... A! Trời ơi, hiểu rồi... Làm sao nhả cái khăn ra đây? Chị Tú Văn ơi, chị hiểu lắm rồi, Chí Dĩnh không dám đánh em đâu. Anh chỉ lấy phần vẽ lên mặt em để gạt chị thôi.

Nó thật muốn hét to câu ấy đối với Tú Văn, nhưng tức quá, chiếc khăn chặn mất rồi. Nó chỉ có thể vận vẹo bề mình, ú ớ trên chiếc ghế.

- Ngồi im không!

Hiểu nó muốn làm gì. Chí Dĩnh trừng mắt hét. Sợi dây nịt đập mạnh xuống bàn làm tung mấy cái ly:

- Muốn ăn roi nữa hả?

Ừ đó! Đôi mắt nó nhướng lên thách thức, chẳng sợ chút nào. Dám đánh không?

Dĩ nhiên là không dám rồi. Con mắt anh nheo lại trả lời, ngậm năn nỉ nó: Ngoan theo kịch bản đi, rồi anh thưởng?

Có như vậy chứ? Hảo Mỹ chun chun mũi hài lòng rồi thấy tội nghiệp Tú Văn. Làm sao thông báo bây giờ, để chị cứ lo cuống cuống lên, dùng đủ lời thậm tệ nhục mạ anh.

- Khốn nạn, đúng là tiểu nhân ti tiện quá. Dùng thủ đoạn này để đối phó với

tôi, anh thật không đáng làm người, bỉ ổi, vô liêm sỉ.

Còn Chí Dĩnh, dù bị mắng vẫn không nóng giận người lại còn cười như thích thú, vui vẻ lắm, anh nhẹ nhún vai, làm Tú Văn càng tức điên, tròn đôi mắt.

- Trơ trẽn, tiểu nhân! Thảo Hảo Mỹ ra, muốn gì ăn thua với tôi nè!

- Tú Văn, dường như cô đã đòi hỏi hơi cao rồi đó. Hôm nay người đặt điều kiện là tôi, không phải cô.

Ngồi xuống salon, bắt chéo chân, Chí Dĩnh châm cho mình điếu thuốc.

- Được, vậy anh muốn gì, nói lẹ đi!

Vẻ nhẵn nhịn, Tú Văn hạ thấp giọng mình.

- Điều tôi muốn cô thừa hiểu, sao còn phải hỏi?

Ngả người ra sau ghế, lim dim mắt nhìn chùm đèn trên trần nhà, Chí Dĩnh phà một vòng tròn khói.

- Nó đây.

Đặt mạnh cuốn băng video xuống mặt bàn, Tú Văn cố dành lòng không nổi nóng. Phải cứu Hảo Mỹ trước, rồi tính sổ với hắn sau:

- Thả Hảo Mỹ ra.

- Nó đây ư?

Nhóm dậy, cầm lấy cuốn băng, mắt Chí Dĩnh sáng lên một cách không chủ ý. Cuối cùng rồi gánh nặng nản cân cũng trút hói vai. Từ nay, anh có thể ăn ngon, ngủ yên. Không phải phập phồng lo quē cùng chúng bạn. Ô! Sung sướng, thoải mái làm sao. Bất giác không kìm được anh phá ra cười lớn:

- Thật không ngờ trên đời này lại tồn tại một thứ người ngu như vậy. Rượu mời không uốn g lại giành rượu phạt. Đáng thương thay!

Ừ, đáng thương thật! Thở nhẹ ra, Hảo Mỹ nghe tiếc trong lòng. Cũng tại vì Tú Văn cứng đầu quá. Nếu lần trước chịu nghe lời nó, đem cuốn băng đổi hai triệu đem về, thì đâu có mất cả chì lẫn chài như vậy? Chắc là chị cũng

như người, đang tức và tức lắm. Len lén, nó ngược mắt nhìn lên rồi cảm thán bất ngờ.

Tú Văn chẳng có vẻ gì buồn bực hay tức tối. Nếu không bảo mắt cô đang lấp lánh một niềm tin chiến thắng. Khóa môi nhích động, một nửa nụ cười mai mĩa vụt biến thành cái chép môi khi bắt gặp tia nhìn của Chí Dĩnh:

- Có lẽ tui ngu thật. Nhưng... trường đồ truy mã lực. Chưa về đích thì chưa định mức ăn thua được. Lần này còn lần khác, chưa chắc ai đã hơn ai. Chớ đác ý vội, coi chừng lỗ cũng nên.

- Thật vậy sao?

Vỗ nhẹ cuốn bẻn xuống lòng bàn tay, Chí Dĩnh như suy ngẫm câu nói khó hiểu của cô. Xem ra thì nhiều ẩn ý lắm. Nhưng... chẳng ăn nhằm vào đâu.

Cuộc chiến này, phần thắng chắc trong tay anh rồi:

- Vậy mà tôi cứ ngỡ, sau lần đo ván này, cô sẽ chẳng còn mặt mũi nào đến tìm tôi thanh toán nữa!

- Chắc anh đánh giá mình hơi cao đó!

Tú Văn nhẹ mím nụ cười:

- Tú Văn này trong giống hạng người dễ nhựt chí vậy sao?

- Cái đó còn chưa biết được, còn tùy thuộc vào bản lĩnh của cô nữa.

Đang cười, Chí Dĩnh chợt nghiêm giọng lạnh lùng.

- Tú Văn, nếu muốn đưa Hảo Mỹ về, còn phải thực hiện một điều kiện nữa.

- Anh định tráo trở, lật lọng sau khi lấy được cuốn băng à?

Đôi mày khẽ chau, Tú Văn như hồi hận mình đã trao cuốn băng quá sớm.

- Không phải tráo trở, lật lọng mà tính lời. Cuốn băng và Hảo Mỹ đổi ngang nhau, tôi chỉ mới đủ vốn t thôi.

Đưa tay hất ngược mái tóc lên. Chí Dĩnh quay nhìn Hảo Mỹ:

- Con bé tội nghiệp, vô tội mà phải trở thành nạn nhân trong cuộc chiến của tôi đánh nó thêm hai mươi roi nữa.

- Anh không làm điều đó được đâu!

Tú Văn chột đứng lên khỏi ghế.

- Đừng quên xã hội này còn có công bằng, luật pháp. Tôi sẽ mời công an can thiệp.

- Cứ tự nhiên!

Chí Dĩnh chìa tay ra cửa, bình thành nói:

- Cảnh sát đến đây, cũng vừa kịp lúc tôi đánh xong Hảo mỹ và xóa sạch mọi dấu vết rồi. Không tin ư?

Thấy Tú Văn cắn môi mà lưỡng lự, Chí Dĩnh nói thêm:

- Mà dù cho cảnh sát có đến kịp đi, Chí Dĩnh này bắt quá phải chịu vài tháng ngồi tù. Trong lúc cô em gái nhỏ thân yêu phải ăn hai mươi roi oã2n oại vào người. Suy tính thiệt thòi hơn đi rồi quyết định cũng chưa muộn.

- Vậy... anh muốn gì?

Lại ngồi xuống ghế, Tú Văn hạ giọng.

- Chẳng muốn gì, chỉ muốn rửa mối nhục hôm nào bị cô em bước qua đầu thôi.

Khi nói mấy câu này, mắt Chí Dĩnh vụt tỏa hung quang. Máu nóng như bốc lên hừng hực hoa cả mắt.

- Vậy ra hôm nay anh muốn bắt tôi luồn qua chân anh có phải không?

Cô giữ vẻ thản nhiên, nhưng sao giọng bỗng khàn khàn. Tú Văn biết, mình khó mà từ chối được trong hoàn cảnh thế này.

- Sợ rồi sao?

Nhận được vẻ bối rối từ mắt cô, Chí Dĩnh phá lên cười đắc thắng. Nhẹ lắc đầu, anh tắc lưỡi:

- Đừng lo lắng quá, Chí Dĩnh này không tiêu nhân đến nỗi bắt một người đẹp phải luồn qua chân mình đâu. Điều kiện đặt ra vẫn minh dễ chịu hơn nhiều. cô bé... chỉ cần cô đến hôn lên má anh Dĩnh một cái thôi.

Ngưng một chút, anh gật đầu, nhấn mạnh:

- Đúng vậy, chỉ một cái là oán thù bao lâu nay giữa chúng ta chấm hết.

Đường ai nấy đi chẳng nở nài gì. Em đồng ý chứ? Điều kiện quá nhẹ nhàng!

- Lấy gì bảo đảm là anh sẽ chẳng nuốt lời, lật lọng:

Thái độ bình tĩnh của Tú Văn đã làm Chí Dĩnh thoáng giật mình, anh cứ ngỡ cô phải đỏ mặt, tía tai, giãy nảy lên khi nghe điều kiện của mình, vậy mà...

cô ta cứ tỉnh như không. Xem việc hôn nhau là chuyện thường tình, là hít thở, là tự nhiên của cuộc sống chẳng có gì là ghê gớm.

- Danh dự của tôi.

Thoáng hồi hận vì điều kiện của mình đặt nhằm đối tượng, Chí Dĩnh trả lời một cánh lơ mơ.

- Danh dự của anh thì đáng bao nhiêu.

Cười khẩy, Tú Văn không tin vào lời hứa danh dự của Chí Dĩnh:

- Thả Hảo Mỹ ra, mở rộng cửa thì họa chẳng còn tin được.

- Cô xem thường tôi quá!

Chí Dĩnh nghe nóng mũi. Tú Văn nhẹ nhún vai:

- Tự tư cách anh thường thôi.

- Được.

Tự ái, Chí Dĩnh dùng dao cắt phăng dây trói trên người Hảo Mỹ, còn đặt xâu chìa khóa vào tay nó:

- Hảo Mỹ, em ra mở cửa đi!

- Ừ!

Muốn ở lại chứng kiến cảnh Tú Văn hôn Chí Dĩnh lắm, nhưng bắt gặp cái quắc mắt ra hiệu của cô Hảo Mỹ đành đứng dậy. Cầm lấy xâu chìa khóa vùng vằng bước. Nó nghe ức trong lòng. Đến đoạn hay như vậy mà không được coi. Chẳng biết chị Tú Văn có hôn không?

- Bắt đầu được chưa?

Vừa mở rộng cánh cửa, chưa kịp bước đã nghe giọng Chí Dĩnh nồn nao. Tò mò quá, Hảo Mỹ quay đầu nhìn lại. Mắt nó tròn vo, không chớp. Trời ơi! Chị Tú Văn hôn Chí Dĩnh thiệt rồi.

Một nụ hôn phớt thật nhanh, như chớp đặt vôi vàng lên má khi Chí Dĩnh chưa kịp chuẩn bị gì. Chỉ nghe hơi gió thoảng qua, thân thể anh chợt cứng đờ như khúc gỗ. Rồi một cái gì đó giống như luồng điện chạy dọc sống lưng nghe ớn lạnh. Để tự nhiên, anh thấy vòng tay mình vụt ôm cứng lấy eo cô, siết chặt.

Quá bất ngờ, Tú Văn không phòng bị, ngã dúi vào người anh thật nhanh. Hai làn môi bắt chợt gặp nhau nghe lạ lẫm. Hốt hoảng, cô đẩy mạnh người anh nhưng không kịp. Như mẩu sắt gặp nam châm, bờ môi anh bám bờ môi cô mỗi lúc một chặt hơn, chặt hơn.

Ôi! Anh làm gì vậy? Tú Văn vẫy vùng trong tuyệt vọng. Bàn Tay Chí Dĩnh như giọng kìm thít chặt lấy cô. Đôi mắt nhắm nghiền trông nổi ngất ngây, anh không buồn để ý đến giọt nước mắt cảm hờn đang tuôn chảy trên má Tú Văn.

Cắn chặt răng trong nỗi kinh tởm tột cùng, cô tự xỉ vả mình ngu ngốc. Giỡn để lừa bị cháy xém tay. Tại sao cô quên mất, Chí Dĩnh vốn là tên tiểu nhân, khôn nạn vô liêm sỉ nhất trên đời. Mình đã bị hấn lợi dụng rồi, trời ơi, tính sao đây?

Một đời từng trải, lần đầu tiên Chí Dĩnh có được cái cảm giác lạ này. Mạnh mẽ, dữ dội và quyết liệt để anh như lần đầu được sống, được cảm nhận ra con người thật của mình sau bao ngày chìm đắm giữa u mê. Đôi mắt mở to, dò dẫm nhìn mãi vào gương mặt bùng sức giận của Tú Văn. Có một cái gì đó rất lạ, rất thu hút mà anh không tài nào giải thích hay phân tích được. Chỉ biết nó rất sống, rất dữ dội và rất giống anh. Làm anh phải ngây ngất tưởng chừng thời gian ngưng đọng lại.

Ái ui! Bỗng một cái gì nhói vào vai đau điếng làm Chí Dĩnh phải bàng hoàng, bưng tỉnh. Dứt môi mình khỏi môi cô trong trạng thái bênh bồng của người chưa thoát khỏi cơn mê, anh lơ mờ nhận ra mình đã đi quá trớn. Thật ỉnh, anh chỉ muốn đổi cô một nụ hôn nhẹ nhàng xuống má thôi.

Nhưng chuyện không muốn đã xảy ra rồi. Tại sao? Tại sao mình lại không kiềm chế được? Có lạ lắm, thiếu thốn gì một nụ hôn? Sao như gã trai lần đầu ngỡ ngàng ăn trái cấm? Không khéo cô ấy lại tưởng mình giở trò xàm sỡ, lợi dụng đây?

Ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt Tú Văn mở lớn nhìn mình đầy căm hận. Giọt lệ tức tối, ghen ngào đọng lưng chừng trên má, Chí Dĩnh bỗng nghe ray rút quá. Vụng về, nhẹ liêm vánh môi còn cháy bỏng nỗi đam mê, anh cất tiếng khàn khàn:

- Tú Văn... Xin lỗi cô... tôi thật tình không hiểu sao mình lại làm vậy...

- Im đi, đồ tiểu nhân, vô liêm sỉ...

Đôi mắt lại bùng lên sắc giận, như chú mèo hoang cào mạnh năm ngón tay mình vào mặt anh, rồi vụt chạy đi nhanh. Bỏ quên cả chiếc gói trên bàn.

Móng tay của cô sắc quá, hết như dao, in hằn lên da anh rát bỏng. Nhẹ kéo áo lên lau, Chí Dĩnh nhận ra những vết máu hồng. Lơ mơ mang theo như chơi! Còn cái cảm giác nóng bỏng ở bờ vai nữa. Quay đầu nhìn lại, bắt gặp anh bật cười khan. lại dấu móng tay, thiết hết nói nổi mà. Tú Văn cô vốn cầm tinh con mèo ha?

Soi mặt mình vào chiếc gương nhỏ trên tường, Chí Dĩnh không khỏi tắc lưỡi, lắc đầu. Cả một vết cào năm ngón dài chạy vắt ngang hết nửa mặt anh ửng đỏ máu. Tú Văn cố tình để theo anh mà. Chà! Theo gì còn vinh dự, chứ vác cái mặt bị Ocn gái cào ra phố quê làm sao?

Lục tìm chai cồn i ốt, cắn răng chịu đau, Chí Dĩnh bôi lấy bôi để lên mặt.

Xót muốn nhảy dựng lên, nhưng anh lại thấy buồn cười. Nghe thoải mái chứ

không giận. Bởi, cảm giác nụ hôn vẫn còn đọng ở trên môi anh, ngây ngất quá!

Trận chiến này, tính kỹ ra kẻ lời chính là anh. Đau một chút, nhưng bù lại anh đã chiếm lại thế thượng phong. Không còn muốn băng video chết tiệt kia, thử xem cô lấy gì uy hiếp được anh? Đôi mắt nhìn xuống chiến lợi phẩm trên bàn, Chí Dĩnh một tay ôm má, cà nhắc bước đến cầm cuốn băng lên. Bỏ vào máy, bấm nút play, anh thả người xuống salon, chờ xem hôm ấy mình đã bị cô bước qua đầu bằng cách nào. Liệu một nụ hôn như thế có đủ rửa hận không?

Nhớ đến nụ hôn, Chí Dĩnh nghe sướng rơn cả bụng. Tú Văn chắc là quê lắm rồi, từ nay từ dám ngó mặt anh. Chà! Liệu cô ta có cảm giác gì không? Lúc này mình điệu lắm mà! Không khéo lại mê, lại chạy theo mình thì mệt! Hà... Hà!... Nghĩ đến đây hứng chí quá, Chí Dĩnh cười to rồi nhủ thầm lòng.

Thôi... vị tình nụ hôn quá tuyệt vời lúc này, chuyện ân oán xem như dẹp bỏ. Đường ai nấy bước, coi như chẳng nợ nần gì.

Nhưng chuyện gì đây? Chợt chồm hẳn lên khỏi ghế, đôi mắt Chí Dĩnh mở tròn vo, nhìn chăm chăm vào màn hình. Tú Văn muốn dở trò gì? Sao lại trao cho anh cuốn phim hoạt hình của Walt Disney?

Lấy làm chẳng? Vừa thoáng nghĩ, Chí Dĩnh đã gạt đi ngay Không! Đúng vậy, không thể nào có chuyện lẫn lộn, nhầm lẫn ở đây. Rõ ràng Tú Văn muốn chơi anh đo ván chuyện này. Không thì cuốn băng đâu có tựa đề là "Tom and Jerry" chứ?

Càng xem. Càng nghĩ, càng thêm tức, càng thấy mình sao ngu quá. Chí Dĩnh nghiêng răng chụp cái gạt tàn thuốc ném mạnh về phía con chuột Tom láu cá, mà quên mất nó đang đứng trên màn ảnh chiếc Tivi đời mới của mình. Một tiếng xoảng vang lên. Con chuột của Walt Disney biến mất. Chiếc tivi cũng vỡ tan tành. Trong đôi mắt tối xăm đi vì tức của, Chí Dĩnh như nhìn thấy nụ

cười mai mỉa của Tú Văn:

- Ném chuột mà không sợ bể đồ à? Sao mà hoang phí vậy Tom? Con mèo ngốc to đầu ?

- Hảo Mỹ, em sao rồi, có đỡ chút nào không?

Thiu thiu ngủ, chợt nghe giọng Tú Văn vang sát một bên, Hảo Mỹ giật bắn người lên. Hai tay khua loạn xạ, chưa kịp mở mắt ra đã hét to:

- Đừng lại gần em, đừng đụng em. Ui da, đau quá đi.

Đã rút kinh nghiệm nhiều lần trước, lần này Tú Văn không dám chạm tay vào người nó, cũng chẳng bước lại gần. Khẽ thở ra, cô nghe xót xa lòng.

Làm sao chia sẻ được nỗi đau của nó?

Hai ngày rồi, từ lúc nó rời nhà Chí Dĩnh trở về đây, Hảo Mỹ như người bị xóc tâm lý nặng. Chẳng nói chẳng rằng, chui tọt vào chăn đắp kín mặt mày, không nói chuyện, cũng không cho ai chạm vào vết thương trên người, và lạ nhất là nó không chịu tắm. Dù ông, dù cô hết lời dỗ ngọt cho mình xem qua thương tích rồi xức thuốc cho. Nó vẫn khẳng khẳng không cho ai chạm vào thương tích của mình. Cương quyết quá thì nó giãy nảy lên, khóc lóc.

Biết có năn nỉ hay đe dọa cũng thất bại thôi, Tú Văn nhẹ thở ra, ôn tồn nói:

- Không cho đụng đến thì thôi, có gì đâu mà khóc. Gà mèn cháo chị để đây, bao giờ đói thì ăn. Đến giờ rồi, chị đi bán thôi kẻo trễ.

Tiếng gà mèn cháo đặt lên bàn rồi tiếng bước chân Tú Văn nhẹ dần đi. He hé mèn nhìn theo bước chân cô, Hảo Mỹ nghe lòng ray rút. Mỗi gọi theo nói một lời xin lỗi, nhưng không được. Nước mắt nó lăn dài hồi hận.

Đau đớn gì đâu, thương tích trên người nó đều do Chí Dĩnh nguỵ tạo nên để gạt Tú Văn. Làm như vậy, chẳng qua nó muốn giấu Tú Văn, không cho cô biết mình đã bị gạt chính người thân yêu nhất gạt lừa.

Hôm đó, nhìn chị bị Chí Dĩnh ôm chặt cứng rồi hôn. Là con nít, chẳng biết gì nó cũng loáng thoáng hiểu sự việc đã trở nên trầm trọng. Nhất là khi nhìn

Tú Văn vụt chạy đi, mặt đầm đầy nước mắt, nó càng thấy giận mình hơn. Vừa giận, vừa lo, vừa hối hận. Nó biết Tú Văn sẽ không tha thứ khi biết nó đã đứng về phe Chí Dĩnh. Tính sao đây? Sợ quá, suy nghĩ mãi nó mới tìm ra cách.

Đã hai ngày không tắm, không rửa mặt rồi, ngứa ngáy, khó chịu làm sao. Hảo Mỹ bực dọc tung chân. Phút giây này, nó chỉ muốn chạy ra ngay ra vùi hoa sen đứng tắm một trận cho thỏa thích. Nhưng... sợ làm bay mất vết phấn của Chí Dĩnh hóa trang, nó đành phải thở ra nằm trở xuống. Xa xa thoáng bóng ông Kiệt bước lại gần! Hú vía, nó kéo vôi tắm chặn lên người mình đắp kín. Mồ hôi đầm đầy lưng, ngột ngạt.

- Thức chưa, dậy ăn cháo cho nóng nè, Hảo Mỹ...

Nhắc gà mên cháo, khẽ cất tiếng gọi. Hơn bao lần vẫn thấy Hảo Mỹ nằm im, ngỡ nó ngủ ngon, ông không gọi nữa. Bước lên ra bậc tam cấp "Tiểu Lý Đình", ôn ngồi luôn xuống cỏ. Châm một điếu cigà, ngắm trăng đỏm. Ông nghe hồn xao động.

Trong cuộc đời, ngay cả lúc bị Chí Dĩnh hỗn hào, hắt hủi, ông cũng không nghe buồn, nghe thất vọng thế này. Hết cách chữa rồi, thằng cháu của ông thật sự hư hỏng, hoang đàng và mất dạy.

Vậy mà, lúc xem cuốn băng video của Tú Văn, tình cờ phát hiện ra mối quan hệ trẻ con của chúng. Ông cứ khắp khởi mừng. Cứ ngỡ mình đã tìm ra cách giải hòa giải cùng Chí Dĩnh, đưa nó trở về con đường sáng.

Bỏ cả sự nghiệp, phiêu lưu cùng hai trẻ bụi đời, bao ngày qua, trong tâm trí ông sắp bày một âm mưu lớn.

Vậy mà... Sự việc lại bỗng xoay chiều đột ngột. Từ việc oán thù con con chẳng đáng gì. Chí Dĩnh làm cho sự việc rối tung, phức tạp lên. Hai hôm trước, nhìn Tú Văn đưa Hảo Mỹ về nhà, người đầy máu và thương tích.

Nghe cô kể, ông cứ choáng váng mặt mày không sao tin nổi. Lẽ nào, cháu

của ông, thằng Chí Dĩnh đã mất cả tính người?

Nó độc ác vậy sao? Nỡ ra tay hành hạ một đứa bé mười ba tuổi vô can như vậy? Còn cưỡng bức nụ hôn của Tú Văn? Trời ơi, nhìn vào đôi mắt rực lửa hờn căm của Tú Văn lúc đó, ông thấy đất trời như đảo lộn dưới chân mình. Hai ngày liền, Tú Văn trở nên ít nói cười, trầm ngâm trong nỗi hận thù và Hảo Mỹ thì rên la đau đớn. Mãi đắm chìm trong tâm sự của riêng mình, hai ông không phát hiện mắt ông buồn đầy lệ thảm. Như đã già đi thêm chục tuổi, ông thần thờ ra "Tiểu Lý Đình" buông những tiếng thờ dài nghe não ruột.

Trách ai đây? Lỗi cũng tại ông tất cả. Ngày xưa Chí Dĩnh đâu có thế. Nó nhân hậu, hiền lành rất đáng yêu. Trời ơi, hai mươi sáu năm rồi, làm sao ông có thể mở lời phân trần cùng Chí Dĩnh. Rằng chuyện cũ năm xưa, ông đã hối hận lắm rồi. Bằng cách nào, nó mở rộng lòng tha thứ, để một mai nhắm mắt xuôi tay, ông không thẹn thùng đối diện với Chí Dĩnh và Tiểu Huệ?

Một cái gì âm ỉ chọt chạm nhẹ chân ông. Giật mình, nhìn xuống ông mỉm cười khi nhận ra đó là con chó Nhật lông xù màu trắng. Cả tháng nay, bỏ nhà ra "Tiểu Lý Đình". Ông đã quên bằng nó cho con sen chăm sóc. Nay tình cờ gặp lại ông ở chốn này. Nó như mừng quýnh lên. Rên ư ử, cái đuôi cụt ngún xoay tròn ngoáy tí.

- Ô, Lucky ngoan, sao biết ta ở đây mà tìm vậy?

Như cũng mừng khi gặp nó, ông đưa tay vuốt nhẹ mới lông trắng mịn màng, rồi khẽ khàng bế nó vào lòng. Thế gian này, người thấu hiểu được tâm sự của lòng ông, chắc chỉ duy nhất nó:

- Buồn quá không có người tâm sự phải không?

Chẳng biết nó có đọc được nỗi buồn từ ánh mắt củ a ông không mà chiếc lưỡi hồng của nó cứ liên tục liếm nhẹ lên mặt ông như sẻ chia, an ủi. Nỗi buồn cô độc tạm vơi, ông nhẹ đứng lên, tay vẫn ẵm theo con chó.

- Đừng vậy mà, để tao đi kiếm gì cho mày ăn nhé?

Đi một vòng quanh "Tiểu Lý Đình" không tìm được gì cho con Lucky xơi, mắt ông chợt bắt gặp gà mên cháo của Hảo Mỹ để trên bàn. Tặc lưỡi một cái, ông bước lại múc ra một ít cho con chó. Nhiều như vậy chắc Hảo Mỹ ăn không hết đâu.

Con chó ăn rất đáng yêu. Chiếc lưỡi nó cuốn gọn nước cháo cho vào miệng tạo thành một âm thanh "chóc, chóc" nghe đều đặn. Ngồi ngảnh người ra nhìn nó, nụ cười ngây ngô nở ra trên gương mặt già cằn cỗi. Ông thấy mình như quên hết chuyện nhân gian...

Nằm mãi trong lớp chăn dày, nghe nức nội, ngọt ngào quá. Hảo Mỹ tung mạnh tấm chăn ngồi dậy. Nãy giờ lâu quá rồi, chắc ông đã đi xa.

A! Hú vía thay! Tim nó như vọt ra ngoài. Ông vẫn ngồi yên trên bậc tam cấp bằng cẩm thạch. Lưng quay về phía nó, ông đều giọng như đang nói chuyện với ai.

Nín thở nằm xuống giường, hai mắt mở tròn vo thao láo. Nó tò mò vênh tai để lắng nghe. Khu vườn này kín đáo, vắng vẻ vậy, ông lấy ai mà tâm sự.

- Lucky à! Mày chưa no hả? Uống nước không? Được rồi, ngoan lắm. Hôm rày ở nhà con sen có ăn hiệp mày không? Con nhỏ làm biếng, ham chơi đó chắc thường xuyên bỏ đói mày rồi. Than an tâm đi, đừng buồn nữa, tao sắp về rồi, chừng đó tao sẽ cho mày ăn uống đầy đủ.

Ai thế nhỉ? Hảo Mỹ nhẹ chống tay nhón mắt nhìn ra. Tội quá, nó chẳng thấy được gì, chỉ nghe tiếng ư ư? của một con chó từ hốc ông vọng lại.

- Tao mất hết rồi, chẳng còn gì để hy vọng nữa. Đời này, kiếp này, mày biết không, tao sẽ chẳng bao giờ tìm lại được nó đâu. Không như ngày xưa nữa, Chí Dĩnh đã mất hết nhân tính làm người. Nó độc ác, hung hăng và hư hỏng lắm.

Chí Dĩnh! Đòi mày Hảo Mỹ khế mau. Ông đang nói Chí Dĩnh nào thế nhỉ?

Hồng lẽ chuyện của nó và chị Tú Văn lại làm ông buồn như vậy?

- Tao buồn lắm Lucky à? Mà có cách nào giúp tao cải hóa Chí Dĩnh không?

Giờ tao chẳng ước mong gì, chỉ cần nó nên người, bỏ qua chuyện cũ trở về cai quản công ty Tao già lắm rồi, đâu sống được bao lâu nữa.

Ông già hóa lẫn, hay lẫn cảm rồi? Hảo Mỹ nghe khó hiểu, sao nói chuyện đâu đâu hư hư thực thực, dưới đất chân rời. Nghèo rớt mồng tơi mà... A!

Đôi mắt Hảo Mỹ chợt ròn vo kính ngạc, nó đã nhìn thấy con chó trên tay của ông rồi, một con chó đẹp, rất quen, dường như nó đã gặp lại lần thì phải?

Gõ gõ xuống trán mình, Hảo Mỹ chợt há hốc mồm. Không sai được, đây chính là con chó hôm nào chui qua bức tường bị sập mà nó đã rộng lòng nhân ra tay giải cứu. Con chó của chủ nhân vườn hoa hồng.

Ông là chủ con chó, vậy ông. .. cũng là chủ của vườn hoa hồng này ư? Hảo Mỹ thấy hoang mang và khó tin làm sao ấy? Nhưng sự thật cứ hiện ra rõ ràng, rành rành trước mắt. Con chó mến ông như vậy, ông chắc chắn là chủ con chó rồi.

Chứ người lạ dễ gì mà chạm tay vào được.. Hảo Mỹ vẫn chưa quên mình cứu nó. Một gần huyệt hơi, cho luôn con khô mực để đỡ lại gần mà nó có chịu đâu. Trợn tròn đôi mắt, nó hung dữ sủa vang. Nhảy chồm chồm lên như muốn cắn cho một cái rồi cong đuôi chạy mất. Chà, chà... vậy là ông không bị lẫn thật rồi. Đích thực ông là chủ nhân vườn hồng, là người giàu có đau khổ nhất trên đời này đúng như lời chị Tú Văn nhận xét. Hèn gì hôm ấy, bảo vật bị mình làm vỡ tan, ông cứ trầm ngâm. Chẳng lộ vẻ kinh ngạc hay tiếc rẻ nào.

Ông giàu như vậy? Hảo Mỹ thấy nghi hoặc trong lòng. Sao không ở nhà hưởng phước an nhàn, sung sướng. Giả bộ nghèo khổ làm gì? Phải điều tra ra mới được.

- Chí Dĩnh hận ta, thù ta, đối xử tàn tệ với ta thế nào cũng được. Bởi ta là

người đã gây nên tội tày trời cùng nó. Nhưng Lucky nè, mày biết không, t a thật khôn chịu nổi khi thấy nó trở nên ác độc, tàn nhẫn như vậy được. Nó đánh Hảo Mỹ, còn dõ trò cường bức người ta như cầm thù, hư hỏng, còn đồ như vậy. Mày nói đi, tao làm sao mà yên tâm nhắm mắt đây?

Đúng là Chí Dĩnh của mình rồi. Hảo Mỹ kêu lớn trong lòng nghe ray rút lương tâm. Nó thấy tội nghiệp cho ông quá. Hai ngày nay buồn khổ chuyện không đâu. Chí Dĩnh thật sự đâu có hư như ông tưởng?

Cũng tại mày không, con Hảo Mỹ ham ăn ngu ngốc này. Vì mấy phong chocolate mà làm khổ lụy người hân. Hết chị Tú Văn rồi lại đến ông. Tính sao đây? Tở vầy sự thật hay tiếp tục nằm hên đóng kịch nhìn mọi người đau khổ?

- Đợi tao chút nhé Lucky.

Giọng ông lại vang lên cắt ngang dòng suy tưởng. Hảo Mỹ hé mắt nhìn thấy ông ẵm con chó đứng lên, mặt buồn thiu. Hình như ông đã có quyết định rồi.

- Tao lấy chút đồ rồi sẽ dắt mày đi. Ờ, đừng lo Tao chỉ đưa mày đến văn phòng luật sư thay đổi di chúc lại thôi. Tao đã quyết định tặng khu vườn "Tiểu Lý Đình" này lại cho chị em Tú Văn rồi. Còn tài sản, tao sẽ lấy lại không cho Chí Dĩnh mà tặng cả cho hội từ thiện. May ngạc nhiên à? Tao không điên đâu, thà giúp đỡ người nghèo còn hơn để cho nó ăn chơi trác táng, hại người. Chắc Chí Đình và Tiểu Huệ không trách tao đâu.

- Xong rồi, tao với mày sẽ làm một chuyến phiêu lưu quanh thế giới, mày thích chứ Lucky?

Ông đã thu dọn xong hành lang. Có gì đâu, chỉ là chiếc valy nhỏ đựng mớ quần áo cũ. Dáng già nua thất thểu, ôm con chó nhỏ, ông bước xa dần "Tiểu Lý Đình". Ánh trăng soi rõ bóng ông ngả dài trên hành gạch.

Tính sao đây? Hảo Mỹ cắn môi, mắt ướt rượt nhìn ông. Thú nhận tội mình, nó run lẩy. Nhưng để ông hiểu lầm, đau khổ bỏ đi như vậy? Nó hồng đành?

Tự nhiên một linh cảm như nói với nó rằng: Lần này bỏ ra đi, ông sẽ không quay lại nữa đâu.

- Khoan ông ơi, đừng đi, ông hiểu lầm rồi, Chí Dĩnh thật sự không hư như ông tưởng đâu. Ông ơi... Ông...

Bước chân đã đặt lên ngạch cửa ông còn quay đầu nhìn lại lần cuối "Tiểu Lý Đình". Hai đứa bé ấy chắc sẽ ngạc nhiên và khó hiểu vì sự ra đi bất ngờ đột ngột này. Nhưng biết làm sao? Ta đã không còn con đường nào khác để mà đi...

Ô! Gì thế này, vắng theo tiếng gió, dường như có giọng ai vang gấp rút, thật quen. Tiếng như có giọng vai vang gấp rút, thật quen. Tiếng đọc tiếng không, nhưng rõ ràng có nhắc đến tên Chí Dĩnh.

Chưa kịp định thần, trước mắt ông Hảo Mỹ đã lù lù xuất hiện. Đầu óc rối bời, nó nói nhanh trong hơi thở gấp:

- Ông... đừng đi... Đừng truất quyền thừa kế của anh Chí Dĩnh. Sự thực không như ông đã tưởng đâu... tại cháu, tại cháu là tại cháu...

Nó bỗng bật lên nức nở làm ông cứ ngỡ người ra không hiểu. Lẽ nào...

những lời tâm sự của ông lúc nãy cùng con chó bị nó nghe sạch trơn rồi?

Cũng chẳng sao, đến nông nỗi này, còn giấu làm chi nữa? Nhẹ thở ra, ông đặt tay lên vai nó:

- Đừng khóc nữa Hảo Mỹ, cháu không có lỗi đâu. Bản chất là bản chất.

Không đánh cháu, Chí Dĩnh cũng đánh một đứa bé khác thôi.

- Không phải, không phải.

Gào lên, Hảo Mỹ lắc đầu nhanh.

- Anh Chí Dĩnh không đánh cháu. Ông xem toàn giả thôi...

Vừa nói nó vừa kéo tay áo lau lên mặt. Nước mắt tèm lem trên mặt nó đã làm lớp phấn tróc đi nhanh. Đôi mắt ông tròn tròn kinh ngạc khi nhìn thấy thương tích biến mất trên mặt, nhanh như thần thoại.

Không để ông phải ngạc nhiên lâu, vừa tức tưởi sùi sùi, Hảo Mỹ vừa kể cho ông nghe âm mưu của mình và Chí Dĩnh.

- Thật ư?

Nghe xong, như không tin ông hỏi lại. Hảo Mỹ gật đầu.

- Thật mà, không tin ông nhìn xem, anh Dĩnh còn cho con nhiều thứ lắm.

Xấp tiền và vẻ mặt thơ ngây của Hảo Mỹ đã thuyết phục được ông. Ngồi xuống gốc hoàng lan, nghe sung sướng quá, ông bật lên cười lớn. Cuối cùng rồi trời cũng thương ông. Thằng Chí Dĩnh trong câu chuyện lại hiện nguyên hình là một thằng nhóc đại khờ, đầy lòng nhân hậu.

Thấy ông cười vui, Hảo Mỹ cũng yên tâm. Lúc này, nó cứ ngỡ khi nghe xong, ông sẽ mắng cho nó một trận. Chứ biết ông vui vẻ, hạnh phúc thế này, nó giấu làm gì.

- Ông à! Duy chỉ có chuyện này là cháu thấy lạ thôi. Ngồi xuống cạnh bên ông, tay nhổ đám cỏ dưới chân, Hảo Mỹ nghiêng nghiêng đầu thắc mắc:

- Chí Dĩnh thù chị Tú Văn như vậy, làm sao hôn chị ấy?

- Thế theo cháu hôn thì không phải thù ư?

Mắt rất vui ông hỏi giọng khôi hài. Con chó cũng người nhìn lên, đôi hạt nhãn tròn xoe. Không sửa, chắc nó cũng nhận ra người đã cứu mình.

- Cháu không biết. Nhưng mấy lần đi bán ở công viên, thấy người ta hôn nhau như vậy. Cháu có thắc mắc hỏi chị Tú Văn. Chị bảo... vì yêu nhau người ta mới hôn nhau như vậy.

- Rồi sao nữa?

Ông như thích nghe lời phân tích vụng về của nó.

- Còn Chí Dĩnh, rõ ràng anh rất ghét chị Tú Văn, sao lại có thể hôn chị như vậy được? Ông biết không?

Hạ thấp giọng nó thì thào.

- Còn Tú Văn, thái độ lúc ấy ra sao?

Như hồi hộp, ông hỏi dồn.

- Dĩ nhiên là giận lắm rồi.

Chống tay lên cằm, đôi mắt nhìn sao, Hảo Mỹ nhớ lại:

- Lắc đầu chống cự, khóc như mưa, còn cào mạnh lên mặt Chí Dĩnh một đường dài rướm máu. Chỉ bảo với cháu thì thù Chí Dĩnh, là không tha cho anh ấy đâu. Mà ông à, ông nói đi, sao Chí Dĩnh lại hôn chị Tú Văn? Anh có yêu chỉ không?

Như mãi bận tâm nghĩ đến một điều gì quan trọng lắm, ông mỉm cười nghe ý tứ chạy lộn xộn trong đầu. Thật uổng làm sao, giá mà ông có thể nhìn thấy cảnh Chí Dĩnh hôn Tú Văn lúc đó. Đôi trẻ này, bảo không duyên không đúng rồi. Tú Văn, Chí Dĩnh... chà... một ý định vụt nảy nhanh trong suy tưởng, ông đập mạnh tay vào vai Hảo Mỹ, quyết định ngay:

- Hảo Mỹ, cháu thích du lịch cùng ông sang Mỹ không?

- Đi Mỹ...

Đôi đồng tử như thả vọt ra ngoài, Hảo Mỹ ngỡ mình bị ù tai nghe lộn:

- Ông cho cháu thích đi Mỹ không hả?

Gật đầu. Không đáp, ông chờ câu trả lời của nó.

- Dĩ nhiên là muốn rồi, nhưng tiền đâu?

- Ông sẽ bao cháu. Chịu không?

- Bao cháu... nhưng..

Thấy hồn lơ lửng. Hảo Mỹ đưa tay dịu mắt. Mơ hay thực nhỉ?

- KHÔNG phải mơ đâu!

Hiểu được tâm trạng nó, ông cười vui, tay vỗ nhẹ lên vai nó:

- Ta sẽ dắt cháu và Lucky làm một chuyến du lịch dài vòng quanh thế giới.

Chỉ cần giúp ta một việc thôi.

- Không cần ông cho đi chơi, cháu cũng giúp mà!

Như phật ý bởi câu nói của ông Hảo Mỹ quay lưng đi giận dữ:

- Ông tưởng cháu lúc nào cũng ham ăn ư?

- Ừ thì cháu không tham, ông lỡ lời, cho ông xin lỗi vậy.

Sợ nó giở trò con nít ra hư việc, ông hạ giọng:

- Cháu giúp ông nhé!

- Thế... rồi ông có cho cháu đi Mỹ không?

Chơm chớp mắt, Hảo Mỹ sợ Ông đổi ý.

- Dĩ nhiên là có rồi, ông đâu có dễ nuốt lời vậy!

Lườm lườm nó ông cười.

- Vậy ông muốn cháu giúp gì, nói lẹ đi.

Đu lấy tay ông, Hảo Mỹ nóng lòng.

- Bao giờ mình mới đi Mỹ hả ông?

- Một tuần sau, khi ông đã lo xong thủ tục, vé máy bay. Còn bây giờ ông cần cháu... Đảo mắt nhìn quanh như sợ có người nghe trộm, ông thầm thì... Tiếp tục đóng tròn vai kịch của mình.

- Nghĩa là...

- Nghĩa là... leo lên giường bệnh tiếp, coi như không có chuyện hôm nay

Cũng không cho Tú Văn biết, ông chính là chủ nhân "Tiểu Lý Đình".

- Và cũng giấu luôn ông là nội của anh Dĩnh chứ gì?

Láu táu, Hảo Mỹ cướp lời.

- Đúng vậy, cháu thấy mình làm nổi không?

Ông khích nó.

- Sao không nổi!

Hảo Mỹ hất mặt lên vẻ tự hào. Gì không dám khổ, chứ đóng kịch nó vốn có tài. Hơn nữa, được giấu chị Tú Văn, khỏi bị giận, bị la, hải sao không khoái chứ?

- Giấu chị Văn xong rồi cháu cũng biết thôi.

- Ừ! Không thêm, chán ông ghê!

Giận dữ quay mặt nhìn sang hước khác.

KHông để ý đến thái độ trẻ con của nó, ông ngược mắt nhìn lên bầu trời rộng. Trăng lên cao đêm đã khuya rồi, sao lòng ông yên tĩnh lạ. Tú Văn, Chí Đình, Hảo Mỹ, và cả chú Lucky thân tín nữa. Sẽ chẳng ai biết lòng ông ấp ủ điều gì.

Chỉ có vàng trắng, vì sao sáng trên đầu kia hiểu nổi. Nhấp nháy ánh hào quang, chúc như vui, như chia sẻ, chúc mừng. Cả vườn hồng "Tiểu Lý Đình" kia cũng thế. Ngát hương thơm, lấp lánh hạt sương đêm cho đôi mắt Chí Đình, Tiểu Huệ sáng long lanh, hạnh phúc cùng ông một ước nguyện sắp đạt thành...

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 5

- Hảo Mỹ, đưa cho chị cây kéo! Ba lần kêu lớn chẳng thấy bóng nó đâu. Tú Văn cau mày bức bối. Đứng dậy tìm cây kéo, cô lằm bằm mắng:

- Lại trốn đi chơi, thiệt là làm biếng...

Bỏ dở câu mắng giữa chừng, mắt Tú Văn chăm chăm nhìn về hòn non bộ. Dưới tán cây thiên tuế, Hảo Mỹ đang rù rì nói chuyện cùng ông kiệt. Về bí mật và tâm đắc lắm. Gần đó là con chó Nhật lông xù nằm tấp mấp con ruồi đáng điệu thành thoi.

Họ có chuyện gì riêng nhi? Nhẹ cấm môi, Tú Văn nghe ganh tỵ. Một tuần

rồi, tứ lúc khỏi vết thương. Hảo Mỹ và ông dường như trở nên thân hơn lúc trước. Bỏ mặc cô, hai người thường xuyên tìm góc vắng ngồi tâm sự.

Họ tâm sự chuyện gì/ Tú Văn muốn biết vô cùng. Nhưng... lần nào cũng vậy, thấy cô bước lại gần, ông lập tức nói lảng sang chuyện khác. Cả Hảo Mỹ bé hạt tiêu vậy cũng ma lạnh, cũng tỉnh bơ mặt, lú lo hỏi chuyện hoa hồng.

Mình đã làm gì mịch lòng của họ hử Phụng phịu ngồi xuống bên luống hoa, Tú Văn điểm lại thái độ của mình trong mấy ngày qua Vẫn bình thường, chỉ buồn một chút, quạu quọ một chút mỗi khi nhớ đến nụ hôn của Chí Dĩnh thôi. Hồng lẽ, chuyện vậy cũng giận cũng trách sao? Hảo Mỹ trẻ con chẳng nói làm gì, ông mà cũng hẹp lòng, cố chấp vậy sao? Thiệt là ức quá đi.

Buồn như vừa đánh mất một việc gì quý báu, Tú Văn nhẹ xoay bông hồng đỏ trong tay, mắt rung rung. Sao chẳng ai hiểu được cô vậy? Muốn làm bà Quỳnh Dao quá, nhưng quyền sở nhật ký của mình bị rút đâu mất tiêu rồi. Cầu trời cho ông và Hảo Mỹ đừng nhạt được, không thì quê đến chết.

Hơn nữa năm bỏ nhà làm cô gái đi hoang. Mãi bận bịu công việc mưu sinh kiếm sống. Tú Văn thấy mình bớt mơ mộng hão. Đến hôm nay, bị bỏ rơi, cô mới thấy buồn, thấy tủi phận thôi.

Cô nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ ba và nhớ chị Linh Chi nữa. Dù hiện tại, cô biết ở nhà chẳng ai buồn nhớ đến mình đâu. Tron buổi chiều trời đẹp thế này, họ hẳn đang quây quần ở một nhà hàng ấm cúng nào, thưởng thức món ăn ngon.

Đưa tay lên môi, không hiểu sao cô bỗng nhớ đến nụ hôn của Chí Dĩnh hôm nào. Nỗi giận bùng lên cùng lúc nghe người râm ran một cảm giác lạ lùng. Đôi mắt đầy vẻ âu yếm của Chí Dĩnh cứ hện ra, ám ảnh làm cô phải rùng mình. Để dù muốn, dù không, mọi lúc hình dung lại, cứ thấy người nao nao. Như nhớ mong mà cũng như căm ghét.

Chưa có bạn trai, nên hự hôn đối với cô mới mẻ và thiêng liêng lắm. Cô những ngỡ, mình sẽ trao trọn tâm hồn và thể xác cho một người duy nhất. Người đó sẽ là chồng, sẽ cúi hôn cô nụ hôn đầu giữa khung cảnh thần tiên, mơ mộng thật hữu tình.

Vậy mà... tên khốn CHÍ DĨNH đã cướp mất của cô nụ hôn đầu, trong hận thù và giận dữ. Nước mắt lại tuôn tràn.

Mà vậy cũng tại mình thôi. Tú Văn tức tối trách mình. Sao khờ dại nhận điều kiện của hắn làm gì cho ra nông nổi? Trên đời, không có việc sói giữ lời với thỏ đâu.

Thật tình, lúc nghe Chí Dĩnh ra điều kiện là một nụ hôn, cô đã hết hồn, nghe bủn rủn trên tay rồi. Vờ làm ra vẻ tự nhiên phớt lờ như vậy, cô chỉ muốn che đậy, muốn giấu không cho Chí Dĩnh nhìn ra yếu điểm của mình thôi. Hắn sẽ đắc chí, sẽ làm lũng nếu biết cô run sợ điều kiện ấy.

Một nụ hôn lên má! Một phút mà Tú Văn đã được nhiều điều lắm. Tự án thị mình, cô thủ thẩn chẳng mát mát gì. Thường khi, cô vẫn hôn mấy đứa bé gần nhà. Thậm chí cả con chó Milu của chị Chi, mỗi lúc nhìn nó vẫy vẫy đuôi thật dễ thương, cô còn dám bế nó lên, hơn đánh "chóc" và cái mồm hồng của nó.

Cô đã suy nghĩ đúng, đã làm Chí Dĩnh phải bất ngờ về thái độ thản nhiên tỉnh như sáo của mình. Lợi dụng lúc hắn chưa phòng bị, cô hôn phớt thật nhanh, ăn gian bằng hơi gió chỉ chạm nhẹ một tý vào má của hắn thôi.

Mọi chuyện sẽ giản đơn, chẳng có ý gì nếu hắn dừng giờ trò, bắt chợt nắm eo làm cô mất đà té giúi. Hai làn môi, không cố ý sao khéo chạm vào nhau như vậy chứ? Tú Văn vẫn chưa quen vẻ sững sờ của mình và ánh mắt thảng thốt của người đối diện. Dường như hắn đã không cố ý? Nhưng... dù vô tình hay cố ý, cô cũng quyết không dễ dàng tha cho Chí Dĩnh đâu. Một vết xước dài trên mặt, đủ cho cô rửa nỗi nhục này. Tiếc là cô ngu quá, không

nhảy qua đầu hắn, để bây giờ cuốn băng video giữ trong tay mà không thể làm nhục hắn.

Đôi mắt sáng lên, Tú Văn tủm tỉm cười, hình dung ra vẻ mặt của Chí Dĩnh khi xem cuốn phim hoạt hình kia. Trận chiến này, ít nhiều cô cũng gỡ được vốn cho mình.

- Chị Tú Văn, sao hồng tươi hoa, làm gì ngồi đây một mình buồn thiu vậy? Hảo Mỹ rời khỏi hòn non bộ bao giờ, tay xách chiếc thùng tưới, ngoài luống hoa nở nụ cười tươi rói, cất tiếng gọi.

Dữ hôn! Chán chê đã đời rồi mới nhớ đến người ta Tự nhiên nghe hồn. Tú Văn quay mặt sang hướng khác không trả lời. Rung rung như muốn khóc đến nơi, cô nhìn ông Kiệt ung dung đi dạo cùng con chó.

- Chị sao vậy? Giận à?

Đặt chiếc thuyền xuống đất, bước lại gần, Hảo Mỹ nhẹ nắm tay Tú Văn.

- Tôi đâu dám. Giật tay mình lại, Tú Văn hờn mát:

- Người ta có bạn rồi, có thêm nhớ tới ai đâu.

- Bạn mới!

Đôi mày nhíu lại, Hảo Mỹ tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Bạn mới nào? À! Hay chị thấy em thân với ông rồi ganh tỵ? Rõ lêu lêu mắc cỡ. Lớn già đầu mà như con nít vậy.

- Ủ, tôi vậy đó!

Nghe quê quê, Tú Văn lảng tía nhìn sang hướng khác:

- KHÔNG chịu thì thôi.

- Sao không chịu chứ?

Cười xòa, ngồi xuống ôm vai cô, Hảo Mỹ năn nỉ.

- Chị là chị tốt nhất đời của em mà, không chịu chị thì chịu ai đây?

Mát lòng vì câu dỗ ngọt của nó, nhưng Tú Văn vẫn chưa hạ mặt ngầu:

- Chịu sao cả ngày bỏ người ta vậy?

- Hồng có đâu, chỉ hiểu lầm rồi.

Hai cánh tay của nó khua loạn trong không khí.

- Chỉ tại lúc này ông có tâm sự buồn, em mới phải theo an ủi hoài như vậy.

- Tâm sự buồn!

Bị hút ngay vào câu chuyện, Tú Văn quên mất nỗi giận hờn. Nắm tay nó, cô hỏi dồn.

- Kể chị nghe, ông có chuyện gì buồn hả?

- Hồng được sao!

Nhẹ lắc đầu, Hảo Mỹ cắn lấy môi mình. Nó như hối hận vì đã để lộ bí mật ra cho Tú Văn nghe.

- Em đã hứa với ông sẽ giữ kín rồi.

- Vậy thì thôi!

Phật ý, Tú Văn hất tay nó đứng lên Nét mặt dàu dàu, cô bước nhanh ra luống hoa hồng. Nỗi giận hờn trẻ con lại dậy lên, cô thấy buồn vô hạn, ông đã chẳng tin, chẳng tâm sự của cô như trước nữa rồi.

- Chị Tú Văn, chị đừng giận. Đừng giận mà!

Hỏi hả chạy theo, Hảo Mỹ nhăn nhăn mặt. Hẳn lòng nó cũng đang khó xử.

Giữa ông và cô, nó chẳng muốn làm bên nào giận cả. Tính sao đây.

- Chị có tư cách gì mà giận em chứ?

Những nhát cước bổ xuống lớp đất tơi, Tú Văn nói mà không nhìn Hảo Mỹ.

- Ông đã không tin chị, em kẻ có ích gì.

- Chị đừng nói vậy, không phải ông không tin chị. Kể em nghe ông chỉ vì bất đắc dĩ thôi. Hôm ấy, chị biết không em vô tình phát hiện ra, ông chính là Trần Thế Kiệt chủ nhân của vườn hồng.

- Em nói gì!

Nhát cước chột dừng, mắt Tú Văn mở lớn tròn vo:

- Ông là ai hả?

- Là đại tỷ phú, là chủ nhân vườn hồng, và cữn glà ân nhân cứu mạng chỉ em ta! Đã tiết lộ đến đây rồi, Hảo Mỹ biết mình khó lòng che đậy được. Vẫy tay kêu Tú Văn cùng mình chui vào lùm mát của một vụi cây, nó kể cho Tú Văn nghe, vì con chó mà nó biết được lai lịch của ông ra sao. Đầu đuôi không giấu giếm.

Có chuyện như thế thật sao? Tú Văn thấy hoang mang, khó tin là thật quá. Hơn cả tiểu thuyết của nữ sĩ Quỳnh Dao và vượt xa chí tưởng tượng của cô Ông lão ăn xin nghèo nàn trong phút chốc trở thành một đại thương gia giàu nhất nhì thành phố.

KHông chỉ thế, qua lời lẽ vô tử của Hảo Mỹ, Tú Văn còn biết thêm về lai lịch của ông, rằng ông chỉ có một đứa con trai duy nhất tên gọi Chí Đình. Thằng con ấy không thích kinh tế thương trường và mộng trở thành một nhà lai ghép hoa nổi tiếng. Trong thời gian học đại học nôn glâm, anh đem lòng yêu Tiểu Huệ. Cô gái có đôi mắt tròn, bờ môi mịn của xứ sở sương mù Đà Lạt đòi thông. Mỗi tình đẹp không vẹn tròn suôn sẻ. Phải dỡ dang vì bao định kiến sai lầm. Một phút nông nổi, Tiểu Huệ yếu đuối đã bị tai nạn. Trước lúc ra đi còn để lại giọt máu rơi. Lúc biết là mình, một con người cô gái tội nghiệp làm tất cả để đền bù. Nhưng... bạc tiền, địa vị cao sang không làm thay đổi được bóng hình Tiểu Huệ. Ôm thằng con còn đỏ hỏn trong lòng, nén lòng lắm, Chí Đình mới không tìm đến cái chết để được Tiểu Huệ, như lời ước hẹn.

Một năm sau, lái chiếc xe từ quê về thành phố. Chí Đình đã lạc tay lái đâm sầm xuống vực sâu tan tác. Tai nạn hôm đó, vô tình mang cả bà đi theo. Kể từ đó cuộc đời ông vốn cô độc càng cô độc. Đã ăn năn càng ray rứt ăn năn. Điều an ủi duy nhất có thể giữ ông lại thế gian này là đứa cháu nội vừa tròn hai mươi bốn thành và nụ hồng "Tiểu Lý Đình". Di vật cuối cùng còn sót lại của con ông. Thằng Chí Đình tội nghiệp. Nó ra đi mà không kịp chờ nhìn

thấy kết quả của mình kết nụ đơm bông.

Từ ngày hôm ấy, ông đã biết mình không thể sống vì bản thân của mình.

Chăm chút từng hơi thở, chôn chọi với tử thần trong cơn bệnh. Ông như cội tùng già cô độc giữa mưa giông, bão táp dùng hận thể khẳng khiu, gầy yếu của mình chờ che cho mầm nhỏ, chờ ngày vụt vươn lên thành cội cây to.

Để bù đắp cho đứa cháu nhỏ mới sinh ra đã mất hẳn tình cha mẹ. Ông đã dồn hết sức mình vào công việc. Từ một công ty nhỏ, lần lượt mở rộng chi nhánh ra nước ngoài cho đến bây giờ đã trở thành một công ty thương mại đa quốc gia tầm cỡ.

Những tưởng tuổi già sẽ trôi qua trong bình lặng. Ông mỉm cười hình dung đến phút cuối của cuộc đời mình. Mỉm cười mãn nguyện nhìn thẳng cháu thành nhân, thay ông kế tục sản nghiệp này và tiếp tục phát triển lên. Nơi tuổi vàng, gặp lại cha mẹ nó. Không thẹn lòng ông bảo:

- Mình đã làm tròn trách nhiệm một người ông. Đã phần nào chuộc lại lỗi mình với người quá cố.

Nhưng... thật khó mà định được chữ ngờ. Chí Dĩnh đã phát hiện được lỗi lầm của ông năm xưa vào đúng ngày sinh nhật. Với lứa tuổi mười sáu tràn đầy tự tin và sức sống, nó không chịu nổi cú sốc lớn lao này. Thần tượng tin yêu trong lòng nó phút chốc tan tành sụp đổ. Chẳng cần phải phân tích dài dòng, nó gán ngay cho ông cái tội. Là hung thủ giết cha mẹ mình rồi đem lòng thù hận.

Chán đời mất tất cả niềm tin vào cuộc sống, nó bỏ nhà đi bụi. Theo đám trẻ hoang, nó bắt đầu hư hỏng.

Không hiểu được nguyên nhân tạo nên cú sốc lớn lao trong lòng nó. Ông đã nghiêm khắc răn dạy Dùng roi đánh để bắt nó đến trường dùng dây trói không cho nó đi chơi, ông cũng chỉ muốn mọi điều tốt lành dành cho nó.

Nào ngờ, thái độ cương quyết của ông lúc đó, cày gieo vào lòng nó sự thù

hận. Trong suy nghĩ, nó cho ông là một kẻ ác tâm, tàn nhẫn.

Ý nghĩ đó càng lúc càng ăn sâu vào óc nó, cho đến bây giờ thì dễ là sự thật hiển nhiên rồi. Không gì bôi xóa được. Vung phí tiền của ông một cách vô tội vạ, nó nghĩ rằng mình được quyền làm như thế. Những yêu thương, tốt đẹp ông dành cho, nó mặt nhiên đón nhận chẳng chút động lòng, cho đó là việc ông phải làm.

Ông không hề yêu thương nó, làm như vậy ông chỉ vì muốn che mắt thế gian, cho lương tâm mình thanh thản.

Mười năm rồi, ông vô tình không biết nó đã hiểu ra sự thật, cứ đau khổ dằn vặt không biết vì sao thần cháu mình đột nhiên thay đổi. Cho đến khi tình cờ đọc được dòng nhật ký mới thẳng thốt hiểu ra. Không trách nó, ông hận mình thôi. Ước nguyện duy nhất cuối cuộc đời này, ông không mong nó tha thứ cho mình, ông chỉ mong nó thay đổi làm người đàng hoàng, cưới vợ và cai quản công ty. Đừng chơi bời lêu lổng giết đời mình qua khói thuốc, rượu nồng...

Nước mắt tuông giàn giụa trên môi, Tú Văn không ngờ hoàn cảnh của ông bi thảm quá. Trách gì ông không lang thang bỏ nhà đi làm người cô độc. Hai mươi sáu năm chịu ray rứt dằn vặt trong nỗi niềm trong niềm không người tâm sự. Quả là một cực hình tàn khốc.

Lại vẫn như lần trước, lần phát hiện ra quyển nhật ký, lại không đoán lại cái định kiến sai lầm của ông và định kiến gì? Lý do nào khiến ông chia cắt tình duyên giữa Chí Đình và Tiểu Huệ? Tú Văn vẫn hoàn toàn không cảm với ông. Dù phạm tội gì, hai mươi sáu năm qua, ông cũng trả đủ rồi.

Cô hoàn toàn không đồng ý với cách suy nghĩ một chiều, nông nổi của nhân vật cháu trong câu chuyện. Hắn đã không đặt mình vào tâm trạng của ông để xét đoán sự việc cho khách quan hơn. Biết đâu, ông cũng có nỗi khổ tâm khó nói.

Mười sáu tuổi, cô đồng ý cho hành động bỏ nhà đi hoang của hắn. Nhưng bây giờ đã trưởng thành, đã hai mươi sáu tuổi rồi, vẫn tiếp tục suy nghĩ nông cạn vậy là sao? Tự nhiên Tú Văn nghe thương hại hắn. Dù chưa gặp mặt bao giờ, cô cũng thấy mình có chút cảm tình.

Hắn đáng trách nhưng cũng đáng thương. Mười sáu năm rồi, giống như ông nội mình làm lũi trong nỗi hận thù bé tắc. Với suy nghĩ, kẻ giết cha mẹ mình cũng chính là người ông duy nhất của cuộc đời mình, hắn sống chắc cũng chẳng thành thói vui vẻ chút nào.

Đời đời mình trong thác loạn, đam mê, phải chăng hắn muốn trốn chạy cuộc đời này. Trốn chạy sự thật cũn như trốn chạy chính bản thân mình đang bất lực. Không thể trả thù ông, hắn trả thù cuộc đời sao bất công với hắn.

Tự nhiên, Tú Văn thấy mình sao như đôi bạn tâm đồng. Để trong trái tim cô, một cái gì nhen nhúm. Cô muốn gặp hắn làm sao. Muốn giúp hắn bỏ oán thù, sống làm người thanh thản.

Có lẽ nói hắn nghe, cho hắn biết cái cảm giác được yêu thương, lo lắng hạnh phúc dường bao. Hắn đang nắm trong tay hạnh phúc mà không biết. Thế gian này, đâu phải ai cũng như hắn, có một người ông vừa tốt, vừa hiền lành, nhân hậu như nội của hắn đâu. Bao năm dài cô độc giữa thương trường. Vừa làm cha vừa làm mẹ lại vừa tạo cơ ngơi dành cho cháu.

Rằng hắn sẽ phải hối hận dường bao nếu một mai kia không còn ông trên thế gian này. Thật đấy, cái cảm giác mát mát kia, dù chưa từng trải, nhưng cô nhận thức được, nó rất rõ ràng, sâu sắc.

- Chị Tú Văn à, sự thật là như vậy đó, em kể chị nghe rồi, chị còn giận nữa không?

Hảo Mỹ đã kể xong câu chuyện, thấy Tú Văn cứ ngồi ngẩn người ra và hàng nước mắt lăn dài. Ngỡ cô còn giận mình, nó nhẹ lay tay năn nỉ.

- Thôi mà, em vô tình, mai một không vậy nữa. Có chuyện gì cũng kể chị

nghe. Nhưng...

Tú Văn đã chẳng nghe lời nó. Từ từ đứng dậy, cô bước chậm về phía ông Kiệt và con chó, trong đôi mắt mở to, sợ hãi của Hảo Mỹ. Lẽ nào... Tú Văn vẫn chưa tin, muốn hỏi cho ra lẽ. Trời ơi, tính sao đây? Ông có còn dắt nó đi Mỹ chơi như đã hứa/ Ngồi xuống đất quăng mạnh, nắm sỏi về phía trước, nó giậm cái tật tài lanh, lẻo mép của mình.

Bây giờ, công việc của Tú Văn không chỉ đơn thuần là đi bán hoa thôi. Hơn một tuần rồi, cô trở thành người bận rộn nhất hành tinh. Từ sáng thứ hai đến chiều chủ nhật thời khóa biểu của cô đặc kín, chẳng hổng được giờ nào.

Lớp vi tính, lớp Anh văn, lớp thương mại giao dịch con chưa đủ. Bao nhiêu thời gian còn sót lại trong ngày. Tú Văn dành hết cho công ty "Mỹ Đại Nam" với chức danh: Thư ký riêng của ngài phó tổng giám đốc của công ty. Một tuần đến làm việc ở công ty, cô đã nghe không ít lời xì xào bàn tán của các nhân viên thuộc cấp. Ai cũng ngạc nhiên trước sự việc "Chú Phú" của công ty mình đột nhiên tuyển dụng thư ký riêng là con gái đẹp.

Sáu mươi ba tuổi, nhưng trong ông hầy còn tránh kiện, phong độ lắm. Lái chiếc Roil Roi mới bóng, ông dễ dàng làm xiêu lòng phụ nữ bằng phong cách thoải mái. Nụ cười tươi dễ gây ấn tượng cùng chức danh phó tổng giám đốc một công ty tầm cỡ, ông đúng là mục tiêu săn đuổi của các cô gái đẹp mê bả vinh hoa phú quý.

Nhưng... trái ngược hoàn toàn với hình thức bên ngoài. Ông là một người đàn ông đạo đức, rất đàng hoàng chung thủy. Ông có một bà vợ và ba đứa con trai. Tất cả đều thành đạt và hiếu thảo, chẳng có gì để phàn nàn.

Dù vui tính, dễ dãi với các nhân viên thuộc cấp vẫn có một điều khiến họ bất bình. Từ lúc chức phó tổng giám đốc 361n giờ, tính ra cũng mười mấy năm rồi, ông chưa một lần tuyển thư ký riêng là con gái. Nhất là con gái đẹp, ông từng bị các bạn là rắc rối, điều đúng một lần rồi.

Vậy mà... bao giờ, ông lại đột nhiên tuyển thư ký đẹp. Cô ta ngoài đôi mắt đẹp, thân hình lý tưởng xem ra chẳng mấy giỏi giang gì. Đi đứng vô giờ giấc, là thư ký cả tuần rồi, chẳng một lần thấy cô ta pha trà bung nước. Tối ngày ở lý trong phòng giám đốc, rủ rỉ rù rì chuyện gì với ông nghe tâm đắc lắm.

Xì xào, ganh tỵ, dèm pha Một số người xấu bụng, lên đem chuyện mách leo lên tai bà. Hy vọng có một màn kịch đánh ghen xem cho vui nhẩn. Họ thích nhìn cô gái kia bị bà lôi xềnh xệch ra từ phòng giám đốc, áo quần nhăn nhoe nhàu nát, tóc tai rũ rượi và bị mắng chửi toại bời.

Nhưng lạ lắm, là sự tử Hà Đông, là người dòng máu Hoạn Thư, nét mặt bà vẫn thản nhiên trước tin đồn của đám nhân viên. Cười tươi rói, dọn trái cây và thức uống trên bàn, bà mời họ ăn rồi vui vẻ nói:

- Đừng hiểu lầm, họ là chú cháu với nhau mà.

Chú cháu! Những gương mặt chảy dài ra tiu nghỉu. Hết chuyện nói rồi, trở về công ty bám ty nhau họ bảo, lấy lòng cô gái lạ. Hy vọng được chiếc cổ ở tương lai.

Xoa dịu miệng đời, bà nói vậy thôi. Chứ thâm t âm, bà biết rõ Tú Văn với chồng mình chẳng quan hệ gì thân tộc, cũng chẳng quen biết gì. Họ chỉ mới gặp nhau trọn một tuần.

Nhưng dù trước đây hơn một lần phải đau khổ đau vì cô thư ký riêng xinh đẹp của chồng, bà vẫn thấy an tâm. Tin ở ông một nữa, bà tin tổng giám đốc nhiều hơn.

Ai thì bà có thể đoán đo, lường lự, chứ với ngài tổng giám đốc thì không. Bà tin vào tư cách của ông hơn cả bản thân mình. Một khi ông đã đem cả danh dự của mình để bảo lãnh thì bà còn lý do gì để không đồng ý?

Thêm vào đó là tư cách của Tú Văn, tuy chỉ một vài lần tiếp xúc, bà cũng nhận được. Cô là một người con gái đáng hoàng, đạo đức. Lòng dạ lòng, bà

chăm cô cho thằng út nhà mình.

Sự thật thì Tú Văn đến công ty không để nhận một chút vụ gì. Theo lệnh của ông tức là tổnggiám đốc, có theo ông Phú học cách điều hành một công ty Để làm gì, cô chưa biết, chỉ biết đó là một bước trong kế hoạch của ông. Trước khi cùn gHảo Mỹ du lịch một vòng quanh thế giới, ông đã gia hện cho ông, trong bốn tháng phải học xong tất cả. Vừa vi tính, vừa Anh văn, và vừa nắm vững cách cai quản một công ty.

Là người máy hay sao chứ? Rất muốn hỏi lại ông câu đó, nhưng thấy ông vui vẻ, hào hứng quá. Tú Văn không nỡ làm ông thất vọng trước lúc đi xa. Dù sao cô cũng đã nhận lời, đã hứa giúp ông cải hóa thằng cháu ấy. Thôi thì cứ gặt đầu, đến đâu hay đến đó.

Nhớ lúc nghe Hảo Mỹ kể xong chuyện. Tú Văn đã không thể kìm lòng.

Mang gương mặt rần rụa đầy nước mắt, cô chạy đến bên ông an ủi. Xin ông đồng ý cho gặp thằng cháu bất trị kia, dùng lời lẽ phân tích cho hắn hiểu.

Mong giúp anh và hắn thuận hòa như mười năm trước, như lúc hắn chưa tỉnh cờ đọc được dòng nhật ký thương tâm của cha mình.

Nghe cô vừa khóc và lộn xộn trình bày ý của mình, ông có vẻ bất ngờ và ngạc nhiên nhiều. Đến khi hiểu ra ý định tốt đẹp của cô, ông đã không kìm lòng bật khóc. Ôm Tú Văn vào lòng, ông chỉ nói được một câu:

- Cảm ơn cháu, vị cứu tinh lớn nhất đời ta.

Sau đó, có cả sự hiện diện của Hảo Mỹ, dù con bé mê mẩn chuyến du lịch xa cứ ngồi mơ mộng chẳng góp được ý gì. Ông và cô đã cùng nhau vạch ra một kế hoạch đàng hoàng. Rất rõ ràng, chi tiết, từng bước tấn công vào thâm cở hoang.

Ông rất thích dùng danh từ ẩn dụ này để gọi cháu của mình. Đặt tên lên kế hoạch là "Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang" ông muốn ám chỉ cô là nụ hồng may mắn. Nụ hồng đầu tiên được ươm trên thảm cỏ hoang. Hy vọng nó sẽ

nảy mầm chồi đâm lộc. Cải hóa được mảnh đất hoang vu cằn cỗi đó. Giúp nó hồi sinh thành vườn hồng rực rỡ, hữu dụng với cuộc đời.

Nhận lời ông với cái gật đầu tin tưởng, Tú Văn hướng mắt nhìn theo chiếc máy bay chở ông và Hảo Mỹ lao vút vào bầu trời xanh trong vắng không một gợn mây. Lòng tràn đầy hưng phấn, cô mang tâm trạng của một người sắp lao vào cuộc phiêu lưu. Mạo hiểm nhưng thích thú vô cùng. Ôi! Cuộc phiêu lưu này rồi sẽ đưa cô đi đến bến bờ này? Liệu cô có giống Tử Lăng trong "Hải Ngủ Yên Tình Yêu" của nữ sĩ Quỳnh Dao?

Nhắm đôi mắt lại, Tú Văn thấy mình tựa như nhân vật của một quyển tiểu thuyết dài. Chẳng biết sẽ về đâu? Bởi... cô làm sao biết ai là tác giả của đời mình để mà tìm hỏi chứ?

Con mắt bên trái lại liên hồi giật làm Chí Dĩnh nghe khó chịu vô cùng. Đặt ly rượu xuống bàn, lấy viên nước đã đắp lên, anh lau bầu:

- Lại chuyện xúi quẩy gì đây? Khi không cứ nháy mắt hoài.

- Ôi! Chí Dĩnh mà cũng tin mấy chuyện này ư?

Một cô tiếp viên ngồi cạnh đó, nghe lọt lỗ tai liền quay qua cười chọc ghẹo:

- Vậy mà em cứ ngó người hùng "quý tộc" chẳng tin gì hết chứ?

Hứ! Lờ cô một cái bằng nửa con mắt, Chí Dĩnh quay mặt sang nơi khác.

KHông muốn dây dưa phiền phức, anh bung ly rượu lên, một hơi nốc cạn.

- Làm sao hả?

Cô gái bị quê sau câu nói chẳng được anh ảnh hưởng. Đứng lên, dẫn đôi dầm mạnh gót giày lên nền gạch. Mèo mà chê mỡ hả? Chắc sắp đổi đời rồi? Không nhìn lại, nhưng có con mắt ở sau lưng. Chí Dĩnh biết hết mọi hành động của cô Mím cười nhẹ lắc đầu, anh không hiểu sao dạo này mình thay đổi.

Như chuyện máy mắt kia, ngày trước anh đâu bận tâm đến làm gì. Nó muốn máy bao nhiêu tùy ý, hên xui gì cũng mặc. Nghĩa lý gì đâu.

Vậy mà... lần này, anh bỗng quan tâm đến nó, nếu không muốn bảo là quan tâm khá đặc biệt. Vì sao?... Vì nó liên quan đến Tú Văn ư?

Ba lần rồi, nên Chí Dĩnh không thể không tin được. Anh và cô gái ấy như là một sợi dây vô hình ràng buộc không thể tách rời. Mỗi lần nháy mắt là mỗi lần anh bị cô gây phiền toái. Ba lần thua đậm, ngã dài đo ván rồi, chẳng biết lần này xảy ra chuyện trọng đại gì mà mắt anh giật liên hồi, mạnh quá?

Mà cô ta dạo này biến đi đâu ấy nhỉ? Bốn tháng rồi, chẳng thấy bóng cô ta đến nhà hàng bánhoa hồng nữa. Không lẽ, đưa cuốn băng hoạt hình cho mình rồi hối hận? Sợ bị trả thù nên bắt tằm, không dám xuất hiện ở những nơi mình thường lui tới nữa? Biết sợ, vậy là còn khá dó chừng.

Xo xoa cảm đột nhiên sao Chí Dĩnh nghe buồn buồn, trống vắng. Anh chợt thềm thấy cánh cửa nhà hàng bật mở, rồi một Tú Văn tươi trẻ bước vào. Tay xách lẵng hoa, bước chân cô nhún nhảy như chim sáo đèn từng bàn mời khách.

Anh muốn gặp cô gây lộn với cô quá! Dù lần nào cũng bị thua thảm hại nhưng anh thấy thích trong lòng lắm. Như một chất men, kích thích tế bào sống trong anh. Để anh bớt chán đời, bớt đắm chìm trong nỗi cô độc triền miên.

Thật đấy! Không dối lòng. Chí Dĩnh thầm công nhận. Tú Văn là mọi cô gái rất khác đời. Ở cô lúc nào như cũng có lò lửa nhiệt tình hừng hực cháy. Đôi mắt cô như ánh đèn sáng rực, soi thấu người.

Bốn tháng hơn rồi mà Chí Dĩnh vẫn chưa quên. Dư vị nụ hôn của môi cô trên môi mình. Cháy bỏng một đam mê, cô như một lò hạt nhân nguyên tử sắp nổ tung, làm cho một gã trai từng trải như anh phải ngỡ ngàng, ngây ngất. Thời gian này, còn có một cảm giác lạ lùng, mãnh liệt đến thế sao? Chưa một cô gái nào cho anh cái cảm giác mạnh mẽ ấy.

Một vết cào đau trên mặt đến nay vẫn chưa lành hẳn. Chí Dĩnh thấy cũng

đáng đời mình. Ai bảo anh xàm số làm gì chứ? Không khéo Tú Văn lại hiểu lầm anh là phường háo sắc...

Ôi! Chí Dĩnh như hoảng sợ, chợt lắc đầu sức tỉnh. Tự bao giờ, anh suy nghĩ về Tú Văn nhiều vậy? Cô không còn là kẻ thù của anh nữa ư? Sao anh lại nghĩ về cô tốt vậy? Thật buồn cười!

Buồn cười thật, Chí Dĩnh lại nâng ly rượu lên môi uống cạn. Lờ mờ hương ra sàn nhảy, điệu paso anh thích đang rồi dậy tung bùng. Dòng người thác loạn quay cuồng trong ánh đèn chớp tắt muôn màu.

Sao mình không ra sàn nhảy? Không đập phá hét ra điên cuồng như thường bữa? Ngả người ra sau ghế. Chí Dĩnh nghe toàn thân xâm chiếm một nỗi buồn. Rồi rã chân tay, phút giây này anh chỉ muốn đắm chìm, tan biến vào hư ảo.

Thế gian này ngoài rượu và thuốc ra, chẳng ai hiểu nỗi cô độc trong lòng anh hiện tại. Cười phá đó, điên cuồng đó. Tàn cuộc rồi, chỉ còn lại một mình đối diện với tâm hồn mình trong nỗi cô đơn. Anh sẽ khóc, sẽ không chịu nổi đâu. Trời ơi, mười năm rồi ai hiểu cho anh nỗi khổ này. Nỗi khổ của kẻ bất lực vô tài, làm vào đường bế tắc...

Anh hận anh rồi hận cha Hận cả quyền nhạ ký vô tri và mình nhặt được ở "Tiểu Lý Đình" kia. Đọc nó làm gì? Biết sự thật để làm gì? Giải quyết được gì đâu?

Ông ơi! Có nhiều lúc, cháu thật muốn mình trở thành kẻ điên khùng, mất trí. Không còn biết đến oán thù để ông cháu bên nhau. Cháu thương ông, nhưng cũng hận ông nhiều. Sao ông nỡ đành lại chết cha mẹ cháu? Họ có tội tình gì? Và cháu, cháu có tội tình gì mà phải mất cả cha lẫn mẹ, từ thuở ấu thơ. Một ly, rồi một ly, Chí Dĩnh uống như hũ chìm. Uống để say, để quên, để được cười sảng sặc. Trời già ơi! Ông thật bất công với Chí Dĩnh này. Người ta ai cũng đủ đầy, hạnh phúc, chỉ có mình tôi là bất hạnh thôi!

- Cậu Dĩnh, cậu Dĩnh...

Chợt có tiếng ai kêu thất thanh ngoài cửa. Ngoái đầu nhìn lên Chí Dĩnh thấy con sen cùng ông Phú hốt hoảng chạy nhanh vào. Đôi mắt đỏ hoe, họ dường như vừa mới khóc.

Lờ mờ nhìn cả hai bằng đôi mắt của kẻ say, Chí Dĩnh nhếch môi cười:

- Gì nữa? Ông già lại sai mấy người kiếm tôi à? Kiếm làm gì? Về đi, bảo ông an tâm, chí Dĩnh này không dễ chết vậy đâu. Trước khi chết nó còn phải phá tan cái gia tài của ông.

- Không phải ông sai con tìm cậu đâu.

Con sen bỗng khóc òa giữa đám đông.

- Mà con đến để báo tin buồn. Cậu ơi, ông chết rồi!

Cái gì? Như có điện chạy dọc sống lưng, Chí Dĩnh thấy lạnh mình. Nhưng chỉ một giây thôi, anh bỗng phá ra cười lớn:

- Mày đùa tao hả sen? Ông làm sao mà chết được, mấy tháng trước tao còn thấy ông mạnh lắm mà.

- Tại cậu không biết đó thôi.

Dần lòng nhưng ông PHÚ vẫn không ngăn được giọng mình đừng nghẹn đi, khàn khàn.

- Ông chủ coi vậy chứ bị mắc chứng bệnh nhồi máu cơ tim trầm trọng lắm.

Rồi uất ức, như cho cái chết của ông Kiệt là do Chí Dĩnh, ông quát mắng nghiêm giọng.

- Thật ra tôi cũng biết cậu chẳng chút đau lòng hay hối hận gì trước tin ông chủ qua đời. Nhưng nể tình cậu là cháu trai duy nhất, tôi muốn cho cậu hay, về hay không là quyền của cậu thôi. KHÔNG có cậu, tự tôi cũng biết làm sao cho ông được yên mồ yên mả. Về sen.

Nắm tay con xen, ông bước đi dứt khoát.

Còn ngoái đầu nhìn Chí Dĩnh, con sen mầu mào:

- Về nhà đi cậu Dĩnh, ông thương cậu lắm.

- Còn nói làm gì! Về thôi.

Ông Phú nắm tay, lôi mạnh con xen ra cửa. Chiếc Rol Roir nhẹ lướt trên đường.

Cơm say như mất hẳn, thần người ra nhìn chai rượu đã voi quá nửa trước mặt mình. Chí Dĩnh băng khuâng tự hỏi:

- Phải chăng, một ác mộng hãi hùng vừa hiện đến với anh? Ông không chết.

Không làm sao chết được. Dù tám mươi, ông vẫn còn khỏe lắm, tráng kiện lắm. Hết đời này, ông phải sống, sống khỏe mạnh cho anh phá tan gia sản trả thù cho cha...

Nhưng... một bàn tay đã đặt lên vai anh thật ấm. Giọng bà chủ nhà hàng nghe nghẹn, khàn khàn:

- Ông chủ đã qua đời. Chí Dĩnh, tôi thành thật chia buồn.

- Một cái rùn g mình rồi một cái rùng mình. Chí Dĩnh bỗng thấy mình bật nhanh người dậy. Dạt đám người hiếu kỳ vây quanh mình, anh phóng mô-tô như điên trên phố. Són gủi cay xè, anh không tin, không bao giờ tin là ông đã chết đâu.

Ông ơi! Một giọt nước mắt lăn dài. Anh không hiểu vì lẽ gì mình khóc. Hận ông chết sớm không cho anh trả thù ử

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 6

- Chí Dĩnh lại đây cháu. Đừng sợ, có ông nào... giỏi... giỏi...

Trên thảm cỏ, một ông già trạc sáu mươi tuổi, đang vỗ tay khuyến khích một đứa bé mới biết đi. Nó đứng yên nhìn con đường trước mắt mình về ngập ngừng, lo sợ. Rồi, bậm môi, nó bước nhanh liền ba bước, trong tiếng reo mừng của ông. Bất chợt, nó vấp một viên sỏi, té quỵ xuống đất, khóc thét lên.

- Không sao, không sao, nhẹ thôi mà. Chí Dĩnh! Con đừng sợ, có ông, có ông. Để ông đánh đòn hòn sỏi làm cháu ông bị té nhé!

Bé thẳng bé trên tay, áp nó vào lòng ông dùng tay mạnh lên hòn sỏi.

Thằng bé lập tức hết đau, nó cảm thấy an lòng, toét miệng cười. Đôi tay bụ bẫm của nó vòng lấy cổ ông, miệng bi bô mấy tiếng:

- Mâm, mâm...

- Sao, cún con? Lại đói rồi à? Thật là vui quá, giống hệt thằng cha mày lúc nhỏ.

Mắng nó nhưng nét mặt rất vui, ông bước vội lại bàn lấy chén cháo đã mức sẵn này giờ cho nguội. Cẩn thận dùng lưỡi mình kiểm tra lại, ông mức từng muỗng một đút cho đứa bé ăn. Mắt ông sáng rực, long lanh niềm hạnh phúc... Chớp một cái, thằng bé vụt lớn lên ở tuổi mười lăm. Nó rất đẹp trai,

thông minh, đỉnh đạc. Đứng trước gương, nó ngắm lại bộ quần áo đẹp của mình. Hôm nay, nó sẽ là nhân vật chính ở trường. Cậu học sinh vừa đoạt giải nhất cuộc thi toán toàn quốc, oai vệ thật.

Cánh cửa bật mở, ông lão bước vào. Ông có vẻ già nhưng còn nhanh nhẹn lắm. Ngay người ra ngắm nó, mắt ông sáng vẻ tự hào mãn nguyện. Rồi nhẹ bước tới, ông sửa giùm nó một nếp áo bị nhăn.

- Ông chưa đi họp ư?

Nhìn thẳng bé lộ vẻ ngạc nhiên. Lắc đầu, ông nghìn nó yêu thương:

- Không, ông phải đến trường xem cháu lãnh thưởng.

- Ồ, thật sao?

Thằng bé nhảy cẫng lên mừng, rồi chợt nhớ, nó lắc đầu.

- Không được đâu, ông phải đến công ty. Cuộc họp hôm nay quan trọng lắm.

- là con nít biết gì mà nói chứ?

Nắm lấy mũ nó lắc nhẹ, ông mắng yêu. Nó ôm lấy mặt ông:

- Sao không biết chứ? Ông đừng coi thường cháu cháu. Hôm qua cháu đã dò hỏi bác Phú rồi, bác ấy nói với cháu như vậy đấy.

- Cái thằng!

Tặc lưỡi, ông nhăn mặt.

- Sao mà nhiều chuyện quá.

- Bác phú không nhiều chuyện đâu, tại cháu theo hỏi mãi, bác mới nói thôi.

Sợ Ông phó tổng giám đốc vì mình bị mắng, thằng bé lảng sang chuyện khác:

- Ông đừng quên, cháu sẽ là tổng giám đốc tương lai. Chuyện nhân viên thuộc cấp phục tùng cháu là lẽ thường mà.

Giúi nhẹ lên đầu nó một cái, ông cười:

- Giỏi cái miệng thôi, không lo đến trường đi.

- Cháu đến trường, nhưng ông phải đến công ty.

- Sao vậy?

Ông có vẻ bất ngờ chung hửng.

- Cháu không thích ông đưa đến trường ư?

- Cháu thích lắm, nhưng... chơm chớp mắt, thằng bé thật lòng..

- Chuyện của công ty quan trọng hơn. Ông đừng vì cháu mà bỏ qua cơ hội.

Mất uy tín với khách hàng không tốt đâu.

Cẩn nhẹ môi, ông biết thằng cháu mình nói đúng. Cuộc họp hôm nay quan trọng lắm. Quyết định cho sự nghiệp phát triển của công ty. Nhưng... bỏ mặc nó đến trường một mình... Ông không nỡ.

- Coi ông đó, nam nhi đại trượng phu gì mà thường quá!

Như bị phật lòng, đôi môi nó chu chu.

- PHải biết cân nhắc lợi hại chứ! Bộ đến công ty là không thương cháu sao?

Càng thương cháu, ông càng phải lo sự nghiệp. Còn việc đến trường, chừng nào mà không được? Cơ hội chỉ đến một lần thôi ông à!

Nó nói cứ như một nhà kinh tế. Mỉm cười, ông gật đầu chiều theo ý nó.

KHông xem được nó lãnh thường cũng buồn. Nhưng... cơ hội này... đún glà khó có thể bỏ qua.

- Ông à, trúng hợp đồng này, phải thưởng cho cháu đó.

Nhìn ông bước lên lầu, nó gọi với theo.

- Dễ dàng thôi. Cháu muốn gì?

- Một chiếc mô tô.

Nó nói ngay.

- OK. Nhưng phải chờ đến ngày sinh nhật. Đúng mười sáu tuổi, ông sẽ tặng cho có chịu không?

Còn những năm tháng nữa ư? Thằng bé cau mày rồi nhẹ gật đầu. Nó biết, ông sợ nó còn nhỏ không biết điều khiến nổi rồi gây ra tai nạn. Nhưng ông có biết đâu, mấy tháng nay, nó lén theo bác Phú phóng mô tô như điên loạn

trên đường. Ôi, cái cảm giác như bay giữa không gian, thích làm sao.

Quay lưng lại, bước đi, lòng thẳng bé bỏng buồn buồn. Cạnh người tài xế đến trường, nó thấy mình cô đơn lạ. Ông ơi. Cháu đã đổi lòng, gạt ông đến công ty theo lời bác Phú, chứ thật ra... cháu muốn ông đến trường vô hạn.

Ông ơi, cháu nhớ ông... Nước mắt chảy dài trên trán nó, rơi đánh bộp xuống chiếc cặp da mới bóng của ông...

- Ông ơi, đến với cháu đi, cháu nhớ ông, cháu cần ông... Chụp mạnh tay vào khoảng không gian chói với, Chí Dĩnh chợt giật mình tỉnh giấc. Bàng hoàng đưa tay dụi mắt, anh như tự hỏi mình:

- Một giấc mơ ư? Sao rõ ràng, cụ thể? Sao rành rành trước mắt, như ông vẫn còn đây, môi ấm nụ cười, vuốt ve anh bằng con người thật?

Đừng viên vông, tự gạt mình làm gì nữa. Ông đã chết, chết thật sự rồi.

KHông phải bây giờ mà hơn ba hôm trước, chính mắt anh đã thấy mọi người đem ông bỏ xuống huyết sâu, rồi phủ phàng lấp đất.

Không! Chí Dĩnh chợt muốn gào to trong nước mắt. Ông không chết, không thể nào chết được. Ông phải biết, trên thế gian này vẫn còn một người không thể sống thiếu ông.

- Ông ơi, ông chết rồi, làm sao nghe cháu nói được đây?

Hướng mắt nhìn lên tấm ảnh ông treo trên vách, Chí Dĩnh khóc nghẹn ngào như ngày nào hãy còn là đứa bé hay làm nũng với ông.

- Sự thật cháu không hề oán ghét ông. Cháu thương ông, thương ông hơn cả chính bản thân mình.

Từ lúc nhận được tin ông mất từ miệng con sen và bác PHú, cháu cứ bàng hoàng, lơ lửng như kẻ mất hồn. Cháu không tin, không bao giờ tin là ông đã chết. Ông phải sống, sống hết đời này với cháu ông ơi.

Chạy ngang biệt thự Tiểu Lý Đình, cháu kinh sợ biết bao khi thấy mọi người vây quần đôn g đủ trước linh vị của ông. Muốn dạt mọi người, chạy đến

ôm ông. Nhưng không hiểu sao cháu chỉ biết đứng lặng bên đường khóc thương ông.

Cháu không dám vào nhận mảnh khăn trắng chít lên đầu. Cháu sợ lấm ánh mắt mọi người trừng trừng nhìn cháu đầy căm hận. Dù muốn dù không, trong lòng họ, cháu cũng là người hại ông phải chết.

Ông ơi! Tha cho cháu. Cháu đã không quỳ dưới quan tài ông, không chít được lên đầu mảnh tang báo hiếu, cũng không đưa được ông về nơi an nghỉ cuối cùng. Ba ngày trời. Làm kẻ bàng quan. Đứng bên đường, cháu âm thầm khóc. Âm thầm tiễn chân ông.

Hôm nay là ngày thứ ba, theo phong tục người ta phải ra mồ cửa mả rước linh hồn của ông về nhà thờ cúng. Theo nhân gian, thì mãi tận hôm nay ông mới biết mình không còn sống trên đời. Linh hồn ông sẽ hóa thân thành con bướm theo đoàn người về nhà mình, với cháu con.

Nhẹ chóng tay ngồi dậy, thấp một nén nhang cắm trước di ảnh của ông. Chí Dĩnh thành tâm khẩn nguyện. Cầu mong ông tha thứ, cầu mong linh hồn ông hãy về ở bên anh, cho anh được ngày đêm sớm phụng thờ nhang khói!

Ba ngày liền nằm vệt, vật vờ trên giường không ăn uống. Chí Dĩnh như một kẻ thức tỉnh sau bao ngày mê đắm. Anh thấy mình đại khờ, ngu quá. Để hạn thù phủ che lý trí. Cố chấp bỏ rơi hạnh phúc lớn nhất đời mình.

Ông chết rồi, anh mới thật sự thấy lẻ loi, cô độc. Một cô độc tận cùng thâm thẳm nhất nhân gian. Từ nay,... anh trở thành kẻ quan tâm lo lắng làm gì.

Ông ơi, sao mà cháu không biết, ông đã từng lo như thế nào khi thấy cháu say mà phóng xe như bay trên phố.

Ông ơi, hãy yên lòng nhắm mắt... Chí Dĩnh nhẹ cài lên áo mình mảnh tang đen.

- Cháu sẽ nghe lời ông không lêu lổng nữa. Gia tài sản nghiệp ông để lại, cháu sẽ dốc sức mình cai quản theo ý nguyện của ông. Về lại Tiểu Lý Đình

chăm sóc vườn hồng của mẹ cha Ngày ngày lo phụng thờ nhang khói. Rồi đợi khi mãn tang ông, cháu sẽ cưới vợ. Một cô vợ thật ngoan hiền, biết sinh con đàn cháu đống cho ông. Ông ơi, tha cho cháu... Cháu sẽ làm lại từ đầu... Cộc... cộc... cộc...

Tiếng gõ cửa chợt vang làm cắt ngang dòng tâm sự của anh. Lau vội nước mắt, Chí Dĩnh cố là ra vẻ thản nhiên ra mở cửa. Thật lạ, anh chẳng muốn ai hiểu được tình cảm của mình đối với ông.

- Xin lỗi, anh có phải là Trần Chí Dĩnh.

Cánh cửa vừa mở, trước mặt anh là hai vị luật sư Vẫn thấy họ thường ra vào phòng của ông, nên Dĩnh không lạ lùng gì. Chỉ có họ hôm nay là làm mặt lạ với anh thôi. Rất nghiêm, họ nói như chưa từng gặp anh lần nào cả.

- Chúng tôi có một số vấn đề cần thảo luận với anh.

- Xin mời!

Chí Dĩnh né người nhường bước. Đưa họ đến phòng khách nhà mình.

- Cảm ơn, tôi không hút thuốc.

Viên luật sư xua tay chối khi Chí Dĩnh bật quẹt mời ông điếu xì gà! Đặt tập hồ sơ xuống bàn, ôn gđi ngay vào vấn đề cần thảo luận:

- Anh Dĩnh, có một việc tôi cần nói cho anh rõ. Là kẻ từ thuộc quyền sở hữu của anh.

- Anh nói gì?

Nuốt vội hơi thuốc vào bụng, Chí Dĩnh tròn xoe mắt ngạc nhiên.

- Tôi bán nhà bao giờ? Cho ai chứ? Sao lại tước quyền sở hữu của tôi? Tôi có thể chấp cầm cố gì cho ngân hàng đâu?

- Anh đừng nóng, thu thả nghe chúng tôi giải thích đây!

Viên luật sư lớn tuổi nãy giờ ngồi yên quan sát thái độ của anh, giờ mới cất tiếng ôn tồn:

- Số là căn nhà này không bán, cũng không hết hạn thế chấp với ngân hàng.

Theo di chúc của ông Trần Thế Kiệt, chúng tôi đến làm thủ tục bàn giao nó cho trại trẻ mồ côi.

Là thế ư? Ngã người ra sau ghế, Chí Dĩnh thở phào vỡ lẽ. Hơi nóng bùn glên mặt, anh thấy giận trong lòng. Sao ông lại làm như vậy được? Mười năm rồi, ông thừa biết anh thích căn biệt thự này. Dù ít, dù nhiều, anh cũng đã quen thuộc từng viên sỏi.

- Anh đọc lại biên bản bàn giao. Nếu không thắc mắc gì, mời anh kí tên vào. Sau một hồi cúi đầu hí hoáy viết, viên luật sư trao cho Chí Dĩnh hai bản đánh máy.

Cầm xe, thủ tục đầy đủ không lý do gì từ chối được, Chí Dĩnh đành ký tên mình vào. Người như lò lửa sắp nổ tung, anh ứa gan nghe viên luật sư trước khi về còn lập lại:

- Vậy... ngày mai, trước tám giờ xin anh vui lòng dọn nhà cho Chúng tôi còn phải làm thủ tục giao nhà.

KHông nói một lời, Chí Dĩnh sập mạnh cách cửa ngay sau lưng hai viên luật sư. Nét mặt lầm lì, anh không trở vào nhà mà ra hoa viên, đến ngồi vào chiếc ghế xích đu. Con xám này giờ chạy rong đuổi chuột ở đâu, thấy anh nó chạy lại mừng, rồi thót lên chiếc xích đu ngồi cạnh anh. Đôi mắt nó tròn vo vô tội.

- Mình sắp phải dọn đi rồi đấy Xám à.

Vộ nhẹ lên đầu nó, phà hơi thuốc, Chí Dĩnh trầm giọng.

- Ông đã tặng căn nhà này cho cô nhi viện mà chẳng buồn nghĩ đến tâm trạng của tao. Mười năm rồi, mày biết không, tao thích khu vườn này lắm. Mày cũng vậy, phải không?

Có hiểu không? Chẳng biết. Chỉ thấy con Xám ngúc ngoắc đuôi rồi chồm hẳn đặt cái mõm của nó lên đùi Chí Dĩnh như cảm thông, chia sẻ. Chí Dĩnh lại thở hắt ra:

- Tao không muốn đi đâu, nhưng biết làm sao? PHáp luật giấy tờ người ta

hợp lệ, không di cũng không được. Căn nhà này ông đứng tên chủ quyền mà...

Nói đến đây, tủi thân quá, Chí Dĩnh bật khóc thành tiếng. Trong cuộc đời, chưa bao giờ anh thấy mình cô độc như lúc này. Bơ vơ, trơ trọi quá. Rồi anh phải đi đâu, ở đâu trong những tháng ngày sắp tới? Ông ơi, lẽ nào ông không còn thương cháu nữa?

Bình boong...

Chuông cửa lại reo, nhưng Chí Dĩnh không buồn đứng dậy. Phút giây này, anh không còn muốn gặp ai, không muốn làm gì cả. Thân xác rã rời mệt mỏi, anh chỉ muốn ngã dài trên chiếc xích đu, ngủ một giấc thật ngon. Một tuần rồi, ngoài rượu ra, anh có ưa uống ngủ nghề đi đâu.

Bình boong... Bình boong...

Chuông cửa lại reo vang giục ngã. KHÔNG chịu nổi, con Xám tung chân chạy ra cửa sủa vang lừng. Một lúc sau nó chạy trở vào, trên mõm mang theo một phong thư trắng.

- Lại của văn phòng luật sư!

Chí Dĩnh lật phong thư rồi ném mạnh xuống chân.

- Muốn gì nữa đây? Đã tổng cổ nó ra khỏi nhà rồi, còn chưa đồng ý hay sao?

Chẳng hiểu lòng chủ nhân đang bức bối, con xám chạy đến bức thư, nhặt lấy. Một lần nữa đem trước mặt anh như trêu người, chọc tức.

- Tao sẽ bảo là không được.

Giật mạnh phong thư khỏi mõm nó Chí Dĩnh thẳng tay ném mạnh. Tưởng anh đùa, con xám nhảy cẫng lên mừng rỡ, phóng nhanh đến bên phong thư. Một chân đề lên, nó dùng mõm mình xé rách.

- Ê xám!

Vừa định quay lưng lại, thấy con xám xé phong thư, Chí Dĩnh không đành lòng, đưa tay vẫy.

- Dem lại cho tao.

Phong thư được đem lại, tuy bị rách làm đôi nhưng vẫn còn đọc được. Đôi mắt Chí Dĩnh lướt nhanh, tâm hồn Chí Dĩnh dần bình thản.

Ra thế! Anh đã hiểu lầm,, đã trách oan cho ông rồi. Ông nào muốn trả thù, muốn triệt đường sống của anh. Làm như vậy, ông chỉ vì muốn bắt anh về ở biệt thự "Tiểu Lý Đình". Muốn anh chuyên tâm lo sự nghiệp, đừng ăn chơi, lêu lổng nữa.

Ông ơi! Ông yên tâm đi, cháu đã hứa thì nhất quyết phải giữ lời mà. Ôm tờ di chúc của ông vào lòng, Chí Dĩnh nhắm đôi mắt thầm nhủ với ông:

- Rồi ông sẽ thấy Chí Dĩnh này là một nhân tài kinh tế. Chẳng những đủ sức cai quản công ty to lớn của ông. Nó còn làm cho công ty vững mạnh, ngày một phát triển hơn. Thật mà, ông hãy tin đi!

Mỉm cười, nghe lòng ấm một tình thương, Chí Dĩnh chìm vào giấc ngủ ngon. Giấc ngủ nhẹ nhàng, thanh thản nhất, từ lúc nhận được tin ông mất. Sáng nay, theo lời hạn. Chí Dĩnh dọn nhà rất sớm. Chưa tới bảy giờ mọi việc sẽ xong rồi. Hành trang của anh rất gọn. Chỉ là một ba lô nhỏ trên trong đựng hình ông, một vài bộ quần áo và ít vật dụng linh tinh không đáng giá. Toàn bộ tài sản của anh, từ cái ca múc nước rửa mặt đến dàn CD hiện đại mới tinh khôi vừa mua sắm, anh đều để lại với dòng chữ "thân tặng các em bé mồ côi".

Chúng nó sẽ chạy loạn lên mất nếu nghe các đĩa băng kích động mới của anh. Vừa khóa cửa, vừa mỉm cười với ý nghĩ của mình, Chí Dĩnh thấy bầu trời hôm nay đẹp lạ.

Nhảy lên mô-tô rô máy, hòa vào dòng người tấp hập trên đường phố, lòng anh chẳng chút lưu luyến gì. Giã từ biệt thự "âm u" anh mở về với con người thật của mình. Xin tạm biệt quá khứ đen tối, những tháng ngày rong chơi vô bổ. Từ hôm nay, Chí Dĩnh sẽ làm lại cuộc đời.

Con gió ban mai, mát rượi trong lành cứ thổi lùa vào tóc làm sáng khoái lòng người. Ngược mặt lên, Chí Dĩnh như thấy ông đang mỉm cười ưng ý. Ông hài lòng lắm phải không ông?

Biệt thự "Tiểu Lý Đình" kia rồi. Không hiểu sao Chí Dĩnh bỗng nghe hồi hộp lạ. Bàn chân anh dè dặt dặt lên từng bước lên lối sỏi. Bàn tay chạm vào ổ khóa bỗng ngập ngừng rụt lại.

Ôi! Bối hồi, xao động quá. Vườn xưa trông quen thuộc vô cùng.

Mười năm rồi chứ ít ỏi gì, kể từ ngày sinh nhật năm đó, Chí Dĩnh chưa một lần trở lại biệt thự "Tiểu Lý Đình". Anh những tưởng trọn đời, trọn kiếp này mình sẽ không bao giờ quay trở lại, cũng như không bao giờ tha thứ cho ông.

Vậy mà... chùm chìa khóa nặng trĩu trên tay Chí Dĩnh không hiểu sao mình chẳng ném bỏ nó đi trong cơn giận dữ. Mười năm bị quên trong góc, han rỉ, mốc men, liệu có còn mở được cửa không? Hay ông đã đổi ổ khóa mới rồi? Thấy chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, Chí Dĩnh thầm tự hỏi với lòng mình.

Vẫn khít khao vừa vặn, vẫn như ngày nào anh ở đây cùn gông làm chủ "Tiểu Lý Đình", chứng tỏ ông vẫn chờ trông, hy vọng, khắc khoải mong một ngày anh trở lại. Trời ơi, lòng ông mênh mông quá.. Vậy mà... cháu...

Mí mắt chột cay, Chí Dĩnh nghe lòng rung rung muốn khóc. Nhớ ông biết bao nhiêu. Dáng ông igà, run run đi tưới từng nụ hồng, lùm cụm trong mái lều tranh, nhấp chén trà cùng trăng đơn soi bóng.

Đã mở cửa, nhưng Chí Dĩnh chưa vội bước vào nhà. Bước chân lang thang "Tiểu Lý Đình". Đến bên hòn non bộ, anh mong tìm gặp dáng ông giữa rừng hoa ngút ngàn trước mặt. Ông ơi, cháu đã về đây, sao ông không dang rộng tay mừng đón? Cảnh vật vụt nhạt nhòa, để Chí Dĩnh thấy ông vụt hiện, để anh được quỳ xuống chân ông nói lời tạ lỗi. Ông ơi, thứ tha cho đứa cháu đại

khờ.

Ông không rầy la, chỉ mỉm cười độ lượng. Xoa nhẹ đầu anh rồi nâng anh đứng dậy, dắt anh vòng quanh "Tiểu Lý Đình". Mười năm qua rồi mà cảnh chẳng thay đổi là bao. Vẹn nguyên, đầm ấm đó là một trời kỷ niệm.

Nhớ lần đầu theo ông đến "Tiểu Lý Đình", Chí Dĩnh hãy còn là thằng nhóc hơn năm tuổi. Cởi trần khoe tám thân tròn lẳn như bé Milu, nó tròn mắt nhìn ông mồ hôi ròng ròng. Nhà có nhiều người lắm, sao ông phải một mình tự cuộc đất cho cực vậy.

- Mọi người lớn lên cháu sẽ hiểu thôi!

Ông dừng tay, lau mồ hôi mỉm cười nghe nó hỏi, rồi lại tiếp tục cuộc cho đám đất toi lên.

- Cỏ hoang nhiều quá ông à. Liệu nó có ăn mất cái nụ hồng nhỏ xíu của ông không?

Chí Dĩnh lại hỏi khi thấy ông nhẹ nhàng, cẩn thận trông canh hồng xuống mảnh đất hoang.

- Không đau cháu à! Cỏ hoang sẽ khôn gần được nụ hồng của chúng ta đâu?

- Sao kỳ vậy ông, chúng đông lắm mà.

Chí Dĩnh không hiểu nổi. Nhẹ vuốt đầu nó, ông cười:

- Phải, chúng đông lắm, lại hung dữ nữa. Nhưng không ăn thịt nổi bông hồng vì còn có ông có cháu. Có phải chúng ta sẽ chăm sóc cho mảnh đất hoang này, thành vườn hồng "Tiểu Lý Đình" đẹp nhất trên thế gian không?

- Phải đó ông à!

Như hăng lên sau lời nói của ông, thần bé đứng dậy cầm cuốc phụ Ông đi nhặt sỏi. Rồi từ hôm đó, sáng nào nó cũng glén một mình chạy ra ngắm hoa hồng.

Buồn rầu khi thấy nụ hồng dần tàn phai, héo úa. Giấu ông, nó len lén tưới nước cho hoa, còn chấp tay nguyện cầu cho cành hồng kia đừng chết.

Và cành hồng đã nghe lời nguyện cầu của nó không chết được. Ngày nó trở

nụ đầu tiên, Chí Dĩnh đã mừng như thể bắt được vàng. Nó hét vang, chạy khắp vườn trong nụ cười mãn nguyện của ông.

- Ông ơi, những bông hồng của mình dường như không giống bông ở chợ Ông à!

Một hôm, chợt phát hiện ra hoa của mình, bông nào cũng đơm hai nụ, Chí Dĩnh tò mò hỏi.

- Chẳng những không giống mà chỉ duy nhất ở "Tiểu Lý Đình" này mới có được loài hoa đặc biệt này.

Nhấp chén trà, ôn nói với vẻ tự hào, mắt long lanh hân diện.

- Sao vậy ông? Kể cháu nghe đi!

- Kể ư?

Ông như thoáng giật mình. Trầm ngâm một phút, ông nói với giọng buồn buồn:

- Cháu còn nhỏ lắm, chưa hiểu được đâu.

Rồi thấy nó phụng phịu quay đi, ông dỗ:

- Nhưng ông có thể cho cháu biết bông hồng này do chính tay ba cháu tạo nên. Ba của cháu ư! Lúc đó thằng bé nghe nhưng không hiểu. Thời gian trôi, câu chuyện cũng đi vào quên lãng. Nó cũng không buồn nhắc lại làm gì.

Còn bây giờ, dù ông không thể, Chí Dĩnh cũng biết ba mình lai tạo giống hoa ấy để làm gì. Tưởng nhớ mẹ! Ba đã vì tình yêu mà lai tạo ra giống hồng tuyệt vời này. Nụ hồng đôi, như cầu chúc thế gian loài người đừng cô lẻ.

Một bàn chân ai kêu nhẹ vào chân, rồi một tiếng sữa "gâu" mừng rỡ. Bùng thoát khỏi cơn hồi tưởng. Chí Dĩnh khe khẽ mỉm cười;

- Xám, để tao yên!

Con vật không để yên, càng sữa lớn, quay đầu lại, Chí Dĩnh bỗng ồ lên một tiếng to, như ngạc nhiên, như thích thú:

- Lucky, mày đó ư? Trời ơi, mười năm rồi, mà bé tẹo vậy, không lớn được

chút nào ư?

Gọi đúng tên, con chó mới không sủa nữa. Cái đuôi cụt ngoáy títt mừng, nó liếm nhanh vào mặt Chí Dĩnh khi được anh bế lên tay.

- Mà y vận chưa quên tao ư?

Không ngờ con chó vẫn nhớ mình Chí Dĩnh như thấy một hiện tượng là, cứ trầm trồ mãi. Bế nó lại chiếc xích đu gần đó, ôm nó vào lòng anh nghe mừng muốn khóc.

Di vật cuối cùng của ông, có lẽ là con chó này đây. Nhớ lúc mới mua về, nó chỉ là chú bé con tí xiu. Dù bây giờ đã mưồn năm, nó cũng chẳng lớn được bao nhiêu. Hồi đó, ông cháu phải suy nghĩ mãi mới tìm được ái tên cho nó.

- Lucky, mà y là may mắn của ông cháu ta nhé!

Ông rất hài lòng với cái tên tiếng Anh mà Chí Dĩnh đã tìm ra, cả ngày cứ tẩm tặc khen hoài làm anh phải bực mình dọa bảo gọi mãi sẽ hết linh, ông mới chịu thôi cho.

- Lucky, Lucky... mà y mới đây đã biến đâu mất tiêu rồi, về chị cho uống sữa.

Đang ngồi yên trong vòng tay Chí Dĩnh, con chó bỗng vẩy đuôi mừng muốn chạy đi khi nghe tiếng gọi của một cô gái.

- Im nào!

Nạt khẽ nó, Chí Dĩnh ôm con chó đứng lên. Chắc con sen rồi, giọng nghe quen quá. Để hù nó một cái chơi, chắc là còn giận lắm đây. Hôm đó ở nhà hàng, nó chửi anh như vậy cũng vì nóng lòng thương cho ông. Nghĩ cũng tội, người ăn kẻ ở trên đời, mấy người được như nó chứ? Mình phải tăn lương cho nó gấp đôi mới phải.

Nghĩ vậy, Chí Dĩnh nhón chân đến núp sau hôn non bộ. Con sen vừa ngơ ngác bước ra thì...

Hù! Chí Dĩnh vọt ra nhanh, bàn tay năm ngón xòa to, chòn vòn như mèo bắt

chuột vào mặt con sẹ Cười phá lên, khi thấy nó điếng hồn, té ngựa ra sau, mặt không còn giọt máu.

Nhưng... thật bất ngờ, kẻ phải điếng hồn bật ngựa ra sau không phải con sen mà chính là anh. Hai mắt tròn vo, miệng há kinh ngạc, Chí Dĩnh té ngồi luôn xuống thành hồ. Lấp bắp như kẻ đi đêm gặp phải ma:

- Tú... Tú... Văn...

Đúng! Cô gái vừa ngỡ ngàng đánh rơi ly sữa, chính thật là Tú Văn. Kinh ngạc không khác gì Chí Dĩnh, cô sững người ra nhìn anh không chớp mắt. Thời gian như lắng đọng. Chỉ có con Lucky chẳng hiểu chuyện gì, đột nhiên bị Ôm chặt cứng. Nó bực bội kêu to, vùng vằng muốn nhảy khỏi lòng Chí Dĩnh.

- Anh muốn gì?

Cuối cùng, Tú Văn cũng lấy lại được bình tĩnh. Đôi mắt sáng nhìn anh đầy thù hận, cô như sẵn sàng giết chết Chí Dĩnh ngay, nếu một lần nữa anh sàm sỡ.

- Theo dõi tôi đến đây? Anh định làm gì con chó chứ?

Theo dõi! Đôi mày nhíu lại, Chí Dĩnh không hiểu Tú Văn muốn nói gì. Cứ như cô ta là chủ nhân ở nơi này vậy? Hừ! Chắc là con sen mới của ông. Thử xem cô ta sẽ có thái độ thế nào khi biết mình là cậu chủ? Chắc phải hạ càn, xum xoe cười nịnh lấy lòng thôi. Nghĩ vậy Chí Dĩnh xoa cằm nhẹ mỉm cười.

- Cười cái gì?

Đỏ mặt với ý nghĩ Chí Dĩnh đang hình dung lại nụ hôn hôm nào, Tú Văn nạt lớn.

- Thả con chó xuống, ra khỏi đây lập tức. Bằng không tôi sẽ kêu bảo vệ đến can thiệp đó.

- Xin mời!

Ung dung lùa tay vào lớp bông mịn trắng của con Lucky, Chí Dĩnh nhip

chân:

- Chưa biết kẻ phải ra khỏi chỗ này là ai đâu cô bé?

Hắn nói gì thế nhỉ? Sao có vẻ tự tin vậy. Tú Văn cảm thấy nghi ngờ. Con chó lại có vẻ quen hắn lắm.

- Thôi, để bé khỏi bị hơi, anh trân trọng giới thiệu cho em biết. Anh Trần Chí Đình, từ hôm nay sẽ là chủ nhân của căn biệt thự "Tiểu Lý Đình". Không hôn thì hãy kéo léo lấy lòng anh. Không thì alêháp.

Búng tay một cái, đôi mắt anh liếc dài ra cổng:

- Biến ngay khỏi chỗ này đó bé.

- Cái gì? Anh là Trần Chí Đình, là đứa cháu đích tôn của ông Kiệt ư?

Như không tin, Tú Văn kêu lên thoảng thốt. Chụp mạnh vào tàn cây bên cạnh, cô thấy đất trời như chao đảo dưới chân mình.

- Đún vậy, hoàn toàn đúng.

Thích thú vì tạo được bất ngờ, Chí Đình nheo nheo mắt mỉm cười. Rồi như phát hiện ra điều gì, anh đưa một ngón tay lên.

- À! Tôi hiểu rồi, thì ra bông hồng cô bán bao ngày qua, đều là do ăn cắp của ông tôi. Gan trời, gan trời thật.

Rồi nghiêm giọng, với thái độ bề trên, anh nói:

- Nhưng từ hôm nay, khi có mặt tôi ở đây, cô đừng ghònh lặp lại điều này.

KHông phải chút thù hận, ích kỷ cá nhân, Chí Đình đang giận thật. Giận khi nghĩ đến những nụ hồng quý giá của ông, của ba, bao nhiêu ngày qua đã bị Tú Văn cắt bòn bừa bãi khắp đường. lại bị anh dùng chân dẫm nát nữa. Thiệt đau lòng, xót dạ làm sao.

Chẳng để ý đến nụ cười và thái độ ngạo mạn của anh. Tú Văn thấy mắt mình tối sầm đi, hệt hững. Hắn là cháu của ông ư? Ôi, cầu mong đó chỉ là một trò đùa tai ác mà hắn vừa nghĩ ra thôi.

Nhưng... trông thái độ hắn tự tin, con Lucky này giờ cứ thân mật nằm trong

lòng hấn. Làm sao mà sai được. Trời ơi, hấn là cháu của ông, vậy ta phải là...
Ôi, không, không thể nào đâu, chết mất thôi...

Nghĩ đến thế, như không còn sức để chịu đựng thêm, Tú Văn chột nóng mình. KHóc nức lên, cô bỏ chạy đi nhanh, như trốn chạy sự thật phũ phàng, kinh khủng nhất.

- Tú Văn, cô đứng lại, chạy đi đâu vậy?

Bất ngờ trước hành động của cô, Chí Dĩnh chỉ kịp gọi theo rồi buông tay đánh rơi con Lucky xuống đất. Như chỉ chờ có thế, con chó lập tức phồng theo cộ Dường như, nó muốn theo để động viên cô.

- Lucky, Lucky, mày chạy đi đâu vậy?

Sau lưng lại vang giọng một người con gái. Lần này không làm được, Chí Dĩnh biết chắc nó là con sen của nhà mình. Quay đầu lại, nhận ra anh, con nhỏ reo lên mừng rỡ:

- Ôi, cậu chủ, cuối cùng cậu cũng trở về, ông quả đoán không sai.

Trong các tật, Chí Dĩnh ghét nhất cái tật tài lạnh, nhiều chuyện của nó.

Nhưng nghĩ tình nó cực khổ lo tang ma cho nội, anh không đành lòng mắng chỉ nghiêm giọng:

- Công việc nhà đạo này nhiều lắm sao mà ông phải mướn thêm người vậy?

- Cậu muốn nói gì cơ?

Nó ngạc nhiên không hiểu.

- Cũng vậy thôi, có mướn thêm ai đâu.

- Thì cái cô hồi nãy đó.

Không nói tên Tú Văn ra, Chí Dĩnh muốn giấu con sen quan hệ phức tạp của mình và cô.

- Chị Tú Văn đó hả?

- Chắc vậy!

Châm thuốc hút, Chí Dĩnh nghe giọng mình khàn đi lạ lắm.

- Chắc ông muốn cô ta về coi vườn hả?

- Hồng phải đâu.

Lắc đầu nguầy nguậy, cô như không hay mình vừa nói một câu lòng trời lở đất.

- Chị ấy là vợ của cậu mà.

- Vợ!

Như chạm nhằm lửa, Chí Dĩnh giật nảy người lên. Điều thuốc rời khỏi tay rơi xuống đất, rồi như tức giận, anh hét lớn.

- Sen, mày đùa tao đó hả?

- Con đùa cậu làm gì?

Mặt con sen tỉnh bơ không đổi sắc.

- Không tin cậu đi hỏi chị Tú Văn đi. Chị ấy làm vợ của cậu có giấy tờ hợp lệ đăng hoàng. Con nhớ rõ hôm đó, có luật sư Trần đến đây làm chứng nữa. Thần thờ thả người xuống thành hồ, Chí Dĩnh hiểu vì sao Tú Văn hốt hoảng chạy nhanh như vậy. Cũng như anh, cú sốc này với cô quá bất ngờ, đột ngột. Tính sao đây?

Ông ơi, ông lại vì thương mà hại cháu rồi. Hai tay ôm đầu, Chí Dĩnh không biết mình nên cười hay nên khóc, nên thương hay nên giận ông đây? Cười Tú Văn cho anh, ông định giết cả đời anh sao chứ?

Không được, vụt đứng lên, Chí Dĩnh quyết định tìm Tú Văn hỏi cho ra lẽ. Phải ly dị ngay lập tức khi sự việc chưa được đồn xa, vang rộng. Không thì... chết đời trai anh mất!

Không phải bây giờ, khi ngồi đối mặt với Chí Dĩnh qua chiếc bàn con, trên tay cầm tờ đơn ly dị. Mà từ đêm qua, hôm trước nữa, Tú Văn đã phải điên đầu nghĩ về vấn đề này.

Ly dị hay tiếp tục nhận lời ông ở lại đây? Một lần nữa, Tú Văn đưa mắt nhìn xuống tờ đơn rồi nhẹ buông một tiếng thở dài nghe khó xử.

Nếu hắn không là Chí Dĩnh, thì mọi việc đã trở nên giản đơn rồi. Vì ông, cô có thể liều chết ở lại đây, bất chấp miệng đời đàm tiếu, quyết hoàn thành tâm niệm cuối cùng của ông.

Nhưng đằng này... hắn lại là Chí Dĩnh, là kẻ thù không đội trời chung là oan gia nợ báo của cô từ kiếp trước. Làm sao, trời ơi, làm sao cô có thể trở thành vợ của hắn. Dù chỉ là vợ tạm chồng hờ, theo vai kịch ông đạo diễn. Cô thật không chịu nổi ánh mắt khôi hài, giễu cợt của Chí Dĩnh. Hắn tưởng, cô... thích hắn thật sao? Ôi!... nghĩ đến đây, Tú Văn chỉ muốn ký ngay vào đơn ly dị.

- Đứng Tú Văn!

Bất chợt bàn tay cầm viết chợt dừng, bên tai cô, giọng của ông vang lên tha thiết:

- Ông van cháu, vì ông đừng bỏ dở kế hoạch này. Bao nhiêu quyết tâm kỳ vọng, ông đều đặt vào tay cháu.

Lại thả xuống bàn, buông ra một tiếng thở buồn. Tú Văn nhẹ cắn môi, mắt rung rung, nhớ ông vô hạn...

Hôm qua cũng thế, mà hôm nay cũng thế, mỗi lần nghĩ đến ông là Tú Văn thấy chùng lòng, không dứt khoát. Dù ngay từ đầu, lúc vừa biết Chí Dĩnh là cháu của ông, cô đã có ngay quyết định. Không cần hắn, cô cũng tự viết đơn. Viết xong, đem tờ đơn đến trước bàn hờ ông, thả một nén nhang, nước mắt lưng tròng, cô lại không dám kể ông nghe quyết định của mình. Sợ Ông phải đau lòng nơi chín suối. Ông chỉ mới mất được mấy ngày thôi!

- Ông ơi!

Gục xuống khung ảnh ông òa khóc, Tú Văn thầm hỏi trời già sao cay nghiệt quá? Nỡ lòng cướp mạng ông vào lúc ông đang cân sống nhất trên đời.

Không dám hận trời cao, cô chỉ dám hận căn bệnh cao huyết áp kia. Tàn nhẫn quá!

Cái kế hoạch "Hoa hồng trên thảm cỏ hoang" kia, ông chỉ kịp vạch cho cô phần đầu. Còn phần cuối... Ông hẹn sau chuyến du lịch dài cùng Hảo Mỹ về sẽ nói. Và... Ông đã không kịp nói, vĩnh viễn không kịp nói. Bỏ mặc cô phải cô độc một mình. Bơ vơ với phần kế hoạch dở dang.

Ông ơi! Cháu phải làm sao? Khi phải đối phó với một tình huống bất ngờ ngoài kế hoạch. Ông hẳn là đâu biết cháu và Chí Dĩnh vốn nghịch thù nhau. Làm sao cháu có thể thành vợ của hắn?

Tú Văn hôm nay sao thế nhỉ? Nãy giờ yên lặng chờ quyết định của Tú Văn, Chí Dĩnh khẽ cau mày, tự hỏi lòng.

- Sao cô cứ dùng dằng, hết cầm viết lên rồi thờ dài buông trả xuống bàn. Có chuyện gì chẳng? Phong cách đó đâu phải của cô Ngày thường cô cứng rắn và dứt khoát lắm mà?

Hay là... cô ta chê điều kiện mình đưa ra còn quá ít? Thoáng nghi ngờ với ý nghĩ của mình, Chí Dĩnh đưa tay lên bóp trán. Tuy chỉ vài lần tiếp xúc thôi, anh cũng tin vào tư cách cô không tầm thường như vậy. Nhưng lý do gì để cô từ chối không ký vào tờ đơn ly dị. Yêu mình chẳng? Ồ! Bất cười, anh thấy mình như sắp loạn trí rồi.

- Tú Văn, cô còn chờ gì mà chưa chịu ký đơn?

Cuối cùng, kết kiên nhẫn, Chí Dĩnh lên tiếng hỏi:

- Hay... thêm ba mươi phần trăm cổ phần trong công ty nữa. Được chứ?

- Anh nói gì?

Đang mơ màng nghĩ ngợi lung tung, không nghe rõ, Tú Văn hỏi lại.

- Ba mươi phần trăm cổ phần của công ty.

Đôi mắt Tú Văn tròn xoe, như bất ngờ, như ngạc nhiên.

- Đúng vậy.

Chí Dĩnh gật đầu:

- Gần một tỷ đồng, không ít đâu.

- Và cũng chẳng nhiều như anh tưởng đâu.

Tú Văn nhếch mép cười. Khôi hài thay cho ý nghĩ của Chí Dĩnh. Ngõ cô còn do dự vì chệ quyền lợi của mình còn ít.

Quả là không ngoài dự đoán của mình. Tú Văn thật sự không phải là cô gái chỉ vì tiền. Bỗng nhiên nghe mừng vì tư cách của cô Chí Dĩnh như ngây ngô hỏi:

- Không vì tiền, vậy vì cái gì khiến cho cô còn do dự chưa chịu ký hơn? Yêu tôi chẳng?

Hỏi xong rồi, nhìn mắt Tú Văn tối xăm đi, Chí Dĩnh mới biết mình quá lời rồi. Chắc chắn cô ấy sẽ nổi tam bành. Đúng vậy! Tú Văn đứng bật lên khỏi ghế, quắc đôi mắt sáng như sao, cao giọng hét:

- Yêu anh? Yêu một gã côn đồ, ăn chơi trác táng. Không nghề ngỗng, vô tích sự, bất hiếu, bất nhân, đến cả đám ma ông nội mình cũng không về dự ư?

Anh tưởng tôi là kẻ tâm thần, không bình thường chắc.

Bất ngờ bị mắng một câu với lời lẽ đầy xúc phạm. Chí Dĩnh giận run người.

Tự ái đàn ông bốc lên ngùn ngụt. Không kìm chế nổi, anh đập mạnh tay xuống bàn hét lớn:

- Thôi đủ rồi nghe! Cô lấy quyền gì mà nhục mạ tôi đủ điều như vậy. Một lần nữa, tôi hỏi, vì lý do gì mà cô không chịu ký đơn và phải có điều kiện gì cô mới ký vào đây hả?

Chết chưa! Chọc cho hấn tự ái rồi! Nhẹ cấm lấy môi, Tú Văn biết mình đã phạm sai lầm lớn. Theo kế hoạch, lẽ ra không nên chạm vào lòng tự ái nam nhi của hấn. Phải dịu dàng, đôn hậu, dùng tình người cảm hóa. Nhưng điều này xem ra... khôn glàm được với hấn rồi? Tính sao đây?

- Tôi hỏi, sao cô không nói? Ký vào đơn lập tức!

Cây viết và tờ đơn dằn mạnh ngay trước mặt. Giậtg mình, ngẩng đầu lên Tú Văn đáp tỉnh.

- Không ký.

- Sao không ký? nói rõ lý do! Muốn làm vợ của tôi lắm à?

Chí Dĩnh cố tình khiêu khích cho Tú Văn tự ái. Anh biết chỉ có vậy mới khiến cô mất khôn, ký đại thôi.

- Không ký là không ký, chẳng lý do gì.

Cấn răng nén tự ái, Tú Văn ngẩng cao đầu. Vì ông, cô quyết định hy sinh chút sĩ diện cá nhân của người con gái.

- Cô!...

Đến lượt Chí Dĩnh bị Tú Văn kịch cho nổi nóng. Nhưng... nhớ đến mục đích của mình, anh cố nín, nhẹ nhún vai, cười khẩy:

- Thì ra thế! Thì ra mọi việc, cô đều có âm mưu cả.

- Âm mưu!

Đôi mày khễ chau, Tú Văn như không hiểu.

- Phải, ngay từ đây gặp tôi, cô đã biết tôi là Chí Dĩnh, là người thừa kế duy nhất phần tài sản đồ sộ trị giá hàng trăm tỷ đồng này.

- Vậy sao?

Nghiêng đầu, Tú Văn nheo nheo mắt khôi hài. Quyết không nổi nóng, làm mưu hấn.

KHông chịu thua, Chí Dĩnh phả một hơi thuốc, từ tốn nói:

- Nên sau nhiều lần tiếp cận mua chuộc tôi không nổi, cô liền đổi hướng sang nội của tôi. Dùng lời lẽ ngon ngọt dụ dỗ ông để ông thương hại cưới cô cho tôi...

- Còn anh thì sao? Ngon lành cao thượng lắm chắc? Tư cách gì mà đánh giá tôi như vậy?

Nghe đến đây Tú Văn không nhịn nổi. Đứng bật dậy lên khỏi ghế, cô hét lớn.

- Cho dù tôi ham giàu, say mê săn nghiệp này mà nịnh nọt, mua chuộc, dụ

dỗ ông cưới tôi làm dâu cũng không nhục bằng anh. Một kẻ ăn bám vô công, rồi nghề, vô tích sự. Phần tài sản này, anh cũng như tôi là kẻ mưu đồ chiếm đoạt.

- Thật buồn cười, phần tài sản này là của ông tôi để lại cho tôi. Sao lại giống cô, sao lại mưu đồ chiếm đoạt?

Bị mất thế thượng phong, Chí Dĩnh chống chế vụng về.

- Ông nội.

Tú Văn cười nhẹ:

- Nghe ngọt ngào, thân mật quá. Hừ!

Chợt nghiêm mặt, Tú Văn đánh giọng:

- Nói mà không biết ngượng chút nào. Sao không nhớ lúc người ta lãnh đạm, một tiếng ông cũng không thốt ra lời. Mặc cho ông phải khóc lóc van xin, người ta vẫn đứng đưng. Ngay cả lúc ông chết, cũng chẳng thấy ai đến viếng, thấp cho ông nén nhang nào. Nên... lần đầu nghe ai đó kêu tiếng ông nội ngọt ngào, tôi cảm thấy bất ngờ và cảm động làm sao. Thiệt hiếu thảo quá!

Vừa nói, Tú Văn vừa diễn cảm lộ liễu lên nét mặt.

- Cô...

Nghe tim đau nhói, Chí Dĩnh nắm mạnh tay xuống bàn bắt lực... Tú Văn đã chạm vào nỗi đau của lương tâm Chí Dĩnh. Oan ức quá, anh chỉ muốn hét cho cô hiểu. Rằng mình trở về đây với thành tâm hối cải, quyết tâm làm lại cuộc đời, chứ không phải vì phần gia tài phù phiếm đó. Nhưng... lời ghen trong lời anh không sao mở miệng.

- Nên... tôi quyết không ly dị, không để anh phá tan sự nghiệp một đời ông khổ công tạo dựng đâu. Đôi mắt sáng, Tú Văn buông lời khẳng định cùng Tú Dĩnh và cả với lòng mình. Tờ đơn ly dị bị cô xé vụn nát thả rơi trên mặt đất, bay toir tả.

- Còn tôi, tôi cũng cho cô biết.

Nghiến chặt môi, Chí Dĩnh rít cao giọng:

- Những tháng ngày làm vợ của cô sẽ chẳng ấm êm gì.

- Còn tôi thì ngược lại.

Tú Văn chợt mỉm cười:

- Tôi sẽ cho anh được làm chồng. Một người chồng hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Không hiểu sao, Chí Dĩnh lại ghe rùng mình, ớn lạnh, trước đôi mắt sáng long lanh và nụ cười đẹp như hoa hàm tiếu của cô gái trước mắt mình.

Viên luật sư về lâu rồi, mà cả Chí Dĩnh và Tú Văn chẳng ai buồn động đậy.

Ngồi ngây người trên ghế salon, cả hai như vẫn chưa tin những điều được ghi rành rẽ trên di chúc.

Không ngờ, Tú Văn thật không ngờ ông xử mạnh tay như vậy cùng Chí

Dĩnh. Lấy lại căn nhà, ông còn khóa luôn tài khoản của anh ở ngân hàng.

Biến anh thành người vô sản với một chức danh duy nhất: Giám đốc phòng nhân sự. Để từ đây, muốn có được hai bữa cơm ăn, anh phải đến công ty làm việc như một nhân viên bình thường, với mức lương không ưu đãi.

Còn cô... Ông lại dành quá nhiều quyền lợi, như thể chính cô là cháu ruột của ông. Ngoài địa vị tổng giám đốc của công ty, cô đứng tên tất cả các bất động sản trong gia tài của ông để lại. Được toàn quyền ký ngân phiếu thu chi mọi tài khoản đứng tên ông tại ngân hàng.

Làm như vậy, ông cũng chỉ muốn tốt cho Chí Dĩnh. Tú Văn hiểu ông. Ông muốn anh túng thiếu để hiểu thế nào là giá trị đồng tiền. Đê không hoang đàng, phung phí, và nhất là để anh phải ngoan ngoãn phục tùng cô một cách vô điều kiện.

Trên lý thuyết, cách nghĩ của ông là đúng, còn trên thực tế... sao Tú Văn thấy như bất ổn. Lẽ ra ông phải bàn trước cùng cô quyết định này. Cô sẽ cố

góp y với ông... sẽ chọn lựa một phương pháp tế nhị hơn.

Dù hư hỏng, nhưng... đã là người, ai cũng có ít nhiều tự ái và sĩ diện, bị dồn vào bước đường cùng, tâm trạng Chí Dĩnh sẽ ra sao?

Bình thường, phải lép vế trước một người con gái đã là nhục lắm rồi. Huống hồ gì, người con gái đó là cô Là người anh quyết chẳng chịu thua dù một từ, một chữ. Hấn là nãy giờ, anh cay cú, tức tối trong lòng lắm. Tự nhiên, nhìn Chí Dĩnh hai bàn tay nắm chặt, mặt đỏ bừng, cô thấy tội nghiệp anh.

Tính sao đây?

Nhẹ cắn môi, Tú Văn nghe lòng khó xử. Thật lạ, sao phút giây này cô hèn yếu quá. Roi đã nắm được trong tay, cơ hội trả thù sờ sờ trước mặt, lại thấy lòng không nở.

Còn Chí Dĩnh, sau khi nghe luật sư đọc xong phần di chúc ông để lại. Như từ cung trăng rơi xuống, anh nghe hồn lơ lửng không sao bình tâm được.

Quá ngỡ ngàng trong một giây cháng ngợp, anh không kịp phân tích tâm lý của mình.

Chỉ biết khắp huyết quản sôi sùng sục một bầu máu nóng. Mặt đỏ bừng lên, anh nghe giận ông vô hạn.

Không chỉ có giận, anh còn nghe hận ông nhiều. Hơn cả trước đây, lúc biết ông là thủ phạm vô tình hại chết cha mẹ mình. Anh thấy mình ao nu tiếc quá.

Thì ra anh đã tự hoang đường, mê hoặc mình bằng cảm giác. Với anh, ông thật sự chẳng có tình thương. Ông chỉ muốn làm nhục, trả thù anh. Cái tội bao ngày qua đã lãnh đạm, cách xa ông. Ông không xem anh là cháu, là người sẽ tiếp bước ông duy trì và phát triển sự nghiệp này.

Ông chỉ xem anh là một gã hề, biến anh thành công cụ giải trí trong tay con bé đại khờ ngốc ngếch kia. Ông muốn anh phải xòe tay ra từng đồng xu bỏ thí của nó, bắt anh phải ngoan ngoãn làm nô lệ cho nó ư? Không, ông là

lắm, lắm to rồi. Chí Dĩnh này thà chết, chứ không bao giờ hạ mình nhục đâu?

Tú Văn! Trùng mắt nhìn Tú Văn đầy thù hận, Chí Dĩnh hiểu vì sao cô không ký đơn ly dị. Cái chức tổng giám đốc này không dễ gì có được phải không? Trong cơn cay cú nghe hờn, Chí Dĩnh không nhìn thấy vẻ nhọc nhằn của cô lúc nghe luật sư đọc tờ di chúc. Cũng như anh, cô chỉ vừa mới biết tức thì. Lòng cô đang mở ra từng khúc, hãnh diện vì hạ đo ván Chí Dĩnh được bàn này. Nhưng cô chớ vội mừng. Nó không để cô đắc chí đâu.

Xoảng!

Ném mạnh chiếc bình cổ quý nhất của ông trên bàn xuống đất vỡ tan, Chí Dĩnh bỗng bật đứng lên. Chiếc áo khoác trên vai, từng bước một tiến về phía cánh cửa.

- Chí Dĩnh, anh đi đâu?

Tú Văn như vụt tỉnh. Chồm người theo anh cô gọi.

- Đi đâu thì can hệ gì tới cô!

Không quay đầu lại, Chí Dĩnh mở cửa rồi bước thẳng phủ lòng sẽ không một lần quay lại "Tiểu Lý Đình". Như mười năm trước, trái tim anh tan nát, chán chường. Hình bóng một người ông phai dần trong ký ức.

- Chí Dĩnh, cháu đi đâu vậy?

Chiếc Mecxedec màu trắng chợt dừng rồi một người đàn ông lộ đầu qua ô cửa lên tiếng gọi.

Ngẩng đầu lên, nhận ra viên phó tổng giám đốc của ông, Chí Dĩnh khẽ nhếch môi cười rồi tiếp tục đi. Đầu đó trong tâm tư của anh, vang lên giọng cười mai mỉa và đắc thắng của ông.

Chẳng phải bây giờ, mà từ mười năm rồi, từ lúc bỏ nhà ra đi làm một kẻ bụi đời, Chí Dĩnh đã biết ông Phú chẳng ưa mình. Dù trước đây khi anh còn nhỏ, ông một thời là chú Phú hiền nhân hậu. Vẫn thường cõng anh nhong

nhong chạy khắp "Tiểu Lý Đình", còn đùa vui về gã con gái cho anh nữa. Hết tất cả rồi! Anh không trách ông, bởi ông đâu có ở vào trường hợp của anh đâu má biết. Thôi thì đường ai nấy bước. Từ hôm nay, anh là cánh chim cô, buông xuôi đời cho cát bụi phong trần.

- Chí Dĩnh! Lên xe đi!

Lại có tiếng gọi sát bên tai, ngẩng đầu lên, Chí Dĩnh ngạc nhiên nhận ra ông Phú. Khắc hẳn vẻ lạnh lùng, lãnh đạm thường khi, hôm nay ông tỏ ra thân mật lạ.

- Cảm ơn!

Khô khốc đáp trong cái miệng đặt quánh nước bọt, Chí Dĩnh tiếp tục bước. Khi ông Phú đã xuống xe. Nắm tay anh trêu mếu như một người cha, dịu dàng ông bảo:

- Vội làm gì? Lên xe rồi cùng ta tìm một chỗ uống vài ly rượu.

Mình có nghe lắm không? Đôi mắt chớp về chưa tin. Chí Dĩnh không biết vì sao hôm nay ông Phú có vẻ buồn như vậy?

- Lên đi cháu, ta có nhiều điều cần tâm sự lắm.

Lên thì lên, đến mức này còn gì mất đâu mà sợ. Nghĩ xong, Chí Dĩnh chui đại vào xe, chiếc giày lấm đầy bùn của anh kéo một vết trầy dài lên cánh cửa xe. Nhưng ông không để ý, dù thường ngày ông quý chiếc xe này lắm.

Chiếc xe nổ máy êm ru, hướng ra ngoại thành rồi dừng lại trước một nhà hàng vắng vẻ. Khoác vai Chí Dĩnh như một người thân, ông đưa anh đến chiếc bàn nằm khuất trong góc vắng.

Gọi một trai whichky, như chưa đủ, ông còn gọi thêm thùng bia. Chẳng khách sáo gì, ông rót luôn cho mình một ly đầy uống cạn rồi mới trao cho Chí Dĩnh:

- Uống đi cháu, uống cho vui hết nỗi buồn.

- Dạ!

Ngạc nhiên trước thái độ của ông, nhưng sẵn cơn buồn, Chí Dĩnh không ngần ngại nâng ly uống cạn. Trong men nồng của rượu và khí trời lạnh lạnh, Chí Dĩnh bỗng chạnh tủi thân. Không nén lòng rung rung nước mắt. Sao mà buồn quá, muốn khóc quá!

- Ta thật không ngờ ông chủ lại đối xử với cháu và ta tệ như vậy.

Gấp một con tôm to bỏ vào chén Chí Dĩnh, như cay đắng, ông nói giọng nghẹn ngào:

- Bao nhiêu năm ta dùng hết công lao cống hiến cho công ty. Cuối cùng cũng không bằng được một con nhãi ranh chưa sạch máu đầu. Thử hỏi, tư cách gì nó ngồi trên đầu, trên cổ đám nhân viên già như bọn ta chứ?

Thì ra bác ấy cũng như mình, cay cú chuyện ông đưa Tú Văn lên nắm quyền toàn công ty. Chí Dĩnh chợt hiểu nỗi buồn của ông và bỗng thấy mình đồng cảm. Như hai người trong cơn hoạn nạn, trên một chiếc thuyền, anh thở ra một hơi dài:

- Cháu cũng không hiểu nổi. Hư hỏng hoang đường như cháu bị Ông ghét chẳng nói làm gì. Đảng này bác và các nhân viên khác rất tận lực, tận tâm mà không lẽ?... Con bé đó biệt có tài vì sao?

- Biệt tài!

Chiếc môi trề dài bật lên một tiếng xì mai mỉa, ông Phú nhún vai cười.

- Biệt tài nịnh thì đún g hơn. Chí Dĩnh à, ta thiệt là tức giùm cho cháu. Con trai mà phải cúi đầu trước một con ranh như vậy.

Đừng hòng.

Chí Dĩnh bỗng tức lên, hai mắt trợn, anh hét:

- Con ranh đó đừng hòng nắm được cháu dù là một cọng tóc trên đầu.

- Nhưng... toàn bộ tài sản và quyền hành công ty đều nằm trong tay nó, cháu làm sao mà không lệ thuộc, phục tùng?

Như không biết lòng Chí Dĩnh là lò lửa đang âm ỉ cháy, ông tạt vào một góc

dầu.

- Cháu thà bỏ tất cả chứ không đời nào tuân theo lời Tú Văn đâu.

Giật mạnh nắp lon bia, Chí Dĩnh tu một hơi cạn sạch. Hai mạch máu ở thái dương giãn giãn, hơi nóng bốc bùng bùng, anh không hiểu vì rượu hay vì giận nữa.

- Có chí khí, có chí khí lắm!

Như hải lòng, ông Phú vỗ tay khen, rồi bất chợt nghiêm giọng, nhìn thẳng mắt anh.

- Cháu có biết mình làm vậy là ngu ngốc lắm không?

- Ngu ngốc!

Lon bia vừa chạm môi đã đặt xuống bàn, Chí Dĩnh nhú mày không hiểu.

- Phải, ngu ngốc, đại ngu ngốc.

Nhẹ gỡ lon bia ra khỏi tay anh, ông Phú uống một hơi rồi mỉm cười:

- Việc gì phải bỏ đi, cháu phải biết gia tài đó là của mình. Là không thể cho một cô ả không đâu từ trên trời rơi xuống chiếm đoạt một cách dễ dàng như vậy.

Đúng vậy! Chí Dĩnh nhẹ gật đầu chột tỉnh. Không tham phần của cái kia, nhưng lời ông PHÚ ngấm ra có lý. Tại sao anh lại bỏ quả PHần gia tài đó là của anh. Của anh kia mà.

- Nhưng... Ông đã viết di chúc để lại cho Tú Văn rồi, làm sao cháu...

- Đừng lo, bác sẽ ủng hộ cháu hạ đo ván Tú Văn, giành phần gia tài về cho cháu.

- Thật ư!

Mừng rỡ, reo to, nhưng Chí Dĩnh lại thấy như có gì bất ổn. Anh nhìn ông lạ lắm.

- Nhưng tại sao bác lại giúp cháu?

- Tại vì ta cảm thấy bất phục con bé ấy và cũng vì... tình bạn của ta và ba

cháu nữa Chí Dĩnh à.

Giọng ông bỗng chùng đi, trĩu mền:

- Dù trước đây, mỗi lúc gặp cháu ta vẫn tỏ thái độ rẻ khinh, thù địch, nhưng trong trái tim ta, sâu thẳm tận đáy lòng, bao giờ ta cũng xem cháu như con. Một đứa con bất hạnh, vừa chào đời đã mất hẳn tình cha mẹ.

- Bác...

Sóng mũi cay xè, Chí Dĩnh chớp nhanh mắt ngăn dòng lệ. Thì ra thế gian này anh chưa hẳn là cô độc. Vẫn còn người âm thầm mến thương anh:

- Vậy mà... trước đây cháu lại hiểu lầm, có những lời không phải. Xin bác bỏ qua...

- Đừng nhắc nữa cháu!

Bàn tay ông nhẹ vuốt tóc anh trĩu mền:

- Ta không còn nhớ chuyện xưa. Đừng nản chí, ta sẽ giúp cháu làm lại từ đầu. Sự nghiệp một đời của họ Trần không dễ dàng lọt vào tay phụ nữ đâu.

- Vậy... cháu phải làm sao?

Rất tin tưởng, phút giây này, Chí Dĩnh sẵn sàng đặt cả isnh mạng của mình vào tay ông.

- Cháu phải về nhà chung sống với Tú Văn và phải cố tỏ ra là một người chồng tốt.

- Ôi!

Giấy lên như đĩa phải vôi, Chí Dĩnh lắc đầu nguây nguây:

- Cháu không làm vậy được đâu.

- Cháu phải làm được, nhất định được.

Đập mạnh tay lên vai anh, ông khẳng định từng lời chắc như đinh đóng cột.

- Bởi đây là một trong những bước của kế hoạch giành lại gia tài của cháu.

- Cháu không hiểu!

Chí Dĩnh ngơ ngác.

Ông Phú nhẹ mím cười:

- Muốn vồ mồi, hổ thường thu mình lại, cái chân lý giản đơn ấy cháu không biết hay sao?

- Nghĩa là...

- Nghĩa là ta không được làm cho Tú Văn phải nghi ngờ. Nghe lời ta, cháu phải trả về làm một người chồng tốt. Cố chinh phục cho được trái tim nó.

- Nhưng...

Đưa tay gỡ tóc, Chí Dĩnh tặc lưỡi do dự:

- Như vậy là lừa dối, là thủ đoạn tiểu nhân. Không quang minh chính đại chút nào.

- Quang minh chính đại?

Nhìn sững Chí Dĩnh giây lâu, ông Phú bỗng phá ra cười:

- Ôi tội nghiệp cháu tôi, nó nhiễm phim kiếm hiệp quá nặng rồi. Thời gian, bốn từ đó không tồn tại nữa đâu. Cháu đừng quên, chính con bé đó đã dùng thủ đoạn, đã lừa mị, mê hoặc nội cháu để cướp trắng gia tài. Nay ta có dờ chút thủ đoạn nào, cũng công bằng thôi, cháu à!

Lời ông Phú phân tích kể ra cũng đúng. Chí Dĩnh cảm thấy phân vân quá.

Anh hoang mang kẻ đứng giữa ngã ba đường. Lừa gạt tình cảm của Tú Văn anh nghe lương tâm mình cắn rứt. Còn bỏ mặc tài sản của ông... anh lại không đành. Tính sao đây?

- Đừng trả lời vội, suy nghĩ kỹ trên đi rồi nói cho bác nghe cũng được.

Như hiểu được tâm trạng của anh, ông Phú dễ dãi:

- Nhưng bây giờ ta khuyên cháu đừng bỏ đi hoang, hãy về nhà nằm nghỉ.

Căn nhà đó là của cháu, không phải của Tú Văn đại gì mà cháu không về chứ.

- Cháu nhức đầu quá, muốn yên tĩnh một mình. Xin phép bác...

Nói rồi, anh đứng dậy bước đi, bỏ mặc ông với đám lon bĩa nằm ngổn ngang

trên mặt đất.

Không đuổI theo, ông ngồi yên nhìn dáng Chí Dĩnh đi thất thểu. Thằng bé trông cô đơn, tội nghiệp quá! Muốn an ủi một câu, nhưng thôi... Nó tử khắc biết nghĩ suy, tự biết tìm cho mình con đường để đi mà. Trong tim ông, một tình cảm ruột thịt trào dâng. Mười năm rồi, ông hiểu lắm một tâm hồn để cách xa lãnh đạm. Đáng trách lắm thay!

Nhưng không sao! Đưa tay vuốt mặt an ủi lấy mình. Ông nhủ thầm sẽ bù đắp cho Chí Dĩnh cái tình cảm đã mất đi do bị hiểu lầm trong suốt mười năm đó.

Chí Dĩnh đi đâu mà mãi bây giờ vẫn chưa về nữa? Đưa mắt ngó đồng hồ. Tú Văn nghe nhấp nhảm không yên, lòng cuộn một nỗi lo mơ hồ vô cớ.

Nửa đêm đến nơi rồi, sao anh vẫn chưa về? Hướng mắt nhìn điện thoại, cô chỉ muốn quay ngay một số. Nhưng số nào? Cô làm sao biết được địa chỉ của anh, của bạn anh mà tìm chứ?

Anh đi đâu mà cả mô tô cũng boe lại không cần? Có khi nào... Trái tim Tú Văn thót mạnh cùng ý nghĩ. Hai bàn tay xoắn vào nhau trong nỗi sợ mơ hồ, cô lắc đầu nhanh. Nói lớn tiếng trấn an mình:

- Không. Chí Dĩnh không vậy đâu. Anh không yếu đuối chọn cái chết để giải quyết đâu.

Nhưng... liền sau đó, một ý nghĩ khác lại đến giằng kéo trong trái tim cô.

- Làm sao biết được, con người khi bị dồn đến bước đường cùng thường dễ dàng nghĩ quẩn làm điều nông nổi lắm.

Đừng nghe! Nước mắt chột lăn dài lên má, chập tay lên ngực, Tú Văn thành tâm vái Phật trời phù hộ cho Chí Dĩnh. Anh mà có bề nào... lương tâm cô một đời ray rứt.

Tự nhiên hối hận, cô trách mình quá đáng. Đoa. đây anh như vậy, là con trai sao không tự ái. Thật tâm, vì cái gì mà cô thích ăn thua đủ cùng anh? Đến

bây giờ Tú Văn còn chưa biết nữa. Chỉ biết phút giây này, cô thấy lòng mình lo cho anh quá...

Đúng mười hai giờ đêm, cánh cửa chợt xịch mở, rồi một mùi rượu nồng nặc xông vào. Quay đầu nhìn lại, nhận ra Chí Dĩnh, không nén được lòng, Tú Văn chạy xô đến bên cạnh, mừng rỡ:

- Chí Dĩnh, anh đấy ư? Trời ơi, tôi mừng quá!

- Không cần mừng, cũng không cần thương hại nó đâu!

Tay quơ quơ trong không khí một cách vô ý thức, Chí Dĩnh nói bằng một giọng lè nhè của người say.

- Bỏ mặc nó đi. Cái thằng Chí Dĩnh khốn khổ, vô duyên, không cha, không mẹ đó.

Anh đã say lắm rồi! Thở ra một cái nhìn anh, Tú Văn nhẹ diu. đỡ anh vào phòng ngủ. Bước theo cô, anh vẫn nói một cách vô ý thức:

- Ngay cả ông nội, người thân duy nhất cuối cùng trong đời nó cũng bỏ nó mà đi. Cũng thù ghét nó, cũng không thèm quan tâm đến nó nữa. Chí Dĩnh ơi, mày thật là bất hạnh, bất hạnh mà!

Lật úp mặt mình xuống gối, Chí Dĩnh bật khóc như đứa trẻ.

Khóc chán chê, anh lại cho tay vào túi móc ra một tấm hình được lồng trong khâu chìa khóa. Nhìn kỹ, Tú Văn thấy đó là một tấm ảnh chụp hai ông cháu anh lúc còn nhỏ. Ông còn trẻ và rất đẹp trai. Cả hai đều cười rạng rỡ, rất yêu đời.

- Ông ơi, ông thật không hiểu, không hiểu cháu một chút nào. Cháu thương ông lắm, sao ông đành đối xử với cháu như vậy chứ? Cháu không cần, không cần tài sản của ông, cháu chỉ cần ông, cần tình thương của ông thôi. Ông ơi, đừng chết, đừng bỏ cháu.

Sóng mũi cay xè, Tú Văn thấy mình khóc ngon lành theo Chí Dĩnh. Hiểu anh thêm một chút để không còn thù ghét. Để nghe đồng cảm tội nghiệp

anh. Một gã con trai cô độc, bơ vơ có một mình.

Để thấy lòng tiếc nói, ngậm ngùi, để hỏi sao lúc ông còn sống không nghe được những lời này? Chắp tay lay ngực, cô như hỏi chốn xuôi vàng, ông có nghe thấu cho tâm sự đáng thương của thằng cháu đại?

Chí Dĩnh đã ngủ say, trong giấc ngủ anh thật hồn nhiên như đứa trẻ. Tú Văn chợt chạnh lòng, một cái gì đó thật lạ nhẹ len vào trái tim. Để cô phải cúi xuống cời bỏ giùm anh đôi giày đầy bùn đất. Đi nhúng một cái khăn nhẹ đắp lên trán cho anh, cô nhủ lòng sẽ bỏ quạ Từ nay không kiếm chuyện ăn thua đủ với anh nữa. Để ông được an lòng và để... làm gì... cô cũng không biết nữa. Chỉ thấy nó êm đềm, nhẹ len tỏa khắp châu thân. Bàn tay cô chạm nhẹ xuống mái tóc, anh thật khẽ khàng vuốt nhẹ.

oOo

Sáng ra, thức dậy với cái đầu nhức căn của một kẻ uống quá nhiều rượu, Chí Dĩnh ngạc nhiên nhận ra mình đang nằm trong một căn phòng lạ.

Ngỡ ngàng đưa mắt nhìn tường vôi trắng xóa, anh cố nhớ chuyện gì đã đến với mình trong đêm qua nhưng không tài nào đoán nổi. Chỉ lơ mơ trong ký ức lời ông Phú bày kế hại Tú Văn, rồi như một màn sương trắng xóa nhòa ẩn hiện.

Đây là đâu? Và ai đã đưa mình về đây? Chí Dĩnh lật người trên nệm nghe toàn thân một mảy rã rời. Con khác lại đến cháy khô cả cổ. Lười biếng quá, mi mắt như nhuiu lại, anh chợt thêm một ly đá lạnh.

- Chí Dĩnh, anh dậy chưa/ Ra rửa mặt rồi ăn điểm tâm đi.

Giọng một người con gái vang lên sát bên. Mở nắp dậy, tròn xoe kinh ngạc. Anh tự hỏi: Sao mình lại mơ một giấc mơ tuyệt đẹp vậy? Đích thân Tú Văn chịu hạ mình, noi cùng anh lời ngọt ngào, thân mật!

- Uống nước đi.

Một ly trà nóng được đưa ra trước mặt, vụng về chạm tay vào, Chí Dĩnh vẫn

ngờ mình chưa thức. Mãi đến khi hóp vội vào miệng ngậm nước sôi cháy lưỡi, mới hoàn hồn hét lên một tiếng. Bao nhiêu nước ngậm vào phun toạt ra ngoài, bắn đầy áo Tú Văn.

- Ấy, từ từ thôi, nóng lắm.

Không giận dữ, không trợn mắt lên, Tú Văn còn chom chớp mắt nhìn anh về quan tâm:

- Có nóng lắm không?

Chép chép cái lưỡi rát bỏng, biết mình không mơ, Chí Dĩnh càng lạ lắm. Tú Văn muốn giở trò gì Sao dịu dàng thân mật vậy?

- Dậy rửa mặt rồi ăn điểm tâm. Tôi đã bảo con sen chuẩn bị cho anh phần bánh mỳ xúc xích rồi.

Mỉm cười như không để ý đến vẻ mặt của anh, Tú Văn trao cho anh ổ bánh mì.

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 7

Vốn thông minh nên không cần phải nghe nhiều. Thoáng nghe ông Phú tóm tắt mấy câu, Chí Dĩnh đã hiểu ngay sự việc. Giật mình, anh không ngờ vấn đề trở nên quan trọng như vậy. Chả trách Tú Văn và ông Phú cứ quỳnh lên. Không khéo phá sản như chơi! Chí Dĩnh biết rõ điều này khi còn là cậu bé mười sáu tuổi. Ông đã cho anh biết thế nào là kinh tế thị trường, là cạnh

tranh, là thủ đoạn tinh vi.

Trước một đối thủ cao tay ẩn như công ty "Lập Quốc". Chí Dĩnh biết mình phải sáng suốt nhiều. Phai bình tĩnh tìm ra đối sách, và nhất là phải tìm ra tên giám điệp bao ngày rồi nằm phục ở công ty.

Việc thứ hai là phai xoa dịu ngay dư luận, làm an lòng các cổ đông trước tin đồn: Công ty "Vạn Thành" có nguy cơ tách làm đôi, bởi cặp vợ chồng Chí Dĩnh- Tú Văn cơm không ngon canh không ngọt. Chẳng biết sẽ ly dị lúc nào.

Vấn đề này, xem ra Tú Văn đã nghĩ đến rồi. Không thì cô đâu triệu tập ngay cuộc họp ký giả quy mô, rồi bảo anh đến dự với tư cách một người chồng như vậy. Kê ra, thì cô ta cũng có tài phán đoán và tính năng động của một nhà lãnh đạo đấy chứ?

Thay bộ đồ ves thật keng vào người, Chí Dĩnh như quên mất ý định sẽ làm Tú Văn bề mặt trước các phóng viên, bằng cách ăn mặc lố lạng vào hành vi sàm sỡ của mình. Ngập nỗi lo cho công ty, anh bỗng thấy mình có trách nhiệm cùng cô trên một chiếc thuyền giữa giòng đông bão.

- Là anh hả?

Cửa phòng bật mở, vừa nhận ra anh, Tú Văn đứng bật dậy ngay, mừng rỡ:

- Vậy mà tôi cứ lo anh không đến.

Rồi cô nghiêng đầu, ngắm anh, vẻ hài lòng.

- Trông anh hôm nay đẹp trai, lịch sự quá. Chẳng thua ông tổng.

Cô cũng thế! Chí Dĩnh suýt buột miệng khen, may mà giữ lại trong lòng.

Cùng cô bước xuống lầu, Chí Dĩnh như tự hỏi.

- Sao Tú Văn trông đẹp thế? Kiêu xa thế? Trông chừng chặc, tự tin nhiều.

Dường như, từ trước đến giờ anh chưa thấy ai mặc ves sang như vậy.

- Chí Dĩnh, có lẽ bác Phú đã cho anh biết tình hình nghiêm trọng của công ty chúng ta hiện nay rồi.

Sắp đẩy cửa bước ra ngoài. Tú Văn chợt dừng chân, ngập ngừng:

- Nên ân oán của chúng ta... tôi đề nghị anh về nhà hãy tính. Ở công ty...

- Ở nhà em cũng không tính được đâu.

Như khô hà, Chí Dĩnh thích thú nhìn mặt cô khăn trương đầy lo lắng. Thật chẳng giống bà tổng một chút nào.

- Vì sao?

- Vì tôi nghi công ty ta có gián điệp của công ty "Lập Quốc" cài vào.

Nên... nhún vai, anh như khổ sở:

- Ân oán đó, đành phải chờ sự việc sáng tỏ.

- Vậy... bây giờ... !

Tú Văn nghe lúng túng:

- Ở nhà chúng ta cũng phải đóng kịch ư?

- Đúng vậy. Từ bây giờ, mời người đẹp!

Khoác tay tự tin bước về chiếc Roil Rol đang nổ chẳng chờ. Là đóng kịch thôi, sao Tú Văn nghe run quá. Hai má nóng bừng, cô thấp bấp tay Chí Dĩnh cứng làm sao, cứ thít lấy tay mình nong nóng...

- Cho xe chạy đi.

Vui vẻ bảo tài xế. Chí Dĩnh quay lại Tú Văn rồi tặc lưỡi.

- Coi em kìa, trắng điễm sao không khéo chút nào, kem đầy ra mắt.

- Thật ư?

Vụng về mở bóp, Tú Văn toan lấy gương soi, nhưng Chí Dĩnh đã đưa tay cản lại:

- Đừng, để đó anh.

Rồi anh cho tay vào túi, lấy ra chiếc khăn tay trắng. Ân cần một cách dịu dàng, anh chấm nhẹ lên mắt cô Một mùi hương quý phái từ bàn tay anh thoảng bay vào mũi, làm Tú Văn phải ngậy ngất nhắm mắt lại.

- Được rồi, trông em hôm nay đẹp lắm.

- Cảm ơn!

Quên mất vở kịch, Tú Văn cúi thấp đầu bên lén.

- Còn khách sáo như vậy nữa!

Nặng khế má cô, Chí Dĩnh cũng nghe lòng trào dâng niềm xao xuyến. Ôi! Kịch hay thật? Sao anh như lẫn lộn? Chị thấy viên tài xế chốc chốc lại đưa mắt nhìn gương chiếu hậu. Ganh tỵ hay chúc mừng? Sao mắt anh mắt tự nhiên, kỳ vậy.

- Đến rồi, xuống đi em!

Nhanh nhẩu xuống xe, Chí Dĩnh galand mở cửa xe đúng điệu một người chồng cung vợ. Nhẹ nắm tay dìu Tú Văn đứng dậy, anh mỉm cười cùng ánh đèn flash thi nhau lóe của các phóng viên:

- Xin lỗi, xin lỗi vì để các bạn phải chờ lâu. Nhưng biết làm sao? Bả còn phải trang điểm nữa.

Chưa vào hội trường, giọng Chí Dĩnh đã vang vọng tự tin cùng đám bạn. Nhiều tiếng cười phụ họa theo, Tú Văn thấy mình hôm nay như chìm hẳn trước anh.

- Này Chí Dĩnh, trông vợ chồng cậu đậm đà thân mật quá. Vậy mà... lại có lời đồn, hai người đòi ly dị, chuyện đó là sao vậy?

Một người bạn không hiểu vô tình hay cố ý hỏi to, trong lúc các phóng viên đứng gần sẵn sàng bấm máy nghi âm.

- Là thật đó!

Chí Dĩnh đáp một câu làm Tú Văn rụng cảm tim, các phóng viên cũng quay phắt trở lại. Những đôi mắt to tò mò không giấu giếm. Chí Dĩnh lại trót cho mình một ly rượu:

- Chuyện đó là đích thân mình đề nghị ngay đêm tân hôn đầu tiên. Còn bảo sẽ cho cô ấy một nửa gia tài nếu chịu ký tên vào đơn ly hôn.

- Kết quả thì sao hả?

Một người không nên được chen vào. Chí Dĩnh nhẹ nhún vai nói như hối hận:

- Còn sao nữa. Phải làm chủ rẽ chèo queo ngủ trên ghế salon ngay đêm tân hôn.

Rồi anh hạ giọng thì thầm:

- Kể ra thì tôi, chứ cô ta giận tôi đúng hai tuần. Mới năn nỉ huề được đó.

- Nhưng chuyện gì khiến anh đòi ly dị vợ ngay từ đầu vậy?

- Còn việc gì.

Chí Dĩnh như nổi nóng lên.

- Cô ta nhiều người ngưỡng mộ quá mà. Lên xe hoa rồi vẫn có một gã lén gửi thơ tình, hỏi có tức không? Đó...

Chí Dĩnh lại kêu lên, như quên mất mọi người, anh chạy bỏ về phía Tú Văn:

- Vừa xong ra là có người đến nói chuyện rồi. Tú Văn, ai vậy?

- Có ai đâu?

Tú Văn ngơ ngác quay đầu lại. Chí Dĩnh mặt hầm hầm:

- Em đừng chối, rõ ràng, anh vừa mới thấy hắn đứng đây mà?

- À, chỉ là một người hỏi thăm về buổi chiều đãi hôm nay thôi. Lúng túng Tú Văn không kịp vào vai diễn. Chí Dĩnh lại nắm tay cô, lôi về phía mình:

- Bao nhiêu người không hỏi, sao chỉ hỏi một mình em?

Rồi anh chỉ tay vào chiếc ghế.

- Ngồi xuống đó, cầm đi đứng lung tung. Ăn gì cứ nói anh lấy cho.

Thì ra Chí Dĩnh là người đàn ông có máu ghen! Đám đông thở phào vỡ lẽ, cùng lúc các phóng viên nghe thất vọng tràn trề. Chẳng có tin gì để noi, để giật gân cho bài báo ngày mai. Vậy mà... tin tình báo lại nói... Giữa vợ chồng họ có nhiều ân oán, ly kỳ lắm.

- Ăn đi em!

Chí Dĩnh đem đến cho Tú Văn một đĩa đầy beef-steak.

- Món mà em thích đó.

Rồi anh hạ giọng:

- Đừng đi đâu, cũng đừng ăn nói lung tung, cứ mặc tôi giải quyết nghe chưa?

- Dạ nghe!

Thốt xong lời dịu dàng, Tú Văn nghe xấu hổ quá. Chẳng dám ngẩng lên, cô nhỏ nhẹ ngồi ăn đĩa thịt. Chí Dĩnh lạ bỏ đi, giọng anh cười lớn nghe đầm ấm, và thu hút lạ. Lần đầu tiên, Tú Văn thấy anh có duyên ăn nói.

Thật ra, Chí Dĩnh rất bản lĩnh, rất nam tính và rất có tài. Đôi mắt theo anh, Tú Văn nghe lòng dâng tràn nể phục. Anh thông minh, nhạy bén, biết ứng xử nhanh mọi tình huống. Cương vị tổng giám đốc này phải thuộc về anh mới đúng. Tự nhiên, Tú Văn muốn cải lời di chúc, muốn nhường ngay cái cương vị ấy cho anh. Mình dù sao cũng là một con bé bán hoa hồng. Chuyện nhỏ đã lúng túng vụng về rồi.

Chí Dĩnh coi vậy mà có khiếu đóng kịch ghê! Y như thật, đôi mắt cứ trợn lên, hung dữ. Tú Văn lại nhớ đến vẻ mặt anh lúc nãy. Báo hại biết chỉ là đóng kịch cô cũng sợ run lên. Chẳng biết ngoài đời, khi yêu anh có nghe không/ Chà! Có một người chồng Hoạn Thư như anh vậy, chắc là khổ lắm. Tội nghiệp cô gái nào...

Đang suy nghĩ miên man, chợt có cảm giác bị ai nhìn đăm đăm. Tú Văn ngẩng gầu lên, rồi cau mày khó chịu. Sao hắn cứ mãi nhìn cô chăm chú vậy? Hắn là ai? Tú Văn hoàn toàn không biết. Chỉ thấy hắn khá đẹp trai. Từ đầu tiệc đến giờ không chuyện trò cùng ai, cũng chẳng ăn uống gì. Chỉ muốn gặp cô hỏi một câu rồi bị Chí Dĩnh ghen. Hắn lặng lẽ đến gốc quày ngồi uống rượu. Thình thoảng lại ngược nhì cô một cách chăm chú và lộ liễu.

Hắn không phải phóng viên! Tú Văn dám khẳng định điều này, không chỉ vì hắn đi lặng lẽ một mình, không máy ghi âm, không máy ảnh. Linh tính cho cô biết, hắn là một nhân vật quan trọng trong buổi tiệc hôm nay.

- Chào!

Thấy cô ngược nhìn mình, hắn đưa một cánh tay lên chào, rồi nhảy xuống ghế. Cầm theo một ly rượu, bước lại gần cô, hắn mỉm cười.

- Người đẹp cùng ly chứ?

- Tất nhiên rồi!

Thoáng ngần ngừ. Tú Văn nhẹ chạm ly mình vào ly hắn.

- Xin lỗi anh là...

- Robert Hải...

Một danh thiếp mạ vàng được trình trọng chìa ra trước mặt Tú Văn. Đôi mắt cô như tối xầm đi, hốt hoảng khi dòng chữ: Tổng giám đốc công ty Lập Quốc, đập nhanh vào.

-Ồ, thì ra... hân hạnh qua!

Bối rồi, vụng về, Tú Văn chỉ biết chìa tay theo lịch sự sẽ giao. Đầu óc quay cuồng tìm phương án đối phó. Tính sao đây? Tự nhiên nghe run sợ, mất lòng tin, cô đảo mắt nhìn Chí Dĩnh. Cách nào cho anh biết, đối thủ đáng gờm đang ở đây, trước mặt mọi người.

Hướng mắt theo Tú Văn, thấy Chí Dĩnh đang mải mê chuyện rò cùng một mỹ nhân trên sàn nhảy, Robert Hải khẽ nhếch môi cười. Nụ cười như mai mĩa dưới hàm râu con kiến:

- Cậu Chí Dĩnh nhà ta xem ra phong lưu, bay bướm quá. Hắn không ít thì nhiều cũng làm cho cô bực lắm.

-Ồ, không đâu!

Rất cảnh giác. Tú Văn che dấu vẻ bối rồi bằng cách hợp nhẹ một hơi rượu, mỉm cười:

- Tôi hiểu và thông cảm cho chồng tôi lắm. Tại bọn họ thôi, đâu phải lỗi của anh ấy.

- Bảnh lĩnh, cao cường lắm!

Nhẹ vỗ hai bàn tay vào nhau, Robert Hải cười lớn tiếng.

- Thật không hổ danh bà tổng. Nhưng...

Đôi lông mày chột nhau, Robert Hải gầm giọng nói:

- Cô qua mặt được ai chứ không qua mặt được Robert Hải này đâu. Đừng tưởng tôi không biết gì chuyện chồng hờ vợ tạm của cô. Không hôn t hì nhượng lại các cổ phần công ty lại cho tôi khi còn có giá. Đừng để nó trở thành đồng giấy lộn rồi hối hận. Cho cô biết, cái trò hợp ký giả này chỉ che mắt được trẻ con thôi. Trong tay tôi có đủ đầy bằng chứng về cuộc hôn nhân kỳ lạ giữa Chí Dĩnh và cô. Cô không muốn tôi kể rõ cho mọi người cùng nghe chứ?

Tiếng cười và giọng nói hơi to của Robert Hải đã thu hút được sự chú ý của nhiều người. Một số phóng viên đã nhận ra anh, len lỏi tiến lại gần. Chắc sẽ thu nhập được một vài tin quan trọng lắm.

- Sao?

Như một kẻ nắm chắc ohần thắng trong tay, Robert Hải cười ngạo mạn.

- Ba mươi tỷ để mua lại năm mươi phần trăm cổ phần công ty "Vạn Mã".

Cái gì nghe cũng khá hấp dẫn đấy chứ? Chần chừ gì mà chẳng gật đầu đi. Thật sự tôi đang nóng lòng chờ chữ ký của cô ngoài tiền sảnh đấy.

Ba mươi tỷ! Hừ, cái giá chỉ bằng đúng mười phần trăm giá trị thật của công ty mà hần bảo lời. Chắc tưởng cô con nít không biết gì rồi tự hoành hoành mưa gió sao? Bậm môi Tú Văn nghe nan giải. Trách mình non tay ấn, để hần dùng gậy cô đập lưng cô đau như vậy. Giữa đám đông ký giả này. Chỉ cần một sơ xuất nhỏ, "Vạn Mã" sẽ phá sản ngay lập tức, sau hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Nhưng có thật hần biết được tẩy của mình với Chí Dĩnh không? Tú Văn cảm thấy nghi ngờ. Chuyện ân oán trẻ con đó, ngoài cô, Chí Dĩnh và Hảo Mỹ ra, làm gì có người thứ tư biết chứ? Hay là cứ giữ vững, làm cứng với hần?

Song... thái độ của hắn tự tin quá! Làm căng lơ hư chuyện lớn thì sao?

Không hiểu được, đây là sự nghiệp một đời tâm đắc của ông.

- Nếu cô không cho là có bằng chứng, hắn cô cho Robert Hải này chỉ biết hù
xuông. Thì đây, cuốn băng video này liệu có thể chiếu cho đám ký giả xem.

Cảnh cô bị Chí Dĩnh dùng con béc giê nhốt trên cây. Chắc là vui lắm đó.

Vừa thoáng nhìn thấy cuốn băng. Tú Văn đã nghe tái mặt. Đúng rồi, đúng là
cuốn băng của cô rồi. Cáy ký lắm, tận trong két sắt, làm sao Rober Hải tìm
ra được? Lẽ nào Chí Dĩnh nói không sai, trong công ty có gián điệp? Mà tên
gián điệp này, nếu có phải là người thân tín lắm của cô, của công ty Ai thế
nhi? Quên mất nỗi lo trước mắt, ồ Tú Văn loay hoay lo đi tìm tên gián điệp.

- Quyết định đi chứ! Tôi không có nhiều kiên nhẫn để đợi đâu.

Nóng lòng trước vẻ chân chừ, chậm chạp của cô, Rober Hải lên tiếng giục.

Cuốn băng thấy thấy trên tay như khiêu khích sự chú ý của mọi người.

Quyết định ư? Tú Văn như sắp khóc đến nơi. Mang tâm trạng của người bị
dồn vào tận trần tường, Tú Văn nhắm đôi mắt lại, toan giật đầu bừa cứu
nguy thành thế. Chợt...

Bóp một cái, mở mắt ra chưa kịp hoàn hồn đã thấy Chí Dĩnh lù lù xuất hiện
ngay trước mặt. Dù nhắm mắt lại, Tú Văn vẫn đoán Chí Dĩnh vừa tát cho
Rober Hải một cái nên thân. Trời ơi! Nguy mất! Sợ hãi, cô nắm áo anh nhẹ
giật. Cách nào cho anh hiểu, hắn hiện đang là đối thủ, đang nắm con ách chủ
bài.

- Đang ra đi!

Không cho Tú Văn mở miệng. Chí Dĩnh gạt mạnh tay, hất ngã cô dúi vào
một cạnh bàn đau điếng. Mặc cho xung quanh dậy lên tiếng càu nhàu, trách
mình thôi bạo. Chí Dĩnh một tay nắm cuốn băng video, một tay tháo bỏ ruột
băng, mặt hầm hầm giận dữ. Đôi mắt long sòng sọc anh như sắp giết Robert
Hải chết đến nơi.

- Tên khốn này, lần này là lần thứ mấy mày đến uy hiếp vợ tao rồi hả? Lần trước gãy hai cái răng chưa tổn, giờ lại đem trò này tái diễn nhằm uy hiếp Tú Văn à?

Có chuyện gì thế nhỉ? Câu nói sao mập mờ. Đám đông hiếu kỳ bắt đầu vây quanh lấy hai người. Hiểu ý định Chí Dĩnh muốn làm gì, không để Robert Hải kịp mở lời, Tú Văn vội ôm mặt khóc thút thít khóc:

- Vậy ra, anh đã biết rồi ư?

- Biết, biết cái con khỉ.

Quay lại quát lớn vào mặt Tú Văn. Chí Dĩnh ném mạnh cái hộp băng không xuống đất rồi dùng chân dẫm nát.

- Một lát về sẽ tính với cô, còn bây giờ là chuyện của tên này.

Tóm lấy cổ Robert Hải, Chí Dĩnh lay thật mạnh.

- Toan đem cuốn băng tổng tiền vợ tao và? Vô ích thôi. Mặc dù tao biết rõ, cô ấy đã thất tiết với mày, song không vì vậy mà tao ly dị cô ấy đâu. Đừng vọng tưởng.

oOo

Choáng váng bất ngờ. Không chỉ Tú Văn và đám đông hiếu kỳ vây quanh đó. Mà cả Robert Hải cũng không ngờ Chí Dĩnh sử dụng độc chiêu này để hạ mình. Bởi... cả đám đông không một ai tỏ chút nghi ngờ... Cái chuyện nhục nhã, động trời kia, nếu không có, Chí Dĩnh đời nào dám nói ra.

Thế là bao nhiêu khinh bỉ căm thù lập tức đổ dồn sang Tú Văn và Robert Hải. Trong phút chốc, Chí Dĩnh trở thành kẻ đáng thương. Nhiều bàn tay nhẹ đặt lên vai anh, cảm thông chia sẻ...

Phần Tú Văn, sau phút bất ngờ, hoang mang và giận dữ, cũng tự phải thừa nhận với lòng, kẻ sách anh thật tuyệt vời không chê được. Váo mạnh vào tay để có thể khóc nhiều hơn, cô ghen ngào nắm tay Chí Dĩnh:

- Tha lỗi cho em... chuyện đó thật tình em không muốn. Hắn đã bắt buộc em

phải ly dị để công ty "Vạn Mã" phá sản. Hắn sẽ cưới em bằng ba mươi tỷ. Nhưng thật dạ thật lòng em không hề yêu hắn, em chỉ yêu anh.

- Quá đáng, đê tiện lắm rồi!

Đến nước này thì đám đông không còn chịu nổi. Một số cổ đông có mặt cũng bắt đầu nổi giận lên. Nhiều chiếc ly được ném mạnh vào người Robert Hải.

- Hừ! Giỏi lắm.

Biết có thanh minh, giải thích bao nhiêu lời cũng chẳng đem lại kết quả gì, Robert Hải đành phải hậm hực bỏ ra về. Không quên ném lại một câu hăm dọa.

- Cứ đợi đi, Robert Hải này chưa bỏ cuộc đâu.

- Các bạn, các bạn...

Đội bóng Robert Hải khuất hẳn sau cánh cửa và đám đông dụi mắt bịt mắt, Chí Dĩnh mới bước đến đỡ Tú Văn đứng dậy. Đôi mắt đỏ hoe, anh cao giọng với đám đông.

- Xin các bạn trật tự, Chí Dĩnh tôi có đôi lời tâm sự.

Tôn trọng tâm trạng của kẻ đau khổ, đám đông lập tức im hẳn lời bàn tán xì xào. Chớp mắt nhìn nhau, họ cảm động nghe Chí Dĩnh cất giọng buồn buồn.

- Thật ra... tiết lộ bí mật của vợ tôi lúc này, tôi cũng chỉ vì bất đắc dĩ, vì một phút hồ đồ không kìm chế nổi. Nên... mong các bạn thông cảm, hiểu cho tâm trạng của hai chúng tôi và mà giữ kín giùm bí mật này. Dù sao đây cũng là chuyện riêng tư, là danh dự của tôi, của vợ tôi và gia tộc... tôi sẽ vô cùng biết ơn các bạn...

Lời đề nghị thật chân thành, tha thiết và hợp lý. Các phóng viên đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt lẽ gật đầu. Ngày mai, báo chí sẽ thiếu một in giất gân câu khách, nhưng bù lại họ đã làm được một việc thiện cứu người.

Lương tâm sẽ thanh thoi và quan trọng hơn là phogn bì Chí Dĩnh đang đích

thân trao tặng từng người, nặng hơn nhiều số tiền thuận bút cho nhà báo.

- Hết chuyện rồi, mình nhập tiệc tiếp đi thôi.

Chai champagne trên tay Chí Dĩnh bật tung nắp. Tiếng ly lại lách cách và vào nhau rộn rã. Thức ăn dọn ê hề, buổi tiệc dường như bây giờ mới đi vào phần chính.

Khá lắm anh bạn trẻ! Nép mình ở một góc tường, ông Phú cầm camera quay lại không sót một tri tiết nhỏ nào. Đôi mắt sáng long lanh, ông dường như rất hài lòng thấy Chí Dĩnh mời Tú Văn nhảy bản slow. Chúng đã ngà ngà say, ửng hồng đôi má. Nhưng... say rượu hay say đắm tình nhau? Ông còn chưa biết được...

oOo

Reng, reng, reng...

Chuông điện thoại lại đổ lần thứ ba, nghe giục giã nhưng Chí Dĩnh không buồn trở dậy. Trùm kín đầu trong lớp chăn dày. Bịt kín hai tai anh chỉ mong được ngủ tiếp. Mi mắt dán vào nhau, cơ thể rã rời, chưa bao giờ Chí Dĩnh nghe mệt mỏi và lười biếng dường kia.

Nhưng... bên kia đầu dây điện thoại, kẻ gọi dường như hạ quyết tâm, cố tình bắt anh phải tiếp chuyện. Nên... gần hai mươi phút qua rồi, chuông vẫn reo dồn dập, uể oải nhào người qua bàn với điện thoại. Vừa cầm lấy ống nghe đã nghe hồn vía rụng rời. Chiếc mền tuộc xuống lưng, hai mắt tròn xoe, anh ngỡ ngàng nhận ra thân thể mình trông trơn khác lạ. Cạnh bên, phần giường bỏ trống, chiếc nệm lún sâu một đường dài còn ấm hơi người. Chúng tỏ, đêm qua, anh đã không ngủ một mình.

Hay nói đúng hơn là đêm qua, anh đã cùng chăn gối với một người con gái.

Tú Văn chẳng. Chí Dĩnh bỗng rùng mình kéo tấm chăn lên ngang ngực.

Chiếc điện thoại rời khỏi tay buông thõng trên mặt đất. Anh đã nhớ ra rồi...

... Đêm qua anh đã uống rất nhiều. Không phải buồn cũng không phải chán

đòi mà vì một niềm hưng phấn kỳ lạ dâng trào không kìm chế được. Trong trận chiến cùng với Robert Hải anh đã thắng 1-0, và đặt biệt một phút tình cờ anh đã quật ngã được Tú Văn bằng một cú phạt đền tuyệt đẹp.

Đẹp đến bất ngờ, đến nổi, Tú Văn không tài nào chờ kịp. Cuốn băng video đo là cuốn băng khiến anh bao ngày nơm nớp sợ lo phải lệ thuộc vào cô, trong chớp mắt đã bị anh phá nát.

Phá một cách công khai trước mặt Tú Văn, mà cô chẳng dám một tiếng can nhần. Còn ngược đôi mắt nhìn anh nể phục và cảm ơn nữa. Hỏi không vui sao được?

Trong nỗi vui chiến thắng trẻ con, Chí Dĩnh bỗng thấy yêu đời. Anh muốn ca, muốn hát, muốn ôm tất cả mọi người vào lòng để hôn, để yêu thương. Anh đã mời Tú Văn nhảy ba bài liên nhau liên tiếp. Mọi người không ngờ và anh cũng không ngờ cô nhảy hay đến thế. Bước chân như lướt trên sàn, trong men sau ngà say, anh bỗng nhận ra, đêm nay Tú Văn đẹp quá!

Đêm dần trở về khuya, tiệc tàn, nhìn lên đồng hồ chỉ đến con số mười hai. Mọi người lục đục kéo nhau đến từ tạ ra về. Toàn những lời chúc tốt lành và thân mật. Thoáng đâu đó vài câu đùa khiếm nhã làm Tú Văn mặt đỏ bừng xấu hổ và Chí Dĩnh nghe lòng lâng lâng một cảm xúc mới dâng trào.

Mọi việc sẽ êm xuôi, nếu bỗng dưng đừng lời ra hai gã ký giả. Lấy cớ nhà xa không thể lái xe về trong lúc chéch choáng say, họ xin được nghỉ lại một đêm và dĩ nhiên là... Tú Văn vui vẻ nhận lời ngay.

Dù say, Chí Dĩnh vẫn nhận ra thâm ý sâu xa của họ. Muốn dò xét tình cảm thật của anh và Tú Văn đấy mà. Và... Tú Văn cũng như anh, nhanh chóng nhận ra ý đồ của họ. Nên.. chỉ với một cái nháy mắt ngầm ra hiệu, anh và cô đã hiểu ý nhau. Màn kịch được diễn ra dài từ nhà hàng về đến "Tiểu Lý Đình".

Tú Văn đã vào vai một cô vợ yêu chồng xuất sắc. Cô nhúng khăn lau mặt,

pha trà cho anh chẳng thua kém bất cứ người vợ dịu dàng nào trên thế gian này. Và... anh cũng thế, cũng vào vai chồng rất ngọt. Thoáng chút lả lơi, sàm sỡ, báo hại mặt Tú Văn cứ đỏ bừng lên.

Đêm qua Tú Văn phải ngủ lại phòng anh. Một căn phòng được trang trí gọi tình, gọi cảnh, dễ khiêu gợi lòng ham muốn. Nằm áp trên giường, nghe tiếng máy điều hòa êm êm chạy, nhìn Tú Văn lúng túng ngượng nghịu ngồi trên ghế salon Chí Dĩnh không sao ngủ được.

Anh nhớ lời bác Phú, nhớ bọn đàn em bảo mình phải làm gì. Rồi mỉm cười nhớ đến lần tranh cãi của mình với Tú Văn để chột nghe lòng mình thanh thản. Đường như bao ân oán thù hận của nh và Tú Văn phút giây này xóa sạch.

Ngập trong trái tim anh một rung động mơ hồ. Anh nghe nhớ, nghe thèm nụ hôn hôm nào đã cướp của cô Đam mê, mãnh liệt quá. Một cái gì trong anh thôi thúc. Nó dường như muốn bắt anh phạm tội. Bắt anh làm điều thất kính với Tú Văn.

Nhưng... đồng thời cũng có một cái gì trì kéo, ngăn cản anh trở lại. Đường như là năm ngón tay sắc nhọn của anh. Mà cũng dường như là những giọt nước mắt tràn đầy của cô nhìn anh giá lạnh. Mồ hôi rịn ướt đầm trên trán, lòng dằn lòng Chí Dĩnh nhắm đôi mắt lại, bắt mình phải ngủ say, phải quên cái ham muốn đang dậy lên mãnh liệt trong người.

Rồi anh cũn gchiến thắng được bản thân, chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ, anh bỗng nghe bàn tay ai mát dịu đặt lên trán mình nóng bỏng. Mở mắt ra, anh như giật mình kinh sợ. Trời Tú Văn, sao cô lại ngồi bên anh, dịu dàng, thân mật vậy? Đôi mắt cô rất lạ, mơ màng ve vuốt, những tia nhìn như triu mến. Lẽ nào cả đêm rồi, cô cứ ngồi nhìn anh không ngủ?

- Anh sốt cao quá, cứ nói lảm nhảm giữa cơn mê, làm tôi không sao ngủ được.

Như thế, Tú Văn rút tay mình lại, cúi thấp đầu.

Chôm chóp mắt, Chí Dĩnh nghe cảm động. Không chủ ý mà... bày tay anh bỗng tìm lấy tay cô, nhẹ nhẹ vuốt.

- Cô lo cho tôi thật sao?

Không có tiếng trả lời, Chí Dĩnh cảm nhận được những ngón tay cô run nhẹ nhẹ và lạnh giá. Bàn tay trinh nguyên, bàn tay chưa biết tình yêu. Linh tính và kinh nghiệm của một gã đàn ông trả lời cho Chí Dĩnh biết điều này. Tự nhiên nghe trân trọng, yêu thương, anh nâng bàn tay lên môi mình hôn nhẹ. Những ngón tay lại run lên. Run lên nhưng không rút rờ từ chối, để Chí Dĩnh thấy làn môi mình trượt dài trên bàn tay đến khuỷu tay rồi dừng lại thật lâu trên cánh tay trắng mịn. Ngát ngát nghe mùi da thịt Tú Văn ngây thơ tinh khiết như một đứa trẻ.

Vẫn ngời yên, đôi mắt Tú Văn mở lớn. Cơ thể cô cứng đờ như mất tri thức và cảm giác. Ngỡ ngàng, lạ lẫm, cô để anh đặt lên bờ má mịn màng của mình, hơi thở dập dồn thơm mùi nhãn chín.

Chiếc mũi cà nhẹ lên bờ má mịn, Chí Dĩnh bắt đầu hôn cô một cách yêu thương và trân trọng. Thích thú cảm nhận đôi môi cô ngơ ngác dưới môi mình.

Để anh phải khẳng định một lần nữa với lòng mình. - Tú Văn quả là một cô gái khác người, rồi buông mình vào giấc ngủ sâu, nghe thư giãn tuyệt vời... Ồ, mà Tú Văn đâu rồi nhỉ? Dứt dòng suy tưởng Chí Dĩnh bỗng giật mình, chợt nhớ. Cô đi đâu mới sáng ra đã không thấy mặt rồi? Lẽ nào... Tự nhiên nghe lo trong dạ, Chí Dĩnh mặc vội chiếc áo vào người, bước xuống đất tìm cộ Như quên mất, đây là lần thứ nhất trong đời mình quan tâm đến một người con gái.

Vừa đặt tay vào núm cửa, chợt thấy chiếc điện thoại bị rớt bồng ten dưới đất, Chí Dĩnh bước lại nhặt lên rồi tự hỏi không hiểu lúc sáng ai đã nóng lòng

gọi mình lâu như vậy.

Reng, reng, reng...

Như để trả lời anh, như chỉ chờ có thể, chiếc điện thoại vừa đặt vào vị trí đã bật reng chuông. Là Tú Văn ư? Cô ấy từ công ty gọi cho mình? Nghe hồi hộp, Chí Dĩnh cầm ống nghe nôn nóng:

- Alô! Chí Dĩnh đây... là mày ư? Mới sáng đã gọi dậy gì sớm vậy?

Nhận ra giọng gã đàn em trong băng "Quý tộc", Chí Dĩnh đáp bực mình.

Mắt nôn nao nhìn ra cửa Tú Văn đâu, sao không thấy bóng?

- Thành công lớn rồi, khao đậm đi đại ca.

Như không biết đến nỗi lòng của anh, gã đàn em cứ thao thao bất tuyệt.

- Thành công cái con khi gì, nói lẹ đi.

Bực bội quá, Chí Dĩnh quát to vào ống nói. Nghe giọng gã đàn em chung hững:

- Ủa, vậy là đại ca chưa biết gì ư? Tụi em đã đuổi giùm đại ca con hồ ly tinh cái ấy rồi. Từ nay đại ca cứ sài tiền phugn phi, không bị lo kim kẹp.

Con hồ ly tinh cái!... Chí Dĩnh thoáng hoang mang. Lẽ nào nói... muốn nhắc đến Tú Văn. Như quynh lên, anh hỏi gấp.

- Cái gì? Hồ ly tinh cái nào? Phải Tú Văn không?

- Thì còn ai vào đây nữa.

Gã đàn em cười giòn tan trong lúc Chí Dĩnh nghe trời đất tối xảm trước mắt mình. Mồ hôi rơi từng giọt to lăn đầy từ thái dương xuống đất. Phải đàn lòng kím chế lắm, anh mới nghe, mới hiểu hết lời gã đàn em trong điện thoại.

Không cần cạh5y đi tìm, anh cũng biết Tú Văn bỏ đi rồi. Đi với nỗi đau nhục nhã không nước nào rửa hết. Đi mà lòng căm hận, đầy uất ức. Đi với nước mắt ghen ngào, cay đắng. Trong cô giờ đây, anh khác nào tên Sở Khanh đồn mạt, dê hèn.

Đặt trả điện thoại xuống bàn. Chí Dĩnh thả người xuống salon nghe thần thờ,

rời rã. Trước mắt anh hiện rõ như in bóng Tú Văn. Hãy còn ngái ngủ, cô đưa tay cầm điện thoại:

- Alô! Tú Văn đây... xin lỗi ai đầu dây bên kia vậy?

Đáp lại giọng nói dịu dàng của cô sẽ là từng tràng cười khả ố của bọn "Quý tộc". Bằng cái giọng ma cô, kể rõ cho cô nghe cái mưu kế của chúng đã bày ra. Rằng anh chỉ muốn chiếm đoạt cô bằng lọc lừa tình toán, toán rằng anh sẽ ly dị cô một ngày gần đây nhất.

- Nói láo! Các người nói láo. Tôi không tin. Chí Dĩnh không phải hạng Sở Khanh. Khốn nạn vậy đâu!

Bịt chặt hai tai, cô hét to rồi đập mạnh điện thoại xuống bàn. Nước mắt chảy như mưa, cô không tin sự thật phũ phàng tàn nhẫn đó.

Nhưng... rồi cô cũng phải tin khi tia mắt tình cơ lia qua quyển lịch túi của anh nằm hờ hênh một góc giường. Cầm lấy nó, lật nhanh, cô sẽ đọc được dòng tâm sự chua cay của anh trong cơn bán loạn. Quả thật, Chí Dĩnh đã về hùa cùng bọn "Quý tộc" để hại cô.

Không còn gì? Không còn gì để nghi ngờ, cứu vãn. Lòng tự trọng, danh dự của một người con gái bị tổn thương nghiêm trọng. Đã khiến cho cô lặng lẽ chẳng nói một lời bỏ ra đi, sau khi viết lên tường dòng chữ hận thù bằng máu đỏ:

"Khốn nạn, dê hèn! Chí Dĩnh! Tôi quyết trọn đời không tha thứ cho anh."

Tú Văn!

Bàn tay anh nhẽ vuốt lên dòng chữ nghe lòng đau như cắt. Không thể trách bọn đàn em phút giây này anh chỉ có thể trách mình. Trách phút đam mê lầm lỗi đã làm khổ Tú Văn.

Cách nào để tìm cô đây? Tự nhiên Chí Dĩnh nghe lo sợ trong lòng. Đừng nhé Tú Văn, đừng làm điều dại dột, đừng để tôi phải mất em trong cuộc đời này. Bởi hơn bao giờ hết, anh biết rõ mình không thể sống thiếu Tú Văn.

Như mạch mối ngầm, bỗng tung được vật cản bao ngày, Chí Dĩnh phát hiện được từ tâm hồn mình một điều mới lạ. Anh yêu Tú Văn rồi, không phai bây giờ mà từ lâu lắm. Từ lúc nhốt cô trên cây me, trái tim anh đã bắt đầu nghĩ về cô.

Vậy mà... anh ngu ngốc, anh bướng bỉnh, cố chấp và đầy nông nổi. Tính tự ái và hiếu thắng của một gã con trai đầy lòng kiêu ngạo đã che mờ mắt anh. Anh tự cao, tự đại không muốn mình bị em chinh phục. Tú Văn ơi, làm sao em hiểu được lòng anh giữa phút này?

Lại Robert Hải, lão gã giám đốc chết tiệt của công ty "Lập Quốc". Lòng đầy căm giận, Chí Dĩnh chỉ muốn lao ra đồng đập chết hắn. Bởi chính hắn không ai khác đã gọi điện báo tin cho băng "Quý tộc". Còn gợi ý cho chúng cách khiêu khích Tú Văn, chọt cho cô tự ái, bỏ nhà đi.

Nhưng... làm sao hắn biết được âm mưu của anh và băng "Quý tộc" mà gọi điện? Chí Dĩnh thấy lạ trong lòng. Nhưng phút này anh không còn thời gian và tâm trí đâu suy xét. Chuyện công ty anh gạt sang một bên, bây giờ lòng anh chỉ nghĩ đến Tú Văn, một mình Tú Văn thôi, em ở đâu? Sao bốn quanh anh vắng lặng như tờ...

oOo

Hơn hai giờ đồng hồ uốn cong ba tất lưới Tôn Tàn, cuối cùng rồi Chí Dĩnh cũng thuyết phục được ông Kim, cổ đông lớn nhất của công ty chịu giữ lại cổ phần thêm một thời gian nữa.

Cái gạt đầu của ông nặng hơn vàng, nên không chỉ Chí Dĩnh thở phào nhẹ nhõm, mà hơn ba mươi phòng ban của công ty, này giờ trộm dỗi theo diễn biến của câu chuyện qua camera đồng nhảy lên, đập tay vào nhau mừng rỡ, thắng lớn rồi.

Việc ông Kim đồng ý giữ lại cổ phần, sẽ là tấm gương cho các cổ đông khác noi theo. Và như vậy, cũng có nghĩa là nguy cơ phá sản của "Vạn Mã"

không còn nữa. Mọi cố gắng của Robert Hải, coi như đi đời, như đổ sông, đổ biển.

Ý nghĩ chiến thắng Robert Hải làm Chí Dĩnh nghe phần khởi nhiều. Quay trở vào phòng giám đốc với cái miệng khô queo, đắng ngắt, anh không vội uống nước mà quay số gọi điện cho băng "Quý tộc". Tú Văn về chưa? Đã hơn một tuần rồi.

Nhưng... vẫn như bao nhiêu lần hơn hờ cảm máy lên rồi thất vọng đặt xuống bàn. Câu trả lời giống như nhau: Không thấy, không manh mối.

Tú Văn đi đâu mà biệt tăm âm tín, như thể cô chưa từng tồn tại trên thế gian này? Để lắm lúc một mình trong đêm vắng, anh cứ ngỡ mình gặp cô bằng mộng lưu trai. Băn khoăn mơ hồ, khói sương lãng đãng.

Ngày ngày ra thăm "Tiểu Lý Đình" nhìn những nụ hồng tươi, rung rinh khoe mình trong nắng sớm. Anh nghe nhớ Tú Văn vô hạn. Nhớ giọng cô cười trong vắt như sương, nhớ ánh mắt lung linh tinh nghịch. Lúc nào cũng trêu người, cũng sẵn sàng tặng anh ba chữ: Đáng đời chưa? Đáng đời thật! Anh đã mắng cho đám "Quý tộc" một trận nên thân, rồi chẳng ngại ngần gì tỏ thật lòng mình cho chúng biết. Để chúng phải quỳnh lên, chạy tìm Tú Văn khắp chân trời góc biển cho anh.

Có lẽ anh sẽ theo chân bọn chúng khoác ba lô cóc lên vai, lang thang tìm Tú Văn như một kẻ si tình chính hiệu. Nếu công ty đừng xảy ra biến động. Tú Văn mất tích rồi, mọi việc trong công ty thiếu chữ ký của cô cứ rối bù, bát nháo cả lên. Cạnh đó, tên Robert Hải không ngừng khiêu khích tung những tin bất lợi.

Lúc đầu, Chí Dĩnh toan bỏ mặc công ty nhưng suy nghĩ lại, anh thấy mình không được buông xuôi. Vì ông, vì tình yêu của Tú Văn anh cần phải nắm lấy trách nhiệm này. Để một mai gặp lại, anh không hổ thẹn với lòng, để còn có cái chứng tỏ với cô Minh vốn không chỉ là thằng vô tích sự.

Thế là anh nhảy bổ vào công việc với tất cả kiến thức ông dạy cho anh từ khi còn lại một cậu bé. Cũng may là trước khi bỏ nhà đi. Tú Văn đã kịp đến luật sư lập một giấy ủy quyền tạm thời cho anh làm giám đốc trong thời gian cô đi vắng.

Cạnh ông Phú, cạnh các nhân viên nhiều kinh nghiệm của công ty, Chí Dĩnh đã lao vào công việc với tất cả khả năng và sức lực.. Anh làm ngày, làm đêm không biết mệt, nếu không bao rằng... anh bỗng thấy mình yêu mến và say mê nó.

Y như ông chủ, Chí Dĩnh là một thiên tài kinh tế. Thoáng trong đám nhân viên, anh nghe xì xào lời khen ngợi. Cách mũi phập phồng, anh không vội tự hào, đắc chí. Chỉ nghe mừng, vì từ nay trong mắt mọi người, mình không còn là thằng ăn bám đáng khinh.

Guồng máy công ty đã trở lại hoạt động bình thường, lòng Chí Dĩnh tạm vơi một nỗi lo. Để một nỗi lo khác, cuộn tràn, da diết. Tú Văn, em đâu rồi? Có biết phút này lòng anh nhớ thương em vô hạn?

Về đi Tú Văn! Như muốn bật thành lời, trái tim anh thổn thức. Anh sẽ không bao giờ cãi với em như vậy nữa. Sẽ nhịn nhường chịu đựng em hết mực. Về đi, về đi Tú Văn, đừng chơi trò ú tim cùng anh nữa. Có phải là em cũng yêu anh, cũng đang nhớ anh da diết không?

Cánh cửa bỗng mở làm cắt ngang dòng tâm sự, Chí Dĩnh ngẩng đầu lên cau có, bực mình toan mắng một câu. Ai mà vô duyên vậy? Vào phòng người ta không gõ cửa.

Nhưng... anh đã không mắng, cũng như không thể nào mắng nổi. Đáng kể chhông hồ sơ sắp gọn ghẽ trên bàn bị hất văng xuống đất, xỏ tung, anh chạy ào lên mừng rỡ:

- Hảo Mỹ! Ôi đúng là Hảo Mỹ rồi...

Là Hảo Mỹ thật, anh nhận ra ngay đó. Dù một năm trời sống bên Mỹ có

làm nó trắng hơn, mập hơn và lớn nhiều. Nhưng nó vẫn là nó với đôi mắt tròn vo, với dải giọng trẻ con kéo dài ra vời vĩnh.

- Thì ra em đây chứ còn ai nữa? Anh làm gì mà ôm em chặt cứng, chị Tú Văn đâu?

-Ồ, ngồi đi em!

Nghe nó nhắc đến Tú Văn, Chí Dĩnh mới bình tâm lại. Chỉ tay vào chiếc ghế, gương mặt anh khắc khổ, dàu dàu. Tự nhiên nghe thẹn, anh thấy mình lỗi cùng Hảo Mỹ.

- Anh sao vậy?

Ngồi vào ghế, Hảo Mỹ ngạc nhiên nhìn mặt anh đổi khác:

- Hai người thành vợ thành chồng rồi phải không? Có còn gây lộn như hồi trước...

- Tú Văn bỏ đi rồi...

Lấy hết can đảm, Chí Dĩnh buông một câu cắt ngang lời Hảo Mỹ.

- Bỏ nhà đi... ?

Đôi mắt nó tròn tròn ngơ ngác rồi chuyển sang giận bưng bưng:

- Anh lại chọc cho chị tự ái chứ gì? Em biết lắm mà, anh đâu có thương chị Tú Văn. Anh thế nào rồi cũng kiếm chuyện đuổi chị đi. Phải vậy, lúc trước em nói ông gả chị Tú Văn cho anh làm gì cho khổ.

Lời con nít mà Chí Dĩnh nghe thấm thía. Gục đầu vào hai bàn tay không cái, anh nghe từng giọt buồn nhẹ thấm vào tim buồn da diết. Tú Văn ơi... có nói vạ lời xin lỗi, em cũng bỏ đi rồi.

- Kìa, Hảo Mỹ, em đi đâu vậy?

Chợt thấy Hảo Mỹ đứng lên, Chí Dĩnh hốt hoảng chồm theo.

- Em đi tìm chị Tú Văn, em không thèm nói chuyện với anh nữa.

Dừng chân nơi gạch cửa, giọng Hảo Mỹ giận hờn.

-Ồ!

Như nhớ ra điều gì, Chí Dĩnh mừng rơn.

- Em biết nhà Tú Văn phải không? Dắt anh đi với.

- Dắt anh đi để làm gì?

Như không hiểu, như cố tình, Hảo Mỹ hất mặt lên. Chí Dĩnh thú nhận không ngần ngại:

- Để xin lỗi, để năn nỉ Tú Văn. Đi Hảo Mỹ, đừng làm khó anh mà. Dắt anh đi tìm Tú Văn đi.

- Nhưng... anh có yêu chị ấy không?

- Có.

Gật đầu, Chí Dĩnh nói với tất cả thiết tha, mong nhớ:

- Trên đời này ngoài Tú Văn ra anh không còn yêu ai được.

- Thật ư?

Nụ cười mãn nguyện mở tươi trên môi Hảo Mỹ rồi chợt tắt ngấm đi vội vã.

Bởi cũng như anh, nó không biết địa chỉ của Tú Văn. Nhớ ngày xưa, nó và cô đã gặp nhau ở công viên vắng, giữa đêm khuya.

- Không, anh không tin.

Nghe nó nói vậy, Chí Dĩnh lắc đầu:

- Em và Tú Văn thân như vậy, lẽ nào không biết nhà nhau. Đó chẳng qua là em không muốn giúp anh thôi.

- Sao em lại không muốn giúp anh chứ?

Như oan ức, Hảo Mỹ hét to.

- Anh là anh ruột của em kia mà.

- Anh ruột!

Chí Dĩnh nghe tai mình như ù đi. Hai mắt tròn xoe, anh lắp bắp.

- Em vừa nói cái gì Hảo Mỹ?

- Em nói em với anh là anh em ruột. Là anh em cùng mẹ khác cha.

Nhưng chẳng có chuyện gì, Hảo Mỹ đáp tỉnh bơ.

- Anh không tin hả? Em cho anh coi bằng chứng nè.

Cho tay vào túi lấy ra hai con cá bằng cẩm thạch giống hệt nhau. Hảo Mỹ đặt vào tay Chí Dĩnh.

Đúng rồi, đúng là mặt cẩm thạch của mẹ rồi. Chí Dĩnh nhận ra cái mặt dây chuyền hình con cá bị mẻ một góc đuôi mà năm nào mình đã chôn xuống đất. Sao lại lọt vào tay Hảo Mỹ? Và tại sao nó lại có được bản sao giống hệt như vậy? Kỳ lạ hoang mang quá? Thật khó mà tin được.

Như thích thú. Như hài lòng trước vẻ mặt thuôn ra nga ngác của anh. Hảo Mỹ nở một nụ cười con trẻ. Rồi bằng cái giọng trong veo, cao vút của mình, nó vạch màn bí mật. Cái bí mật làm anh phải mười năm ôm hận, đón đau vát vả cùng ý nghĩ: Ông là kẻ sát nhân. Mà sự thật là...

... Lần thứ bảy được cô thư ký vào nhắc rồi mà ông Kiệt cứ trơ trơ ngồi trước bàn họp đồng không buồn nhắc bút. Cứ như nó là đồng giấy vô giá trị chứ không phải là môi lợi hàng chục triệu của công ty.

Mà dù cho có đem đến công ty một tỷ tiền lời đi nữa, phút giây này với ông chẳng nghĩa lý gì. Tràn ngập trong trái tim ông hiện tại là Tiểu Huệ. Cô gái mà Chí Dĩnh - thằng con trai duy nhất của ông yêu và nguyện cười cho bằng được.

Không giống với các tỉ phú đương thời, là một người lập nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Ông chưa bao giờ xem khinh người nghèo khổ, tay lâm chân bần. Dù không ưng bụng lắm khi thấy con say mê cây cỏ cảm ghét thương trường.

Ngày Chí Dĩnh nộp đơn vào đại học nông lâm, ông đã buồn, đã bỏ nhà đi lang thang hết một ngày. Rồi trở về nhà với một tâm trạng hơn hoan, hưng phấn. Thôi, con không nối nghiệp cha, thì ông chờ cháu vậy. Nhất định, trong đàn cháu vài chục đứa của ông, thế nào cũng có một đứa nối nghiệp ông làm kinh tế.

Dòng họ Ông cả đời hiềm muộn, toàn một cây một trái thôi. Nên toàn bộ hân huyết của tổ tiên, của ông giờ đặt cả vào Chí Dĩnh. Không phải tiền, càng không phải công danh sự nghiệp. Chỉ cần nó sanh cho ông đàn cháu nội. Càng đông càng tốt.

Với ý nghĩ đó, mới mười tám tuổi ông đã ngấp ghé tìm vợ cho nó. Nhưng... lần nào đưa giai nhân đến nó cũng chỉ cười, cũng lắc đầu, mặc cho ông thất vọng, buồn thiu giận dỗi.

Nên lần này, khi được tin nó có người yêu, ông mừng lắm. Năn nỉ xin địa chỉ một người bạn của Chí Dĩnh, ông ăn vận đàng hoàng tìm đến nhà Tiểu Huệ, gặp cha mẹ cô nói chuyện.

Đường xá xa xôi, tí tận Lâm Đồng nhưng ông không ngại. Biết cô xuất thân từ một gia đình chuyên làm rẫy, ông khắp khối mừng. Đình ninh sẽ chọn được dâu hiền ngoan, chân chất.

Nhưng... bất ngờ, choáng váng thay, hơn cả cảm giác bị phá sản của công ty, ông g thán người ra chết điếng. Trời ơi, oan nghiệt quá. Tiểu Huệ là một cô gái tật nguyên. Con bệnh sốt bại liệt lúc nhỏ đã cướp mất của cô một bên chân. Để cô không thể đi đứng bình thường được.

Trở về nhà, nghe chết lịm cả người. Ông quyết liệt từ chối cuộc hôn nhân. Bởi... với sức khỏe như thế, cô sẽ không làm tròn trách nhiệm của mình, sẽ không thể đẻ cho ông đàn cháu đông.

Giữa lúc ông chán chường tuyệt vọng thì Tú Hồng xuất hiện. Cô là cháu gái một người bạn cũ và cũng là ứng cử viên đầu tiên ông dự định trọn làm dâu. Cô đến khóc mách với ông về thái độ lạnh lùng của Chí Dĩnh. Nghe ông bảo, anh đã có người yêu. Một người yêu vừa nghèo, vừa bị tật nguyên. Cô hiểu ký năn nỉ ông cho địa chỉ, diện khiến một lần cho biết.

Ông đã phạm sai lầm, đã cho cô địa chỉ để rồi phải ân hận trọn đời. Bởi trái hẳn với hình thể của mình. Tú Hồng là một cô gái chưa ngoa đánh đá. Để

giành giật tình yêu cô đã không tiếc lời sỉ nhục Tiểu Huệ. Mà không hay lúc này cô đã có mang thai với Chí Đình được bốn tháng rồi.

Tự ái, nhục nhã, ê chề, thêm vào bị gia đình ép buộc phải hủy bào thai để giữ gìn danh dự cho dòng họ. Tiểu Huệ chỉ còn một con đường để thoát thân. Bỏ nhà một mình đi lên đất Sài Gòn tìm Chí Đình bàn cách.

Bật hạnh làm sao, cô đến anh đúng vào lúc Tú Hồng sinh nhật. Nát lòng nhìn anh thân mật cùng người con gái khác, Tiểu Huệ bán lao.n cuồng tâm, lao đầu xuống sông tìm cái chết.

Một ngư dân nghèo đã ra tya nghĩa hiệp cứu cô khỏi lưỡi hái của tử thần. Bữa cháo, bữa rau, anh tận tình giúp mẹ con Tiểu Huệ được mẹ tròn con vuông. Cảm nghĩa mến tình. Tiểu Huệ quyết định gởi trọn cuộc đời cho anh, sau khi viết một phogn thư tuyệt mạng rồi nhờ người trao lại cho Chí Đình.

Trong lúc Chí Đình đau khổ tuyệt vọng ngỡ rằng Tiểu Huệ không còn trên dương thế. Dốc sức dốc lòng lại tạo giống hồng "Tiểu Lý Đình" vọng tưởng hồn cô, thì trên chiếc thuyền độc mộc, cô cùng Châu Hải - Người ngư dân sống một đời vợ chồng êm ấm và hạnh phúc. Mười ba năm sau họ sanh được một bé gái đặt tên là Hảo Mỹ và cũng là lúc Tiểu Huệ mỉm cười trút hơi thở cuối cùng trên bàn mổ...

Hảo Mỹ kể xong câu chuyện lâu rồi, mà Chí Đình vẫn như đắm chìm trong hư ảo. Đôi mắt xa xăm nhìn vào cõi mộng lung. Anh dường như thấy có một thế giới xa xôi, cha mẹ anh dắt tay nhau hái những nụ "Tiểu Lý Đình" rồi mỉm cười hạnh phúc.

Chí Đình không ngờ mối tình của cha mẹ anh là một bản tình ca tuyệt đẹp. Bản tình ca đã đúc kết nên hình hài tim óc anh. Vậy mà... giọt nước mắt đầu đó chợt rơi. Chí Đình thấy mình nhỏ bé và tẻ bạc quá. Dường như trong cuộc đời mình là một tên vô dụng. Chuyên cư xứ vung về nông nổi để rồi phải sai lầm. Chuyên làm khổ hết người này đến người khác.

Nhớ lại thái độ cư xử tệ bạc của mình trước đây với ông, ân hận quá không kìm được, anh bỗng bật khóc:

- Ông ơi!

- Chí Dĩnh! Anh sao vậy?

Đôi mắt đỏ hoe vì câu chuyện thương tâm. Hảo Mỹ nắm tay anh ghèn nghẹn.

- Anh nhớ ông có phải không?

- Phải! Anh nhớ ông và thấy mình bất hiếu quá!

Đột nhiên nghe thềm được tâm sự. Anh cất giọng thật buồn:

- Giá có thể quay ngược thời gian, anh sẽ không làm ông buồn nữa, sẽ lấy vợ và sanh cho ông một đàn cháu để ông vui.

- Thật không?

Giọng nói trong veo và đôi mắt bồ câu chột bừng sáng làm Chí Dĩnh thấy nghi ngờ.

- Sao con bé lại vui như vậy?

- Anh nói thật đó hả?

Thấy Chí Dĩnh tròn mắt ngó, Hảo Mỹ lay mạnh cánh tay anh hỏi giật.

- Thật.

Nghi ngờ, Chí Dĩnh gật đầu dè dặt.

- Vậy thì....

Mắt Hảo Mỹ xuất hiện tia tinh nghịch, như hạ giọng thầm:

- Em sẽ cho anh cơ hội, rồi bắt chột hét lớn.

- Có cái gì sau lưng anh kia.

Theo phản xạ, Chí Dĩnh quay đầu nhanh nhìn lại rồi sững người ra trên ghế chết trân. Ông linh hiển quá, đang hiện hồn về chứng giám cho anh lời ăn năn, hối hận.

- Ông!

Bờ môi anh mấp máy.

- Con mơ hay ngủ chẳng?

- Không đâu cháu, là thật đó.

Bước lên một bước, ông nhẹ đặt tay mình lên ai vánh:

- Ông đây, ông của cháu đây.

- Ông!

Úp mặt vào lòng ông, Chí Dĩnh thấy mình bỗng khóc ngon lành như đứa trẻ.

Như ngày nào của mười năm về trước mỗi khi anh làm lẩn, được ông nhân từ, đại lượng tha thứ.

Muốn nói với ông trăm ngàn câu hối hận, muốn xin ông một lời tha thứ, nhưng vốn ngôn từ bay đâu hết, để anh mãi thôn thức bên ông, nói mãi chẳng thành lời.

- Vô đi, vô đi, họ đang ở trong đó. Hay lắm, y như diễn tuồng vậy...

Giữa không gian im lặng, bỗng có tiếng chân người lao xao bước. Chưa kịp nhận ra giọng Hảo Mỹ trong veo, cánh cửa đã bật tung. Ông Phú và hơn mười nhân viên của công ty đổ xô vào. Tay người nào cũng cầm theo một đóa hoa hồng đỏ thắm.

- Chụp hình nhanh lên!

Hảo Mỹ lại la to Theo phản xạ, ông Phú bấm máy mà không kịp chỉnh góc độ. Nhưng... Ông biết tấm ảnh này sẽ đẹp, sẽ chân thật lắm. Còn gì thương liêng, đẹp dễ hơn tình máu mủ ruột rà.

- Ông! Họ ăn hiếp mình kìa.

Sau phút ngỡ ngàng, Chí Dĩnh sức tỉnh. Anh ngượng nghịu đứng lên, quay lại vào trong hăn dọa.

- Hay là con trừ lương của họ nghe ông?

- Thiệt chẳng có phong độ của một tổng giám đốc chút nào.

Cốc nhẹ đầu anh ông cười độ lượng.

- Coi ông xử lý nè.

Cao giọng ông cười vang:

_ Tăng lương một trăm phần trăm.

- A! Hoan hô.

Những đóa hồng được tung cao trong tiếng cười rạng rỡ. Đám người bước lại gần, nhắc bổng ông lên, rồi khiêng ông xuống khu sản xuất. Nói hàng trăm công nhân, nghe tin ông còn sống quay về, đang nóng lòng mong đợi.

- Hảo Mỹ!

Chờ bóng ông và đoàn người đi khỏi, Chí Dĩnh nắm lấy tay Hảo Mỹ kéo vào phòng. Đóng chặt cửa, anh nôn nóng hỏi.

- Chuyện này là sao hả?

Đến phút này thì còn giấy làm gì nữa. Ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, Hảo Mỹ nhất nhất kể anh nghe không sót một lời nào.

Thì ra thế! Chí Dĩnh như vỡ lẽ. Tất cả là kế hoạch của ông. Từ việc ông Phú khích anh ở lại đến việc xuất hiện của Robert Ha... Hèn gì không hoàn hảo, khít khao. Cái tên giám điệp của công ty, bây giờ không cần đoán cũng biết. Hẳn chính là ông Phú, là cánh tay mặt của nội anh.

Chỉ duy nhất việc Tú Văn tự ái bỏ đi là nằm ngoài kế hoạch của ông thôi. Và đó chính là lý do vì sao ông xuất hiện khi chưa hoàn thành xong kế hoạch lớn của mình.

Ông đã làm mọi việc rồi beng nhưng Chí Dĩnh không nghe giận. Càng nể phục và kính trọng ông hơn. Người đã cứu với linh hồn bịnh hoạn của anh, còn giúp anh tìm ra hạnh phúc trong phần đời còn lại của mình.

Mắt chợt lóe lên tia sáng, Chí Dĩnh như nhớ ra. Anh đã biết, mình phải tìm Tú Văn ở đâu rồi.

Hoa Hồng Trên Thảm Cỏ Hoang

Chương 8

- Này bà, con Tú Văn nhà mình hôm nay đẹp quá! Cho bà khỏi phải chê, nó là đứa vịt trời ngớ ngẩn xấu nhất nhà.

- Cái ông này, im đi, khôn gkhéo nó nghe được bây giờ. Vịt trời cũng có lúc trở thành thiên nga vậy.

Vừa đẩy cửa toan bước ra sau, xem nhà bếp chuẩn bị đến đâu rồi, chợt nghe giọng cha mẹ rì rầm tâm sự sau ngạch cửa. Tú Văn bước vội trở vào. Mím cười trước gương, cô muốn một lần nữa kiểm tra Xem con vịt trời xấu xí Tú Văn đã thật sự lột xác thành một thiên nga lộng lẫy như cha mẹ vừa khen ngợi?

Đẹp không đẹp, xấu không xấu, nhưng Tú Văn thấy mình rất có duyên, rất yêu kiều lộng lẫy trong bộ áo dài bằng gấm Thượng Hải. Bộ đồ truyền thống đặc trưng cho cô dâu trong ngày lễ vu quy. Chả là hôm nay đám cưới của cô mà!

Giờ nghĩ lại, cô còn thấy bất ngờ, lạ lẫm hướng hồ gì cha mẹ của cô Cả chòm xóm láng giềng, bà con thân tộc nữa. Ai mà ngờ nổi con bé Tú Văn vô tích sự cứng nhắc như con trai lại len xe hoa sớm hơn cả Linh Chi chị của mình.

Đám cưới lại rình rang nhất xóm, nhất làng với chàng rể là con trai ngài tổng

giám đốc của một công ty nổi tiếng. Y như chuyện lọ lem và hoàng tử vậy. Hai năm bỏ nhà đi rồi trở về nhà với đôi bàn tay trắng, thú thật lúc đầu Tú Văn run sợ lắm. Chắc mềm một trận đòn bao nhiêu lời mắng chửi đắng cay chua nghiệt. Nào con vô tích sự, sao không đi luôn đi, còn vác mặt về đây làm gì nữa. Coi chị mày kia, đã ra trường, đã nổi danh rồi.

Phải chịu thôi, Tú Văn cắn răng nhủ lòng nhịn nhục, xin lỗi cha mẹ. Dù sao họ cũng là đáng sanh thành. Có mắng chửi đánh đập cũng chỉ quan tâm lo lắng cho cô Khôn như - Chí Dĩnh kia là hạng Sở Khanh khôn nạn chiếm đoạt cô rồi bẻ càn bán rau như vậy.

Càng nghĩ càng hận, càng đau. Tú Văn thấy mình đại khờ, ngu ngốc quá, làm bán sống bán chết bảo vệ gia tài sự nghiệp cho người ta... Cuối cùng được cái gì đây? Một nỗi nhọc ê chề không hơn không kém.

Cha, mẹ, con về đây, con biết lỗi rồi, mặc tình cha mẹ đánh mắng. Rất lạ lùng, rất không tin nổi. Dường như sau hai năm bỏ nhà ra đi, cha mẹ cô vụt biến thành người khác. Chẳng những không đánh mắng cô một lời nào, họ còn mở rộng vòng tay thân ái thứ tha Hai năm dài xa cách, đủ thời gian cho ông bà ngẫm nghĩ, suy ngẫm lại cách đối xử bất công của mình đối với Tú Văn. Con nào cũng già con, cũng rút ruột bức lòng sanh ra. Sao đứa thương đứa ghét?

Được cha mẹ thương, sao Tú Văn vẫn nghe buồn nghe man mác nhớ. Nhất là những buổi chiều, mọi người ngồi bên cửa sổ, ngắm cánh hồng "Tiểu Lý Đình", lòng cô cứ bồi hồi da diết.

Để giết thời gian, để lòng đỡ quạnh quẽ u buồn, Tú Văn thường ngồi ghi nhật ký. Và chẳng hiểu sao, trong những trang nhật ký cứ thấp thoáng bóng hình. Vừa thân thương, vừa đáng ghét.

Chí Dĩnh đấy ư? Có những lúc giận dữ, cô xé tan những tan đã viết dở để rồi ngày mai lại viết. Sao kỳ lạ vậy? Tú Văn ngơ ngẩn tự hỏi lòng. Sao mình

không căm ghét hẳn?

Sao cứ nhớ như in ánh mắt đắm đuối anh nhìn mình đêm êm ái? Dịu dàng, đầm ấm, thân thương quá, làm lòng cô ray rứt mãi không nguôi.

Nỗi đau con gái đã lành theo ngày tháng, nhưng nỗi nhớ con tim cứ ngày đêm thôi thúc cuộn trào. Cứ như muốn bắt cô một lần quay trở lại "Tiểu Lý Đình" gặp anh để hỏi cho ra lẽ. Cô không tin lời bọn đàn em của Chí Dĩnh hôm nào đó nói ư? Không biết, chỉ biết nhiều lần, cô lên đến công ty "Vạn Mã" trộm nhìn anh rồi lủi thủi ra về trong buồn tủi. Anh đã chẳng còn nhớ đến cô rồi.

Cô giận mình nhiều, trách mình nhiều. Cái con bé Tú Văn thường khi cứng rắn đánh đá thế. Sao bây giờ trở nên dịu dàng ủy mị đến lạ thường. Nghe tiếng lá rơi cũng chạnh lòng buồn, cũng nhớ về kỷ niệm rung rung muôn khóc. Để mẹ mừng, mẹ hiểu làm khoe cùng hàng xóm. Con Tú Văn dạo này lớn rồi, thùy mị, dịu dàng, có thể kiếm cho nó một tấm chồng.

Mình yêu Chí Dĩnh rồi! Tú Văn không sao phủ nhận dù lòng muốn lắm.

Như cô bé Tử Lăng trong "Hãy ngủ yên tình yêu" của nữ sĩ Quỳnh Dao, Tú Văn biết mình đã yêu anh từ lâu lắm, nhưng tự cao kiêu ngạo. Không muốn đánh mất mình.

Nhưng điều này, cô chỉ biết tâm sự cùng quyền nhật ký, và nhủ lòng sẽ ôm đến trọn đời. Đến lúc lấy chồng, cô biết mình cũng sẽ chẳng quên anh, quên cuộc phiêu lưu kỳ lạ của đời mình à sẽ không bao giờ hối hận. Tình yêu là vậy đó! Là khắc khoải, đốn đau, êm ái. Đáng cay, lãng mạng, phải chăng là quy luật của cuộc đời.

- Tú Văn, xong chưa em, đàn ông trai đến!

Tấm rèm thưa khẽ lay động rồi Linh Chi hốt hải chạy vào. Cây lược rơi nhanh xuống mặt bàn, Tú Văn nghe trống tim mình đập mạnh. Hai bàn tay toát mồ hôi lạnh, hệt như hôm nào cô đang ngồi chơi với mẹ trên ghế xích

đu, bỗng thấy anh và Hảo Mỹ bước vào.

Trái tim cô như lúc này đây, thót đau trong lồng ngực. Mặt tái xanh, không nói một lời, dù lòng rất muốn mừng Hảo Mỹ.

Anh đã ở lại, đã trò chuyện với mẹ rất lâu về một điều gì đó. Để sau khi anh đem cuốn băng video trao trả. Và cũng thích là nhờ quyển nhật ký này mà anh tìm được địa chỉ của cô.

Mẹ đã đặt nhẹ bàn tay cô vào bàn tay Chí Dĩnh, trong lời bàn tán xôn xao của họ hàng thân tộc. Thoáng trong lời khen dành cho bó hồng đỏ trên tay cô dâu nữa. Thiệt hiếm khi nào tìm được một lúc hơn mấy mươi đoá hoa cùng một lứa đều như thế.

Họ không biết đấy thôi, để có một bó hồng này, Chí Dĩnh đã phải hơn một ngày tuyển lựa gần một vạn cây hồng ở "Tiểu Lý Đình" cũng như để có được ngày hạnh phúc hôm nay, họ phải trải qua bao sóng gió đặng cay chìm nổi.

Vẫn còn một thắc mắc làm ám ức lòng anh. Đang đi như chợt nhớ, Chí Dĩnh nhẹ kéo tay Tú Văn hỏi nhỏ:

- Tú Văn, đã thành vợ thành chồng em hãy cho anh biết. Hôm đó thật sự Ở vườn hoang, em có leo qua đầu anh không?

Lại chuyện này! Lại là nỗi tự ái hơn thua của trẻ con. Tú Văn cảm thấy buồn cười, dù không phải lần đầu, anh theo gặng hỏi cô về vấn đề này.

- Sao hả? Em nói đi.

Chí Dĩnh lại giật tay cô nôn nóng.

- Em có leo qua đầu anh không?

- Em không biết, quên mất tiêu rồi. Dường như có mà cũng dường như không.

Tú Văn cười úp mở. Chí Dĩnh càng sốt ruột:

- Ráng nhớ lại đi, có hay không?

- Quên mất thiệt rồi.

Chớp mắt, Tú Văn cười nũng nịu.

- Mà dù có nhớ em cũng không nói anh nghe.

- Sao vậy?

- Vì đó là bí mật. Bí mật của em, chồng ngốc à!

Sĩ nhẹ ngón tay xuống trán anh. Tú Văn cười khanh khách chạy đi, bỏ mặc

Chí Dĩnh hờn, mặt ngệt ra như đứa trẻ.

- Sao thế, nó lại ăn hiếp con à?

Đứng bên trông thấy, ông Kiệt bước lại gần hỏi nhỏ cứu bồ.

- Có cần ông giúp một tay không?

- Làm gì có!

Bị què vì bị Ông bắt gặp mình mất phong độ với Tú Văn, Chí Dĩnh hất mặt lên.

- Tại con là chồng, nhường không thêm chấp.

- Ờ, chắc vậy!

Cố làm ra vẻ tin anh, nhưng ông vẫn không giấu được nụ cười trong ánh mắt.

- Mà thôi, con đuổi theo nó đi, giờ rước dâu sắp đến rồi.

- Cần gì phải đuổi theo, tự cô ấy cũng biết về mà.

Nói vậy nhưng Chí Dĩnh lại rảo bước nhanh. Không khéo lại biến mất tiêu như lần trước thì nguy mất. Đâu rồi nhỉ?

- Xì hù!

Từ trong một lùm cây, Tú Văn chột nháy vào ra, không giống phong cách của một cô dâu thùy mị chút nào. Tay xoay xoay đóa hồng, đôi mắt sáng long lanh, cô tò mò:

- Chí Dĩnh, anh vừa nói gì với ông mà mắt ông vui vậy?

- Có gì đâu!

Nhún vai, Chí Dĩnh thản nhiên.

_ Chỉ là một tin mừng, anh báo cho ông biết rằng em đã có thai.

- Em có thai! Bao giờ chứ?

Đôi đồng tử mở to, kinh ngạc, Tú Văn há hốc mồm:

- Sao anh dám nói láo với ông vậy?

- Nói láo hồi nào.

Chí Dĩnh nhướn mắt.

- Chẳng phải là sớm muộn gì em cũng có con với anh ư?

- A... anh...

Biết Chí Dĩnh chọc mình, Tú Văn then thùng đánh nhẹ bó hoa xuống người anh tùm tùm cười hạnh phúc.

Lại bắt đầu, lại như thế đó. Giữa cô và Chí Dĩnh không biết rồi ai sẽ thắng cho cuộc đua này. Cứ một - không một - đều, rồi hai - một. Suốt đời đuổi bắt nhau như đôi bướm vàng trên khóm hồng kia. Mãi mãi không nhường nhịn.

- Tú Văn, em nhìn lạ chưa kìa!

Chí Dĩnh chột kêu nhỏ bên tai, Tú Văn quay đầu lại, bất ngờ má cô chạm phải môi anh để một nụ hôn được bắt đầu trong ánh nắng chiều vừa tắt.

Từ đằng xa, tình cờ lia tia nhìn trông thấy, ông Kiệt vội vàng dang tay chặn đoàn người đưa dâu dừng lại. Hạ giọng, bằng một giọng thì thầm, ông bảo:

- Im lặng đi, bọn chúng đang hôn..

Thế là những đôi mắt nhìn nhau, cười bên lên. Ôi tình yêu, chuyện bao giờ mới hết... ?

Hạ Thu - 1998

Hết